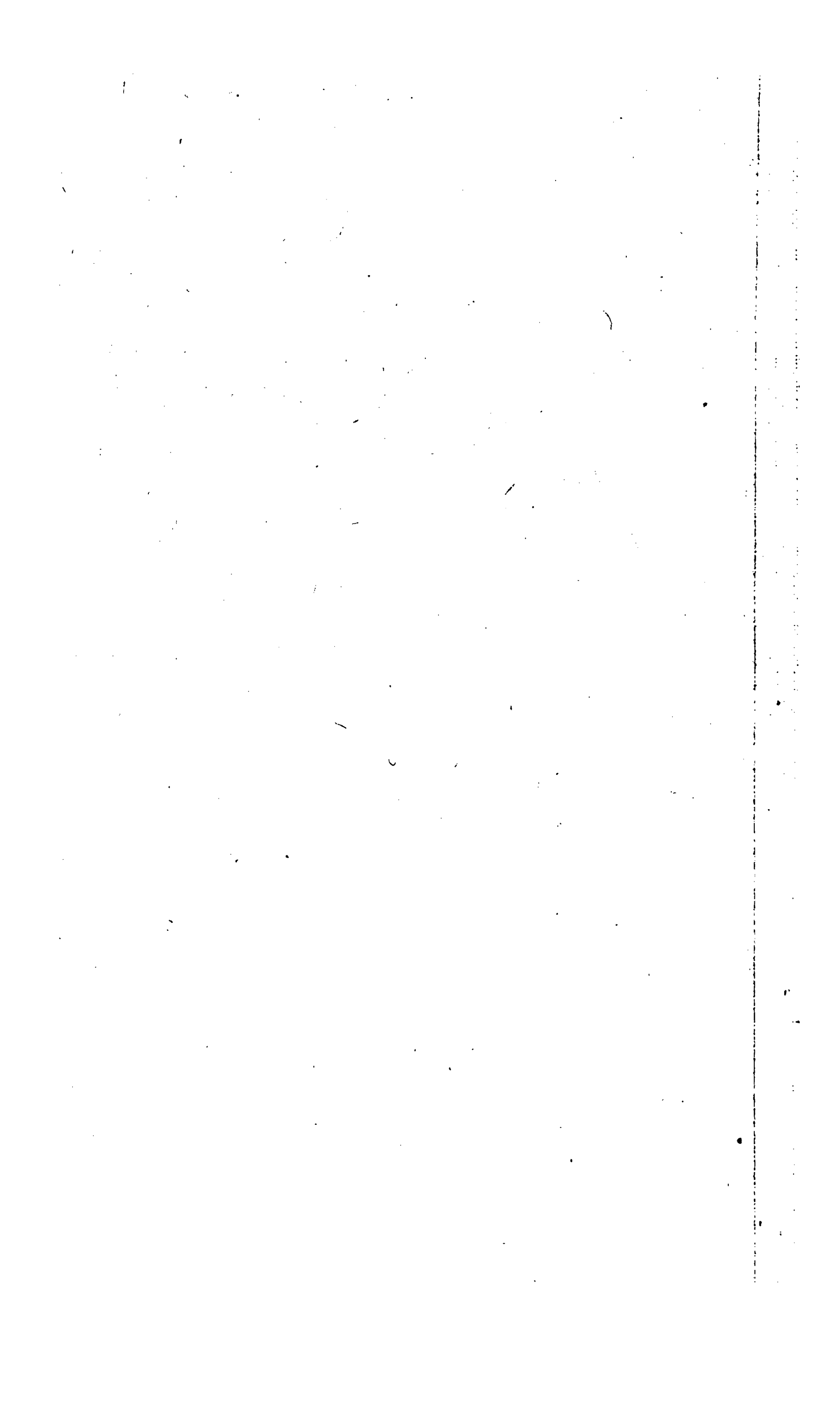

Klop[illegible]

KLOPPSTOKKS

MESSÍAS,

EINN

HETJU-DIKTR

UM

ENDRLAUSNINA,

AF ÞÝZKU Á ÍSLENZKU SNÚINN

AF

JÓNI SÁL. ÞORLÁKSSYNI,
Presti til Bægisár ok Bakka í Vöðlu-sýslu.

ÚTGEFINN AD TILHLUTAN
ENS ÍSLENZKA BÓKMENTAFÈLAGS.

1—8. BÓK.

KAUPMANNAHÖFN, 1834.
PRENTADR HJÁ S. L. MÖLLER.

Hèr hefr

fyrstu bók Messías.

Oð um endrlausn,
ódauðlig sál!
sem þú ok sýng
syndugra manna,
þá er fullframda
fèkk á jörðu
manndómi sínum
Messías í!
  Er Adams kyni
aptr nýa,
heilags sáttmála
hann með blóði,
ást hins eylífa
ávann ok gaf;
var sá vilji Guðs
ok velþóknun!
  Fullur fjandskapar
forgefins reis
sjálfum Syni Guðs
Satan móti;
gègnstóð til gabbs sèr
Gyðínga land,
hann fullvann frægsta
forlíkun manna!
  En ó afreksverk,
þat er einn kènnir
allrar miskunar
uppsretta, Guð,
mun diktar-ment
úr myrkvum fjarska
þèr í nánd
þora' at koma?
  Helga þú hana,
höfundr alls,
Andi! þeim ek hèr
með ákallun
í stöð'gri stilli
stend nú fyrir
ok trúar trausti
tilbiðjandi!
  Leið, því hún leitar
að líkjast þèr,
hana móts við mig
í megnri furðu
ok ódauðligum
elfða krapti,
fremd forkláraðrar
fegurðar í!
  Útbú þú hana
með eldi þínum,
þú sem guðdómsins
grunnlausa djúp
gjörvallt glöggt
gegnum-skoðar,
ok helgar honum
af hauðrs dupti
myndaðann mann
fyri musteri!
  Hreinsa hjarta mitt
hugdyrfð nýrri!
en þótt manns raust með,
er mjög skèlfr,
um guðdómligann
mun ek gala þá

lýða Lausnara
ljóð áformuð,
ok skeið skundandi
skelfiligt þat
fá, þó fót steiti,
fyrigefníngu!
Ef þèr Adams börn
upphefð þekkið
þá, er þèr fenguð
í því, at varð
hár heims skapari
hans friðþægir,
þá hlýðið hreifðann
hróðr minn á!
Ok þèr fyrst allra
hinir óð-göfgu,
en þótt fár finnist
flokkur yðar,
handgengnir honum,
sem hjartkær skyldi,
Meðalgaungu-manns
mæta-vinir:
þér til trúnaðar
teknu sálir
væntanligann við
veraldar dóm,
áhlýðið óð minn!
eylífann Son
látið guðligt líf
lof um syngja!
I nánd hjá hinni
heilögu borg,
er sjálf saurgaði
sik með blindni,
ok sem ágætrar
útvalníngar
kastaði fávís
kórónu burt.
Drottins dýrðar borg
á dögum fyrri,
helgra forfeðra
fóstur-móðir,
en síðan orðin
altari blóðs,
marg-atat með því
af morðíngjum;
þar var þat,
sem frá því lausanu
sleit sik Messías
slægða liði,
sem hann at sönnu
syndist heiðra,
en harla fjærri
hugferði því,
sem Guðs grannskygnum
geðjast augum.
Fólst Jesús fyrir
fólki vanhelgu;
lá á leið pálma
laufgaðr viðr,
dreifðr út af drótt,
sem Drottni fylgði;
hátt gall Hósanna
af hvörjum munni!
En þat alltsaman
til einkis kom,
þann, er kóng kalla,
kenna þeir eigi,
ok Guðs hinn blessaða
at geta sèð
ofdymm eru til
augu þeirra!
Nú stèg Guð sjálfr
niðr af himni,
voldug var sú raust,
sem viðgall þannig:
„ek hann ítri dýrð
uppbirt hefi,
ok vil hann aptr
uppbirta svo!"
sú komu guðdóms
kunna gjörði;
þó var skari sá,
til að skilja Guð,
allt of synd-saurgu
sinni spilltr!
Jafnframt nálægðist
Jesús sínum
Föður, sem fór nú,
fólksins vegna,

sem til var talat
í tèðri raust,
harla reiðr
til himins aptr;
þvíat eitt sinn enn
ályktun ráðna
sáttmálans sína
Sonurinn, menn
at helga skyldi,
hafði' í sinni
hann fyri Föður
fram at bera:
Er við Jórsala
austr-síðu
föstum fótum
fjáll standanda,
á hvörs optsinnis
efstu hnúkum
Meðalgángari,
Messías vor,
huldist sem Herrans
í helgidómi;
Er hann einsliga
offr sendi
háleitra bæna
himneskum Föður;
varði hèr til hann
heilum nóttum,
frammi fyrir
Föðursins sjón.
Nú fór hann gagngjört
at greindu fjalli,
ei var með Jesú
nema Jóhannes,
fylgði frómr sveinn
enum fræðanda
ástvin áleiðis
allt til grafa,
sem geymdu sofnat
sjáenda dupt,
at sem viss vinr
verðugr Guði
þreyði þessa nótt
þar á bæn.
En sjálfr uppstèg
á efsta hnúk
fjallsins fyrrsagða
Frelsarinn þaðan,
þar hitt ið háa,
heitit Móría,
brá um hann birtu
af brenni-fórnum,
er þá enn voru
eylífum Föður
fólks forlíkun
í fyrimindun.
Hèr tók hríngr stór
hírrar kælu
móti Messía
af meiðum pálma;
ljúfari lopt-blær,
ok líkr þeim
gusti, sem gefr
Guðs nærvera,
umflaut andlit hans
allrahelgasta
Seraph, Syni Guðs
settr at veita
þæga þjónustu
á þessi jörðu —
hans er Gabríel
á himni nafn —
stóð ok hèldt heilagt
við hlið opit
ágætra millum
ok ilmandi
Cedrus-trjá tveggja
af tærum dampa.
Hann stóð hugsandi
um heillir manna,
ok sællrar eylífðar
um sigr-hrós,
þegar hjá honum
í helgri stilli
framgekk Frelsarinn
móti Föðurnum.
Vissi Gabríel,
at var nú tíð
heims hjálpræðis
at höndum komin,

af þess fhugun
upptendraðr
mælti hann meðr
mjög hægri raust:
Girnist þú, Guð-mann!
grímu þessa
blundlaust at brúka
til bænagjörðar?
eðr þráir þinn
at þiggja hvíld
lúinn líkami
af lángri mæðu?
Skal ek uppreiða
ódauðligu
hægindi handa
höfði þínu?
sjá, hve sinn breiðir
Ceðrus-viðr
úngr út
arm með blómi!
Sjá, hve beð býðr
balsamsfullt lýng!
grær ok við gamlar
grafir Spámanna
dún-mjúkr mosi
á mold svalri,
skal ek þar af þèr
búa þæga sæng?
Hví er svo hrjáðr
harðri þreytu,
lýða Lausnari!
líkami þinn?
hvörsu hefir þú
hèr at líða
margt ok mikit
fyri manns sakir,
allt sökum ástar
við Adams börn?
Svo mælti Seraph,
en Sonr Guðs
umbunar orð háns
með augna blessun,
útbúinn stóð hann
meðr alvöru
hærst uppá fjalli
himni sem nærst,
sjálfr Guð var þar,
ok Sonurinn
með blíðu brjósti
baðst hèr fyrir.
Jörðin jálmaði
undir Jesú þá,
ok umfljúgandi
unaðs glaumr
þreyngðist inn um ö
undirdjúps port,
er þau vör vurðu
voldugrar raustar
frá munni Messíæ
mjög lángt niðr.
Því þá var ekki
þúnga' at heyra
bistrar bölvunar
blöskrandi raust;
öngvann ógna-storms
ángrboða,
nè rödd ræðandi
í reiðar þrumum
heyrði jörðin hèr
frá hans vörum;
Heldr blíðasta
blessunar mál,
ok efalausrar
ályktunar,
at hún eitt sinn
skuli ummyndast
með fastri fegurð
ok fullum blóma
ódauðligs eðlis
endrnýuð.
Allar hæðir
voru umhverfis
yndælum klæddar
aptans bjarma,
sem nú ný-skaptar
nærsta líkar
ágætri Eðen,
alblómgaðar;
Jesús talaði
við Jehóvam.

Enginn utan þeir
inntak ræðu
gripit gat
nè gegnum skoðat
utan ummerkja
ómælanligt;
þetta einúngis
er þar af allt
þat sem mælast má
af manns túngu:
O! guðdómligi
góði Faðir!
nú mèr nálægjast
nýir tímar,
heillum helgaðir
og hjálpræði,
eylífs sáttmála
æskilig tíð,
útvaldir dagar
til undr-verka,
stærri sköpunar
stórvirki því,
sem þú samdir
með Syni þínum.
Allt eins auglýsa
ypparliga
fagra fyri mèr
ok fulla dýrðar,
þeir sig nú ok þá,
þegar tímans
grant gegnum lítum
gjörvalla röð
ok tilkomandi
teiknaða daga
skoðun minni með
margfjölda þess
sáum gjör glansa
guðdómligri.
Þú einn þekkir,
hvörsu þat sinn var
af oss ályktuð
einum huga,
af þèr, minn Faðir!
þínum Syni,
ok okkar Anda,
endurlausn manna!
I kyrð eylífðar
einir saman,
án þess sköpun nein
at sken væri,
vorum allir í
einíngu við
vegna guðligrar
vorrar elsku,
litum við á láð
yfir lýð manna
áðr einn maðr
enn nú var til:
Ok sæl Eðens börn,
okkar skepnur,
hve vorðnar voru
vesælar þær,
þótt í öndverðu
ódauðligar,
nú dauðligt dupt,
og af drýgðri synd
í öllu eðli
áfmyndaðar!
Eg sá eymd þeirra,
en þú, Faðir!
áleist arfa þíns
aumkunar tár;
ok mæltir þá þegar
þessum orðum:
látum oss enn nú
endrskapa
guðdóms mæta mynd
í manneskjunni.
Vegna þessa vèr
vorn fastrèðum
leyndardóm lýði
til líknar manna;
þat forlíkunar
friðanda blóð,
ok til eylífrar
endrbótar
manns sköpun nýa
eptir mynd vorri.
Þetta þrekvirki
þá kaus eg mig

Son minn! sverjandi
við sjálfan mik:
ek vil fólki synd
fyrigefa!
þetta sagði Guð
ok þagnaði.
Meðan millí sín
mæltu þannig
enir eylífu,
alla gegnum,
neðar sem ofar,
náttúruna
leið leiptur-titrun
lotníngarfull.
Allar andir,
sem í því bili
hófu tilveru,
en hugsun öngva
eðr óðs megin
öðlazt höfðu,
titrandi tóku
nú við tilfinníng!
Öflugt ofboð
sveif á engilinn;
honum skalf hjarta,
ok hann umbergis
lá hans heimskríngla
hljóð ok vænti,
eins ok á undan
óveðri jörð.
At eins í öndum
ókominna
Christí kjör-vina
kveiktist rólig
yfirtaks undrun
ok eylífs lífs
sætt-svæfandi
sæl tilfinníng.
En sinnu sviptir
ok til sárustu
at eins viðkvæmir
örvæntíngar,
sinnu sviptir þó,
sína vondsku
í gegn Guði
til at geta þenkt,
hrundu hraðt niðr
hástólum sínum
andar helvízkir
í afgrunns dýpt;
I því sèrhvörr sökk
sveif á hann bjarg,
afgrunnit æstist
ok á þá velti
brúsanda brimi,
af bísna þrumum
nú glumdi Niflheims
nötrandi botn.
Frammi stóð Jesús
fyri Guði,
ok nú hófust hans
hörðu píslir,
ákvarðaðar oss
til endrlausnar;
Gabríel tilbað,
grúfði flatr,
ok lá lángt frá
í leiðslu stakri
nýrra þánka nú
numinn frá sèr.
Aldrei hafði hann
híngað til fundit
hjá sèr hugsanir
háleitar svo
um allt alda tal
undanfarit,
hann sem, frá því hófst,
hafði lifat;
Eins lángt ok öndin
ímyndar sèr
endaleysit allt,
nær út af ham
hún í hvat-fleigum
hvarflar þaunkum,
ok er sem orðin
fyrir utan heim!
Hærstr guðdómr,
hans friðþægðir,
eylífs guðdómligs
leska Sonar,

allt stóð nú opit
fyrir englinum;
þessa myndaði
miklu þánka
sjálfr Guð
í Seraphs anda;
Guð mynntist sjálfs sín,
at sá væri,
sem skyldi líkna
sköptum verum!
Reisti Seraph sik
síðan ok stóð,
bísn þau undraðist
ok baðst fyrir,
ósegjanlig ein
yndæl gleði
gegnum hjarta hans
hvörvetna lèk,
skaut hann út frá sèr
skínanda ljósi,
ok sjón sigranda
sèrligum glansa.
Öll jörðin útflaut
undir honum,
hugsaði hann svo,
í himins ljóma,
gat þá at líta
guðdómligr
Meðalgángari
Messías hann,
hve fyllti fegurð
fjalls brún alla;
Hyl þig, Gabríel!
hann svo kallar,
þú á þessari
mèr þjónar jörð!
tak þig upp, tef ei,
sem túlkur bæn
fyri Föður minn
framber þessa!
Meðal mannanna
enum mætustu,
sælum forfeðrum,
ok flokkum himins
samansöfnuðum
svo at verði
'tilkyut takmörkuð
tímans fyllíng,
hvörja þeir hafa
heitustu þreyð
eptirlaungun af
upptendraðir!
Þar skaltú skína
skærum ljóma
höfuð-engils í,
sem í eyrindum
Meðalgángarans,
Messíæ sjálfs,
sèrligum sannr
sendiboði!
Seraph þegjandi
sèr brá í lopt
með guðdóms geisla
glöðu bragði,
en Oliveti
álengðar frá
hátt horfði Jesús
honum eptir!
Gjörla Guð-maðr
gat at líta
alla hegðun hans
fyri hástóli
Föðursins dýrðar,
áðr farandi
hraðfleigr hófst
at himins merkjum.
Nýar samræður
nú millum hans
ok hins eylífa
upptök höfðu,
örlög opnanda
innihaldsfullar,
dýrra dásemda,
dóma leyndra,
höfgrar hátignar
ok heilagleiks,
loksins úrskurðar
um líf ok dauða;
Einnegin englum
óskiljanligar

háleitar ræður
um hluti þá,
sem sann-guðligrar
syndara lausnar
dásemd fyri drótt
mundu dýrðliga
æ gjöra allra
endrleystra.
Meðan þeir mæltu,
sem morgun hófst
engill at himins
yztu merkjum;
álfröðlar einir
uppfylla þá
heilaga hríng-vídd
á hvörja síðu.
Tær, ok tilbúnu
tjaldi líkr
af efni ofnu
uppruna-ljóss,
umkríng ok yfir
allan breiðist
himin hvörvetna
þeirra há-glansi;
Ekkert hauðr-hvel
enna hálf-dymmu,
sem um lopt líða,
ljómandi sjón
þorir, því skæðri
þessa himins
nokkurt sinn
í nánd at koma.
Fjærri flýandi
fram hjá slíku
skundar náttúran
af skýum myrk;
fylgja flótta þeim
folda knettir,
sem agnir einar,
er ei merkjast.
Sem fyri fótum
faranda manns
gýs upp gatna ryk
á grund þurri,
auðvirðilig
yrmlínga búð,
en fellr aptr
óðarr niðr.
Um heilan himin
hrínginn í kríng
æ eru þúsund
opnir vegir,
lángar leiðir
lok sjást engin,
umkríng alla þá
eru sólir.
Um leið, sem ligg
ljómandi' at jörð,
framrann fyrst eptir
foldar sköpun
tignar-tær straumr
undan trónsfæti
með eldlopts eðli
til Eðen niðr:
Uppyfir honum
ellegar hans
um bjarta bakka
bygða af litum,
rètt sem regnboga
ok roða morguns,
englar ok Guð
stigu ofan þá,
til at umgángast
ástúðliga
meðr meinlausum
mönnum jarðar.
En strax var straum
með sterku kalli
snart ok snöggliga
snúit til baka,
þá er með misgjörð
hafði maðrinn
fjarlægt sjálfan sik
síns Guðs hylli;
Af því ei vildu
ódauðligir
síðan í sinni
sjónar fegurð
virða vitjunar
enar vesælu

álfur, nú orðnar
ógnarligs hels
illa spiltar af
eyðileggíngu,
þá snèru þeir
fyri þessa skuld
ok vegna viðbjóðs
við þeim baki; –
því en fögru fjöll,
þar fótspor lágu
enn hins eylífa,
áðr svo kyrr
þyljandi lundar,
sem þytr forðum,
gjörði glaðværa
Guðs nærveru.
Farsælir dalir
friðseminnar,
hvörra hyllirík
himins æska
gjörði sèr at gamni
at gánga til,
ok fagrlimuð
forsælu gerði;
þar sem fyrr flutu
í fegins tárum
menn, í meinleisi
meðan lifðu,
af tærri teiti
tilfinníngar,
at Guð þá eflaust
eylífa skóp.
Undir óblessun
lá nú allt þetta,
já, undir bölvun
lá jörðin öll,
orðin óttalig
egin-barna
almenn gröf, áðr
ódauðligra!
En síðar meir
á sínum tíma,
þá mætar munu
morgunstjörnur
endrnýaðar
auglýsa sik,
ok út af ösku
allsherjar dóms
í sigur-sóma
sjást framgánga,
þegar Guð gjörir
gjörvalla heima
sí-sameinaða
við sinn himin
með yfirskoðun
augna sinna
æ eins nálægra
í öllum stöðum:
þá mun aptr eins
hinn ætheriski
straumr framfljóta
með fegri glansa,
út af himneskri
uppsprettu lind,
niðr at Eðen
enni nýgjörvu.
Aldreigi mun þá,
ypparligar
bresta samkomur
á bökkum hans,
þeirra, sem sækja
sveita nýrra
ok ódauðligra
umgengni' á jörð.
Hèr hermdr vegr
er sú helga braut,
hvörja Gabríel
gekk áleiðis,
er hann hèðan
úr hauðrs fjarska
himni nálægðist
hátignar Guðs;
Midt í söfnuði
sóla þessum
hefr sik himin
í hnattar mynd
ómælanligrar
ummáls víddar,
allra veralda
aðal-munstr.

Fegurðar fylling,
sem fæst at líta,
sú er sèr úteis
um sagðan himin,
sem lètt líðandi
lækjar straumr,
yfir allt þat rúm
óendanligt,
ok breitir alltíð
eptir honum.
Glymja frá gimli,
þegar gengr hann
á vinda vængjum
viðr strönd sóla,
sí-samhljóðandi
saungva raddir,
þær er hátt hljóma
um himin allan.
Við þá blönduðu
voldugum röddum,
líkt sem lífgandi
lofsálmar Guðs
hinna himnesku
hörpuslagara;
svo stór saungva mergð
sameinaðra
færði mörg lofljóð,
eigi lág-kveðin,
upp at eyrum hans,
sem eyrat skóp.
Svo sem fagnaðar
full hans augu
æ finna unun
ok ánægju
ásýnd í
hans egin-verka,
allt eins ánægðu
eyrum hans nú
guðdómligum
greindir saungvar.
Þú, lofljóð himins
lærandi mik,
spil-systir engla,
spá-kona Guðs,
hygginu heyrandi
háleitra radda
ok ódauðligra!
andagift Síons!
herm mèr hróðr þann,
sem himnar súngu!
Haf heilsun vora
heilaga land,
innvígt æðsta Guðs
opinberunum!
hèr sjáum vèr hann,
svo sem hann er,
svo sem hann var,
og sem hann verðr!
Sjá! enn al-sæla
án yfirhuldu,
utan öptrunar,
ekki í rökkri
heima fjarlægra,
hvörra þú ert
æ algjörðasta
aðal-munstr!
I skara þinna
skoðum vèr þik
ítrum söfnuði
endrleystra,
þá þú ok virðir
þinnar sjónar;
ó hve fullkominn
ertú vor Guð
í allan máta
óendanliga!
Sjálfr nefnir þik
at sönnu himin,
ok heitir Jehóvam
hann, sem verðr
með öngvum orðum
útmálaðr!
eifð með innblæstri
uppruna-lífs
lofgjörðar-ljóð vor
fara leitandi,
þat þó forgèfins,
þinnar myndar.
Þegar þánkarnir
skulu þik birta,

geta þeir at eins
um guðdóm þinn
sik samanborit
sín á milli;
þú, enn eylífi!
ert í þínum
egin mikil-leik
einn fullkominn!
Sèrhvör sá þánki,
er sjálfr með
þú dýrðar veru
þína skoðar,
miklu heilagri
ok háleitari
yfrit kyrru er
áliti því,
sem á sèrhvað skapt
sendir niðr.
Þó ályktaðir
þú, að skyldir
einnig sjá verur
fyrir utan þik,
ok láta frá þèr
lífganda blæ
öflgann yfir þær
ofan stíga!
Þú skópst fyrst himin,
ok þar nærst oss
andliga himins
innbyggendr,
fjærri fæðíngu
fólust yðar
þèr, í þann tíma,
þú, ýngri jörð!
einnig þú, alskír!
ok þú, máni!
farsællrar foldar
förunautar!
Fagri sköpunar
frumburðr þú!
hvörsu varð þèr við,
er frá vettugi
þú fyrst framkomst,
eigi fyrr þín varr?
þá eptir eylífð
óhugsanliga
Guð til þín
gaf sig niðr?
Ok vígði þik,
at vera skyldir
helgr bústaðr
hátign sinni!
þinn mikli hnöttur,
sem ei mælast kann,
nú frá nótt krafinn
til nýrrar veru,
lèt á sik lagna
lögun ok mynd!
Gekk en skapandi
guðdómlig raust
um kríng með klárra
krystalls hafa
fyrsta brúsandi
bylgna hljóði,
eins ok björg bygðir
bakkar þeirra,
líkir jarðliga
löndum heima,
heyrðu hana,
er svo hátt viðgall,
þó enginn enn nú
ódauðligra!
Þá stóðstu þínum
þessum nýa,
stóri Skapari!
á stóli háum;
þú stóðst ok þenktir
um þik sjálfan
einnsaman enn
ok alvarligr!
O! þeim þenkjandi,
sem þar stendr,
gegnið guðdómi
með glöðum dansi!
þá, já, þá skóp hann,
þèr Seraphim!
yðr, öflugar
anda-skepnur!
Fullar þenkínga,
fullar krapta

af þess íhugun
upptendraðr
mælti hann meðr
mjög hægri raust:
Girnist þú, Guð-mann!
grímu þessa
blundlaust at brúka
til bænagjörðar?
eðr þráir þinn
at þiggja hvíld
lúinn líkami
af lángri mæðu?
Skal ek uppreiða
ódauðligu
hægindi handa
höfði þínu?
sjá, hve sinn breiðir
Ceðrus-viðr
úngr út
arm með blómi!
Sjá, hve beð býðr
balsamsfullt lýng!
grær ok við gamlar
grafir Spámanna
dún-mjúkr mosi
á mold svalri,
skal ek þar af þèr
búa þæga sæng?
Hví er svo hrjáðr
harðri þreytu,
lýða Lausnari!
líkami þinn?
hvörsu hefir þú
hèr at líða
margt ok mikit
fyri manns sakir,
allt sökum ástar
við Adams börn?
Svo mælti Seraph,
en Sonr Guðs
umbunar orð hans
með augna blessun,
útbúinn stóð hann
meðr alvöru
hærst uppá fjalli
himni sem nærst,
sjálfr Guð var þar,
ok Sonurinn
með blíðu brjósti
baðst hèr fyrir.
Jörðin jálmaði
undir Jesú þá,
ok umfljúgandi
unaðs glaumr
þreyngðist inn um öll
undirdjúps port,
er þau vör vurðu
voldugrar raustar
frá munni Messíæ
mjög lángt niðr.
Því þá var ekki
þúnga' at heyra
bistrar bölvunar
blöskrandi raust;
öngvann ógna-storms
ángrboða,
nè rödd ræðandi
í reiðar þrumum
heyrði jörðin hèr
frá hans vörum;
Heldr blíðasta
blessunar mál,
ok efalausrar
ályktunar,
at hún eitt sinn
skuli ummyndast
með fastri fegurð
ok fullum blóma
ódauðligs eðlis
endrnýuð.
Allar hæðir
voru umhverfis
yndælum klæddar
aptans bjarma,
sem nú ný-skaptar
nærsta líkar
ágætri Eðen,
alblómgaðar;
Jesús talaði
við Jehóvam.

em ek albúinn
til at útstanda.
Þú ert eylífr;
anda vera
hefir aldrei ein,
sem er endanlig,
getat guðdómsins
grimma bræði
þenkt nè þolat,
hún er þýngri enn svo;
Orkar alls enginn
endanligr
óendanligum
undir at rísa,
þá er hræðir hann
eða heli slær,
friðþægt getr Guð,
nema Guð, engi!
Upphef, allsherjar
Eindæmir! þig!
hèr em ek, lát mik
í hel sleginn!
o, virðst eylífu
offri mínu
til traustrar sættar
taka móti!
Nú em ek fullfrjáls,
fæ þik beðit,
undir eins himin
upplýkr sèr,
með maktar engla
mörgum þúsundum,
þeir mik dansandi
af dýrstu gleði
í sóma-samri
sigrhróss dýrð
til baka leiða
tróni þínum
ódauðligum at,
eylífi Faðir!
En ek vil líða,
þát öngvum Seraph
nè kænum Cherúb,
þó kosti til
ígrundun dýpstu,
er unnt að skilja,
ek vil, eylífr
sem er, líða,
andlát ægasta
vil eg útstanda!
Ok nú enn framar
innti Jesús:
höfuð mitt hef ek
til himins upp,
hendr mínar
til hárra skýa,
ok sver þèr, Faðir!
við sjálfan mik,
ek, sem eins er Guð
ok þú sjálfr:
ek vil allt mannkyn
endrleysa!
Jesús sagði svo,
ok sik reisti,
í hans andliti
skein æðsta tign,
miskunsöm einurð,
mild alvara
sameinuð sálar
sætustu ró;
þannig stóð hann þar
þát mælandi
frami fyri
Föður sínum!
En englum öllum
óheyranligr,
af sèr ok Syni
sínum at eins
formerktr ræddi
Faðir eylífr,
snèri ásjónu
alvörufullri
móti Messía
ok mælti þannig:
Ek breiði höfuð
yfir himin mitt,
ok arm yfir
hið endalausa;
ek em eylífr,
ok þèr segi,

Son minn! sverjandi
við sjálfan mik:
ek vil fólki synd
fyrigefa!
þetta sagði Guð
ok þagnaði.
Meðan millí sín
mæltu þannig
enir eylífu,
alla gegnum,
neðar sem ofar,
náttúruna
leið leiptur-titrun
lotníngarfull.
Allar andir,
sem í því bili
höfðu tilveru,
en hugsun öngva
eðr óðs megin
öðlazt höfðu,
titrandi tóku
nú við tilfinníng!
Öflugt ofboð
sveif á engilinn;
honum skalf hjarta,
ok hann umbergis
lá hans heimskríngla
hljóð ok vænti,
eins ok á undan
óveðri jörð.
At eins í öndum
ókominna
Christí kjör-vina
kveiktist rólig
yfirtaks undrun
ok eylífs lífs
sætt-svæfandi
sæl tilfinníng.
En sinnu sviptir
ok til sárustu
at eins viðkvæmir
örvæntíngar,
sinnu sviptir þó,
sína vondsku
í gegn Guði
til at geta þenkt,
hrundu hraðt niðr
hástólum sínum
andar helvízkir
í afgrunns dýpt;
Í því sèrhvörr sökk
sveif á hann bjarg,
afgrunnit æstist
ok á þá velti
brúsanda brimi,
af bísna þrumum
nú glumdi Niflheims
nötrandi botn.
Frammi stóð Jesús
fyri Guði,
ok nú hófust hans
hörðu píslir,
ákvarðaðar oss
til endrlausnar;
Gabríel tilbað,
grúfði flatr,
ok lá lángt frá
í leiðslu stakri
nýrra þánka nú
numinn frá sèr.
Aldrei hafði hann
híngað til fundit
hjá sèr hugsanir
háleitar svo
um allt alda tal
undanfarit,
hann sem, frá því hófst,
hafði lifat;
Eins lángt ok öndin
ímyndar sèr
endaleysit allt,
nær út af ham
hún í hvat-fleigum
hvarflar þaunkum,
ok er sem orðin
fyrir utan heim!
Hærstr guðdómr,
hans friðþægðir,
eylífs guðdómligs
leska Sonar,

allt stóð nú opit
fyrir englinum;
þessa myndaði
miklu þánka
sjálfr Guð
í Seraphs anda;
Guð mynntist sjálfs sín,
at sá væri,
sem skyldi líkna
sköptum verum!
Reisti Seraph sik
síðan ok stóð,
bísn þau undraðist
ok baðst fyrir,
ósegjanlig ein
yndæl gleði
gegnum hjarta hans
hvörvetna lèk,
skaut hann út frá sèr
skínanda ljósi,
ok sjón sigranda
sèrligum glansa.
Öll jörðin útflaut
undir honum,
hugsaði hann svo,
í himins ljóma,
gat þá at líta
guðdómligr
Meðalgángari
Messías hann,
hve fyllti fegurð
fjalls brún alla;
Hyl þig, Gabríel!
hann svo kallar,
þú á þessari
mèr þjónar jörð!
tak þig upp, tef ei,
sem túlkur bæn
fyri Föður minn
framber þessa!
Meðal mannanna
enum mætustu,
sælum forfeðrum,
ok flokkum himins
samansöfnuðum
svo at verði
tilkynt takmörkuð
tímans fylling,
hvörja þeir hafa
heitustu þreyð
eptirlaungun af
upptendraðir!
Þar skaltú skína
skærum ljóma
höfuð-engils í,
sem í eyrindum
Meðalgángarans,
Messíæ sjálfs,
sèrligum sannr
sendiboði!
Seraph þegjandi
sèr brá í lopt
með guðdóms geisla
glöðu bragði,
en Olivetí
álengðar frá
hátt horfði Jesús
honum eptir!
Gjörla Guð-maðr
gat at líta
alla hegðun hans
fyri hástóli
Föðursins dýrðar,
áðr farandi
hraðfleigr hófst
at himins merkjum.
Nýar samræður
nú millum hans
ok hins eylífa
upptök höfðu,
örlög opnanda
innihaldsfullar,
dýrra dásemda,
dóma leyndra,
höfgrar hátignar
ok heilagleiks,
loksins úrskurðar
um líf ok dauða;
Einnegin englum
óskiljanligar

háleitar ræður
um hluti þá,
sem sann-guðligrar
syndara lausnar
dásemd fyri drótt
mundu dýrðliga
æ gjöra allra
endrleystra.
Meðan þeir mæltu,
sem morgun hófst
engill at himins
yztu merkjum;
álfröðlar einir
uppfylla þá
heilaga hríng-vídd
á hvörja síðu.
Tær, ok tilbúnu
tjaldi líkr
af efni ofnu
uppruna-ljóss,
umkríng ok yfir
allan breiðist
himin hvörvetna
þeirra há-glansi;
Ekkert hauðr-hvel
enna hálf-dymmu,
sem um lopt líða,
ljómandi sjón
þorir, því skæðri
þessa himins
nokkurt sinn
í nánd at koma.
Fjærri flýandi
fram hjá slíku
skundar náttúran
af skýum myrk;
fylgja flótta þeim
folda knettir,
sem agnir einar,
er ei merkjast.
Sem fyri fótum
faranda manns
gýs upp gatna ryk
á grund þurri,
auðvirðilig
yrmlínga búð,
en fellr aptr
óðarr niðr.
Um heilan himin
hrínginn í kríng
æ eru þúsund
opnir vegir,
lángar leiðir
lok sjást engin,
umkríng alla þá
eru sólir.
Um leið, sem liggr
ljómandi' at jörð,
framrann fyrst eptir
foldar sköpun
tignar-tær straumr
undan trónsfæti
með eldlopts eðli
til Eðen niðr:
Uppyfir honum
ellegar hans
um bjarta bakka
bygða af litum,
rètt sem regnboga
ok roða morguns,
englar ok Guð
stigu ofan þá,
til at umgángast
ástúðliga
meðr meinlausum
mönnum jarðar.
En strax var straum þei
með sterku kalli
snart ok snöggliga
snúit til baka,
þá er með misgjörð
hafði maðrinn
fjarlægt sjálfan sik
síns Guðs hylli;
Af því ei vildu
ódauðligir
síðan í sinni
sjónar fegurð
virða vitjunar
enar vesælu

álfur, nú orðnar
ógnarligs hels
illa spiltar af
eyðileggíngu,
þá snèru þeir
fyri þessa skuld
ok vegna viðbjóðs
við þeim baki; –
því en fögru fjöll,
þar fótspor lágu
enn hins eylífa,
áðr svo kyrr
þyljandi lundar,
sem þytr forðum,
gjörði glaðværa
Guðs nærveru.
Farsælir dalir
friðseminnar,
hvörra hyllirík
himins æska
gjörði sèr at gamni
at gánga til,
ok fagrlimuð
forsælu gerði;
þar sem fyrr flutu
í fegins tárum
menn, í meinleisi
meðan lifðu,
af tærri teiti
tilfinníngar,
at Guð þá eflaust
eylífa skóp.
Undir óblessun
lá nú allt þetta,
já, undir bölvun
lá jörðin öll,
orðin óttalig
egin-barna
almenn gröf, áðr
ódauðligra!
En síðar meir
á sínum tíma,
þá mætar munu
morgunstjörnur
endrnýaðar
auglýsa sik,
ok út af ösku
allsherjar dóms
í sigur-sóma
sjást framgánga,
þegar Guð gjörir
gjörvalla heima
sí-sameinaða
við sinn himin
með yfirskoðun
augna sinna
æ eins nálægra
í öllum stöðum:
þá mun aptr eins
hinn ætheriski
straumr framfljóta
með fegri glansa,
út af himneskri
uppsprettu lind,
niðr at Eðen
enni nýgjörvu.
Aldreigi mun þá,
ypparligar
bresta samkomur
á bökkum hans,
þeirra, sem sækja
sveita nýrra
ok ódauðligra
umgengni' á jörð.
Hèr hermdr vegr
er sú helga braut,
hvörja Gabríel
gekk áleiðis,
er hann hèðan
úr hauðrs fjarska
himni nálægðist
hátignar Guðs;
Midt í söfnuði
sóla þessum
hefr sik himin
í hnattar mynd
ómælanligrar
ummáls víddar,
allra veralda
aðal-munstr.

Fegurðar fyllíng,
sem fæst at líta,
sú er sèr úteis
um sagðan himin,
sem lètt líðandi
lækjar straumr,
yfir allt þat rúm
óendanligt,
ok breitir alltíð
eptir honum.
Glymja frá gimli,
þegar gengr hann
á vinda vængjum
viðr strönd sóla,
sí-samhljóðandi
saungva raddir,
þær er hátt hljóma
um himin allan.
Við þá blönduðu
voldugum röddum,
líkt sem lífgandi
lofsálmar Guðs
hinna himnesku
hörpuslagara;
svo stór saungva mergð
sameinaðra
færði mörg lofljóð,
eigi lág-kveðin,
upp at eyrum hans,
sem eyrat skóp.
Svo sem fagnaðar
full hans augu
æ finna unun
ok ánægju
ásýnd í
hans egin-verka,
allt eins ánægðu
eyrum hans nú
guðdómligum
greindir saungvar.
Þú, lofljóð himins
lærandi mik,
spil-systir engla,
spá-kona Guðs,
hygginn heyrandi
háleitra radda
ok ódauðligra!
andagift Síons!
herm mèr hróðr þann,
sem himnar súngu!
Haf heilsun vora
heilaga land,
innvígt æðsta Guðs
opinberunum!
hèr sjáum vèr hann,
svo sem hann er,
svo sem hann var,
og sem hann verðr!
Sjá! enn al-sæla
án yfirhuldu,
utan öptrunar,
ekki í rökkri
heima fjarlægra,
hvörra þú ert
æ algjörðasta
aðal-munstr!
Í skara þinna
skoðum vèr þik
ítrum söfnuði
endrleystra,
þá þú ok virðir
þinnar sjónar;
ó hve fullkominn
ertú vor Guð
í allan máta
óendanliga!
Sjálfr nefnir þik
at sönnu himin,
ok heitir Jehóvam
hann, sem verðr
með öngvum orðum
útmálaðr!
eifð með innblæstri
uppruna-lífs
lofgjörðar-ljóð vor
fara leitandi,
þat þó forgèfins,
þinnar myndar.
Þegar þánkarnir
skulu þik birta,

geta þeir at eins
um guðdóm þinn
sik samanborit
sín á milli;
þú, enn eylífi!
ert í þínum
egin mikil-leik
einn fullkominn!
Sèrhvör sá þánki,
er sjálfr með
þú dýrðar veru
þína skoðar,
miklu heilagri
ok háleitari
yfrit kyrru er
áliti því,
sem á sèrhvað skapt
sendir niðr.
Þó ályktaðir
þú, að skyldir
einnig sjá verur
fyrir utan þik,
ok láta frá þèr
lífganda blæ
öflgann yfir þær
ofan stíga!
Þú skópst fyrst himin,
ok þar nærst oss
andliga himins
innbyggendr,
fjærri fæðíngu
fólust yðar
þèr, í þann tíma,
þú, ýngri jörð!
einnig þú, alskír!
ok þú, máni!
farsællrar foldar
förunautar!
Fagri sköpunar
frumburðr þú!
hvörsu varð þèr við,
er frá vettugi
þú fyrst framkomst,
eigi fyrr þín varr?
þá eptir eylífð
óhugsanliga
Guð til þín
gaf sig niðr?
Ok vígði þik,
at vera skyldir
helgr bústaðr
hátign sinni!
þinn mikli hnöttur,
sem ei mælast kann,
nú frá nótt krafinn
til nýrrar veru,
lèt á sik lagna
lögun ok mynd!
Gekk en skapandi
guðdómlig raust
um kríng með klárra
krystalls hafa
fyrsta brúsandi
bylgna hljóði,
eins ok björg bygðir
bakkar þeirra,
líkir jarðliga
löndum heima,
heyrðu hana,
er svo hátt viðgall,
þó enginn enn nú
ódauðligra!
Þá stóðstu þínum
þessum nýa,
stóri Skapari!
á stóli háum;
þú stóðst ok þenktir
um þik sjálfan
einnsaman enn
ok alvarligr!
O! þeim þenkjandi,
sem þar stendr,
gegnið guðdómi
með glöðum dansi!
þá, já, þá skóp hann,
þèr Seraphim!
yðr, öflugar
anda-skepnur!
Fullar þenkínga,
fullar krapta

maktar-mikillra,
móti þaunkum
Skaparans skærum,
er hann skóp af sèr,
ok inngaf yðr,
at þèr kynnuð
at taka trúrri
meðr tilbeiðslu!
Halelúja!
já, eitt hátíðligt
Halelúja!
þú hærsti, ok fyrsti!
sè þèr sí ok æ
súngit af oss!
þú auðn einsamla
ávarpaðir:
vík burt, vert ei meir!
ok til veranna:
hèr fram! hlaupit út!
Halelúja!
Sálmr sá í hæð
meðan súnginn var,
sem: þríheilagr!
því enu mikla
æ fylgir eptir
í engla tíðum,
hafði sæll Sonar
sendiboði
nú einni náð
af nærstu sólum
við hærstan himin
harla skínandi.
þagna Seraphim
þarnærst of allt,
heiðrandi tillit
hæðsta Föðrs,
með hvörju hann þeim
heilagann saung
lèt nú launaðann
lofgjörðar þeirra!
Í því auglýstist
alskínandi
viðr sóla sæ
Seraph englum;
Guð gáði hans,
með Guði himin;
enn komni tilbað
knèfallandi!
Tví-slíkan tíma,
sem í tilbeiðslu
djúpri, drottinligt
dýrðligr Cherúb
nafnit Jehóva
nefnir um sinn,
ok þann þrítekna:
þú ert heilagr!
englum æ tamann
eylífðar saung,
varð Guðs viðrlits
virðtr Seraph!
Hann hátíðliga
fyrir hærstann Guð
fram til at færa
fór nú ofan,
frábærum flýti,
frumburðr tróna,
er sinn útvalda
ávarpar Guð,
en himin heitir
hann Elóam!
Yfir alla fram,
sem hinn æðsti skóp,
er hann ágætr
ok hinn nærsti
enum óskapta;
svo einn þánki
Guðs útvalins í
Elóæ brjósti
er, sem öll sálin,
ypparligr:
Eins ok öll sál manns
nær hún ígrundar
þánka-full
ok þenkir eptir
fyri guðdóm gjörð,
ok ens göfuga
ódauðligs eðlis
allmaklig síns;
Er hans augnaráð,
þegar umskygnist

víst miklu vænna
vordags morgni
ok lystiligra
leiptrandi stjörnum,
er fyri eylífs
alsmiðs tróni
nýar flugu fram
ok fullar ljóss
dávænt æsku lið
með dögum sínum!
Gjörði Guð hann fyrst
ok gaf honum
myndaðann mærum
af morgunroða
ætheriskann einn
eld-líkama;
himin kríngum hann
harla fagr,
þegar fyrst fæddist,
flaut af skýum.
Með opnum örmum
hóf enn eylífi
engil ypparstann
út af skýum,
ok svo mælti með
munni blessanda:
þar er ek,
þú hinn skapti!
Sá nú með sama
Seraph Elóa
almáttugann Guð
fyrir augum sèr,
ok af forundrun
frá sèr numinn
á hann horfandi
hugfánginn stóð!
Aptr með anda
upptendruðum
horfir hann á hann,
ok hnèg niðr,
taptr sjálfum sèr
fyri sjónum Guðs,
loksins lèt hann rædt,
ok ljóst sagði
enum eylífa
alla þánka,
þá er hann hjá sèr
í hjarta fann,
allar nýar
ok ódauðligar
hræríngar, hvörjar
hans ígegnum
magn-miklar ullu
mjög stórt hjarta;
Fyrr munu falla
í foreyðíngu,
ok ýngðir upp
af ösku fljúga
heimar hvörjir,
ok hverfa til fulls
aldir inn
í eylífðina,
áðr geðgöfgast
guðligra svo
kenni kveikínga
kristit hjarta.
Frá sæti sínu
Seraph Elóa,
móts við Messíæ
mektugann túlk,
niðr á nýum
nú vöktum geislum,
ferðaðist fljótt
í fegurð sinni,
hann at heilögu
til at handleiða
Meðalgaungu-manns
mikla altari.
Fèkk hann faranda
fjærri kendan,
en rèð sèr ekki
fyrir unaðsemd,
er hèr einn hitti
höfuð-engil,
þann í samsýslun
hafði sèð forðum,
er þessir ásamt
alla parta
höfðu skoðat skírt
sköpunar Guðs,

með eins ok sèrhvörs
innbyggendum!
Einnig afreksverk
ásamt framit
ómöguligri
eptir at breita
en hin yppurstu,
sem Adams börn,
þótt öll aðfylgist,
útrètt geta.
Fèkk nú forklárat
fegurð sína
elskuliga hvör
öðrum móti,
báðir brugðu við
meðr brennheitri
ást, ok útbreiddum
örmum sem best
ok með viðmóti
vinar-hjarta
flaug hvör sem fyst gat
í fáng öðrum.
Brádt skulfu báðir
blíðu fángnir
fyri fögnuði
við faðmlög þau,
eins ok tveir titra
af teití bræðr,
hvörra beggja brjóst
byggja dygðir,
ok báðir voguðu
með bróðr-hug
fyri föðurland
fjöri sínu,
þá er þeir enn nú
eptir þrekvirki
ódauðlig unnin
aptr finnast,
hverandi af hraustu
hetju blóði,
ok frammi fyrir
enn nú frægara
fallást í faðma
föður sínum.
Guð sá álengðar
engla þá tvo,
ok birti báðum
blessun sína,
gengu þeir glaðir
gagnvart tróni,
vegna vinskapar
enn nú vegligri,
ok svo arka þeir
enn lengra fram
at hins eylífa
allrahelgasta.
Nærri dýrð Drottins
dásamligustu
hvílir á himins
háu fjalli
ens allrahelgasta
óttalig nótt;
ljós-fagr ljómi
kríngum leyndardóm
ens almáttuga
innantil vakir,
hylr hins vegar
heilög dyrna
at eins hit innra
fyrir engla sjón.
Stundum sterkr Guð
stóreflis reiðir,
sem sjálft almættit
á sèr bera,
ljúka lætr upp
ä leyndardóm þann
skyggjandi skýlu
fyri skoðenda
helgum augum
enna himnesku,
sem hátíðliga
heiðra þá sjón!
Einmidt við inngáng
ens allrahelgasta
stóð allt í einu,
álíkt sem fjall,
glansandi gagnvart
Gabríels augum
Meðalgángarans
mikla altari!-

Hann at því sèðu
í hátíðligri
prýði skínandi
sem prestr gekk,
hafandi í höndum
meðr heilögu
fórnar reikelsi
fylltar skálir,
af gulli gjörvar
glóandi tvær.
Svo drottinligu
djúpt þenkjandi
stóð nú engillinn
fyrir altari;
honum samsíða
saung Elóa
á gullna hörpu
guðlig kvæði,
offranda engils
at undirbúa
helgann háleitrar
hug til bænar!
Hann hlýddi til,
ok af hörpunnar
yfirtaks afli
upplypti sèr
hans heitr andi
hjartanligar,
eins ok uppvellr
ólgandi sjór,
strax sem í sterkum
stormi honum
raust hins eylífa
rennr yfir.
Gabríel horfði
til Guðs ok saung,
rann honum voldug
raust af munni,
ok nú áhlýddi
eylífr Faðir;
heyrði himininn
þína heitu bæn
mikli Messías
um manna friðun.
Guð sjálfr gjörði
fyri Gabríel
offrit upptendrat
undarliga;
heilagr reykr
með heitri bæn,
hennar friðsamr
förunautr,
uppstèg ásamt
frá altarinu.
Þá hófst hann hærra
á helgu flugi
sem heill himin
yfir hauðrs fjöll,
vall hann ok valt
í víðu rúmi
affram alla leið
til hins eylífa.
Híngat til hafði
í hugleiðíngum
Jehóva jafnan
yfir jörð litit,
því sífeldt samtal
Sonurinn haldit
fèkk við Föður sinn
af fullri sál.
Vòru vegligar
viðræður þeirra
örlög opnanda
inntaksfullar,
dýrra dásemda,
dóma leyndra,
höfgrar hátignar
ok heilagleiks,
ok loks úrskurðar
um líf ok dauða.
Einnigin englum
óskiljanligar
háleitar ræður
um hluti þá,
sem svo guðligrar
syndara lausnar
dásemd fyri drótt
mundu dýrðliga
æ gjöra allra
endrleystra.

Enn nú at nýu
nam at fylla
Guðs voldugt viðlit
víðann himin!
með hægð ok stilli
hátíðligri
gegndi gjörvöll mergð
Guðs tilliti.
Allt beið nú eptir
Alföðurs raust,
himins hár ceðrus
hljóðr þrumdi;
hafit hvíldi sik
við háa bakka,
ok þreyði þögult,
meðan þannig stóð.
Stóð í stillíngu
storm-vindr Guðs
óbifanligr
millum eyrfjalla,
voru vængir hans
væntandi þandir
unz ofan kæmi
Alföðurs raust!
Nú þutu þrumur,
meðan þannig beið,
ofan frá enu
allra helgasta,
en lángsamliga
liðu þær fram;
þó var þat ei Guð
sem þá ræddi,
heldr hermdu boð
helgar reiðir,
at guðlig andsvör
væru allnærri!
At þeim þögnuðum
fyri þreyandi
teitra tróna sjón
tignarfulls síns
lèt enn eylífi
opinberliga
háum hrundit upp
helgidóms dyrum,
at hann himininn,
sem hljóðr beið,
undir auglýsíng
eptirvænta
þánka sinna þar
þannig byggi!
At snýst Elóæ
Urim Kerúb,
trúnaðar engill
tilkjörnastr
Andans eylífa,
fullr alvöru
ok enna dýpstu
engils þánka
í enu sama
innandi svo:
Hvað ber, Elóa!
fyrir augu þèr?
undir eins uppstóð
Elóa Seraph,
ok fór framanverdt
fetum seinum,
Urim aptr
ansandi svo:
Gegnt við glóandi
gull-pílára
teiknaðar sèr ek
töblur standa
vöndum völundar
villu-krókum,
fullar forsjónar,
sem fólgin er!
Líka lít eg þar
lífsins bækr,
þær er vinda við
voldugann gust
opnaðar eru,
ok upphæðanna
einnig uppljúka
ódauðligleik,
fyri komandi
Kristinna nöfnum,
þeim nýu nægra
nöfnum launa!
Verða hèr bækr
veraldar dóms

eirnig opna
óttaligar,
líkar blaktandi
bardaga fánum,
sterkir stór-englar
nær stríðast á.
Deyðandi dráp-sjóu
fyri dárligar
helzt til hrakligra
hrekkja sálir,
þær er settu sik
sjálfum Guði
af þjóst ok þveruð
þrútnar ígegn!
O hve Jehóva
auglýsir sik!
kær Urim Kerúb!
í kyrð heilagri
lýsa leyptrandi
ljósa stjakar,
sveipaðir fögrum
silfr-skýum.
Þúsund við þúsund
þessir glansa,
fyrirmyndanir
enna friðþægðu
við Guð af Guði
Guðs safnaða;
teldu þá, Urim!
töluna helgu!
Heima, kvað Urim,
hreysti-verk anda
meðr krönsum krýnd
kostuligum,
ok gleði-greinir
gjörvallar engla
er, til at telja,
eigi torveldt oss!
Enn alla at reikna
ávexti þá,
er af endrlausri
munu uppspretta,
þá mergð mikillrar
miskunar Guðs,
er oss með öllu
ómöguligt!
Eg sè enn framar,
Elóa kvað,
dýrðligann dómstól
Drottins æzta;
mjög ert, ó mikli
Messías, þú
hár heims dómari!
hræðiligr;
Horf. hèr á ásýnd
ens háa stóls,
hve hún líflætr
lángt í burtu!
horf á heitt kyndtann
hefndar loga!
veifar lifandi
voða-stormr
honum hátt í ský
sem hvína þrumum!
Væg, ó veraldar
vísi dómari!
vert, ó Messías,
vægðarsamr!
sem ert útbúinn
allskonar með
vopnum ok ógnum
eylífs dauða!
Svo ræddu saman
sín á milli
englarnir Urim
ok Elóa;
höfðu sjösinnum
sendar reiðir
helgidóms opnat
huldu dymma,
unz hins eylífa
alvoldug raust
leið sem lygn ofan
lindar straumr!
Guð er sjálf elskan,
ok ek var sá,
áðr ein mín til
enn var skepna;
ek var sá einnig,
þegar alheim skóp.

ok við fullkomnun
þess ens fólgnasta
ok vegligasta
verka minna
em ek enn í dag
einn hinn sami.
En þèr allsherjar
eindæmir mik
skuluð skjótt kenna
skelfiligann,
fyri sjálfs Sonar
sárann dauða,
ok hinn ógnanda
með ákalli
þá taka að tigna
tilbeiðslu nýrrar!
Utan yðr þá
armleggr hans
dygði sem dæmir,
ok við dáð hèldi,
munduð þèr við morðs
ens mikla sjón
til grunna gánga
gjörsamliga,
af því þèr eruð
endanligir!
þagnaði þá,
at þessu mæltu,
sá fyri fullnað
skyldi friðstillast;
hèldt fyri honum
höndum at sèr
auðmjúkust undrun
meðal englanna;
en hann Elóæ
í því bendti!
Jafnsnart ásjónu
Jehóvæ í
Seraph ræðu rètt
ráða mundi,
vendi hann sèr við
í vetfángi
hinna himnesku
heyrenda til,
ok síðan sagði
svo til þeirra:
A hinn eylífa
augum horfið
áðr útvalin
öld rèttlátra!
Hans, þèr heilög börn
hjarta játið
fullt mestu mildi,
ok meðaumkunar.
Þèr hið þekkasta
voruð þaunkum hans,
eins í öndverðu,
þá er ókomna
hann sèr hugleidda
heill þeirra lèt,
er var ásett
at endrleysa.
Yðr hefir æ
eptirlángat,
er ok Guð yðr
einn þess vitni,
af heitu hjarta
hjálpræðis daga,
ok mildann Messíam
at mega sjá!
Verið blessaðir,
velkomnir honum,
þèr góð börn, getin
af guðdóms Anda!
gjörist glaðvær, börn!
Guð, Föður allra,
sjálfan sjáið þèr,
svo sem hann er,
veru veranna,
sem verða' ok eru!
Sjáið! sá fyrsti
ok hinn síðasti,
allrar miskunar
eylífr Guð,
sá einn frá eylífð
er ok varir,
skapari, skepna
sem ei skilr nein,
hann, Guð Jehóva,
hèr sik yðr

niðr nálægir
í náð sem Faðir!
Þessi fullsæli
friðar-boði,
frá sjálfum Syni
sendr híngat,
einúngis er
fyrir yðar skuld
ypparligu at
altari genginn.
Nema væruð viss
vitni kjörin
þèr ennar æztu
endrlausnar,
ó svo hefðu æ
allfjærri' í kyrð
þeir einir ásamt
ógrundanliga
sjálfir samanrædt
sín milli leynt!
Enn þèr, sem aldir
eruð á jörð,
með dýrum dansi
daga þessa
ok með eylífrar
unaðsemdar
föstum fögnuði
skuluð fullenda,
ok vèr englarnir
þar ásamt með.
Alla viljum vèr
vídd ena fólgnu
yðar ágætu'
endrlausnar
með æztu undrun
yfir skoða
ok upplýstari
meðr augna sjón;
Með miklu hreinnri
munum vèr sjón
líta þá leyndar
lofsælu dóma,
enn yðar ástríks
Endrlausnara
geð-frómu geta
grátandi vinir,
dymmann vafa veg
sem villast nú;
En hans al-tíndir
ofsækendr,
er hinn eylífi
af fyri laungu
himins hefir máð
heilögum skrám!
en sínum enum
endrleystu
gefr hann geisla
guðdómligs ljóss.
Þá munu þeir
eigi þörf hafa
grát-augum optar
á at horfa
frídt forlíkunar
fossanda blóð,
þegar þeir sjá,
hvörnig þess straumr
rennr ört affram
í eylíft líf
ok þat án þrota
þeirra vegna!
O! þá í þessu
þeir enir sömu
skæru skauti
skulu friðar
æ halda hátíð
huggaðir ljóss
ok sabbats eylífs
með sigr-hrósi.
Sælir Seraphim!
ok sálir helgar!
Frelsarans feðr
enir frelsuðu!
hefjið eylífðar
hátíðir þær,
er skulu um aldir
óendanligar
haldast heilagar
hèðan í frá.
Ok jarðar allrar
enn dauðlig börn,

ætt eptir ætt,
til yðar munu
samansafnast,
unz at síðustu,
at fremd fenginni
fullkomnunar,
klárum líkömum
klædd at nýju,
eptir afstaðinn
allsheriar dóm
þau öll innkoma
í eina sælu.
En gángit út
frá oss á meðan,
háir englar
helgra tróna!
skírið skipun þá
þeim, er skepnum Guðs
er falit umboð
yfir at ráða:
At þeir tíguglá
tilreiði sik,
ena útvöldu
ok auðugustu
dulinna dóma
daga þessa
helgun at heiðra
hátíðligri!
Ok þèr foldar fólks
enir frómu menn
Meðalgángarans
mikla feðr! —
því af dupt-beinum
dauðligleiksins,
þeim sem þar í mold,
þegar dóuð,
af yðr eru
eptirskilin
at undirbyggist
til at upprísa,
Messías uppspratt,
maðr ok Guð! —
Yðr er einnig
unnt at njóta
frábærs fagnaðar,
er finnr hjá sèr
Guð með guðdóms síns
glöggvun hárri;
upp, upp! þèr andir
ódauðligu!
farit með flýti
til fagra hvels,
þess er umskín hríng
endrlausnar!
Þaðan skuluð þèr,
þótt í fjarska,
Endrlausnára
yðar ok Sonar
fólk forlíkandi
framkvæmdir sjá!
látið leið yðar
ljóss veg þennan!
Frá öllum álfum
yðr móti
horfir hvörvetna
hýr náttúra
endrnýuðum
með yndisleik,
eins vídt ok útná
hennar ummerki.
Því þegar hafa
þessar aldir
skamtaðann skeið-völl
skundat um kríng,
vill hjá sjálfum sèr
sæll Jéhóva
heilagann halda
hvíldardag Guðs,
sá er segjast skal
sabbat annat!
Mjög er hinum hann
háleitari
enum alfræga
afbragðs degi,
hvörn þèr heiðruðuð
hákvæðum með,
frumfæddir andar!
flokkar Seraphim!
er at algjörðum
öllum heimum

heilaga hèlduð
hátíð sköpunar!
Vel vitið þèr,
vegligir andar!
hve sik en nýa
náttúra hóf,
elskuverðugri
öll með prýði
þakin ok glaðvær
at því sinni.
Ok hve mjög mætar
morgun-stjörnur,
yðar fjölfylktum
fèlagskap í,
sik sætt-fagnandi
sínum hneigðu
í skæru skarti
fyri skapara!
En miklu meiri
Messías nú,
hans ódauðligr
elsku Sonr,
mun fá at fullu
furðuverk unnit!
skundit ok skírit
skepnum hans þat!
Hefst nú með hlýðni
ok harðri písl
hans sagða sabbat
sjálfviljugri
ens mikla Messíæ
Meðalgángara!
hann, Guð Jehóva
heitir þann dag
sabbat eylífrar
sáttmálsgjörðar.
Elóa af undrun
yfirkominn
þagnar þá
at þessu mæltu,
svo ok yfir allt
með auðmýkt helgri
horfði hljóðlátr
himininn nú
augum upp til

ens allrahelgasta!
Guð gaf bendíngu
Gabríel engli,
Meðalgángarans
mikla túlki;
stèg hann þá strax upp
at stóli hærstum
til at heyra tjáð
tignar-boð Guðs!
Hann hóf at gefa
háar skipanir
Uríel engli,
ok til annara
varðveizlu engla
vorrar jarðar,
heimuglig há-boð
um en helgu teikn,
er skyldu Messíæ
ske við dauða!
Nú voru á meðan
niðrstignir
frá sætum sínum
sælir trónar,
fylgði Gabríel
flokki þeirra,
ok jafnsnart nálgast
jarðar altari!
Þar heyrðust háum
hvelfíngum frá
andvörp álengðar
ótal vella,
er með grátligri
óskuðu rödd
mjög eptirþreyðrar
manna lausnar;
en yfir allar
annara raddir
trega-tölur manns
tóku fyrsta,
allar falls aldir
sem ofan þenkti!
Er þat altarit
einn frá hvörju
spakr Guðspjalla-
spámaðr fyrr,

ens betra ok nýrra'
blóð-sáttmála,
Patmus-eyjar á
þá eitt sinn var
ströndum staddr,
stórar sjónir
himneskra mynda
hefir numit!
Það var ok þar,
sem þúngt stynjandi
í hám hvelfíngum
hófust raddir
forðum plágaðra
píslarvotta;
þar æptu andir
engla tárum,
at dýr dómari
degi blóð-hefndar
lèti svo lengi
yfir láð frestat!
Nær at þessu nú
niðr stefndi
engill útsendr
altari jarðar,
kom með fljótri ferð
móti faranda
Adam, ok allri
eldheitri þrá,
eigi ósèðr
aðkomanda!
Lopt-fær líkami
af ljósu heiði
saminn sást hylja
sælann anda
forklárudum í
fegurðar sal.
Eins var ásýnd hans
yndislig nú,
ok þú, guðdómlig
ímynd! forðum
fyrir Alföðurs
fólgnum þánka,
er hann all-djúpum
með ígrundunum
Adam at skapa
albúinn stóð!
Ok í auðguðu
Eðens skauti,
fegurð ok fjöri
sem frá sèr blès,
jarnvegr helgr
undir Jehóva
varð laus ok laginn
til líkhams manni,
meðan mundir Guðs
mynduðu hann!
Þvílíkr sýnum
þar kom móti
englinum Adam
elzti faðir;
á hans andliti
elskuligt bros
gjörði ásýnd hans
guðdómliga!
mælir hann með raust
munarfullri:
Heyr heilsun mína,
heilagi Seraph!
fulls friðar boði
faðmaðr náð!
þegar um þína
þessa klíngði
mjög sómasama
sendiför rañst
hófst með há-dansi
minn heitr andi.
Æ! mætti, mikli
Messías! þik
mèr, í manndóms þíns
mætu prýði,
sem þessum Seraph,
at sjá leyfast,
æ! í mildri mynd
miskunar þinnar!
hvörja þú til þess
hefir þèr kjörið,
at þú í henni
afkvæmi mitt
fallit við Föður
skulir forlíka!

Sýn þú mèr Seraph!
sýn mèr þang spor,
sem minn Frelsari
fetat hefir,
Endrlausnari
ok ástvinr minn;
ek vil að eins
honum álengðar
með ást auðmjúkr
eptirfylgja!
Hýr hvíldarstaðr
heilagrar bænar,
þar vor mjög mildi
Meðalgángari
upphóf sitt andlit
ok eið þann sór,
öll börn Adams
at endrleysa!
skyldi þora þess
þik at sjá auga
fullt fegins-tára,
sem fyrstr braut?
Ek var, ó þú jörð!
ábúi þinn,
mèr land móðurligt
manni frumbornum!
þreyanda þeli
til þín niðr
ek nú enn vendi
augum mínum.
Þínar af þrumu
þúngrar bölvunar
at ómynd orðnar
eydimerkr
mèr, í míns hjávist
Meðalgángara,
sem eins dauðligu
sèst í holdi,
ok því, ek í mold
eptir mik lèt,
væru víst miklu
viðunanligri:
Heldr enn hinar
eptir himinsins
ódáins ökrum
yndisligum
myndaðar mæta-
merkr þinar,
ó þú, Eðens fold!
sem áðr varst
himin minn,
hvörn ek misti!"
með heitum huga
hann svo mælti.
"Ek vil ósk þína,
útvaldra fyrsti! —
gegndi Gabríel
góðmótliga —
frambera fyrir
Frelsaranum;
sè hans guðdóms góð
geðþekkni sú,
mun hann án efa
Adam bjóða
at hann sjái sik,
svo sem hann er,
Drottins hærsta dýrð
djúpt niðrlægða!
Nú voru helgir
Herrans englar
með heiðrs hegðun
hátíðligri
áleiðis komnir
útaf himni;
hafði her þeirra
um heims byggíngar
allr útdreift sèr
afarvídt rúm;
fór einn Gabríel
á fold sæla.
Henni heilsaði
hríngr stjarna
í grend glansandi,
þegar gengu hjá
í hægð hvörvetna,
með hírum morgni
allar álfur
sá er upplýsti.
Hljómuðu heilann
hríngiun um kríng

undir eins
frá öllum stöðum
þau en nýu nöfn
náðaðrar jarðar,
heyrði Gabríel
hvör þau voru:
þú dymmra drottníng
dýr meðal jarða,
yndælt augnamið
allra skepna!
hin handgengnasta
himins vina!
annat heimili
hátignar Guðs!
þú hinna hærstu
heimugligu
ens mikla Messíæ
mildi-verka
ok afreks athafna
ódauðligt vitni!
Sá klíngði kliðr
kríngum þann hríng
allan einn kór
af engla röddum,
hlýddi Gabríel
á hljóm skærann,
ok fljótu flugi
fór til jarðar!
Svo sèg í dali
svöfn ok kæla,
þar með fylgjandi
þokufull ský
þöktu þeirra fjöll
þá í stilli;
gekk graut leitandi
Gabríel augum
með munarfullum
Messíæ síns;
Ok fann hann loksins
í lágum dal,
sem hneigist millum
hnúka niðr
ens upphæð líka
Olíufjalls,
hèr var mögr Guðs,
Meðalgángarinn,
þreittr af djúpra
þánka byrði,
und' berum himni
í blund fallinn!
guðdómligum gaf
grjót-skúti rúm.
þegar Seraph sá
Son Guðs hvíla
vært í loptliga
lèttum svefni,
stóð hann starandi
stilltr ok kyrr
með mestu undrun
á mikla prýði,
sem sameinaðr
sannr guðdómr
manndómligri mynd
meðdeilda lèt!
Unaðsfull elska,
auðkenni ljúf
gæzku ok glaðværðar
guðdómligrar,
meðaumkun, mildi,
miskunar tár,
um allar aldir
óslítanligrar:
þat gjörvalt gjörði
ens guðdómliga
mann-vinar anda,
meðan hann svaf,
í hans andliti
auðsjáanligann,
þó var þar nokkut
at þessu sinni
áskygð af svefni
afmálun slík!
Svo lítr Seraph
á sínu flugi
um vor-dags aptan
ásýnd jarðar,
þá bezt er búin
blómstra skrúði
at hálfu leiti
ókenniliga.

þá er kemr upp
kvöld-stjarna fögr
himins hljóðlátum
hríngslóðum á,
ok hinum hyggna
útaf hálf-dymmum
laufskálum bendir
at líta sik!
Loksins Gabríel
eptir lánga þögn
ok yfirvegun
innti þannig
með mjúkum rómi
fyri Messía:
O! þú, hvörs yfir
allan himin
eylíf alvizka
útbreiðir sik!
þú sem heyrir mik,
þótt nú sofandi
liggi dauðligr
líkami þinn!
háleitum boðum
hefir ek þínum
trúliga án tafar
sem tíðast hlýdt.
En þá í því
er ek þat gjörði
frambar fyri mèr
enn fyrsti maðr,
hvörsu bæri hann
heitustu girnd
ok eptirlaungun,
ásjónu þína,
mikli Guð-maðr!
at mega sjá!
Nú vil ek eptir
almáttugs Föðurs
æztu ályktun
æ hèðan frá
flýta mèr þína
friðþægíngu
ásamt dýrðliga
í öllu at gjöra.
Hljóðs bið ek allar
hèr verandi
nálægar skepnur
nú á meðan;
því eitt augabragð
sem allra styttst
af því nær þrotnum
þessum tíma
skammrar skoðunar
yðar skapara
megið þèr meta
mörgum sællra
öldum af yðar
önn fyri mönnum!
þegið þèr hvinir
þjótanda lopts
í auðn þessari
einsligra grafa,
eðr hefizt hægt
hvískri titranda!
ok þú skúra ský,
skamt hèðan burt,
rign værð værari
ok vindblæ hlýum
á skugga svala
úr skauti þínu!
Lát ei hark heyrast
nè háa skelli,
ei súg nè suðu,
ceðrus viðr!
hafið eigi hátt,
heilagir lundar!
meðan sá sefr,
sem yðr skóp!
Svo hætti sinni
Seraph ræðu
alúðar fullr
ok umsorgunar;
síðan flýtti sèr
á samkomu
helgra vaktara,
sem í huldri kyrð
jörð fyrir rèðu
jafnt með honum,
trúnaðar englar
tignar guðligrar,

ok hinnar fólgnu
forsjónar Guðs!
Hann skyldi skíra
skara þessum
fyri för sína
til fagra hvels
frá ósk ok laungun
anda sællra,
ok nú nálægri
náðarlausn manna,
ok hinum öðrum
offursins mikla
hátíðligum
hvíldar degi.
Þú nærst Gabríel
þessum hnetti
endrlausnar
sem yfirræðr,
andi varðveizlu
valinn af Guði
móður ódauðligs
margfjölda þess
af fæddum fóstrum
fyrr ok síðar,
Hvör eð hún, svo sem
hennar fylgendr,
aldir óðfluga,
yfrit hverful,
ok at auðæfum
ótæmanlig,
í hærri hèröð
hvörn dag sendir.
Ok þá öll hrunin,
afhendt fúa,
ódáins anda
íbúðar hús,
undir aurhrúgum,
þar enginn hvílir
flýanda fót sinn
ferðamaðr,
í dapri dymmu
dylr með sèr!
O, þú Elóa!
engill jörðu,
sem mun sína fá
síðar meir dýrð,
til at varðveita
vora settr!
vorkenn vin þínum
sem verða mun,
at hann, fræddr af
óðar mey Síons,
auglýsir þinn,
síðan Eðen skópst
dulinn bústað
fyri dauðligum!
Ef hann eitthvört sinn
fyrir utan sik,
einsligrar fullr
unaðsemdar
í djúpum þaunkum
ok í dá-skærum
ofrmegns álfum
orðit hefir
fyri forundrun
frá sèr numinn!
Hafi þánkar hans
þaunkum anda
sameinat sik
ok sál an huldu
hans, svo sem ham-frí,
háleitar mjög
guða ræður
gjörla numit.
O veit þá áheyrn,
Elóa! nú
honum, þar háum,
sem himnesk æska,
ok djörfum huga
dikt framsetr,
ei um fausk-fúnar
fornaldar rústir,
Heldr leiðir hann
heli vígða,
ok eins upprisu
ætlaða fjöld
til sælls safnaðar
enna sannhelgu
ok vegsamligra
vaktara ráðs!

I nánd við ná-hljódt
norðr-himins
aldrei skoðat skaut
skemtunarlaus
ok án aðgjörða
óttalig nótt
eylífri hýmir
í einsetu,
dynja frá henni
dymma ok þoka
sem sjór sökkvandi
sífeldt niðr!
Eins ok forðum fólst
fljótit Nílus,
þá Móses mælti,
undir myrkri Guðs,
af fjórtán fjörum
fjötrat saman,
ok þèr til æru
ódauðligrar
buðlúnga beinum
bygðu stólpar!
Aldrei hefir sjón
auga nokkurs,
kreppt af himins hríng
harla smáum,
þau auð öræfi
yfirlitit,
hvar hauðr grímu
hulit sífeldri
liggr æ óbyggt
ok utan lífs.
Mannsraust kom engin
af munni þar,
enginn örendr
er þar grafinn,
aldrei er þar nein
upprisu von;
þó er auðn þessi
þaunkum djúpum
ok háum helguð
hugleiðíngum!
Vinna Seraphim
vegsemd henni,
þegar gánga þeir
þessara staða
fálátum fjalla
firnindum á,
líkt sem þar leyptri
logandi stjörnur.
Ok með spádóms spekt
sprogandi í kríng,
undrun fallnir í
allkyrra þó,
á hin ókomnu
Adams barna
sigr-sælu kjör
sjónum renna!
Midt í öræfa
myrkri þessu
auglýsast uppreist
engillig port,
gegnum hvör gánga
gætendr jarðar
inní hátt hafinn
helgidóm sinn!
Líkt sem, nær líðr
at lífgun vetrar,
heilagr rennr
hátíðar dagr
yfir snyfin fjöll
eptir snarpa hríð;
ský ok skugga nótt
skunda á flótta;
ís huldar hæðir
ok háir skógar,
sem ígegnum sèst,
sína birta
ásýnd án þoku
alskínandi!
Svo gekk Gabríel
gegnum þessi
nærsta nátt-döpru
norðr-svæði,
ok innan stundar
ódauðliga
fætr hafði hann
við en helgu port.
Opna þau sik þá,
svo sem þjótandi

Kerúbims vængir
fyri komanda,
ok af sjálfum sèr
á samri stund
antrluktust eins
eptir honum.
Gekk hinn dýrðligi
í djúps hyl jarðar,
þar er allt um kríng
ægir velti
lángsamliga
löðri streymanda
allt at mannlausum
marar bökkum.
Allir ólmuðust
ægis synir,
hinn straungu straum flóð,
eins ok sríðviðri,
útbrjótast óð
frá eyðimörkum,
eltu hann róm-rám
úr regin-fjarska.
Hann gekk hiklaust
unz enn heilagi
sýndi sik í nánd
samastaðr,
port af skýum sköpt
skutu sèr frá,
ok, sem í síur
sól-skærar himins,
sèr með sama
sundrdreifðu.
Ens ódauðliga
undir fótum
rauk burt í riðlum
rökkrit lausa
á blökkum bökkum,
bak við hann lángt
leiptruðu eptir
logar í sporum,
svo var nú Seraph
á samkomu
alla leið affram
engla kominn!
Mjög lángt frá mönnum
þar sem miðpúnkti
vor sèr vendir at
veltandi jörð,
hefir hún í sèr
hvolf eitt mikit,
hvörvetna fullt
af himins lopti!
En í því miðju
upphafin sèst,
krýnd með kviklátu
klárn skini,
ein lempiliga
lýsandi sól!
frá henni flýtr
fjör ok varmi
uppeptir
í æðar jarðar.
Sú hin efri sól
sinni meðr
hèr nefndu hollri
hjálpar systur
býr til ok myndar
blómaríkt vor,
ok heitt há sumar,
meðr hálf-bognum
kornstaungum klifjað
kjarnafullum,
ok þik, vínviði
velkomit, haust!
I hennar álfum
bar aldrei til,
at hún upp eðr
undirgengi,
umhverfis hana
eylífr brosir
morgun, í rauðum
raka skýum.
Þar gjörir stundum
þánka sína,
hann sem uppfyllir
himna gjörvalla
engla augljósa
með undra-teiknum,
sem í skýum ske,
eptir skipun hans;

sèst þar fyri fram
forlaga gángr.
Svo gjörir gjarna
Guð sig ljósann,
nær, at vo-viðri
velgjörðasömu
liðnu, lætr
í ljósi sik
í skýum stiltum
skúrar bogi,
þèr, jörð! klárliga
kunngjörandi
friðar sáttmál fornt
ok frjófgun Guðs!
Nú stèg niðr
ok nam staðar
hinn sendi Seraph
á sunnu þeirri,
sú er ósèn oss
innra flöt jarðar,
ok allt hvað eymi
andar þar lífs,
viðnærir geisla
varanligum,
tengð því til fylgðar
túngli voru.
Samt sjáum vèr ei
þeirrar sólar ljós,
svo daufu ok döpru
dreifir skini
hún, sem hálfrökkri,
ok svo hverfulu,
öngrar fær hún fold
formyrkvunar,
er svo ósamfeldt
efni hennar!
En innbyggendum
aptanstjörnu
eðr Júpiters
augljós er hún;
þá er ok sjálfsagt
Satúrn háum;
aðrir ábúar
uppheims korna
þeirrar með máua
mergð umkríngðu
stjörnu víð-strætis
stig ekki sjá!
Gagngjört varð-englar
Gabríel þar
kríngum komu nú
kóngaríkja;
dauðans engill
ok darra hríða.
þeir um fjölflæktann
forlaga stig
gáng-leiðslu bráð
í Guðs hönd rekja!
Hvörir hvívetna
yfir hauðrs vors
þó duldir drottna
döglínga verkum,
þá er þessir sik
af þeim stæra,
allir uppblásnir
fyri ofr-móð,
svosem sköpun sè
sjálfra þeirra.
þarnærst dýrðligir
enna dygðugu
ok fáu geð-göfgu
gæzlu englar,
þeir er þann vísa
þenkíngafullann
út frá sjálfum sèr
sæfðann leiða.
þá hann varast vill
vefnað manna
fáfengiligri
af foldar sælu,
flettir hann upp fljótt
með fagri bæn
ennar ókomnu
eylífðar bókum!
Svo ok eru þeir
samkundum í
einkum nálægir
ósýniliga,
þá er komu Guðs
kristinn maðr

eldheitr finnr
í anda' ok bæn.
þegar bróðrligt
biðjandi fólk,
helgat sáttmálans
háleitu blóði,
fyri þeim sem fold,
hefir forlíkat,
æru-sálmum í
úthellir sèr!
Svo ok nær sálir
enna sannkristnu,
sem hèðan sofna,
sjá nú þeirra,
örendu andlit,
andláts sveita,
sár-sorglig dauðans
sigr-merki,
ok nauð-kúgaðrar
náttúru teikn,
á líkamanum
at lífi þrotnu!
þá taka þeir
móti þvílíkum
sèr samfylgjandi
sessunautum
mjög svo vinveittu
viðmóti með,
hvar af hýrt ljóma
hugganir slíkar:
Vèr munum, verið
vissir um þat,
ó þèr ástvinir
elskuligir!
öllum þeim yðar
ösku leifum
samansafna
á sínum tíma!
Sjálf þessi sama
sofandi stofa
dauðligleiksins,
þessi dofnu bein,
svo af hels höndum
hryggiliga
ofríkisfullum
afmynduð nú,
skulu til nýrrar
sköpunar vakna
dýrum dags morgni
dómarans á.
Komið, kærustu!
klagið ei meir,
útvaldir uppheims
innbyggendr!
skærari skoðun
yðar skapara,
já, sjálfr sjáið!
sigrenda fyrsti,
blessuðu sálir!
bíðr yðar.
Einnig andir þær,
sem út höfðu
dá-litlum liðið
líkömum af,
hvörra varla var
vísir sprottinn,
flyktust fljótt kríngum
fagrann Seraph,
en nú ómálgar
með úngbarns gráti
honum sýndu sik
sveimandi þær!
Naumast höfðu nú
nærsta hrædd litið
ok undrast augu
allsmáa jörð,
þorðu því ekki
þær hinn stærra
víðra veralda
völl sjónar á
ólagaðar enn
út at gánga.
Vísa þeim til sín
verndar englar,
ok með harpna hljóm
huglífganda
í lystiligum
lofkvæða-sáung
með ljúft lokkandi
list þeim kenna:

Hvörnig hafi þær
ok hvar af orðit,
hve mjög sè mikil
manneskju sál,
framleidd af anda
fullkomnasta,
í hve yndælu
æsku blómi,
síns til skapara,
sólir ok túngl
fyrst þá fædd voru,
framkomit hafi.
Forfeður yðar
fullkomnaðir
yðar aðkomu
eptirbíða,
yðar mildasta
miskunar Föðurs
dýrðarfull skoðun
við Drottins trón
þess ens eylífa
yðar væntir!
Þannig kenna þeir
þessum úngu
vísdóms verðugu
vegleiðslu börnum
en háu hyggindi,
hvörra skugga
harla hverfula
heims villir menn
af birtu þeirra
blindir elta.
Höfðu heilagir
hópar þessir
skæra lauf-skála
nú skilit við
ok samansafnast
til síns vinar,
voldugs verndara
vorrar jarðar.
Gaf nú Gabríel
gjörvöllum þeim
anda söfnuði
allt til kynna,
hvað á hendr var
honum falit
at mæla múga þeim
um Messíam!
Stóðu þessir þá
þar við hrærðir,
ok fallnir frábæra
forundrun í
kríngum kennanda
kominn frá Guði;
gáfu þeir sína
gjörvalla þánka
til íhugunar
allra dýpstu.
Í því andir tvær
elskuverðugar
ok hvör annari
ástfólgin mjög,
börnin Jedidda
ok Benjamín,
fèllust í faðma
ok svo fengu mælt:
Er þat ekki
sá hinn ást-holli
ok ljúflyndasti
lærifaðir?
já, er ei Jesús,
Jedidda! sá,
um hvörn allt þetta
engill greindi?
Æ! mèr er ógleymt,
hve ástúðliga
hann oss í fáng sèr
faðmandi tók,
hvörsu blíðliga
at brjósti sínu,
hvarí hjartat vall,
hann oss þrykkti
Mildi-mærustu
mannelsku tár —
ek sè þau enn nú —
andlit hans vættu,
en ek þerraði
þau með kossi,
eru þau mèr enn
æ fyri sjónum.

Ok þá, Benjamín!
í þessu midt
mæla mundi hann
við mæðr okkar,
þær er þar stóðu,
þessum orðum:
gjörist sem úngbörn,
því í Guðs ríki
ei fáið ella
inn at koma!
Já, hann játaði,
Jedidda! þat;
ok hann er okkar
Endrlausnari;
sökum hans svo
erum sælir við;
æ! umfaðmaðu
þinn elskuliga!
Svo mæltu sælar
sálir þessar,
harla hugljúfar
hvör við aðra!
Gabríel engill
greiðliga bjó
sik enn til nýrrar
sendiferðar.
Einn stór-hátíða
streymandi glansi
fleytti nú fótum
fagrliga
ódauðligs engils
í því hann gekk
áleiðis ofan
anda slóðir.
Svo líta ljósann
lýðir mána
vorrar fjölfylktu
fjörgynjar dag
þeim til nátt-lýsu
niðrstreyma
í rètt róligum
raka skýum
fyrna háum á
þeirra fjall-tindum.
Stóð upp til ferðar
ok af stað svo gekk
Gabríel búinn
glæstum skrúða,
hár fylgði honum
hljómr úr garði
af saung ok dansi
sálna ok engla
liðugra, lopt-hríng
leið hann svo í!
Með veifðra vængja
voldugum þyt,
sem sigr-ör
af silfr-boga,
flaug hann nálægum
fram hjá stjörnum,
ok hèldt flýti-för
at fagra hveli.
I sama svifi
settist hann á
meyar musteri
mundilfera,
ok fèkk hèr hittar
á hárri bust
forfeðranna
fullsælar andir!
þær er með augum
ófrávendum,
laungunarfullum
ok leitandi
á hauðr horfðu,
hugfulla sjón
látandi lagða
viðr ljóss geisla
þá sem Kanaans
kveikja nýann
í djúpum dölum
dag- uppvakinn.
Meðal forfeðra
fann hann þar einn,
hvörs útlit hermdi
háa þánka;
var sá Adam
ennar vaknandi
mögr jarðar
ok myndana Guðs!

Gabríel hann
ok gætir sunnu
allir einum hug
ákaft þreyðu,
samanræðandi
um sálarheill manns,
at koma augum
á Oliveti.

Hèr hefr
aðra bók Messías.

Nú lèt nýr morgun
níðrstígandi
sjá sik yfir
cedrus skóga,
stóð þá Jesús upp
strax af svefni
sáu hann í sólu
sálir feðra.
Ok sem þar litu
Lausnara sinn,
súngu tvær sálir
svo til skiptis
ein mót annari;
þat var Adams sál
ok guðdómliga
göfugrar Evu.
Svo var látandi
saungr þeirra:
þú meðal daga
dægiligasti!
skalt yfir alla,
sem eptir koma,
heilagr hjá oss
ok hátíðligr.
Fremst ok fyrst allra
fèlaga þinna,
komir þú aptr,
skulu kveðja þik
sálir, ok sèrhvör
Seraph ok Kerúb,
eins við uppruna
ok undirgaungu!
Stígir þú niðr
á storð til manna,
breiði þik um himin
berendr ljóss,
ok gángir glæstum
fram at Guðs tróni,
þar dýrð hans drottnar,
dýrmætr þú!
Skulum vèr þèr skjótt
skunda móti
með heiðrs hegðun
hátíðligustu,
blessandi þik
í blíðum dansi
ok hátt hljómanda
Halelúja!
Þú ódauðligrar
æru dagr
svalar sjón vorri
sárt mænandi,
með því oss sýnir
Messíam, Guð
nú á jörð nærsta
niðrlægðann!
O þú fegursti
af Adam borinn!
ó! í manndóms mynd
Messías vor!

hve í hans ásýnd
hátignarfullri
gjörir augljósann
guðdómr sik!
Sæl ert ok heilög
sannliga þú,
mær! sem hinn mikla
Messíam fæddir!
sælli mann-mergðar
móður Evu;
ótöluligt er
afsprengi hennar,
enn allt afbrotsmenn
ótöluligir!
En þú ein dóttir
ódauðlig jarðar!
hefir einúngis
einn mög fæddann,
einn guðdómligann
einn rèttlátann
einn af dygð dýrann
einn Drottins smurða,
einn son eylífann,
þann engi skóp,
einn, sem er syndlaus,
sjálfs Guðs arfa!
Með ræktarríkum
reikandi augum
horfir ek hèðan
á hauðr niðr,
þik þó, Paradís,
þú hin fagra!
þik fæ ek þó ei
þar framar sèð!
Ertu víst af vang
með vatni flotin
flóðs þess sem fór
yfir fold alla,
þeim sár-sorgliga
synda-baðs dóm'
ertu gjör-glötuð
ok á glæ komin!
Þínum hátt höfnum
hlè-skugga trjám,
sjálfs Guðs plöntun
af cedrus viði,
þínum friðsemdar
fögru lundum,
er voru inni
úngrar dygðar,
hafa vægð veitta
vo-stormar sízt,
dunandi þruma
nè dauðans engill!
Borg hin blessaða
Bethlehem þú!
þar mey María
Messíam fæddi,
ok í faðmi fól
fullum ástar
ein sèrtu Eðen
yndislig mèr!
Vert Davíðs brunnr
dýr uppspretta,
sem ek sá mik í
svosem ek kom
guðdómliga gjörð
frá Guðs höndum!
ok þú, Jó-jata!
þar Jesús grèt,
míns fyrsta frómleiks
fagri lundr!
ó! ef mèr hefði
í Eðen þik,
góði Guð-maðr!
gefist at fæða!
ef ek strax í stað,
eptir stórann glæp,
þar hefði þegit
þik at syni,
ó sjá, þá þegar
ek þik til hans
hefði haft með mèr,
sem mik dæmdi!
Þar, í þeim sporum,
sem þá stóð hann,
þar gröf gínandi
gjörðist Eðen,
þar sem þaut ógn
í þekkíngar trè,

þar sem ræddi raust
hans reiðarslaga
formælíng okkr
ok fold allri!
þar skelfð við skjálfta
skelkaðrar jarðar
datt ek í dá
ok deya vildi,
skyldi' ek skjótt hafa
skundat til hans
ok haft þik mög minn
mèr í fángi;
Ok þrykkt sem þèttast
þrúngin af sorg
barni grátanda
at brjósti mínu,
ræðandi þannig:
reiðst ei, Faðir!
sefa sinni þitt,
sjá, ek hefi
mann þann, Jehóvam,
af mèr fæddann!
Heilagr ertu
hærsti ok fyrsti,
tilbeiðsluverðug
tign ok eylíf!
þú sem frá eylífð
þennann hefir
guðdóms göfgastann
þinn getið son!
Ok hann útvalið
egin-mynd þína,
af mjúkri miskun
at manna sè
minnar hörmuðu
ok hjartanliga
aumkuðu ættar,
Endrlausnari!
Guð hefir grát minn
gjörla sèðann,
sælu Seraphim!
sèð hafið þèr
tár mín ok talið,
ok frá tímanum
burthornu sálir
barna minna!
vörðuð trúskap til
at telja þau!
Víst mundi verða,
nema værir þú,
mikli Messías!
maðr orðinn,
eylíf himins hvíld
huga mínum
einnig ángrsöm
ok ónotalig.
Enn af geð-gæzku
guðdómligri
umföðmuð ek,
þú hinn eylífa
sigr-sáttmála
er samit hefir!
mundi þá mentast,
miskun ljúfri
yfirskygð af,
svo at æ findi
midt í móður-sorg
meiri sælu;
Ok þú sjálf ímynd
hins almáttuga
mynd ber mold háðrar
manneskju nú,
ó þú Guð-maðr
Endrlausnari!
vora tilbeiðslu
virðst at þiggja!
þína vegna vor
virðstu gjöra
fórnfæríngu
fullkomna brádt,
er þú fyrir oss,
aldæmir heims!
frá himni fórst
til at framkvæma;
Vèr biðjum, virðstu
vesæla jörð
innan skams
at endrnýa,
eins sem þú áðr
hefir alyktat,

þetta fóstrland
þitt ok okkar!
O kom snart aptr
upp til himins!
kom, vèr vottum þik
velkominn oss
með þínum miklu
miskunnsemdum,
ó þú Guðmaðr,
Endrlausnari!
þannig klíngði þá
þessara sálna
raddar megni með
miklu saungr
heilags sólar hofs
hvelfíngar um;
heyrði Jesús hann
híngat niðr.
Eins ok skáldligar
einsetr við
spádóms spekíngum,
spegil-sjónir
alldjúpt í sokknum
ókomins tíma
þik, lágt ok lángt at
líðandi raust,
Guðs frá gimli
gefst at heyra.
Ofan gekk Jesús
Olíufjall,
hvar mið-hlíðis
á hólum minni
ein stóð eik pálma
öðrum hærri,
af lètt lýsanda
lygnu skýi
mildrar umflotit
morgun-þoku.
þessu varð nú við
var undir trè
Jesús varð-engil
Jóhannesar,
hann er Raphaels
heiti nefndr,
sá hann þar helgri
heiðraði bæn,
Lífligir vindar
um lopt flutu
út frá ágætu
olíu trè,
ok til Frelsarans
fluttu niðr
raust, öngri skepnu
skynjanliga.
Kom þú Raphael!
(kallaði Jesús,
ok vinsamliga
við honum leit)
máttu hèr gánga
mèr við síðu
öllum öðrum
ósýniligr.
Hvörsu hefir þú
hjartkærs í nótt
sál vors Jóhannis
saklausa geymda?
hvörjar þeinkíngar
þínum líkar
hafa, Raphael!
henni borizt?
eða hvar heldr
hann sik nú?
Hans ek hefi gætt,
hermdi Seraph,
vel ok vandliga,
sem vanir erum
vèr at varðveita
vænstann frumgróða
meðal útvaldra,
Messías! þinna!
I nótt opnaðann
umskyggt hafa
hans háann anda
heilagir draumar;
hefir hann um þik
hvörvetna dreymt;
ó hafðir hann þú
horft á sofanda;
þá honum þókti
at hann þik sæi,

hló um andlít hans
heilög vor-blíða!
Svo ok sèð hefir
Seraph þinn fyrr
Adam í svefni
á Eðens mörkum,
þegar þaunkum hans
þar í blundi
birtist bílæti
brúðar Evu,
meðan myndaðist
af mundum Guðs,
ok sjálfs Skaparans
skínandi líkíng.
Þó var hann varla
þínum vegliga
jafnfagr sveini
Jóhannesi,
sá er nú sitr
sorgligum í
nætr-niðs gröfum
ná-kaldra líka.
Hvar hann aumkar einn
andsetínn mann,
sá er í dupti
dauðra molda
teigðr liggr,
eins ok titrandi
ok ber beina grind,
bleikr sem nár;
ok óttaligr
yfir máta!
Sjá skyldir þú hann
sjálfr, Jesú!
ok hinn ljúflynda
lærisvein þinn
hjá honum fullann
hugar viðkvæmnis,
harðrar hrygðar
ok hjarta sorgar
Hve honum hverar
hjarta í brjósti
bifast ok bráðnar
bitrliga
mest af mannelsku
ok af meðaumkun;
hve mjög hann titrar
fyrir harma-sýn.
Við það sorgar sjón
sèr fram þreyngðu
tár mèr í augu,
ok ek titraði;
snèri ek mèr þar
snöggliga frá,
því at sjá þúngar
þreingíngar anda,
er í öndverðu
fyrir eylífð sköpst,
sál minni sífeldt
hefir sárt fallit!
Raphael þagnar,
en með reiði svip
Lausnarinn augum
leit til himins
mælandi: mikli
mik, Faðir, heyr!
verði mannanna
megin-fjandi
eylíft offr
þíns ógnar dóms,
hvará at horfa
sè himins gleði,
en skeifdu helvíti
skömm ok sneipa!
Jesús sagði svo
ok sig færði
nálægt ná-gröfum
við norðr síðu
á undirlendi
Olíu-fjalls,
hvörjar í hrúgum
harla stórum
af urðar grjóti
voru úthöggnar.
Skógar þykkvir
ok skuggafullir
geymdu grafa dyr
geigs ollandi
fyri flýanda
ferðamanns sjón,

var þar dymmt ok dauft,
þó dagr væri!
Jafnvel þó yfir
Jerúsalem
heitast hádegi
hellti geislum,
kom dapr morgun
með köldum hrolli
til greindra grafa
í grám rökkurs hjúp.
Í döpru dái
hinn djöful-óði
Samma — svo hèt hann —
sást hèr liggja
við gröf grúfandi —
grátligt at sjá! —
síns yngsta sonar,
er hann sárt þreyði.
Satan gaf honum
svika hlè þetta,
hálfu harðara
hann til at kvelja;
hann lá höggdofa
ok sem helgenginn
hjá beinum barnsins
í blautri mold,
hans annar arfi
stóð yfir honum,
grèt ok æpti
til Guðs í hæðir!
Hinn, þann framliðna,
sem faðir hans
ok bróðir grètu
bitrliga,
helzt til auðveld hans
hafði móðir,
buguð af beiðni
barns og gráti,
tèðra grafa til
tekið með sèr.
At á föðurs fund
færðr yrði,
þann um dauðra dis
djöfullinn rak,
ok hrakti hamstola
híngat ok þángað,
með ergi ok æði
óstjórnligu;
Æpti Benóni:
ó! minn faðir!
elskuverðugt barn
úngt ok lítit
flaug ok fleygði sèr
úr fángi móður,
en hún rann eptir
ángistarfull;
Æ! faðir góðr,
faðma þú mik!
hrópaði barnit,
ok hèldt sem fastast
höndum hans
at hjarta sínu,
en hann titrandi
tók þat í fáng!
Ok sem nú sveinninn
sonarligar
hríngvafði höndr
um háls föður,
á hann horfandi
með hjartanligu
híru barns brosi
ok blíðu kossum;
Kastar hann kundi
á klett, sem þar stóð,
heili blóð-blandinn
ball á steini;
sú en saklausa
sál með veikum
andvörpum útflaug
ok með umbrotum;
Hèr barmar hann sèr
huggunarlaus,
ok hálf-andvana
armi grípr
kaldar kropps leifar
klagandi sárann:
barn mitt, Benóni!
Benóni minn son!
Svo mælti Samma;
sorgpressuð tár

hrönnum hrundu
hans af augum,
brostin ok blý-föst
sem blíndu nú
undir árásum
andarslitra!
þannig þjáðist hann
þrúnginn af harmi
á jörð liggjandi,
þegar Jesús kom;
sonr hans annar,
sá hèt Jóel,
augum æpandi
undan snèri
frá föður sínum,
ok fèkk með sama
Guðs son til grafa
gánganda sèð.
Fullur fagnandi
forundrunar
æpir hann þá upp:
æ! minn faðir!
Jesús, hinn mikli
jarðar Spámaðr
gengr híngat
til grafa niðr!
Satan heyrði þat
ok svimaði,
gægiðst hann gegnum
grafar munna,
eins ok geð-grimmir
Guðs neitendr,
versta dróttar dregg
út af dymmum króm!
þá er skelfandi
skruggu veðr
útbrýzt ok öskrar
frá ægum himni,
ok harðrar hefndar
hræðiligir
vagnar velta fram
um vindug ský.
Híngat til hafði
harðúðugr
Satan sárliga
Samma píndann,
at eins álengdar
ok í fjarska
neðstu fylsnum frá
fælandi grafa
lángsamliga kvöl
lèt hann senda.
En nú með nýum
níðíngskap hann,
ok með dauðans ógn
útbrynjaðr,
stökkr undir eins
uppá Samma;
hann spratt óðr upp
á augabragði;
en í ómegin
nú aptr fèll.
Andi hans af ógn
ákaft skekinn —
naumliga hèlzt hann
í helstríði —
æstr til æðis
af illsku fjanda
keirði hann um koll
á klett harðann.
þannig hugðist þar
þínum augum
guðdómligum gegnt
grimmr Satan
hann nú við harðann
hánganda klett,
hár heims dómari!
í hel at merja;
en þú varst þegar
þar með krapti
maktar ok mildi
í milli kominn.
þín varð fljótari
föðrlig gæzka
skepnu þína skjótt,
er skorti hjálp,
á almáttuga
ástsemdar vængi,
svo hún ei sykki,
sèr at taka!

Mjög gramdist andi
manna fjanda,
tók hann at titra
fyri tilkomu
gæzkuríks guðdóms,
sem gjörði hann
einnig álengdar
óttasleginn.
I því vetfángi
vendi Jesús
hjálpar andliti
helgu at Samma;
gekk út frá honum
guðligr kraptr
við sjón lífgandi
sameinaðr.
Sinu þekkti Samma
sár-hræddr þá
ok liðsemdarlaus
lífhjálpara;
hvarí nú manns mót
á mynd hans aptr
harla helbleika
ok hálf-visnaða,
hann grèt hástöfum
uppí himininn!
Mæla vildi hann,
en mátti varla
fyri feginleik
ok felmtrs vegna
stórum titrandi
með stami at eins
orði úthrinda
einu af vörum.
Þó með þreyíngu
ok þeli fegnu
breiddi blíðliga
báðar hendr
enum eylífa
út á móti,
á hann horfandi
huggaðri sjón,
frá sèr numinn nú,
niðr af björgum;
Sem ens hughrelda
hyggna manns sál,
er af öngviti
endrvöknuð
í fellr efa
örvæntíngar
um veru sinnar
varanligleik
óendanligann
í eylífðinni,
berst við sjálfa sik
ok sárt titrar.
Ofbýðr öndu
eylífri þat
at algjörliga
eyðileggist;
nú svo nauðstaddri
nálægir sik
ein af vísari
vina sálum,
Er hennar örygg
ódauðligleika
í fastri fullvissu
um fyrirheit Guðs,
af klárum kærleik
kemr til hennar,
ok huggar hana
með hýru bragði;
Þar við hug hreistist
hin er syrgði,
ok víl með valdi
við sik skilr,
fyri feginleik
fær sik ei stillt,
gelr blessandi
gleði-saungva!
Önd hin eylífa
af ódauðligum
sýngr sigr-hrós
sinnar veru
endrnýuðum
ypparligleik;
eins fann yndæla
endrlífgun
við Drottins friðun
hinn djöful-óði.

Síðan með maktar
mikilli raust
sagði Sonr Guðs
við Satan þannig:
hvör ert þú, andi
illrar spillíngar!
er svo meiðir menn
mèr fyrir augum,
ætt útvalda
til endrlausnar,
ok þá svo þjáir
þúngum kvölum?
Ansar öskrandi
ein með reiði
grimmlig grenjan
út af grafa dýpt:
eg em Satan, sá
sjóli veraldar,
æðsti guðdómr
anda frjálsra.
Sá minn verðugleik
vegsamligri
ákvarðat hefir
athafna til,
ok ágætari
afreks verka,
enn at sí-sýsla
við saung himins.
Þú hinn dauðligi
draum-spekíngr! —
má af Maríu
móðrlífi
ódauðligr einn
aldrei fæðast —
þrengdi sèr þetta
þitt háa kall,
hvör sem helzt þú ert,
til helvítis neðsta.
Ek þusti þarvið
þaðan sjálfr,
hreyk' þèr öllum upp
af því ek kom!
svo þik sèð fengi,
sem af himins
lýstr ert liddum
Lausnari manna!
En þú varst ekkert
utan maðr,
einn Guð dreymandi
gátna smiðr,
samlíkr hinum
sjáendum þeim,
er minn mektugi
mögur, dauðinn,
hefir hvörvetna
í hauðri grafna!
Gaf ek at gjörðum
gaum því öngvann
enna ný-orðnu
ódauðligu,
en svo ek ekki
yðjulaus sè,
kvel ek ok kreisti
þína kæru menn,
sem þú sèð hefir
sjálfr gjörla!
Þú á þessari,
sem þarna stendr,
afskræmdri ásýnd
augljósa mátt
dauðans merkja mynd,
mína sköpun!
nú hverf ek hèðan
til helvítis!
Undir mèr skal minn
maktar fótr,
almáttugr æ,
eyðileggja
með feikna forsi
fold bæði ok haf,
svo ek sjálfum mèr
sæmiligann
ok vel verðugann
veg tilbúi.
Skal þá skjótt víti
fá skoðað mitt
konúngligt auglit
í klárri prýði,
ok sæmd sigr-hróss,
svo sem þat er,

ef þú athafast
ætlar nokkuð,
þá lát þat gjört
á þessum fresti!
Ætlar ek híngat
aptr at hverfa,
til at varðveita
á veröld þessi,
svo sem konúngr
ok sigrherra,
mitt undir mik lagt
maktar ríki!
En dey þú áðr,
aumínginn þinn!
ok hèr til heljar
hníg fyri mèr!
svo mælti Satan,
ok sèr fleygði
með ólmri árás
yfir Samma!
Kyrr þagnar kraptr
kom þá í veg
fólginn Frelsarans
fyrir ens vonda
Satans heiptar högg,
svo þat hindraðist,
eins ok almætti
eylífs Föðurs
óforvarandis
lætr ofan bendt
á heila heima
bruni ok töpun!
Svo flúði Satan,
en sín gleymdist
honum at halda
hótunar orð,
í fljótum flótta
því felmtr keirði,
haf ok hauðr
at hroðin skyldu
almáttugum hans
undir fótum!
Nú gaf Samma sik
frá sínum klettum,
Nebúkaðnesar
niblúngr svo
hljóp áðr ofan
Evphrats hæðir,
flýtti fótum hans
fenginn bati!
Heilags varðengils
nær honum gaf
rètt ráðs ályktun
reista at nýu
mannliga mynd,
þá er mist hafði,
ok svo upphóf,
at andlit hans
á heiðann himín
horfa mætti!
Upp frá því aldrei
ógnanir Guðs
með Euphrats móðu
megnu dunum
sá hann nè heyrði
í hörðum þrumum,
sem á Sínai,
sèr þjóta hjá!
Nebúkaðnesar
nú á Babels
stoltu stóls-hæðir
stèg at nýu,
enn þó eins ok Guð
aldreigi meir;
hann lá hèreptir
móti himninum
hljúgr ok beigðr
með breiddu fángi,
Hann þá af þeli
þakklátu gaf
Drottni dýrðina,
þar í duptinu
auðmjúkr orðinn,
ok eptir þat
tilbað trúliga
tign ens hærsta.
Svo kom nú Samma
til Sonar Guðs
framfallandi
fyri honum;

hvört mun ek mega —
mælir hann þá —
maðr heilagi!
með þèr fara?
æ! lát mik lykta
líf mitt hjá þèr,
er þú Guðsmaðr,
gafst mèr aptr!
Svo mælti Samma,
ok sveigði um Jesúm
titrandi arma
tendraða af ást,
en hann mildu með
mannvinar bragði
til hans leit,
ok talaði þannig:
Fylg þú mèr ekki,
en far heldr
ok haldt þik hèr eptir
(meir enn híngat til,
gættu þess) í grend
Golgata fjalli;
þú munt þar sjá
með þínum augum
allra Spámanna
ok Abrahams von.
Meðan Messías
mælti við Samma,
snèri Jóel sèr
at Jóhanne,
ok með ósekri
úngdóms feilni,
ávarpaði hann
orðum þessum:
Æ! kom, ek kref þess,
kæri maðr!
mèr á Spámannsins
ens mikla fund,
at mèr veitt verði
við hann at tala,
því ek veit at þú
þekkir hann gjörla!
Ljúfr lærisveinn
leiddi hinn únga
Jóel jafnsnart
á Jesú fund,
sagði þá sveinninn
í sínu fróma
meinleysi þannig
til Messíam:
O þú góðgjarni
Guðs Spámaðr!
megum við þá ei,
með þínu leyfi,
faðir minn ok ek
fylgja þèr eptir?
enn ef ek þyrði
at áhræra slíkt,
hví þú heldr þik
hèr um stundir,
þar sem barns blóð mitt
bólgnar af stugg
við döprum disjum
dauðra beina!
Kæri Guðsmaðr!
kom án tafar
hèðan heim
í hús míns föðurs,
hvörju hann aptr
hverfr nú at,
þar mun þèr auðmjúk
þjónkun veitá
móður mín, sem var
munaðarlaus.
Mjólkr ok hunángs,
einnig mætustu
ávaxta okkar
af aldin-trjám,
sem í skyldu skatt,
skaltú neyta;
ull hinna ýngstu
ali-lamba
skal þèr í skikkju
til skjóls verða!
Svo skal ek síðan,
þá sumar kemr,
þú gæzkugjarni
Guðs Spámaðr!

fylgja þèr undir
forsælu trè,
sem gaf mèr faðir
í garði sínum!
Æ! besti bróðir,
Benoní minn!
bróðir Benoni!
í beina gröfum
hlýt ek hèr við þik
með harmi skilja,
aldrei upphèðan
í aldingarði
blómstrin meðr mèr
muntu vökva!
Aldrei upphèðan
á aptni svölum
vekr þín blíða
bróður-raust mik,
góði Benoni!
æ Guðs Spámaðr!
nú er hann eptir
andvana í mold!
Leit nú hinn ljúfi
líknar augum
Jesús á Jóel,
ok við Jóhannem
sagði með sama:
sveini hryggvum
þú lát þessi tár
þerruð af kinn!
Þvíat hjá honum
hefir ek meiri
frómleik fundit
ok frjálst rèttsinni,
meiri geð-göfgi
ok góðmannligt þel,
enn hjá mýmörgum
meðal hans feðra!
svo mælti Jesús,
ok með Jóhanne
var nú einn eptir
enn í gröfum!
Nú sveimar Satan
sveipaðr þoku
um dal Jósaphats
yfir dauða sjó;
kom svo at Carmel
kýfðu' af skýum,
frá Carmel komst hann
at klárum himni.
Gana lætr hann-
um guðdómliga
heils heims bygginga
heiptuga sjón,
er hann sèr, eptir
aldir svo margar,
síðan samin var,
enni sömu dýrð
enn hana halda,
sem henni veitti
þrumu þeytandinn,
þá hana skóp!
En þó apar hann
eptir henni,
ok með upplognum
eldlopts glansa
málar mynd sína
svo myrkva nú,
er hann umbreytti
í aðra fegri!
at ekki skyldu
andstyggiligri
ok myrkri mynd hans
morgun-stjörnur,
ef hann sæu svo,
með sigr-hrósi
ok kyrri kýmni
kæta sik af!
Þó þoldi hann eigi
þenna skæra
búníng at bera,
heldr bjó sik skjótt
útaf umdæmi
alheims stjórnar,
ok hóf hraða för
til helvítis.
Snart hafði hann
at heims bygginga
ytstu ummerkjum
ófriðliga,

sem sterkr stormr,
steypt sèr niðr,
opnast honum þá
ómælanlig
ok sem endalaus
ólýsu vídd!
Hèr kvað hann hefjast
háleita stjórn
sinna sèr háða
Satans ríkja,
er svo afarvídt
útbreiddu sik;
hèr leit hann leika
í lausu flugi
lángt at líðandi
litla skímu;
Sem síur, ytstu
sendar af stjörnum
við skaut sköpunar,
skutu frá sèr,
er um auðn reika
endalausa
megin-litlu mjög
meðr skini.
Þó þandist sjón hans
þaðan eigi
heim til hans niðr
í helvíti;
Guð hafði gràfit
svo geisi-lángt
þat frá sjálfum sèr
ok sínum skepnum,
alsælum öndum,
ok með eylífri
dymmu djúpa lukt
dýblissu þá!
Því vorri veröld
enu víðlenda
sjálfs Guðs miskunar
sjónar plátsi
rúm var ekkert í
fyrir allskonar
kvíðanligustu
kvalastað þann;
Skóp hinn eylífi
skelfiligt víti,
feikna-forvirki
fárligra skemda,
helsta hervirki
til at hegna með
straffs stórvirki
sterkt ok fullkomit!
Þetta skóp hann þá
á þrem nóttum,
komu öngvar eins
ógnarligar;
ok snèri frá því
algjörliga
um alla eylífð
augliti sínu,
sem líknsamliga
lítr hann með
æ yfir allar
aðrar skepnur!
Vaktendr vítis
eru valdir tveir
himins her-engla
hugprúðastir,
sú var skipun Guðs,
er hann skrýddi þá
sterkum almættis
stríðs búníngi,
bestri brynjaða
með blessun hans.
Þeir er um eylífð
eigu at halda
föstu fángelsi
fordæmíngar,
eylífs dauðadóms
dýblissu-kvöl
innan sí-svartra
sútar skorða.
Svo ekki Satan
sínum meðr
meinfullra myrkra
miklum þúnga
af dælskri dirfsku
ena dýrmætu
yfir sköpun Guðs
skuli geisa,

ok með allsherjar
eyðileggíngu
ásýnd níða ná
náttúrunnar!
Þaðan sem sitja
Seraphim þessir
dýrðar ásjónum
drottnandi með,
við hlið helvítis
hefst einn vegr,
ljós ok ljómandi,
lángr ok beinn!
Rennr rakleiðis
röðul skær sá,
eins ok af tveimr
uppsprettu brunnum
flýtr kynja-klár
krystalstraumr,
gagnvart gimli
Guðs heima til,
hann sem hèr uppi
hefir skapta!
Svo þá þvílíkri
þannig stadda,
feikna fjarlægð í
fróma ánægju
ei skorta skuli
af skemtandi sjón
sköpunarinnar
skæru prýði!
Kom nálægt niðr
í Niflheim sinn
Lúcifer þessum
ljómanda vegi;
hann brauzt með heipt
innum helvítis,
er þá opnuðust,
ósèðr port.
Því nærst þakinn
með þoku sudda
stèg hann upp stól sinn
stuggvænann í,
sá hann alls ekkert
meðal afskræmdra
af nótt ok neyðar sorg
niflheims auga!
Zophíel sá,
er sitt í víti
annast embætti
úthrópunar,
þoku þessarar
þegar gætti,
hún nær hóf sik upp
háar tröppur;
hann við hjástaddann
svo hermir einn:
Er nokkuð Satan
vor æðsti Guð
heim í helvíti
horfinn aptr?
hvört mun þoka þá
þessi boða
öllum guðum af
æskta svo lengi
yfirhöfðíngjans
aptrkomu?
Meðan hann mælti
máðist þoka
allt um kríng
utan af Satan,
sást hann sitjandi
með svip reiðum
ófrýnn útlits
ok óttaligr.
Flaug hinn ófrjálsi
frètta túlkr,
óðr ári
at eld-fjalli því,
sem með stór-straumum
ok stríðum blossa
vant var at gefa
til vitundar,
á framslútandi
feikna björgum
ok dymmum dölum,
fyri dyn ógnar
sem sukku dýpra,
Satans komu!
I gegnum gryfjur
ganaði fjalls

strángr Zóphíel
á storms vængjum
at remmu-ríku
reik-opi þess,
gaus þat undir eins
eldi ok þrumum,
svo um allar sást
sveitir myrkra.
Við þat skyndi-skin
skelfiligann
leit sèrhvör lángt frá
lofðúng sinn nú;
allir arka fram
afgrunns búar,
þeir maktar mestu
mjög sèr flýttu,
sik á tróns tröppur
tiggja sem nærst,
nú svo nýkomnum
niðr at setja.
Leið mèr þá í ljós,
ljóða-mey Síons!
þú sem af eldi
ok af alvöru
upptendruð horfir
ofaní víti,
er þú ásamt
í augliti Guðs
líka lítr
ljómandi birtu,
Ok af sjálfum sèr
sæla ánægju,
þá er þrúgar hann
þeim er syndga!
sýn mèr þá, són-mær!
enn saung-raust þína,
láttu geist glymja
með gný miklum,
sem stríðann storm
ok stór-reiðir Guðs!
Arkaði á undan
Aðramelek
vondr vítis árr,
verri enn Satan
ok lángtum limskari

í laun svikum,
brann í brjósti hans
bitr reiði
í gegn Satan enn,
fyrir uppreist hans,
þá er hóf hann
á himni fyrstr!
þvíat hann hafði
hana sjálfr
leynt í lund ráðit
fyri laungu sèr;
hvað sem hafðist at
hann ei gjörði
til at varðveita
veldi Satans,
egin-vegs vegna
vann hann þat allt.
Oþenkjanligri
fyrir ára lengð
hugsat hafði hann,
hvörnig fengi
hann enum hærsta
herradóm náð;
hvörnig hann Satan
hræra mætti,
til at áræðast
enn at nýu
harðan hernað
móti himna gram.
Eðr í rúmi
óendanligu
fá hann í fjarlægð
færðann eylífa,
eðr ok loksins,
ef allt brygðist,
hann í orustu
at yfirvinna!
Jafnvel þá þegar,
er þrumu slögum
eltir eiðrofar
undan flýðu
megin-miklum
Messíæ sjálfs,
fyllti bragða brugg
brjóst hans þetta!

þá er helvítis
þeir nú voru
allir í
inniluktir
kopar-díblissu,
kom hann síðast
ok bar bardaga
fyri búníngi
glæst glansandi
gull-liga töblu,
gegnum allt afgrunn
úthrópandi:
Fyri hví fara
flýandi svo
stórri mínkun með
mektugir kóngar?
með sómasömu
sigr hrósi
fyri frelsi vort
fastliga sett,
ættuð þèr öflgir
orustu kappar!
í vistarveru
vegsemdar nýa
ok ódauðligleiks
inn at gánga.
Því þá hið nýa
þrumu smíði
Guð ok Messías
sengu grublat upp,
ok með stríðs störfum
ytórliga kafnir
aðr ofsóktu
ffar reiðir.
Inni Guðs egit
allraheigasta
gekk ek á meðan
ok gat þar eina
fulla forlaga
fundit töblu,
sú er auglýsir
eptirkomanda
mjög merkiliga
mikileik vorn.
Safnist saman,
ok sjáið hvör er
röð sú forlaga,
er ritníng þessi
óbrygðanliga
gefr oss at sjá;
hún er hljóðandi,
sem hèr greinir:
Einn af öndum þeim,
sem hinn eylífi
eins ok ánauðgum
yfirdrotínar,
mun kröptugliga
kenna sik Guð;
hann mun frá himni
híbýlum snúa!
Sínum mý-mörgu
meðr vinum,
reiknuðum rètt
í ragna tölu,
mun hann afsíðis
aðsetr fá,
í auðn óbygðri
öðrum fjærri!
Sú vistar vera
verðr í fyrstu
honum hryllilig
ok hugnast illa;
eins ok sá Guð,
sem hann útflæmdi,
í auðn óskaptri
all-lengi bjó,
áðr ek heims-hríng
honum bygði!
var sá vilji minn
ok velþóknun!
En með hraustum hug
mun hann helvítis
viðtöku veita
víðu ríki;
því síðar þaraf
þó munu loks
verða veraldir
at vegsemd honum
sjálfum samlíkar
sannliga bygðar!

þær mun sjálfr sèr
Satan skapa,
þó af þeginni
þar til af mèr
þeirra fyrstu fá
ok form-stofni,
sem mun gjörð vera
guðdómliga
mínum mikla
fyri maktar stól!
Ek Guð guðanna
greini þetta,
ek sem afmarka
óendanligr
allar álfur
endalauss rúms,
með guðum þeirra,
ok með gjörvöllum
heimum umhverfis,
heimi mínum
algjörðustum með
allra heima!
Honum helvíti
eigi hót trúði,
þvíngaði þat sik,
þó til einkis,
falskar fortölur
at fallast á,
en hinn eylífi
allsherjar Guð
heyrði löstun hans,
ok heimugliga
viðr sjálfan sik
sagði þannig:
Ek er Jehóva,
sá jafnan mèr
ok at eylífu
er samlíkr!
sjálfr syndarinn,
sem ek skelfi,
mælir mèr vitni
um mína dýrð!
Strax gekk ströffunar
strángr dómr
út frá augliti
almáttugs Guðs!
hefst í helvítis
hol-dýpt innstu
bráðblossandi hnaus
útaf bál-hafi,
er gengr undir
í ægi dauða!
Reistr í reiða
rásar-baugum
tók sik nú taumum
út af takmörkum
þessi, þreif með sèr
ok þángað fleigði
Aðramelek,
sem hann ástefndi,
urðu sjö nætur
í einnrar stað,
þær þrumdi hann allar
þar í djúpi!
Loksins lætr hann
laungu síðar
mesta guðdómi
musteri byggt,
hvar hann til heiðrs,
sem hans prestr,
óguðs ölturum
ýfir háum
festi forgylta
forlaga töblu.
Enginn at sönnu
úreldta lýgi
hèr tèða tekr
trúanliga,
þó koma þángat
enir þrællyndu
heiðrendr hans
fyri hræsnis skuld,
ok hans óveru,
eintómt loptið,
þegar hann er þar
eða þaðan burt,
tilbiðja bognir
af beru spotti!
Aðramelek út
af óguðs hofi

gekk ok geistist upp
á gilva trón,
hann með hulinni
heipt í brjósti,
við Satans síðu
settist niðr.
Stèg þarnæst Mólok
stríðs andi fram,
frá fjöllum sínum
fljúgandi niðr,
er hann með öðrum
hefir ummúrat,
sem varnar virki
viðauknum björgum;
Ef kann ske komi
sá enn kífsami
þrumu þeytir
þángat niðr —
jafnan nefnir hann
Jehóvam svo —
öræfi vítis
til at inntaka;
Opt, þá sýnir sik
sorgligr dagr
logandi lagar
við löður-strandir,
af dymmum dömpum
drúnga-fullr,
verða varir hans
vítis búar
Er þá strax stritar
stór-klifjum hann
fjallit upp
með fetum seinum,
skekinn af skrölti
ok af skarkala,
grár fyri geirum,
sem glamra um hann,
uns með nauð nýpu
nær um síðir!
Ok nær hefir hann
hömrum nýum
hreykt uppá hina
helvítis gegnt
hol-bjarga hellrum,
hann í skýum
stæltr standandi,
nær steinar sprúngnir
úr brostnum björgum
láta brauk heyrast,
hyggr skjóta ský
skruggum sínum!
Fyri felmtrs skuld
frá sèr verða,
þegar sem hann sjá,
sálir þeirra,
sem sterkri styrjöld
hafa storð kúgat,
gegnum þær með gný
geistist hann fram
ofbeldis-ærum
ofan af björgum;
þær hrukku hræddar
fyrir herjanda!
Svo gekk hann sínum
sveipaðr vopnum
dunandi, dymmr,
eins ok dökkvum þekst
skrugga með skýum
skelfiliga;
björgin bifuðust,
ok bak við hann
steyptust stóreflis
steinar niðr,
svo kom hann sjálfs
fyri Satans trón!
Nú sik nálægði
næst eptir hann
Belielel brádt
bölverks stóli,
fullr fúl-lyndis
fár ok með þögn
kom hann frá högum
ok heiðar skögum,
þar dauðans lækir
dymmir velta
sífeldt sèr
at Satans tróni,
útaf uppsprettum
eylífrar þoku.

þat er bústaðr
Belíelels;
en til einkis er
öll hans mæða,
já, at eylífu
til ónýtis,
æ bölvat óland
svo at umskapa,
at þat glíkt gjörist
Guðs veröldum.
A hans athæfi,
eylífi Guð!
horfir þú
af himnum ofan,
hlæandi at honum
háleitliga
ok fíflskufullri
fyrirhöfn hans,
Er hann með armi
áhyggjufullr
helzt til hald-litlum
hyggst at strita
með ógn æðanda
ofsa stormi,
svo sem frá vestri
svalanda blæ,
at sínum egin-
eymdar lækjum.
því utan afláts
æðir hann þángat,
ok hefir allar
ógnanir Guðs
sèr á bannvænum
sí-öskrandi
vesældar vængjum
vítis plágu;
Auð eyðileggíng
ómyndarlig
liggr æ eptir,
þar hann umbrúsar
helvítis hrjóstr
hrist ok skekin
af hans óvægum
yfirgángi.
Með bölmóð þenkir
Belíelel
á vor ódauðligt
upphæðanna,
þat er hlær svo hýrt
himneskum á,
sem úngr Seraph,
sældar ökrum;
þeim vill hann vesæl
vítis öræfi,
þó lángt frá liggi,
skuli lík verða,
ok dalir dæmdir
undir dauða nótt;
enn hann emjar
fyrir ofstæki;
hans snauðu hagar
hvorvetna liggja
auðir í ómynd
ok orpnir myrkri!
Eylífri ómynd
fyrir augum hans
öll þau öræfi
undir liggja,
endalaust óland
á allar síður
fullt allskyns eymda
ok ángistar víls.
Með svip sorgfullum
til Satans kom
Belíelel
ok brjósti þrúngnu,
hann brann af heipt
ok hefndargirni
honum helzt ígegn,
sem til helvítis
frá himins högum
hann forðum rak,
Ok þar á ofan
með öld hvörri,
sem honum sýndist,
lèti sífeldt þat
æ af sèr gengit,
ógnarligra
ok verra verða
við at búa!

Einnigin Satans
aptrkomu
varst þú var, Magog!
í vötnum þínum,
sem átt setr þitt
í sæ dauða,
útaf æðandi
unnar svelgjum
komstu hèr á kreik
til konúngs fundar.
Sundr flutu flóð
ok fleygðu sèr
fram, sem fjallgörðum
feikna laungum,
þegar þínir,
er þángat gekkst,
svartra fljóta för
fætr skiptu.
Formælti fullr
af feikna grimd
enum eylífa
óðr Magog,
gaus guðlöstunar
grenjandi raust
utan aflláts
úr hans kverkum!
Frá því hann flæmdist
fyrst af himni,
með beiskri bræði
bölvar hann Guði,
ok hyggst helvíti
af hefndargirni,
en þótt þar eyðist
eylífðir til,
öldúngis loks
at öngvu gjöra;
Þá hann nú þusti
uppá þurlendit
sparkar hann af heipt
heillri strönd fram
fullr ofstopa
eyðileggjanda
útí afgrunnit
með urð ok hömrum!
Safnaðist saman
til Satans þannig
hvört eitt helvítis
há-yfirvald,
eins ok eyar hafs,
þegar uppalitna
föstum sætum frá,
fyrirstöður
með braki ok brestum
brutust þeir gegnum!
Otalinn urmull
alþýðu púka
stórum streymdi með
at stóli Satans,
sem öldur ægis
áhlaðanda
at brattra bruna
bakka fótum!
Þjóð þúsund anda
þúsund sinnum
þusti þángat
eigi þegjandi;
þeir gengu ok gólu
gjörðir sínar,
fyridæmdar þó
forsmánar til,
ok til ódauðligs
æruleysis.
Þeir súngu svo
undir samblöndnum
vanhelgra harpna
hávaða glaum,
rámra, rifinna
af reiðarslögum,
úr hófi herðtra
fyrir hels tóna
þannig hljómar hark
harðra slaga
um myrkt miðnætti,
frá menn deyðandi,
ok frá deyandi
drótt syndara
yfir allt um kríng
óttaligt mjög!
Þá nauða-napr
norðan-vindr

keyrir yfir þá
kopar-vagn sinn,
ok þeirra blóð-baul
af bergmáli
verðr undir eins
endr-baulat.
Satan samstandis
sá ok heyrði
þyrpíngar þessar
þángat koma,
ok varð allr
fyrir utan sik,
reis hann upp reiðr,
svo rèð sèr ekki,
ok þær yfirleit
allar í senn!
Yzt hjá úrþvættis
alþýðu skríl
sá hann grey-geðja
Guðs neitendr,
þá djöfla dróttar
dregg ena neðstu,
fas ok framgánga
var fullt af spotti.
Ægur íllþýðis
oddviti Gog,
þar vár þrótkastr
þessara skara,
ok hinn mest metni
meðal þeirra,
eins sakir álits
ok afglapaskapar;
At þat allt væri
einúngis draumr
eintómt apaspil,
ærðra þánka
hvað í himninum
höfðu þeir sèð,
Guð fyrst einn faðir,
en frá því hegnir:
þetta þurftu nú
þeir til at halda,
úðir at leita
allra bragða
viðr sjálfa sik,
sèr finna til
allskyns örvanir,
agn ok þvíngun,
éngja sik sundr
ok saman af kvöl,
ok láta öllum
illum látum.
Spretti Satan
við þeim spott-auga,
því midt í megnasta
myrkri vafinn
fann hann, ok fèkk ei
fyri þat girdt,
at hinn eylífi
efiaust væri.
Stundum stóð hann
í stórum þaunkum,
ýmist umskygndist
á allar síður
lángsamliga
ok leit yfir þá;
svo at síðustu
settist niðr!
Eins sem á háum
öræfa fjöllum
ákaft æðandi
ofsa veðr
standa stöðvuð
um stundar sakir
svo var nú Satan
sitjandi í þaunkum!
Loksins lauk hann upp,
eptir lánga þögn
af feikna forsi
freiðanda hvopti,
ok þúsund þrumur
þeyttu sèr fram,
svo var túngu tak
er hann talaði:
Ef þèr, ógrligt
ógrynni skara!
eruð enn í dag
enir sömu,
sem fyrr með mèr
á mörkum himins

þrautasama þrjá
þolduð daga;
Þá heyrið hèr
í hrósi sigrs,
þat er ek yðr
auglýsa vil,
viðvíkjandi
vegferðar minnar
drjúgu tals efni,
ok dvalar á jörð!
Þó eigi þulu
skuluð þèr at eins
færðrar frásagnar
fá at heyra,
heldr hèr at auk
af hárri makt
reista ráðslögun
um rètt ok frama
guðdóms vors,
til at geta hnekkt
þess ens eylífa
ærugengi.
Fyrr skal helvíti
foreyðast allt,
fyrr skal sá sína
sèrhvörja skepnu
allt í kríngum sik
eyðileggja,
sem, eptir sögnum,
hefir settann fyrst,
í auðn ósorgar
alheim bygðann.
Ok, sem fyrr, aptr
einsaman búa,
enn at hann orki
af oss at ná
drottnun vorri
yfir dauðligu
af mold mynduðu
manna kyni.
Guðir viljum vèr
vera ok heita,
ósigranligir
æ ok frjálsir,
en þótt hann þúsund
ok þúsund til
meðalgaungu-menn
mót oss sendi,
já, þótt hann jafnvel
á jörð, til at gjöra
sik at Messía,
sjálfr færi!
En við hvörn vil ek
vera svo reiðr?
hvörju nemr nýr
niðri fæddr
á jörð Jehóva,
eðr Jesús sá,
eða Messías,
sem manns líkama
diktaðann guðdóm
dauðligum í
manna millí
með sèr dregr?
At hávoldugir
fyrir hans sakir
guðir gjöri sèr
grundanír slíkar,
eins ok ætli þeir
upp at hugsa
nú nokkrskonar
nýar frægðir
af guðdóms gjörðum
ok geira hríðum?
Skyldi einhvör einn
hinna eylífu,
svo oss sigurinn
sè þess hægri,
móður dauðligrar
frá mennskum kvið',
er mun innan skams
örend fúna,
gegn oss uppspretta
til orustu,
sem hann þekkir þó?
mundi þat fá skeð?
Hvört mun sú samkvæmi
sýnast kunna
bernskulig breytni
buðlúngi þeim,

er Satan sjálfr
sverða rimmu
virðir sèr verðugt
við at heyja?
Nú norpa' at vísu
nokkrir þeir hèr,
sem flúðu af felmtri
fyrir honum,
ok yfirgáfu
ótèrlig hús
djöful-setinna
dauðligra manna!
Hræðist þèr, hèrar
enir huglausu
fyri samsæti
sæmdar þessu;
umvefjið andlit
yðar nú strax
með skugga skýlu
skammarfullri!
Þat heyra þessir,
at þèr flýðuð,
göfugir guðir
fyrir gúnguskap;
fyri hví sem fól
flýðuð þèr svo?
því kölluðuð þèr
þenna Jesúm,
mèr ok yðr
til mestu smánar,
Son ens eylífa
ok æðsta Guðs?
En svo þèr þekkið
hvör þessi sè,
er gjarna Guð væri
meðal Gyðínga,
þá hlustið hèr
til hermdrar sögu
drauma diktarans
þessa drambsama;
heyr þú ok hana
hlakkandi' af sigri
göfug samkoma
guða stórra!
ein meðal Júða
gèisi-gömul spá
gengit hefir;
því öllum þjóðum
hefir þetta fólk
miklu meira dreymt
undir miðgarði;
Spjallar spásagan
at spretta muni
eittsinn upp af því
Endrleysir,
er þat frá öllum
umhverfis þar
liggjandi landa
skuli laust gjöra
æ at eylífu
óvinum sínum,
ok yfir öll fram
annara völd
þess með dýrð prýða
dásamligt ríki!
Vitið þèr ok vel,
at voru nokkrir
fyri fám árum
fèlaga vorra,
þeir er sögðu sik
sèðann hafa
umhverfis Tabor
engla grúa!
Sem hrópað hefðu,
hvörskonar með
auðmýkt ok undrun
upptendraðir,
aptr ok aptr
allir í senn,
svo ei niðri nam,
nafnit Jesús!
Svo hèr við hristust
enar hávöxnu
cedrus-eikr allt
upp at skýum;
ok pálmaviðar
prýði-skógar
allir gegn gullu
við glaum slíkan;

Tabor titraði
af tómu Jesús!
En eptir þetta
með ofr hug
ok stærilæti,
sem af stór-sigri,
tók sèr frá Tabor
tígugliga
Gabríel engill
gaungu á hendr,
á fund við eina
Israels dóttur!
Hana kveðr hann
heilsun slíkri,
er ódauðligir
ávarpast með,
ok í ljós leiðir
lotníngarfullr
fagnaðar fregn þá
fyrir henni:
At út af henni
skuli uppspretta
niflúngr nokkr,
sá er ná muni
drottnun Davíðs
með dýrð ríkjandi,
ok erfð Israels
ágæta gjöra,
Hann hèti Jesús,
ok hún einnig
gjörla skyldi hann
Guðs Son nefna,
um aldir alda
ok at eylífu
vara muni makt
hans mikla ríkis!
Þèr urðuð þessa
þann tíð varir;
en hví hræddust svo
helvítis goð,
þó at þau
þetta heyrðu?
sjálfr hefir ek
sèð lángt meira,
en aldrei orðið
óttasleginn!
Allt vil eg yðr
auglýsa þat,
ekkert skal eyrum
yðar dulit,
svo þèr sjá megið
hvörsu sinni mitt
hefst upp hraustliga
í háskasemdum;
Megi þat annars
metast háski
þó at á þeirri,
sem þaðra liggr,
veröldu vorri
vilji sik Guð
dauðligr dikta
drauma maðr.
En hann á sèr nú
ófyrisynju
leit hinn öldnu ór
eptir þrumur;
honum brá í brún
ok blöskraði,
svo hann móð misti;
en með þat sama
hann af alefli
upphresti sik,
ok lèt hvestan hvopt
hvera' at nýu;
Staddr var ek
á storð manna
ok beið þar eptir
undarliga
frábærri fæðíng
ens fyrispáða,
af guðdóms gáfum
göfuga sveins.
Nú mun, María!
móðurligu —
ek þenkti þannig —
þínu skauti
hinn guðdómligi
gánga fram af!
hraðara hvörri
hræríng augna,

ok ragna þánka
með reiði vængjum
mun til himins hann
at hæð vaxa.
Þegar hylr hann
í hækkun sinni
með einum fæti
afarvídt haf,
en hinum öðrum
allt jarðríki!
í hægri hendi
hræðiligri
saman vegr senn
sól ok mána,
en með mund vinstri
morgun stjörnur!
Dunar ok darkar
deyðandi fram
midt í stormum þeim
ok stríðviðrum,
er hann frá öllum
æstar heimum,
geistr gengr hann
með gný sigrs
yfir allt affram
öptrunarlaust!
Æ! flý sem fljótast!
flý þú Satan!
at hann ekki
meðr almáttkum
slái þrumum þik
í þúngri bræði,
uns þúsund þeyttr
þú yfir jarðir,
dofinn ok dáðlaus
já dauðr loks
liggr afgrunns í
endaleysi!
Sjáið, ó guðir!
ek svo þenkti!
Þó var þat honum
þóknanligt nú,
at hann einúngis
yrði maðr,
jafnt grátanda jóð
sem jarðar börn,
hvöreð þá þegar,
er þau fæðast,
útaf dauðligleik
æpa sínum!
At sönnu saung
um hið sama bil
engla flokkr einn,
er hann fæddist;
(því stundum stíga þeir
á storð niðr,
at sjá veldi vort,
þar vèr drottnum,
Ok at álíta
allar grafir,
dysjar ok dýngjur
dauðra manna,
þar sem ekkert var
áðr at sjá
nema prýddustu
Paradísir!
Hverfa þá hryggir
til himins þeir,
en, svo þeir sefi
sína harma,
gala, sem geta,
glymjandi ljóð!
þannig var þat ok
at því sinni!)
Fóru þeir nú fljótt
ferða sinna,
ok lètu eptir
þann hinn únga svein,
eðr, sè yðr
áheyriligra,
í dupti döpru
Drottinn himna!
Flýandi fór hann
fyri mèr svo,
ok ek ljúfliga
lèt hann flýa;
at elta óvin
ístöðulausann
öngvan vegin var
við mitt hæfi.

Enn svo ek ekki
yðjulaus væri
lèt ek á undan
minn hinn útvalda,
frægstann fylkir minn,
ok fórna prest,
Heroðes heitinn,
höggva niðr
Bethlehems bygðar
brjóstmylkínga.
Dynjandi dreyri,
deyenda vein,
örvílnun mæðra
óhugganligra,
út-austr líka
öndum blandin,
þegar allt þetta
í þægum dömpum
gaus á móti mèr,
fyri mik voru,
eymda frum-föður,
fórn en kærsta!
Hvarflar ekki hèr
Heroðis skuggi?
heyr barna-bana
burtskúfuð sál!
var ek ei sjálfr,
sá er vakti
þánka þann
þèr í hjarta,
Bethlehems börn
at brytja niðr!
Getr hinn gamli,
sem á gimli býr,
mæðu-mikit verk
myndana sinna,
andir mannanna
ódauðligar,
um múrat svo
gegn ásókn minni.
At ek umkríng þær
ekki fái
skugga skotit
til at skaða þær,
meinsömum mínum
meðr innblæstri,
eðr mik til ílls
yfir þær breidt?
Já, þitt eymdaróp,
yfirgefni!
ok full ángistar
örvílnun þín,
sár sorgar klögun
sálna þeirra,
sem í sakleysi
sínu deyddir,
svo þær syndgandi
söktust í hel;
Er bæði þèr þær,
ok þeim sem skóp
báðu bölvunar
af beiskum huga,
allt er nú þetta
æskilig fórn
þessum friðþægða
þínum drottni!
Þegar þengill dó,
þíngheimr guða!
kom í kyns haga
krakkinn aptr
út af öræfum
Egyptalands,
ok sín barndóms ár
ókendr lifði
móður kjöltu midt
mjúklátrar í,
er lèt einkar dátt
arfa kærann.
Ekkert æsku fjör,
eingi prúð dirfska
fèkk hann framknúð
til fyritekta,
nè þess nokkrs,
at neinum mætti
af honum ógn
nè ótti standa;
Þó mættuð þenkja
þèr, ó guðir!
at á einsligum
eyði skógum,—

:rum bökkum,
i bygð var nein,
nn opt dvaldist
örum,
máske hafi
t upp ráð.
ı er úr fjarlægð
gri
helvíti
kynnu,
oss heimta
ıýaða
rfsku, hreisti,
ian vara!
ið sjálfum mèr
gáta
hægliga
ıgar komit,
nn æ hefði
dat meir
hugsanir
stórra;
at atgæta
i, grös,
:akka kyndr,
í kríng voru,
upphrýna
ngs saungva,
:iðrs honum,
hafði gjört
ásamt ormum
mu dupti!
eg væri víst
ðr upp,
kör kominn
rrsetum
ðugligu
eysi,
úga mannkyns
mèr hefði
k æ verit
ı offrat.
örjar ek hefi
hjá *himninum*,
num einmidt.

ásjáanda,
hingat heim til mín
hvörvetna sendt,
til at fá fjölgat
fólki mínu.
Um síðir sýndist
sem hann verða
mundi meir enn fyrr
markverðugr;
Guðs dýrð göfuglig
frá gimli kom,
er hann við Jórdan
eitt sinn dvaldi!
Ek sjálfr Satan
hefi sèð hana
ódauðligum með
augum þessum
þá at því sinni
þar við Jórdan,
eingin önnur mynd
eingin himins
svipul sjónhverfing
hefir svikit mik!
Hún sjálf en sama
svo þar birtist,
sem frá hærst höfnum
himins tróni
gengr í gegnum
geisi-lángar
tilbeiðslu raðir
tignar engla!
En hvörs eyrindis
ofan stèg hún,
ok hvört til heiðrs
hauðrs börnum,
eðr árvakri
eptir at grenslast
varatekt vorri,
veit ek ekki!
Heyrðag at sönnu
háar þrumur,
ok við þrumur þær
þessa raust blandna:
þessi einn er
minn elskuligi,

sá er Sonur minn,
sem mèr þóknast!
En þat Elóa
efaláust var,
eða þá einhvör
annar tróna,
sem svo beljaði
til at blekkja mík!
Guðs raust (veit ek víst)
var þat eigi!
Því at svo sver ek
við svart helvíti,
ok við nifiheims nótt
nátta versta,
mèr fyrir eyrum
mjög lèt hún nú,
ólíkt ok áðr,
þá með ofríki
tróð hann uppá oss
öfluga guði
eylífðarinnar
arfa forðum!
Sparar ok ei spjöll
spámaðr einn
myrkr at mæla
Messía þessum,
er um eyði-fjöll
aptr ok fram
mann-hatrliga
mundi ráfa.
Hann þannig honum
hrópaði móti:
lítið þat Lamb Guðs,
er lausn af synd
framkvæmir fyrir
fólk á jörðu!
Þá lèt hann þessu
þar við aukit:
Heill sè þèr, Herra,
sem hefir verit
í frá eylífð,
ok áðr laungu
enn þat ek var til;
af einum þèr
vèr menn meðtókum

miskunar fylling!
náð fyri náð
sem náðar mistum.
Lèt Guð ljós verða
laga boð sín
gegnum Mósis munn
mönnum gefin,
en náð ok sannleikr
eru nú kominn,
gjörð ok gefin
fyri Guðs smurða!
Er ei spjallit spakt
ok spámannligt nóg?
hendir hvörvetna
hèrvilla þessi,
nær draum-menn dikta
draum-mönnum lof,
byggja þeir hátt hof
heilags myrkrs!
Ok æ þá eymd
at ódauðligir
vítis guðir vèr
erum veikir til,
ok of-auðvirðir
innri sali
leyndardómanna
at leyfist skoða!
Vill hann ei vorar
vèla sjónir,
með því at þekja
undir þeirra mynd
syndugu seggja,
sem vèr deyðum,
hinn mikla Messíam,
milding himna,
Þrumu þeytir Guðs,
sem þessum með
voldugu vopnum
við oss stríddi,
uns nýum heimum
vèr náð gátum,
þenna makliga
megin-dólg vörn,
ofmikils metna
mótstandara?

I egin-augum
er at sönnu
jarðar jóð-skepnan
Jesús þessi,
sem draum prófetinn
dáist svo at,
eigi allsmár
nè auðvirðiligr!
Margopt meinar hann
at menn kránkir,
sem í svefn falla,
sèu dauðir,
kreikar hann þá fram
kallandi á þá,
svo honum sýnist,
sem þeir lifni;
þó at eins upptök
eru þetta;
eptir eigu at ske
enn stærri verk.
Er hann ásetr
allt manna kyn,
frá synd ok dauða
frjálst at gjöra;
já, frá syndinni,
sem þó öllum
æ er innplöntuð
Adams niðjum.
Sú æ með óspekt
ok með ofbeldi
ódauðligum í
öndum þeirra
móti setr sik
sjálfum Guði,
af þýar þúnga
eigi þvínganlig!
Ok frá dauðanum,
sem alla menn,
já, allt jarðar kyn
jafnt niðr höggr,
hvenær helzt sem vèr
honum bendum;
frá þessum hyggst hann
heim at leysa!
Einnegin yðr,
útreknu sálir!
hvörja ek heimti
frá heims sköpun,
ok dreg í mund mèr,
sem hinn mikla sjó,
svosem heilann her
himintúngla,
ok svosem sjálfs Guðs
sýngjandi þrælar
ei taka tölu,
sem hann tilbiðja!
Já, yðr ogsvo,
sem eylíf nótt
hèr í afgrunni
ætíð kvelr,
ok í nóttinni
eldr hegníngar,
ok í eldinum
örvæntíngin,
í örvæntíngunni
ek sjálfr kvel,
yðr úr dauða
vill hann útleysa!
Þá munum vèr
sem þrælar liggja,
guðdóms gleymendr,
gjörðir at faungum,
fallnir ok flatir
fyrir honum,
nýgjörðum guði
guði af manni!
Þá mun hann þat,
sem þrumum meðr
almáttkum aldrei
gat af oss kúgat,
útaf umdæmi
óvægins dauða,
vopnlaus verandi,
vinna til fulls!
Þú vesælíngr
vogunar fulli!
sjá til þú frelsir
sjálfann þik fyrst,
ok svo eptir þat
uppvek dauða!

deya skal hann víst!
já deya skal hann!
Hann sá hinn sami,
er 'at sjálfs þótta,
ok af egin-makt
allt manna kyn,
af sjálfum Satan
sigraða fánga
frá dauðans fári
frelsa mundi,
hann skal efalaust
hljóta at deya!
Fyrr enn lýð leysir
legg ek þik í
dupt enna dánu,
þú hinn dauðligi!
örendann, fölann,
ok afmyndaðann,
ek skal þik allann
at ösku gjöra!
Ek mun augu þín
aptrlukt við,
sem þá sjá ekki,
sveipuð þoku,
um nótt eylífa
æ sofandi
í megnu myrkri
mæla þannig:
lítið upp, sjáið,
liðnir vakna!
Ok við eyru þín,
sem ei heyra,
af dauða deyfu
dofin ok lukt
æ at eylífu
allskonar hljóði,
vil ek hátt hrópa:
hlustit þið til,
dynr í dysjum,
dauðir vakna!
Ok sem sál þín,
útaf sínum ham
flogin, máske fer
til at fá sigr
á voru víti,
víkr þángat,
mun ek í ægum
ofsa storms hvin
eins ok reið öskra
eptir henni:
Flýt þèr! á foldu
fèkstu sigr!
flýt þèr sem fræga
fjötraðir Guði!
væntir þín vegsemd
fyri vunnit stríð;
ok hlið helvítis
heim bjóðandi
öll sèr uppljúka
til inngángs þèr.
Dansar móti þèr
djúpit víða,
sem á als oddi
afgrunnit leikr,
þyrpast þèr í fáng
ok þik um kríng
sýngjandi flokkar
sálna ok guða!
Annathvört er,
meðan ek hèr dvel,
má Guð flytja fljótt
forvirki jarðar
meðr Messía
ok mönnum öllum
án undandráttar
upp til himins.
Eðr ek mun
at öðrum kosti
fullt ok fortakslaust
framkvæma þat,
sem mèr af minni
miklu vizku
er í brjóst blásit,
eða bind ek skjótt
á þat enda,
sem ek alráðit
ok hugfest hefir;
hann skal deya!
Svo sannarliga,
sem ek, fyrsti

verks höfundr
ok viðhaldari
ens dapra dauða,
eigi deya mun,
heldr eylífðir
allar lifa
ósigranligr,
sem eptir koma,
heitstrengir ek,
at hann skal deya!
Bráðliga mun ek
af beinum hans
ok holdi fúnu
hismi dreifa,
víðs vegar híngat
á vítis leið,
enum eylífa
ásjáanda!
Svo sjáið þèr nú
af því, sagt hefi,
hvör mín ríg-skorðuð
ráðagjörð er;
hèr er heilt inntak
hugsana minna;
svo fremdi Satan
sínar hefndir!
Lyktar Lucifer
lánga dælu,
en hefnd hræðilig
honum í gegn
útgekk frá orum
Endrlausnara,
einsligum í
sem enn var gröfum!
Við són síðasta
af Satans máli,
er hann lukta lèt
lánga dælu,
brast í blaktanda
blaðkorni þar
við fót Frelsarans,
en fjörlátandi
einn þará aumr
yrmlíngr hèkk;
Lausnarinn leit hann,
svo hann lifnaði!
Enn með sömu sjón
sendi þèr hann,
Satan! skelfíngu
ena sárustu!
sökk við sèrhvört spor
ens senda dóms
helvíti dýpra
honum eptir.
Fyri framan hann
fæliligustu
varð Satan sjálfr
at svartnætti;
slíkan gjörði geig
Guð-maðr honum;
en sem nú sáu
satanar hann
þeir at steinstólpum
þar strax urðu!
Enn í einsetu
undir tróni
hýmði höggdofa,
sem horn-kurra,
dymmr ok dapr
í dvöl afsíðis
Abdíel engill
Abbadóna!
Sat hann með sárri
sálar ángist,
útí ókomit
sem hit umliðna
horfandi hugar
harmfullri sjón;
streymdu stuggvænar
sturlun ok dymma
út af ásýnd hans
ok aungna ráði!
Er hann sá ekkert
nema einúngis
kvöl á kvöl ofan
köstum saman
akka sèr inn
í eylífðina
nú lèt hann litit
á liðna tíma!

Fyrr var hann frómr,
fullr sakleysis,
ypparligs vinr
Abdíels þess
sem vann, sjáanda
sönnum Guði,
háprúdt hreisti verk
í himninum,
órósömum á
upphlaups dögum!
Því hann einn aptr
ósigranligr
frá grimmum gaurum
til Guðs vendi,
ásamt engli þeim
eðal-huguðum;
undan augna sjón
óvina Guðs
var hartnær horfinn
heim snúandi
áleiðis aptr
Abbadóna.
En lið Lúcifers
logandi vagna,
sendt til at sigra
ok at sækja þá,
kom utan at þeim
öllumegin,
eins ok eldíng
á augabragði.
Hardt at haldandi
herlúðra glaumr,
tryllandi tilboð
sem þeim tónaði,
kríngum hann kominn
kappa skari,
drukkinn af drambi
dýrðar, sem Guðs,
urðu hjarta hans
helzt til veiku
ofrefli,
svó hann undan lèt,
ok hrökk til baka,
sem af harðviðri!
Vildi vinr hans
með viðr-liti
ástar ógnandi
fá hann eggjaðann
heiðrs harðfengi
til at halda fram
ígegn tiltegíng
táldragandi.
En gabbi glapinn
guðdóms vonar,
ok af dregg drukkinn
djöful-flærða
tók hann ei eptir
ástvinar síns
áðr öflugu
augna svifi,
hann fór fángaðr
á fjandans vald;
Hvörvetna hryggr
hann þenkir á,
ok í sjálfum sèr
sífeldt dulinn,
áðr óspiltrar
æsku tíma,
ok síns fullfagra
fæðíngar dags
yndis auðugann
uppruna morgun!
Þá hinn eylífi
þessa báða
skæru Seraphim
skapaði í senn,
er af upptendrun
eðlis nýa
samanræddu svo
sín á milli:
O þú engill minn!
hvað erum við?
hvaðan hèr komnir?
hjartkæri vinr!
sástu mik nú fyrst?
seg mèr hve lengi
hefir þú verið?
hvört mun þat víst
at við sèum svo
sannarliga?

Komum, kynnumst við
kærleik innbyrðis!
föllumst í faðma,
frábæri vin!
gæddr gjörvugleik
guðdómligum!
herm mèr, hvör at sè
hugrenníng þín!
Í því dýrð Drottins
dásamlig kom
lángri fjarlægð frá
fagrar birtu,
ok býtti blessun
báðum vinum,
sáu þeir sveima
sik allt um kríng
af úngum englum
ótal skara!
Skjótt líðanda ský
skært eins ok silfr
upplypti þeim
til hins eylífa,
sáu þeir hann þá,
ok þegar nefndu
skírustu veru:
Skapara sinn!
Píndu þánkar þeir
þennann auma
Abbadóna,
svo af augum hans
hrundu hrygðar tár
hrönnum jafnan,
eins ok Bethlehems
brjóstmylkínga
frá fjöllum ofan
fossaði blóð!
Heyrt hafði enn aumi
ok hrylti við
í særðu sinni
Satans ræðu;
þó hresti hann sik, -
ok hærra reistr
bjóst til at birta
þat ei buadist gat!
þó stundi hann þúngann
þrisvar sinnum
áðr enn orðum
gæti uppkomið,
eins ok þá þekkjast
þegar deya
bræðr barðaga
blóðugum í,
er hvör vóg annann;
andvarpandi
hnígr hinn niðr
við hlið þessum
ok stynr dugvana
í dauða teigum!
Þarnæst tók hann til
at tala þannig:
þó at þíngheimr
þessi verði
mèr at eylífu
mótstæðiligr
vil ek framfæra
frjálsa ræðu.
Ræða vil ek rètt,
svo reiði dómar
þess ens eylífa
ekki falli
eins hræðiligir
yfir höfuð mèr,
svosem þèr, Satan,
saka dólgr!
Heyr, ek hata þik,
höfuð fjandi!
af heilu hjarta
hatar ek þik!
eytraðann óvin
alls hins góða,
en allrar illsku
uppruna smið!
Mín, já, mín, Satan!
mælir ek um! —
einnrar ódauðligs
anda skepnu,
sem með skömm skyldir
frá Skaparanum,
stráugr dómari
straffandi þik,

æ! at eylífu
af þèr krefji!
Anda veraldar
yfir höfuð
gjörvallt grúi,
sem ginnti þitt
fjandligt fláræði
í fordæmíngu,
yfir þèr, Satan,
einum munni
gegnum allt afgrunn
ok æga nótt,
ásamt með öskri
ægis, dauða,
án afláts æsti
endalaust vei!
Ek, þèr, eylífi
illvirki! með
hefi hèr í frá
hlutdeild öngva,
öngva hlutdeild í
áformi þínu,
þú geisi-grimmi
guðlastari!
at myrða' hinn mikla
Messíam, Guð!
Gæt, ígegn hvörjum
geistist þu, Satan?
þeim í gegn sem þèr —
svosem þú sjálfr
verðr móti vild
at viðrkenna,
hvörsu sem þú hyggst
með hræsnis lit
skömm ok skelfíngu
at skýla þinni —
miklu meiri er
ok máttugri.
Ef Drottinn dýra
dauðligum mönnum
frá fári ok dauða
frelsun sendir,
þá mun þèr aldrei
þverfíngrs lengð
til baka at toga
takast hana,
nè þeim stríða straum
at standa í gegn!
Hyggst at lífláta
líkama þá
mikils Messía,
markaði Satan!
hvört er þèr horfit
hann at þekkja?
eðr eru þá
hinna almáttku
hans þeyttu þrumna
þúngt stígin spor
eigi þrykkt svo þètt,
at þèr nægi,
á allt enni þitt
óskamfeilit?
Eðr mun ekki
fyrir oss veikum
ok vanmáttugum
vítis flugum
sá hinn stórvirki
ok sterki Guð
sik gjörsamliga
geta varit?
Vèr, sem fyrr svikum
saklausa menn
í daprann dauða
frá Drottni sínum,
(æ! vei mèr, vei mèr!
ek vann þat með)
vèr viljum einnig
með vondsku geisi
eigi skammast vor,
nè skirrast við
at fremja fölsku
við Frelsir, þeirra.
Soninn, þann sama
sigranda Guð,
sem þeytir þrumum,
þeim er oss hröku,
hyggjumst vèr heimskir
í hel at slá!
djöfullig dirfska
ok dáraskapr!

Einnig von ok veg
til vors frelsis,
þó þess at vænta
hefðum þora mátt,
eðr mýkíngr
at minnsta kosti
á kvölum vorum,
keppumst vèr nú,
fyri slíkri fjöld
forðum algjörðra
anda, sem erum,
um eylífð lykja!
Svo sannarliga
sem vèr allir
kennum sárari
kvalar at eins,
nær þú nauðafullt
nætr-kot þetta,
fjós fullt af myrkri
fordæmíngar,
kallar konúngligt
ok kennt við þik;'
Svo sannarliga
sver ek at þú
snautar snart aptr
með sneipu klifjum
í sóma stað
ok sigrvinníngar,
Guð ok Messíam
ef glettist við!
Heyrði Satan hann
herma þetta,
ok varð eyrulaus
fyrir ofsa grimd;
hugðist hann einum
enna háreistu
kletta teknum tind'
tróns hæðum af
heiptugri hendi
á hann at kasta!
En hans armleggr
ógnarligi
misti máttar síns
af megni heiptar,
hann *stóð steindumbi*,
stappandi fǫtum;
þrisvar hristist hann
af heiptar grimd,
ok leit þrisvar á
Abbadóna
ófrýnum augum,
þótt orðlaus stæði!
Sortnuðu Satan
sjónir af heipt,
svo þær megn mistu
móti hinum
forsmán at fleigja,
sem fegin vildu,
en ei at síðr
Abbadóna
með öflgri einurð
en eigi reiði,
þó með sorgar svip
fyri Satan stóð!
En Guðs óvinr
allra manna,
ok Satans einnig
Adramelek
hvæsanda hvopti
hvöt orð mælti,
af ofsa reiði
uppbólginn svo:
Út af skelfanda
skruggu dymmviðri
vil ek, raga fól!
ræða við þik:
skal eitt ilskufullt
ofsa veðr
þeyta þèr í gegn
þrumu svörum!
Vesæll! þorir þú
þvílíkum með
svo at svívirða
svörum Guði?
skal einn af öndum
allra lægstu
dirfast úr djúpi,
sem hann dvelr í,
Satan mót' ok mèr
mun sinn brýna?

Nú ef nýstir þik
nokkr pína,
þá eru þánkar
þínir egin
þat sem pínir þik,
enir þýligu,
þú önnúngs ári,
ánauðgr þræll!
Flý, huglaus hèri!
hèðan á burt,
úr víðu veldi
vorrar stjórnar,
þar sem konúngar
kröptugir sitja!
dragst í djúp niðr
ok deildu þar!
Lát enn almáttka,
sem þú ástagast,
reisa þèr þar ríkt
ríki kvala,
lif þar allan út
ódauðleik þinn!
enn þú dittir fyrr
dauðr niðr;
Dettu þá dauðr,
drepstu til fulls,
teigðr ok beygðr
ok tilbiðjandi,
svosem þræll til þess
þjónustubundinn,
horfðu hvörvetna
til himins upp!
Heyr, herra Satan,
helvítis Guð!
þú sem vel þekktir
þinnar veru
göfugann guðdóm,
er á gimli varst
midt í mestu dýrð
meðal guða!
Hvör í heilagri
hugar bræði
enum almáttka,
opt nefudum svo,
með stórri djörfúng
stóðst á móti!
höfundr ótal
heima þeirra,
er um skamt skulu
skapast af þèr!
Kom þú, vèr viljum
vesældar púkum
arm vorn auglýsa
ógnarligann,
undrunarverðum
meðr athöfnum,
er þeim, sem þruma,
ok þat í einu
skulu brádt bilta
blindum um koll!
Kom, því kyndugar
króka götur,
ok dægra dvalir
dulinna slægða,
harla fjölflóknar
til fordjörfunar,
opna sik óðum
fyrir augum mèr!
I þeim er dauðinn
öllum saman,
enginn útgángr
nè opnar dyr,
engi leiðtogi
nè leiðslu þráðr
skal enum auma,
sem vèr ofsækjum,
koma kvikum
útaf kvíum þeim!
Ok þótt hann slippi
frá slægðum vorum,
ok þó at þaðra
þú at tróni
veittir honum vit-
voldugra guða
snörum vorum
til at sneiða hjá;
þá skulu skruggur
skyndiliga
með bráðum blossa
í bræði vorri

yfir hann ausnar,
öldúngis hann
fyrir augum oss
einmidt deyða!
Sem voða veðr,
þat er vèr lètum
forðum færa tjón
enu farsæla
Guði geðþekka
góðmenni Jób,
rètt uppí opnum
augum himins!
Bölvun, bölvun!
þú hin bygða jörð!
vèr komum vorum
vopnum búnir,
helvíti ok heli —
þau heiti svo —
vei þeim er vill
í vorum heimi
oss á móti
uppreist gjöra!
Svo innti hinn illi
Adramelek;
fèlzt þá undir eins
með ofsa látum
svartr söfnuðr
á Satans mál,
allir orguðu
sem óðir væru!
Eins ok hrynjandi
háfjalla grjót
stöppuðu djöflar
sterkum fótum,
svo skalf hið skekna
skelfíngar flæmi,
strax sik stærandi
stigu þeir dans,
ok súngu af sigri,
sem þeir væntu,
með háum hljóðum
hræðiliga.
Allt frá uppgaungu
orguðu djöflar
stórum steðjandi
ok stefndu í vestr,
allr einum hug
ásetti nú
at myrða Messíam
múgr þessi.
Annan ógjörníng
eins ok þennan
endalaus eylífð
aldreigi sá
síðan skær skeði
sköpun hluta;
höfundar hans
frá heillum dæmdir,
illr Satan
ok Adramelek,
hlaðnir með heipt
ok hefndargirni,
í stórum þaunkum
stigu af tróni.
Glymr í sporum
grimdarfullum,
líkt skriðu skurki
skjálfanda fjalls;
kliðr af köllum
ok kætilátum,
þó dymt drynjandi
ok drúngaligr,
um sóma farar
ok um sigr-heil
veitti þeim vegfylgð
at vítis portum.
Abbadóna,
sá er einúngis
einn stóð sem áðr
óbifanligr,
lötraði líka
lángt á eptir,
at hann annathvört
meðr afeggjun
vondu vendt gæti
frá verki þeim,
eðr svo sæi
svívirðiligum
endalok
á ógjörníngi!

Nú hann nálægðist,
þó nærsta seint,
viðr vítis port
varðhalds englum!
hvörsu varð þèr við
vesæll andi!
ó Abbadóna!
er hèr kendir
Abdíel engil
ósigranliga?
Stórum stynr hann,
starir niðr,
ok ætlar ýmist
aptr at hörfa,
ýmist kappkostar
at komast nær,
eðr ok loksins
fyrir óþreyu
apsast einförum
afgeipa fram,
eitthvað útí
hið endalausa,
Stóð hann sturlaðr
um stund ok skalf,
uns hann sókti sik
sem hann mátti,
ok í einum svip
at honum gekk!
hart barðist hjartat
honum í brjósti;
stilt um hans kinnar
streymdi þau tár
sem englar einir
úthelt geta!
Djúpt dregin andvörp
frá döpru brjósti,
lángsamr hrollr,
þann líða megu
jafnvel eigi þeir,
sem á jörð deya,
harmþrúnginn hristu
hræðiliga
Abbadóna
í því hann gekk.
En sjón Abdíels
opin ok stilt
horfði hvörvetna
hvikul eigi,
heldr ófrávendt,
yðugliga
skoðandi, veröld
skaparans á,
þeim hann þjónaði
með þeli traustu,
enn hann sá ekki
Abbadóna!
Sem sól í æsku
ok sæll vordagr,
nær er niðr stèg
í naumast skaptrar
fagrt foldar skaut,
á frum-tíð hennar,
eins skein Abdíel,
en ekki þó
fyrir ángraðann
Abbadóna!
er hèldt einmana
andvarpandi
ferðum fram
ok fyrilitinn!
Þú ætlar þá svo
þik at draga,
Abdíel bróðir!
eylífliga
hèðan í frá
í hlè fyri mèr,
já, í eylífum
ærna fjarska
ætlar þú mik einn
at yfirgefa.
Syrgið mín vegna,
þèr synir ljóss!
at hann elskar mik
ekki framar!
æ! at eylífu
aldreigi meir!
æ! syrgið sárann
yfir sorg minni!
Fölnið, þèr lundar!
hvar forðum við

tídt í trúnaði
töluðum saman
um Guð ok ástsemd
okkar beggja,
þornið ok þverrið
þèr á himni
lystugu lækir,
þar sem lèkum við
hærstum himna gram
heiðrs saungva
í kærleiks faðmlögum
með klárri raust!
Æ mik aumann!
Abdíel bróðir
minn at eylífu
mèr er dáinn!
heyr þú, helvíti
heimili mitt,
myrkt ok mæðufullt!
móðir kvala,
eylíf nótt, örbyrg
af allri gleði!
syrg þú með mèr
at ek misti hann!
Náttligt nauða kvein
niðrstígi
frá þínum fjöllum,
felmtri mèr Guð!
æ mik aumann!
Abdíel bróðir
minn at eylífu
mèr er dáinn!
Svo sárt veinandi
sèr til hliðar
áleiðis snèri
Abbadóna,
ok stóð samstundis
ennar stóru Guðs
alheims byggíngar
hjá inngángi,
skelfðr af skini
ok skruggu flugi
þar gegnt gángandi
glaðra stjarna!
Heim eða himin
hátignarfullann
hafði hann ei sèð
hundrað ár mörg,
síðan í sínar
sokkinn eymdir
sik í einveru
innilukt hafði!
nú gaf hann gaum at
glöggt, ok mælti:
O at ek mætti,
æ sælu dýr!
um ykkr aptr
inn at gánga
voga Skaparans
veraldir í,
ok ei meir mínum
á myrkt ríki
fordæmíngar
fæti stíga!
Þèr skæru sólir,
sköpunar börn
ennar ágætu
óteljandi!
var ei þá þegar,
er þèr í fyrstu
komuð, af Guði
kallaðar, fram,
ek yðr fegri,
þó í öndverðu
ný-skríddum skarti
Skaparans handa?
En nú em ek hèr
útskúfaðr,
vænnrar veraldar
viðrstygð orðinn,
minni fárs fullu
formyrkvun í;
ok þú, sem ek sè,
sæli himin!
nú fyrst skelfumst ek
af skoðun þinni.
Þar fèll ek fyrst,
er ek framdi þar
ennum eylífa
uppreist móti!

ok þú ódauðlig
ununar ró,
mín dýr dans-systir
í dal friðar!
hvað er nú orðit
af þèr síðan?
Minn strángr hegnir
í staðinn þín
nú ann-mèr naumast,
at njóta megi
at eins undrunar
ángrsamrar
hans yfir hárri
heims byggíngu.
O! ef hann at eins
ávarpa þyrði
ek, án skelfíngar
skapara nafni,
hvörsu ljúfliga
lèti ek mèr kært
at forðast furðublídt
föðurs heiti,
sem hans sann-trúu
Seraphim honum
sífeldt tilleggja
sonarliga?
Eigi vogar ek
útskúfaðr
þik at grátbæna,
þú hinn mikli
alheims eindæmir!
at í djúpi
aumkunar augum
álítir mik!
O feikna þánki
fullr kvala!
ok þú örvæntíng
óð ok vitstóla!
haldt fram harðúðug
helvítis norn!
haldt fram hóflausu
harðkvæla geisi!
O! hví em ek nú
aumr þannig?
æ! at ek meir
væri eingi til!
frekt sè þèr formælt
fyrsti dagr!
nær, at ske sköpun,
skipaði Guð,
er hann af austri
alvoldugr
útgekk í sinni
eylífu dýrð!
Já, þèr bið ek böls
beiskliga, dagr!
þá úngir englar
uppkváðu svo:
sjáið! svo ok er
sá vor bróðir!
ó móðir eymda
óendanligra,
eylífð! hví ólstu
þann óhapps dag?
Ok hafi hlotit
hann at verða,
hví hlóðst hann ekki
með hrygð ok dymmu
líkr eylífðar
enni laungu nótt,
hvör með hreggviðri
ok heli, fyrir
þrumu þeytanda
þrengir sèr fram?
Hví var sá heillum
horfinn dagr
auðr ei
af öllum skepnum,
en með guðdóms grimd
ok geistri bölvun
þar þvert á móti
þúngt klifjaðr?
En í afgrunni
yfirgefnu
hvörjum hefir þú
hèr á móti
látið ljót geisa
löstunar orð?
fallið á mik fljótt
fögru sólir!

Hyljið mik himins
háu stjörnur!
þrauta-þjóstugri
fyri þess reiði,
er, sem eylífr
óvinr minn
ok harðr hegnir,
frá hefndar tróni
æ sendir á mik
ógnanir sínar!
Þú, sem í þínum
þúngu dómum
æ ert öldúngis
óblíðkanligr!
er endalausri
í eylífð þinni
nú ei meir neisti
nokkr af von?
Getr þá gjört sik
guðligann hegnir
um alla eylífð,
sá er áðr var
Skapari, Faðir
skepna sinna,
ok þeim mjög mildr
miskunaði?
Æ! nú örvílnast
ek at nýu,
því ek Jehóvam
jós á lasti,
þann ek heiti hèt
enn heilaga,
sem sèr má eingi
syndugr, án
Meðalgaungu manns,
í munn taka!
Æ! ek flý undan!
ein nú þegar
öskrar álengðar
almáttug þruma
með ógn í gegnum
endalaust djúp!
ek mik — en þó hvört? —
undan hefi!
Hann at því hermdu,
heldr enn fram
fáráðu flugi
fast horfandi,
sinnu sviptr,
eins ok svefn óra,
ofaní afgrunns
hið auða rúm,
ok upp yfir sik
æpti þannig:
Tendra þá eld upp,
eld sem deyðir,
eld þann, sem anda
eyðileggr,
þú Guð, sem grandar
því er gjört hefir,
dómum ofmjög í
ógnandi Guð!
en þar kom enginn
eldr deyðandi,
því hvarf hann þaðan
ok þaut til baka
í hið vídt þanda
veraldar rúm!
Nú nam hann staðar
næsta móðr,
á hárri sól,
ok horfði þaðan
ofaní djúpin
allstaðar kríng;
streymdu þar straumar
á stjörnur ofan,
líkt sem logandi
legir væru.
Jafnsnart einn villr
jarðar hnöttur
þar at þokaðist,
er nú þegar rauk,
allt kominn aðfram
undirgángs dómi;
á hann snarast ódt
Abbadóna
at hann ásamt með
undirgengi!
En þat fór fjærri,
at hann forgengi!

undirokaðr
eylífri sorg,
svamm hann sinnulaus
seint ok lengi
ok sökk um síðir
sígandi' á jörð!
Þat var þvílíkast
þegar sökkur
harla höstum í
hauðr-skjálfta
feikna mikit fjall
fullt af beinum
þeirra sem þar
höfðu þrátt vegist!
Nú var níðhöggr
ok næstr honum
Adramelek
komnir áleiðis
at neðan nokkuð
nálægt jörðu,
gengu þeir geistir
gegnt hvör öðrum,
en þó hvör útaf
ok einir sèr!
Leit þá lángt í burt
liggjandi jörð,
en þótt ógjörla
Adramelek
augum öndverða,
þar hann ástefndi;
tók við sjálfan sik
svo til orða:
„Hún er þá þetta"! —
en þánkar hans
brutust svo um
í brjósti grimmu
ok þreingðust hvör
um þverrann annann,
eins ok hafs öldr
við ægis hark,
þegar hann þik
frá þremr álfum,
Amerika
allfjærri! sleit. —
Hún er þá þetta,
þar ek sjálfr,
alls ills höfundr
einn skal ríkja,
svo fljótt sem mína
Satan fjærri,
eðr at Guði
yfirbuguðum,
ek hefir öllum
auglýsta dýrð!
En hví einúngis
yfir henni?
hví þá ei allt eins
yfir hinum
skal ek stillis stjórn
stjörnum hafa,
er mik umhverfis
oflengi sælar
hlaupa hvörvetna
yfir himins vídd!
Já, þá skal þaðra
þènari minn,
hinn dapri dauði
fara drepandi
einni stjörnu af
til annarar
allt til takmarka
tignar himins,
einmidt í augsýn
þess hins eylífa.
Eigi einúngis,
eins ok Satan
skynsamar skepnur
skal ek myrða
um sinn einstakar,
þat er oflítit!
ó nei! allt í grunn,
ættir heilar,
skulu skjótt af mèr
undir skör minni
um koll kastaðar
krjúpa dupti.
Missa munu þær
megn ok rænu,
saman engja sig,
sundr togna,

ok af kvöl emja
óþolanligri,
ok þegar þannig
þær sik engja
sundr ok saman
sárt emjandi,
slít ek við leiks lok-
lífit af þeim.
Þá skal ek þaðra,
þar eða hèr
allglaðr yfir
unnum sigri,
horfandi á hèr sögð
handaverk mín,
sitja einn saman
ok sjá um heima!
Ok þú, náttúra!
nú af mèr þannig
þinna gjörð at gröf
gjörvallra skepna
uns þú fyriferst
af fúa sjálf,
þá skal ek þaðan
þína egin
glaðr með glotti
inní gröf horfa
óendanligrar
afgrunns dýptar!
Eðr ef betr
honum aðgeðjast
í hinna hroðnu
heima gröfum
skepnur enn aðrar
upp at reisa,
at þær eins af mèr
eyðileggist,
skal mik ei skorta
skaðsemd til þess!
Meðr almætti
mínu sem fyrr
læt ek þær leiddar
í ljóta villu
ok frá einni
til annrar stjörnu
umhverfis allt
fer ek aptr nú
drjúgum darkandi
ok drep þær niðr!
Þú Adramelek
ert þat sjálfr!
ó at um síðir
auðnaðist þèr,
öndunum andlát
upp at finna;
há! sjálfann Satan
svo fengir krenkt,
at hann hjaðnaðr,
eins ok hègómi,
eintóm óvera
ok ekkert verði!
Hirð aldrei háðr-
undir hans veldi
at vinna verk þat,
sem þèr verðugt er!
ó lát þat lukkast,
logandi andi,
þú sem ólgir í
Adramelek!
O! deyð andana!
ek þik særi!
annathvört eyð þeim,
eða' eyðst sjálfr,
já, sem hjóm hjaðna
heldr, ok vert
aldrei upp hèðann
andi nè vera,
enn at þú lifir
ok ei drottnir!
Já, hiklaust hyggst ek
at halda minn veg,
fer ek gagngjört,
ok guðdómliga
safna mèr saman
sèrhvörjum þánka,
sem skulu skapa
skaða ok dauða!
Nú er tími til
tvímælalaus
at fá framkvæmda
fyrirætlun,

sem er frá eylífð
innanbrjósts mèr,
nú þar Guð náir
á ný at vakna,
Ok sè ei sjálfr
Satan viltr,
sendir yfir oss
óvin nokkurn,
Meðalgaungu mann,
sem menn frelsi,
ok ræni oss ráðum
yfir ríki því,
sem vèr undir oss
unnit höfum!
En lát sem Satan
hafi satt talat,
má ok maðr sá
mestr vera
eptir Adams dag
allra Spámanna,
heiti Messías
hann eða Guð,
ekkert annat
skal hann afreka,
enn makt ok dýrð mína
meiri' at gjöra!
Ok hans algjörlig
eyðileggíng
skal mèr makligleiks
hvað mest afla
í augsýn allrar
anda mergðar,
helvítis hástól
til at hefjast á!
Eðr, hvörs þó er
af at vænta
mínum guðdómi
miklu heldr,
ok hvört afreksverk
eptir þik mun
framar til frægðar
fullgjört liggja,
þú ódauðligi
Adramelek!
þá ek fyrifer
framar honum,
sjálfum Satan,
at hann svo verði
frumgróði fánga,
sem ek fótum treð,
ok hvörs tortíníng
tilreiða skal
nafnfræg upptök
míns nýa ríkis,
at ek sem æðstr
einvalds herra
gjörvallra guða
meigi gladt skína!
Hvörsu þúngt mun þèr
það eitt verða
vandalítit verk,
vesælíngs Satan!
at myrða Messíæ
manns líkama?
líflát hann at eins!
svo lítinn starfa
ek þèr eptirlæt
áðr þú drepst!
Enn sjálfr skal ek
sál hans deyða;
hennar tortíníng
tek ek at mèr!
þú mátt, þó mikla
mæðu kosti,
dauðligu dupti
dreifa sundr!
þannig sökkti sèr
svart-álfr andi
æstr af óðri
eptirlaungun
í ramt regin-djúp
ránghverfra þánka;
Guð heyrði geis hans,
sá er gegnum sèr
allt hið ókomna;
en hann þagði!
Dæstr af djúpum
drottnunar þaunkum
at sèr óvörum
Adramelek,

sem steinn stirðnaðr
stóð á skýi,
er honum undir
varð aldymm nótt.
Starandi stóð hann
ok streittist við,
glóandi glóðum
glíkr um enni,
mjög ófrýnn álits
ýgldr af grimd;
allt var illúrligt
á ófreskjunni!
En skurk ok skarkali
skundandi jarðar,
sem nú með nóttu
nálægði sik,
fengu fljótt vakið
þann enn fordæmda
af svörtum svefni
svimaðra þánka;
Sveif hann svo aptr
í Satans fylgð;
stefna þeir nú strax
stríðir í gaungu
ok ofsafullir
at Olíu-fjalli,
meinandi at mundu
Messíam þar
með hans handgengnum
hitta vinum.
Þannig steipa sèr
stríðs vagnar tveir
dauða hótandi
í dali niðr,
framm at foríngja
fjandmanna liðs,
nær hann án ótta
öruggr hvílir.
Fara fyri þeim
af fjöllum ofan,
þar sem dymt duna
darna þrumur,
með kopar klæddir
kappar rómu,
svo jörðin jálmar
fyri járna gný,
er þeir beint bruna
björg ok hamra;
þeir glymja, glamra,
grenja þrumum,
fara deyðandi,
fjarlægir þó;
eins var aðkoma
Adrameleks
ok andskotans
á Olívetí.

Hèr hefr

þriðju bók Messías.

Sæl sèrtu, jörð!
ek sè þik aptr,
þú mitt móðurland,
sem mik fæddir,
ok sem munt síðar
í svölu skauti
ljá mèr svefn-sæng
hjá sofendum Guðs,
byrgjandi bein mín
und' blæu mjúkri!
Þó þá hið fyrsta,
þess vonar ek
til míns elskuligs
Endrlausnara,

þegar um hann er
til enda loks
saminn sáttmálans
saungr nýa!
 þá at því búnu
munu þessar fyrst,
er hinn elskanda
höfðu um súngit
mæltan mærðardikt,
mínar varir
ok augu þessi,
sem opt hans vegna
af gleðl grètu,
gjör-lykja sik.
 þá munu minna
mínir vinir
líkams leifa
legstað um kríng
með trega tölum,
tempruðum nærsta,
planta laurberja
ok pálma viðu;
 Svo nær af ná-dúr
at nýu vakna
ummyndaðr ek
eptir himni,
ásýnd mín orðin
umbreitt ok skær,
komi klárum fram
af kyrðar lundi.
 O, Síons saung-mær!
sem mik færðir
niðr til niflheims
ok nú til baka,
en skelfðann anda
hefir uppflutt minn
eginligra til
átthaga sinna;
 þú sem einu af
augna tilliti
guðdómsins gefnu
gatst hið stránga
rèttlæti numið
röksemdar gjörn,
en þarhjá einnig
elskendum þess,
með bestu blíðu
brostir móti!
 Send þú sál minni
sár-titrandi,
með því umkríngð er
af augsýn þess,
æðsta himin-ljóss
upplýsíngu,
ok fræð, sem fyrri,
framvegis hana
svo hún um Son Guðs
súngit fái
tilbeiðsluverðann
tignarlig ljóð!
 I dymmum dvaldi
dauðra gröfum
Jesús einn
með Jóhannesi,
mjög dreifðra meðal
manna beina,
af nótt umkríngðr
ok af ná-skuggum
sat hann ok sjálfann
sik umþeinkti;
 Já, um sik arfa
þess ens eylífa,
ok mann til andláts
ákvarðaðann;
fyri sjónum sèr
sá hann gjörvallar
manna misgjörðir,
mergð án tölu,
framhjá fara,
flýandi Guð;
 Allar sem Adams
afkomendr,
frá því heimr hófst
höfðu drýgðar,
ok þær sem aldir
ókomnar þá,
miklum mun verri,
mundu fremja,
en midt á meðal
margfjölda slíks

var Satan sjálfr,
ok sást þar drottna!
Ut frá augliti
almáttugs Guðs
syndum saurgaðar
sveitir manna
rak hann með reiði,
svo þær riðluðust,
at hann til sjálfs sín
safnaði þeim.
Eins ok hafsvelgr
einn í norðri
þrá-þambar sjó
í þurrar fjörur
öllumegin at,
opinn hvörvetna
til at uppsloka
ok eyðileggja;
Osýniligr
undir skýum,
þar himin hallast
at heims skauti,
sogar hann sèrhvað
ok safnar til
ægis æ vissra
innbyggenda!
Sá Jesús syndir,
ok Satan gjörla,
ok leit eptir þat
augum til Guðs,
Guð leit ok líka
með lund þúngri
aptr ofan
til arfa síns!
Brauzt fram at vísu
bistr dómr
út af augum hans
alvörufullum,
þó sem sígandi
ok með seinlæti;
Guð sendi' at sönnu,
samt í fjarska,
til at skelfa hann
skruggur sínar!
En ei at síðr
í ásýnd Föðurs
sáust enn eptir
einhvör merki,
sem neisti nokkr,
eða náðar teikn
ósegjanligrar
ástar brosa!
Seraphim segja,
at sjálfum hafi
eylífum Föður
þá í annat sinn
tignar-tær dropit
tár af augum,
þó sem þegjandi
í þeli hljóðu!
Fyrra sinn feldi
Faðirinn tár,
þegár bist bölvun
ball á Aðam,
svo þau einnig sjálf
á sik litu;
með sómasemi
sabbats-helgar
niðr hneigði sik
náttúran öll.
Virðíngarfullr
með væntandi bið
stóð við hinn stóri
stjarna geimr,
ok með undrandi
athuga sjón
fór Cherúb feilinn
fram hjá báðum;
hafandi hæg ský
til at hylja sik!
Einnig ofan stèg
Elóa Seraph
á hauðr, hulinn
himneskum skýum,
ok sá augliti
til auglitis
Messíam gráta
manneskju tárum!
taldi trúr engill
tár Jesú öll,

ok stèg eptir þat
upp til himins.
Jóhannes sá hann
af jörð faranda,
opnaði Jesús
augu hans svo,
sá hann Seraph,
ok af sjón þeirri
fèll feikna djúpa
forundrun í!
Allr innan brjósts
upptendraðr
umfaðmar hann
ok andvarpandi
lýsir Lávarð sinn
Lausnara Guð;
já, svo Jóhannes
Jesum nefndi
ósegjanligum
meðr andvörpum
ok var hjá honum
í hýrum faðmi;
En hinir aðrir
ellefu sveinar,
sem Jesú sjónar
söknuðu lengi
reikuðu' í rökkri
við rætr fjalls
með hryggvum huga
hann leitandi;
At undanteknum
einum þeirra,
er nú ekki meir
elskaði Jesum,
svo heitt sem hinir,
var hópr sá
hreinn í framferði
ok frómhjartaðr.
Hæð ok guðdómleik
hjartna þeirra
þekktu þessir menn
þó eigi sjálfir!
Guði, sem gaf,
var þat gjör kunnugt,
sem hafði samit
sálir þeirra,
til at sjá síðar
á sinni tíð
þess ens eylífa
opinberanir!
Þó ei þess eina
þeirra' á meðal,
jafnt við annara
Júdasar sál,
sem sízt verðugr,
at í sveit væri
himins lærlínga
sinn Lávarð sveik!
ella hefði hann
hinum ei minnr
Guðs vísdómsfullar
vitranir sèð!
Því at áðr enn
inniluktist
sál hans dauðligs dupts
í dýmmum ham,
tólf tígugligir
voru tilvaldir
Guðs á gimli
glæstum stólar.
Stólum öldúnga
stóðu þeir næst
tvennra tólf
í tign á himnum,
af gulli gjörvir
glönsuðu þeir;
en einusinni
varð einn þeirra
af skugga skýi
skýlu falinn!
En brátt burtflugu
byrgjandi ský,
ok upphófst aptr
eylífr ljómi,
geisla gefandi,
útaf glæstum stól,
hrópar Elóa
hátt ok mælti:
hann er frá honum
hèðan af tekinn,

ok gefinn aptr
öðrum betra!
Verndendr sveina
varð-englar tólf,
sem gæta jarðar
undir Gabríels
athugasamri
yfirboðun,
uppstigu á hæðir
Olíu fjalls.
Ok þar at gættu
ósýniligir
ástsamligustu
meðr ánægju
leiksveina sína,
er með söknuði
ok grátnu geði
guðdómligs síns
lengi leituðu
Lærimeistara!
Sveif þá frá sólu
Seraph nokkr
fljúgandi fótum
í flokk þeirra,
hradt sem hugr manns,
ok hjá þeim stóð,
útkjörinn engill
einn af fjórum,
sem umráð eigu
Uríel næst;
sá hèt Selja,
ok sagði hinum:
Heyrið, hermið mèr,
himnesku vinir!
hvar er hann?
á hvörjum mörkum
heldr hann sik nú,
ok hvar mun ek
Messíam mikla
meiga finna?
Sælar sendu mik
sálir feðra;
honum skal ek hægt
við hönd fylgja
guðdómligum á
gáng-stigum hans;
ok með gaumgæfni
gjörvöllum hyggja,
enni mjök miklu
manna frelsun
viðvíkjandi,
verkum hans at!
Ekkert heilagt orð,
ekkert hug-gæsku
andvarp eðr stun
eitt hið minsta
ódauðligum hans
útaf munni
skal af mèr óheyrt
undanfellast!
Engin hræríng hans
huggunar augna,
ei eitt einasta
allra hans tára,
tal-lausra tára
enna trúföstu,
Guðmanns veru vel
verðugra tára
skal svo sýna sik,
at sjái' ek ei
í hans góðgjörnu
guðdóms augum!
Æ! allt of snemma
fyrir augum, jörð!
drógstu hèr í hlè
heilagra feðra
fjall-folda þinna
ena fegurstu,
hvar í manndóms mynd
máttugr Guð
umgengst, ok offr
fram at altari
færir sjálfan sik
sáttargjörðar!
Helzt til fljótt flýr þú
fyri degi,
ok frá Uríels
auglitis dýrð,
sem nú Salems
með sínum gylla

lát samlags sveinum
sanða hjörð eptir!
ek er sá sami,
er súngit var um
engla sveitum af,
sem úngr heyrðir,
við brunn Betlehems,
þá ek barn fæddist!
Adóram engill
orð tillagði:
hèr sèr ek hugljúf
hjartkærann minn;
er þat Alphæi
arfi Jacob;
sjáið, svo heitir
sá þar gengr!
Auglýsir andlit
alvörugefit
dygð, sem er dulin
undir djúpri þögn,
manndygð, sem mælir
miklu færra
enn þat sem æfir
í athöfnum!
Þótt hinn eylífi
þekti hann at eins,
en þótt hann öllum
væri ókendr
frá öld til aldar
alda sonum,
ok þótt ei vissum
af honum vèr,
mundi' hann æ yðka
öngvu að síðr
án orðróms launa
ágæta dygð!
Umbíel engill
enn framar kvað:
þessi, sem þar er
þánkafullr,
dymmum dveljandi
djúpt í skógi,
er Tómas trúi,
tvíburi nefndr,
ötull, andríkr,
einn þeirra tólf!
Aflar andi hans
yðugliga
eins þánka af öðrum,
svo hann optliga
ei sèr út fyrir
enda þeirra,
þá er þeir sem haf
þenja sik út,
furðu frjófsamir
fyrir honum!
Allskjótt hefði hann
hörmuliga
tapat sjálfum sèr.
saducæiska
í dymmra ok dapra
drauma byggíngu;
hefðu honum ei
hjálpat þar frá
Jesú voldugu
jarðteikna gjörðir!
Illar afgötur
yfirgaf hann,
margflókna möskva
myrkrar villu
lèt hann sik loksins
losaðann við,
ok kom kallaðr
kenslu-sveinn Jesú!
Þó mundi ek optar
ást-blandinn kvíða
í brjósti bera
fyri breiskleik hans,
nema náttúran
nærgætin hefði
þessari þannig
þenkjandi sál
fengit frómt hjarta
fullt af dygðum!
Hinn er Matthæus,
handgenginn einn —
mælti Bildai —
Messíæ sveina,
sá við vellystíng
var í skauti

Sífeldt sjáum við
hvé með sætustu
bræðralags blíðu
birtir hann þeim
gjörvalt geð sitt
ok guðligt hjarta!
hvörsu ágæt er
uppfræðíng hans!
Hve þeim hann ýmist
háleitri með
krapta kenníngu
kunnann gjörir
lykil ok leið
at leyndardómum;
eðr þik ok svo
ódauðlig dygð!
með eptirmyndun
mannligra hluta
tjáir tídt ljósar
ok tilfinnanligar;
Svo hann smám saman
sveina hjörtu
klökk ok leiðanlig
lagat fái,
ok undirbúit
til hins eylífa;
hve hátt ok mikið
hèr lærum vèr!
Hvörsu hvetr hans
heilaga dæmi
oss til athuga
ok eptirtektar,
honum trúliga
með tilbeiðslu
í öllum efnum
eptir at fylgja.
Ef þú hann ok hans
hegðun guðliga;
ef hans framferði,
Föður eylífum
svo vel verðugt
ok svo vegsamligt,
Selja! sæir
sjálfr dagliga,
brádt þèr í brjósti
mundi bráðna negg
af hans upptendrat
yfirvegun!
Indællt er ogsvo
á at heyra,
eins ódauðligum
þó í eyrum, sè
hans hjartans vina
hugljúfar ræður,
er þeir innbyrðis
um hann tala!
Svo sem vèr, Seraph!
meðal sjálfra vor
elskum hvör annann
ástúðliga,
eins þeir af alhug
elska Jesúm,
enginn er þeim svo
ástkær sem hann!
Ek þat optsinnis
opinberliga
sagt á samkomum,
Selja! hefi,
ok því, sem áðr,
afdráttarlaust
enn íþrekuðu
yfirlýsi:
Opt óskar ek mèr
innliga,
at ek einn væri
Adams sona,
já, ok dauðligr
jafnvel, sem þeir,
ef þat án syndar
orðit gæti.
Ek mundi máske
Messíam þá
tigna trúligar
ok tjá honum,
bróður bornum
af blóði sama
ok holdi, hug-ást
miklu heitari.
O hve mjök hrærðr
af hans elsku

mundi ek glað-geðja
gjarnan vilja
láta lífit
til lofs mínum
ok dýrðar Drottni,
sem dáit hefði
fús fyri mik
at fyrra bragði.
Midt í blóð-baði
bráðheitasta,
er sjálfs míns dreyri
saklaus rinni,
vildi' ek vegsama
vafalaust hann,
sem bezt ok blíðast,
at brostnum augum.
Mín andvörp mundu
magnlítil þó,
ok dauft dauða-stam
dugvana túngu
guðdóms eyrum í
eins skært hljóma
ok heilags Eldæ
en háu ljóð,
er glæstum gengr
hjá Guðs tróni!
Mín þá af þinni,
eða þessara
einhvörs, Selja!
ósèðri mund
yrðu aptrlukt
augu brostin,
ok mín útflogin
önd af dupti
frelsuð ok friðuð
yrði flutt af þèr
allt at hástóli
ens Almáttuga!
Svarar Selja:
hvörsu sèrliga
hefir þú hrært mik,
ok hvörsu mjög
inntekr ósk þín
allt mitt hjarta,
at þú eirneginn
Adams værir
af blóði borinn,
bróðir manna!
Þessir eru þá,
sem þar gánga
á hauðri lágu
enir helgu tólf
Meðalgángarans
mæta-vinir;
hvílíkir háir
höfuðenglar
ákaft óska sèr
einnig at vera,
já, ok dauðligir
jafnvel, sem þeir!
Sælir sèuð þèr!
sannliga þess
eruð þèr ogsvo
allmakligir,
þvíat yðr ann
Endrlausnarinn,
þèr ódauðligu!
eins ok bræðrum!
Glæstum munuð þèr
gull-stólum á
síðar sitjandi
sjálfum yðar,
nær í dýrð drottnar,
dæma gjörvalla
jarðar krínglunna
jöfri meðr!
Hermið mèr heilög
heiti þeirra,
sælu Seraphim!
þvíat sannliga
tíðir mik nöfn þau
tjáð at heyra,
sem á lífsins ljóst
fyrir laungu bók
ljómandi línum
letruð standa!
Nefnið mèr þann nú,
sem nákvæmliga
lífligum augum
lítandi' um kríng

skygnist um skóga
skuggafulla
eptir einhvörju
óþolinmóðr,
ekki ólíkligt,
eptir Jesú!
Otvílráð einurð
ok ötul dirfska
eru augljósar
í ásynd hans;
einlægt innir hún
allt frá grunni
þat sem hans þenkir
þelfróma sál,
vakin af valdi
viðkvæms hjarta!
Svarar Oríon
Seljæ máli:
sá er, segir hann,
Símon Pètr,
einn hinna helztu
í hóp þessum;
hefir mildr mik
Meðalgángarinn
valit at vera
varðengil hans!
svo er sem mæltir
sá minn vinr.
Ef þú ásamt mèr
altíð sæir
hann í hvörskonar
hegðun sinni,
fylgð ok fèlagskap
Frelsarans í,
honum heyranda
hjartanliga.
Eins þá honum hann
eigi hjástaddr
annarstaðar er
af mèr leiddr,
ok í önd hefir
innblástr minn
gegnum glaðann svöfn,
er um Guð dreymir.
Ef þú, Seraph sæll!
sæir hann þá,
mundir hjarta hans
ok hugrenníngar
full af trúfesti
ok tilfinníngu
þú enn gjör greina,
at guðdómligt sè!
Sem nú nýligá
nokkru sinni
frètti Frelsarinn
fróma sveina,
hvör þeir helzt meintu
at hann væri,
þá sagði þessi:
þú ert Kristur,
loflígr Sonur
lifanda Guðs!
Ok sem hann, Seraph!
sagði þetta,
grèt hann af gleði,
ok vèr grètum með
þessum lærlíngi
lukkusama,
er hann fyri' ekka
ok af andvörpum
varla gat þat vel
frá vörum stamat!
Æ! at einasta
ekki hefði
heyrt ek af herrans
heilögum munni
til Pètrs töluð
táraverð orð:
þú munt mèr þrisvar
þvert afneita!
Hvað hermduð þið mèr
hryggilig orð?
seg, heyrðir sjálfr,
Símon bróðir!
þá þau, ok hvílík
við þeirra heyrn
hræríng hreifði sèr
í hjarta þínu?
þú sagðir, Símon!
at sönnu djarft,

at honum aldrei
skyldir afneita
þínum Frelsara,
þínum Guði,
enn Jesús aptr
innti hið sama!
Æ! ef þú vissir,
ástkæri vin!
hvörsu hjarta mitt
af hrygð bráðnar,
nær þar til þenkir,
þú dæir fyrr,
enn at þenna þinn
þú hinn besta,
traustasta' ok stærsta
trúnaðar vin,
svo mis-meðkendir
mínkunarliga!
Þèr er þó kunnugt,
hvörsu þik Jesús
af heitu hjarta
hefir kærann,
ok sjálfr sástu,
hvörsu sárliga
hans ást-holl augu
orð þessi við
með trygðar tárum
til þín litu!
nei, svo nýðsliga
neitar aldrei
sjálfs síns lávarði
Símon Pètr!
Hlýddi Selja
til hans ræðu,
aumkunar ángr
engilinn greip;
ónei, Oríon!
ypparligi! —
svo hann svaraði —
síðr enn ekki
mun hann megin-vin
mann-hollustum
ok ódauðligum
afneita svo
lítilmannliga,
þat er lángt fjærri!
Horf at eins á hann
athugandi
hvörsu frómt hjarta
hèr vottar sik,
ok hvör einlægni
stendr afmáluð
í ásýnd þessi
útþrykkiliga!
En hvör er hinn,
sem um hraustliga
ásýnð ok enni
útbreidda sýnir
ákefð eld-heita
til ítrar dygðar,
til ljótra lasta
leiða ok fíón,
ok sár-reidt sinni
eigi sveigjanligt
glæpa þrælum gegn,
sem Guði neita.
Er sá ei sannr
Símonar vinr,
ó hvað honum er
um þann húgat!
því þótt hann væri
þessa bróðir,
mætti víst eigi
mjúkligar hann
eðr vinveittar
við hann breita!
Sipha svaraði:
þú sagðir rètt —
var hann varðengill
vinar Pètrs —
sá er þú umgast
heitir Andreas,
samborinn, Seraph!
Símonar bróðir.
Uxu þeir ásamt
úngir baðir;
Oríon ok ek
uppfóstruðum
sálir sveinanna
samvistum í

æ með umsorgun
alúðarfullri.
Svo ekkert ábar
optliga þá,
á meðan mjúklát
móðir þeirra
syni sína bar
sèr í fángi,
lèt ek lagaðann
minn litla svein
algjörðari til
elsku þeirrar,
sem hann síðar
á sínum tíma
miklum Messíæ
mundi helga!
Þegar kallaði
þennann í fylgð
Jesús við Jórdan,
var hann Jóhannis
undirvísunar
einn af sveinum;
athugasömum
fyrir eyrum hans
um komu Messíæ
klíngðu ræður.
Ek sá Andream,
þegar arfi Guðs
heimti handgengnum
hann at sveini,
gegnumgángandi
með guðdóms sjón,
ok blíðri elsku
blessunarfullri,
eldi guðligum
öflugt knúðr
mjög skundar móts við
Messíam hann!
Lagði nú orð til
Líbaníel,
fagr Philippí
forsvars engill:
sá er sèr þú
hinum samrýndann
friðsemdarfullum
fèlagskap í
er Philippus
minn fóstr-sonur.
Myndar mildiligt
mannelsku bros
í hans andliti
allar línur;
óveil ástundun,
eins ok bræðr
einlægt at elska
alla, sem sköp
eptir egin-mynd
hinn almáttugi,
hans er gjörnúst girnd
guðligs hjarta.
Einnig hefir hann
hærstr skapari
gæddann með gáfu
geðfeldrar mjög
ok ríkugligrar
ræðu snildar,
eins ok dögg drýpr
at dags morgni
hvörvetna holl
af Hermon niðr;
Eðr sem ágætt
olíu-trè
andar út af sèr
ilmandi dampa,
svo rennr ræða
rósöm ok mjúk
frábærs Philippí
fram af vörum.
Enn kvað Selja;
innið mèr, hvör
sá er, sem meðal
cedrus trjánna
gengr uppeptir
allseinliga,
á hans andliti
ok yfirbragði
frægðar göfug girnd
glóandi skín.
Er hann öldúngis
eins í gaungu,

ok einn af hinum
ódauðligu,
er sínar yðnir
ok ágæt verk
öldum helga,
sem eptirkoma,
svo at barna-börn
bera munu
til barna-barna
þeirra blessuð nöfn,
Já, ei einúngis
er hinn frægi
lofstýr þeirra
við láð bundinn;
utan ummerkja
ok ævarandi
streymir frá stjörnu
til stjörnu hann!
Ok ef yðn þeirra
ein var helzta
um Guð at gala
ok um guðdómsins
voldugu vegu
verðuga saungva,
vel þèr vitið,
vegligir englar!
hvörsu hróðr þann
á himnum vèr
af oss framfluttann
frægann gjörum!
Ansar Adóna
engill hèr til:
Jacob heitir hann,
er þú hèr lítr,
sá eð er sonur
Zebedæi;
öll hins óðspaka
ærugirni
á guðlig efni
einúngis stundar.
A enu mikla
allsherjar þíngi,
þá dauðar dróttir
til dóms vakna,
eptir úrskurði
þess hins eylífa
yfrit stránga Guðs
ok hans smurða,
at vera verðugr
vegs ok æru,
er þat háa hnoss
sem hann stundar!
Sèrhvör sá heiðr,
sem er þessum
mikla makligleik
minna háttar,
væri vanheiðr,
en virðíng eingin
hans guðdómliga
göfugu sál!
Jafnsnart Jacob sèr
Jesúm gánga,
hraðr skundar hann
honum á móti,
útaf ánægju
svo sem öl-drukkinn,
eins ok hann æðstum
eylífðar tróni
frammi fyrir
fagni honum!
Til hans leit ek
á Tabors fjalli,
er þar sýndu sik
sendimenn Guðs,
Elías aldni,
ok ásamt honum
Móses hinn mikli
Messíæ vorum!
Sjá þú! sól-fögrum
sik með skýum
huldi himininn
ok hvörn þeirra;
framfór Messíæ
forklárun þar;
eins var andlit hans
á at líta,
ok sólin sjálf,
nær sendir geisla
hún um hádegi
yfir heim allan.

Urðu klæði hans,
sem klárt silfr,
ljómandi lángt frá,
eins ok ljóss væri,
skundar þá Jacob
ok skjótr var
eins ok Aaron
æðsti prestr.
Þá er þessi gekk,
þó með flýti,
inní Alföðurs
allrahelgasta,
svo hann sik Guði,
sáttmálans örk,
nálægði nú
ok náðarstóli.
Svo fór Jacob fljótt
sakir feginleiks
af æru slíkrar
opinberunar,
sem Guð hann setti
sjónar vott at,
skjótr skundar hann
at skoðun dýrðar.
Af hóp heilögum
hèr sèðra tólf,
er hann frægðarfús
frumburðr þeirra,
sem prýðast munu
píslarvætti,
finnst þat fyrisagt
í forsjónar skrám.
Akvarðat er þat,
at hann skuli
brádt á breiðara
ok betra miklu
sjónarplátsi sjást
sigrihrósandi
ennar ókomnu
eylífðar rúms,
svo hann seðji þar
sífeldliga
síns eylífs anda
eptirlaungun.
Símon, er þú sèr
sitjanda þar,
kallast ok kennist
Kananíte —
mælti varðengill
Megiddo hans —
var í Saron sá
sauða hyrðir.
Jesús heimti hann
hjarðar beit frá;
hans hrekkjalaus
ok hóglát breitni,
ok einföld auðmýkt,
sem hann auglýsti
í þægri þjónkun
þrávallt honum,
hneigði fast til hans
hjarta Jesú!
Því hann eitt sinn
á þúngri gaungu
bar at húsi hans,
var hinn til reiðu
at slátra úngu
ali-lambi;
lèt hann sèr annt um
athjúkrun gests!
Þar stóð þjónandi
þeim sem neytti
Símon sakleysi
sínu prýddr,
bæði bæ ok sèr
blessun spáði,
þar Guðs spámaðr
gistíngu þág!
Jesús neytti nú
nefndrar fæðu
eins með ánægju,
sem á eldri tíð,
er hann ásamt með
englum tveimr
ok með Abraham
át í Mamre!
Kom þú ok fylg mèr,
Kananítes! —
Jesús sagði svo
til Símonar —

lát samlags sveinum
sauða hjörð eptir!
ek er sá sami,
er súngit var um
engla sveitum af,
sem úngr heyrðir,
við brunn Betlehems,
þá ek barn fæddist!
Adóram engill
orð tillagði:
hèr sèr ek hugljúf
hjartkærann minn;
er þat Alphæi
arfi Jacob;
sjáið, svo heitir
sá þar gengr!
Auglýsir andlit
alvörugefit
dygð, sem er dulin
undir djúpri þögn,
manndygð, sem mælir
miklu færra
enn þat sem æfir
í athöfnum!
þótt hinn eylífi
þekti hann at eins,
en þótt hann öllum
væri ókendr
frá öld til aldar,
alda sonum,
ok þótt ei vissum
af honum vèr,
mundi' hann æ yðka
öngvu að síðr
án orðróms launa
ágæta dygð!
Umbíel engill
enn framar kvað:
þessi, sem þar er
þánkafullr,
dymmum dveljandi
djúpt í skógi,
er Tómas trúi,
tvíburi nefndr,
ötull, andríkr,
einn þeirra tólf!
Aflar andi hans
yðugliga
eins þánka af öðrum,
svo hann optliga
ei sèr út fyrir
enda þeirra,
þá er þeir sem haf
þenja sik út,
furðu frjófsamir
fyrir honum!
Allskjótt hefði hann
hörmuliga
tapat sjálfum sèr,
saducæiska
í dymmra ok dapra
drauma byggíngu;
hefðu honum ei
hjálpat þar frá
Jesú voldugu
jarðteikna gjörðir!
Illar afgötur
yfirgaf hann,
margflókna mökkva
myrkrar villu
lèt hann sik loksins
losaðann við,
ok kom kallaðr
kenslu-sveinn Jesú!
þó mundi ek optar
ást-blandinn kvíða
í brjósti bera
fyri breiskleik hans,
nema náttúran
nærgætin hefði
þessari þannig
þenkjandi sál
fengit frómt hjarta
fullt af dygðum!
Hinn er Matthæus,
handgenginn einu —
mælti Bildai —
Messíæ sveina,
sá við vellystíng
var í skauti

fjáðra foreldra
fóstraðr upp!
Ok ótèrligar
umsýslanir
jafnframt viðvandist
vell-auðugra,
þeir at gjör-gleymdum
enum göfuga
og ódauðligum
anda sínum
aldrei seðja sik,
þó samandragi,
sem undir eylífð
aura jarðar.
En knálig andans
knýandi lyst
hóf sik undir eins
í hans brjósti,
ok hann á Jesú
auga-stað fèkk,
mildr Messías
Matthæum varla
æstandi orði
hafði ávarpat
fyrr enn hann fór
í fylgð með honum!
Allar annir
ok umsýslanir,
sem honum höfðu
híngat til þrykkt
nærsta níðsliga
niðr til jarðar,
skepnum skynlausum
skilr hann eptir
Svo frá sæl-lífum
sèr einn lausum
kappi kippir burt
kónga dætrum,
nær til bardaga
blóðugr dauði
fyri föðurland
framkallar hann!
Framar enn orðstýr
ævarandi
kallar *sakleysis*

kröptuga raust,
hann á víg-völl
þar voldugastr
stríðsherra stendr,
hinn sterki Guð,
sem hina seku
selr í hendr
talda til hefndar
týndum dauða!
Fólkið frelsaða
fagnandi því
mun heiðra hetju
ok honum þakka
röskligt ok rèttvíst
rómu starf hans,
ok þótt henda hann
midt í helslagi
meigi mein nokkurt
manneskjuligt,
viljum vèr hrós hans
himna jöfri
frambera fyri
með fögrum saung.
Sjóna Seraph
sagði framar:
sá sem þar hefir
silfr-grátt hár,
gæft ok góðfúsligt
gamalmenni
er, mèr sem brjóst-barn,
Bartholomæus!
Alít andlit hans,
hve þat inntekr
fullt af frómleiksins
fagri blíðu;
geymist þar gjarna
guðdómlig dygð,
ok á þar bústað
eginligann.
Hennar straung hegðun,
þegar hún verðr
fyri fjöld manna
í frammi höfð,
æ mun álítast
elskuverðugri;

þú munt víst mörgum,
maðr gamli!
Jesú játendum
á jörð safna!
Þeir munu þína,
er þar at kemr,
ærit undrandi
endalykt sjá,
er mitt í döprum
dauðans sveita
bana menn bæði
ok bræður þína,
sem úngr engill
uppá brosir!
Þurkið meðr mèr
mektugu kraptar!
himins hirðsveita,
þegar hann andast,
af hans ásjónu
ósekann dreyra,
svo at sjá megi
söfnuðir allir
hans kærleiksfullu
kveðjandi bros,
ok síðan snúi
sèr til Jesúm!
Tók nú til orða
tígiun Elim:
þessi, sem þar er
þögull ok fölur
lærisveinn Lávarðs
heitir Lebbæus,
minn enn útvaldi
ástfólginn mèr!
Eins blíð-brjóstaðir
ok bljúgir af
trú-hjartanligri
tilfinníngu,
sem ens ljúflynda
Lebbæi sál,
finnast fáir
meðal fold-skaptra!
Heimta hefir ek
hana í fyrstu
útaf öræfum,
þar andir manna,
at enn ófæddum
íbúðar ham,
sveima, sjálfum þá
sèr ókendar!
Hitt fèkk ek hana
í hrjóstrum þaðra
viðr lindar-læk
líðanda' um dal,
sem lèt líkt í
lángt til at heyra,
ok þá fjöldi fólks
fjærri grætr.
Forðum fèkk þar,
at frásögn engla,
hinn sífeldt sokkni
Seraph í hrygð
Abbadóna
eitt sinn grátit,
útaf Eðen
þegar aptr kom,
er hann þar hafði
helgu rænda
mæðra móður
meinleysi sèð!
Svo ek Seraphim,
sem þèr vitið,
optsinnis aumka
andir þær hèr,
hvörjum þá hafði
hærstr Drottinn
valit til verndar
ok til vináttu!
Hvörjar á hauðri
heilaga fyrst
ítru sakleysi
æsku krýna,
en munu á eptir
upphaf þetta
guðligs athæfis
glæpum saurga;
æ mjög ógnarlig
endalok þær
af löstum lýttar
munu loks hreppa!

þessar eru þat,
sem því valda,
at með andvörpum
ástar himneskrar
bróðrligum
áðr bárust þær
á óhapps tíma,
ok með tárum
ógrátanligum
fyrir alla menn
syrgja Seraphim
ok sárt klaga!
A sögðu svæði
enu sorgliga
fann ek í fyrstu
fóstr barn þetta
ens kæra lærlíngs
Lebbæi sál,
án ráðs, reifaða
róligu skýi.
Við sí-saunglandi
sorgar óma
þannig varð hún vör
meðr veikligri
ok ei tíð tamri
tilfinníngu,
sem nú útslökkt er,
meðan öflugra
skynbragð skamtat
af skilníngarvitum
hefir í henni
herra-vald sitt!
En mun um síðir
endrvakna
ok þá víst verða
verkunar knárri,
er loksins líðr
út af líkama
sálin sveipuð
í sællra ljósi.
Þó hafði þessi
þannig döpur
ok tæp tilfinníng
tvistra radda
krapt til at koma
á kyrrláta sál
míns ljúfa Lebbæi
lögun fyrstu!
Ek fór með fund minn
eigi flasliga
heldr mjög mjúkt
í morgun-ský a
lètt líðanda
leiddann skauti
til síns dauðliga
dupt-herbergis!
Fæddi móður mög
undir meið' pálma,
en ek kom ofan
ósýniligr
frá trèsins toppi
tídt rymjanda,
ok með lífligum
lopt blæ sem fyrst
úngann svein
endrnærði.
En hann æpti strax
öðrum meira
dauðligum börnum,
sem dymmri mjög
með tilfinníngu
taka þegar
at kenna komu
ens kalda dauða
álengðar áðr
enn yfirfellr!
Svo tæmdust tímar
tvistrar æsku
at hjartat hrærðist
af hvörju tári
veikt ok viðkvæmt,
sem vinir feldu,
ok hvört minnsta mein,
sem at mönnum gekk,
sárnaði sál hans
sem hans egit;
já, hjá Jesú
er hann jafnan svo.
Hvörsu mjög er mèr,
mæti vinr!

þúngt í þánka
fyri þína skuld!
þú munt af eymdar
ofr megni
til jarðar hníga,
þegar Jesús deyr!
Styrk hann, ó Jesú!
æ styrk hann þá,
miskunar-mildi
Mann-lausnari!
veittu honum hjálp
huggunarríka,
at hann þá ekki
útaf deyi!
Sjáið, hann sveimar
sjálfr híngat
upp til vor
með ángrsemi,
ok þúngum þaunkum
þrá-reikandi;
svo kantu Seraph!
at sjá hann gjör,
ok frá augliti
til auglitis
gefa gætr at
góðmennis sál!
Aðr enn Elim
hafði úttalat
midt kom Lebbæus
meðal þeirra;
hann var hæglátr
ok hljóðr mjög,
svo hann ei var varð,
viku til síðu
dýrðligar verur
fyri dauðligri!
Svo dreifir sundr
sèr á vori
loptið líffulla,
ok lætr undan
fyri mæðu raust
móðrligri,
nær um neyð kvartar,
næturgala!
Englar umkríngðu
ósèðir hann
í miðju staddann,
eins ok mann hríngr,
stóðu þeir stiltir
á storð auðri
af elsku fullir
inniligustu.
Lebbæus meinti,
þar hann leit öngvann,
at skepna engin
af sèr vissi,
hann sló hjarta-sár
með harma kveini
höndum saman
yfir höfði sèr!
Ek fer forgefins,
finn hann hvörgi;
svo er sár liðinn
sorgar dagr,
ok nú tvær nætr
nær því heilar,
at hann augu vor
ei hafa sèð!
Já, hans illgjarnir
ofsóknarmenn
hafa loksins hann
höndum tekið;
æ! get ek aumr
ok einmana
at Jesú dánum
á jörð lifat?
Mikli Guðmaðr
Meðalgángari!
hafa grátliga
glæpugir menn,
svo ek sá ekki,
svipt þik lifi!
eigi hefir ek
augu þín hærst
nákvæmri nábjörg
náð at lykja.
Dyljið ei, dólgar!
hvar þèr deydduð hann,
í hvör öræfi
eð' auð hrjóstr,

til hvörra hræa
enna helslegnu
færðuð þèr hann
nær fjöri sviptuð?
Hvar liggr hold þitt,
heilagi vin!
já, blár ok bleikr
ok blóði storkinn,
hýrrar hug-ástar
himneskum brosum,
ok allri miskun
augna þinna
rænt morðíngjum
ránglátum af
liggr þú nú lík
meðal liðinna!
En öngvum veittist
ástvina þinna
at sjá þitt andlát
meðan yfirstóð!
ó! at harmi hrjáð
hjarta þetta
ei hrærðist optar
innan brjósts mèr!
O! at minn andi
til ángrs skaptr,
sem skuggafullr
ský-flóki þessi,
ditti djúpt niðr
undir dauðans nótt!
ó! lægi ek látit
lík ok svæfi!
Hann þuldi þannig
þrúnginn af sorg,
ok datt í dá
ok dvala niðr,
en Elim breiddi
olíu très
í hlè yfir hann
úngar greinir!
Þar með undir eins
á andlit hans
bliknat blása lèt
blæ vermanda,
ok *út jós lífi*
ósýniligr
yfir höfuð hans
með hægum svefni!
Sveininn sofnaðr
sá í draumi
engils völdum af
fyrir augum sèr
um láð á lífi
Lausnarann gánga,
styrkti huga hans
heilög vitrun.
Selja Seraph
sorgandi stóð
enn af meðaumkun
yfir honum;
þegar einn annar
úngr maðr
gekk hjá gröfunum
þar gagnvart upp.
Hermið mèr, kvað hann,
heiti þessa,
sem fer fetandi
fjall til vor upp;
honum fellr hár
um herðar breiðar
svart ok sèligt
í síðum lokkum.
Alvarligt andlit
hefir útlit þat,
sem á röskvum rekk
reiknast prýði,
ok höfuð hans,
sem hinna sveina
skagar öll yfir,
endar til fulls
kaskligann kropp
ok kallmannligann!
En mun ek meiga
þat í mál taka,
eða veð ek villt,
vinir himnesku!
ef ek í línum
andlitis hans
les ón einhvörrar
órósemi,

ok þar íblandit
atvik nokkurt
víst ei svo vegligt,
sem vera ber!
O! nei, hann er þó
ei at síðr
einn af Lausnarans
lærisveinum,
ok mun með honum
hinn mikla dóm
halda hèr eptir
yfir heims þjóðum!
En þèr mælið ei,
englar helgu!
enginn ansar mèr
ástvina minna!
æ! hví þegið þèr
þannig, kæru?
hefir ek hèr með
hryggt yðar geð,
at mèr missýndist,
um mann þennann?
Virðið mik viðtals,
þótt ek vilzt hafi!
ok þú herrans vors
heilagi sveinn!
raungum gátu-grun
gremst ei mínum,
er ek ógjarna
mèr orðinn kysi!
þegar þú síðar
í þínum dauða
prísar Guð
með píslar vætti,
ok í sigrsæld
sèr hans engla;
skal ek ógætnis
yfirsjón þá,
inniligustu
meðr ástsemi,
at ásjáendum
öndum þessum,
vissuliga vel
við þik bæta!
Ek hlýt þá ófús
orð tilleggja —
ansar englinum
andvarpandi
enn nú einn Seraph
Ithúríel,
gnúði hart hendr
ok hryggr gekk
seint ok sorgliga
móti Selja —
Ek hlýt þá, ástvin!
þótt ófús sè,
andsvar at inna,
orðum þínum,
þar sem þögn eylíf
væri þó betri
fyri grát minn
ok geð-ró þína!
En þú vilt, ástvin!
at ek tali!
heitir sá þú sèr
sveinn vors herra
ok spurðir eptir
Iscaríoth;
hrollir mèr hugr,
þegar hann nefni!
Mundak mèr ekki
mæðu gjöra
ángr eða grát
yfir honum;
svo mundak sjá hann,
at ek sízt hrærðist
trega til
nè tárfellíngar;
O nei, ek mundi,
sem allra mest
stöðugt standa
enum straffsverða
mèr hjá at hliðra
af helgri reiði
forðast ok fía
fláráðann mann!
Nema hefði hann
hugferði Guð
gædt, því er gat
af góðu klökknat,

æsku hans
rgaðri
meðr miklu
leysi prýdt;
ıfði hann ekki
igann
ıfas metit
ıenta sveins,
ri hann í stètt
gliga
r í fyrstu
al lifði!
ın æ nú, æ nú! —
il þegja,
ıi sögn ýfi
r mínar,
ngrs auka
anligum
gr ofan
k hlaði!
, nú veit ek víst
valdit hefir,
ır englarnir
nn ræddum
n um sálir
ıa Jesú,
ınn líkamir
ı komu
augliti
ttugs Guðs!
þá ofan stèg,
: atbendti,
tinn dæmandi,
Elóa,
ljótt með skýi
kyggt á einn
ra gullstóla,
gefit hafði
r himins
ı helgu tólf!
kk ok Gabríel
ıryggr næsta
huldu höfði
nèr þögull,
einmana

á ógæfu stund
móðir manns þessa
mög sinn fæddi!
O at þú værir
aldrei fæddur,
ok at um þína
eylífu sál
enginn engill
hefði orð talat!
þú fáráðlíngr
fortapaði!
Þetta hefði þèr
þúsund sinnum
verit víst betra
enn at vanhelgir
sjálfan Son Guðs þú
svívirðiliga
ok lofligustu
lærisveins stètt!
Svo kvað engillinn
Ithúríel,
stóð hann starandi
á storð niðr,
ok syrgði sárann
fyri Selja,
er andvarpandi
aptr mælti:
Hristist hjarta mitt
hardt í brjósti,
mæðuligt myrkr
mjög líkt rökkri
eys ákaft þoku
fyrir augu mèr!
Iscaríoth
einn af tólf sveinum,
ok þinn ástlíngr
Ithúríel!
Hvað enginn ætlar
ódauðligra,
nè nokkurn tíma
hefði neinn trúat,
ok engla munnr
ei' eðr varla
til fulls, af trega,
getr talat út!

7*

Vill hann vanhelga
vegliga köllun
ennar lofligu
lærisveins stèttar,
ok Guðmann, Guðs Son
guðdómligann?
hvör helzt er þá hans
hryggilig synd?
Hvað at glæp gjörir
sá hinn glataði,
sem hann svívirðir
svo fyri Jesú,
allri anda mergð
ok fyri þèr?
inn mèr þat einardt
útþrykkiliga!
At sönnu ólgir
af ógn mitt hjarta,
ok titrar tregafullt
af tilhugsun,
en þó bindst ek ei
eptir at spyrja;
inn mèr þat ótæpt,
Ithúríel!
Svarar hinn Seraph
Seljæ þá:
heimugligt hatr,
heiptar áfergja
æ hefir uppæst
ógæfusamann
lærlíng þennann
gegn Lausnaranum.
Illan ýmu gust
elr hann til
Jóhannem jafnan,
hvörn Jesús elskar
af innstu alúð
öllum framar,
jafnvel hatar hann,
þó hylja vilji
fyri sjálfum sèr
sína vondsku,
Messíam, mildann
meistara sinn!
Einnig er honum
innrætt í sál,
sem þó á eðli
ypparligra,
ógnarligum á
ógæfu tíma,
eptir auðæfum
ákaflig girnd,
þvíat þángat til
þekktak eigi
ljótann löst þann
hjá lærisveini!
Af þeim ódygðum
orðinn blindr,
jafnan meinar hann
at Jóhannes
framar öllum flokk
fèlaga hans,
ok þó fyrst ok fremst
framar honum,
muni Messíæ
í mikla ríki
feikna fjársjóðum,
frumgróðum auðs
safna við síðu
sjólans nýa!
Opt af hans egin
hefir ek þessa
möglanda munni
merkta þánka,
er hann einförum
arkandi um kríng
ekkert ætlaði
eyra nærri!
Eina hefir ek
ógrligasta
sýn þá sèð,
er sveima jafnan
mun æ mynnistæð
mèr fyri augum,
ok at eylífu
áhyggjufullann
í þöglu þeli
gjöra þánka minn!
Eittsinn er hann var
einn á gángi

beisk-brjóstaðr
í Benhinnons dal,
með tvistum tölum
talandi' um þetta,
útbrutust óskir
af ólmri vondsku,
ásamt illgjörnum
ásökunum!
Ek, sem af ángri
óhugganligr
stóð, ok stuggfullr
staldraði við,
leit þá upp augum,
ok með sama
sá ek hve Satan,
þegar síst varði,
heldr snar-snúinn
snautaði hjá!
Með bitru spotti,
svo sem brixlandi,
ok kynja kátum
kalda hlátri
aptr kominn
frá Iscarioth,
sem hrafn frá hræi,
hlakkandi gaut
at mèr aumkanda
auga stoltr!
Nú er hjarta hans
hvörjum lesti
öndverdt ok opit,
sem at kemr,
svo ek sí-hræddr
um sèrhvörn þánka
ok hjarta hræríng
hugraun þoli,
æ óttasleginn,
at þær muni
hann færa fljóta
fortöpun í!
O Guð! æ at þín
ógnarlig hönd
hèldi helvítis
í hyl-dýpi,
með *demants dróma*
dymmustu myrkra,
sem í sjálfheldu
Satan föstum.
At sál ódauðlig
Iscaríots,
er fyrir eylífð
ok svo þína
mund þín, ó mikli
Messías! sköp,
meigi dýrmætrar
dvalar njóta,
svo lánga svifstund
at svarti villu
fái frásnúit
til frelsis sèr!
Svo hún Seraph lík
sóknardjarfasta,
hraust í heilagleik,
ok með hugprýði,
grimmum óvin æg
ósigranlig
sterk ok stöðug
fái staðit gegn!
At hún sýni svo
sik at vera
frægrar fæðíngar
fullverðuga,
ok ennar skæru
skapandi raustar,
með hvörri heimti
hana fram Guð,
ok í lærdóms röð
lèt innvígða!
Hvað segir — svarar
Selja framar —
engill ágæti!
Endrlausnarinn?
hvað segir hann
um hörmuliga
frá sèr tortíndann
trúnaðar mann?
Lætr hann liðinn
hinn lastafulla,
at hann umgángist
fyrir augum sèr?

elskar hann enn nú
hinn ómakliga?
ok ef hann elskar,
hvörnig auglýsir
Messías honum
meðaumkun sína?
Ansar hèr til enn
Ithúríel:
svo þú, Selja!
sár-neyðir mik,
at ek hlýt þèr allt
uppskátt gjöra,
þat ek þó gjarnan
hefði þagat um,
ok látit leynt vera,
líka mèr sjálfum,
sem þèr ok öllum
engla skörum!
Jesús elskar enn
hinn ómakliga,
af ást inntekinn
umhyggjufullri
sagði hann sjálfr
síðast honum,
eigi með orðum
heldr ástar sjón
guðdómligustu,
við glaðvært borð
kærligs kvöldverðar
með kjörnum sveinum,
at hann sami sik
svíkja mundi.
Hann, dýri Seraph!
mun Drottinn svíkja!
nú fèkk ei framar
á hinn forherðta
aumkunar álit
unnit Jesú;
hann mun, því miðr!
Messíam svíkja;
Sjá þú, Selja!
sá hèr kemr,
en ek vil ekki
illmenni þat
líta' láta mín
lengr augu;
kom þú burt með mèr,
mætasti vin!
Orðlengði þá ei
Ithúríel,
tók hann flýti-flug
ok fór þaðan,
Selja fylgði
sorgfullr með;
þá kom hinn þriðji
þeim samfara
álengðar, einn
af æsku himins,
annar Jóhannis
engill Salem!
Jesús varðengla
Jóhanni setti,
sèr helzt hjartkærum
heilaga tvo
annann Raphael
einn af trónum,
sex-vængjaðra
meðal Seraphim,
undir Gabríels
yfirboðun,
var hann enn fyrri
varðengill hans.
En þeir Selja,
ok Ithúríel
í gratir gengu
greidt til Jesú;
nú varð nærstaddr
nefndr Salem
í mynd mjög skærri
meðal þeirra,
á þá horfir hann
ok hjartanligri
alúðar ástsemd
umfaðmar þá.
Glaðvær ok gæflig
gjörvöll merki
í andlits fari
engils þessa
gáfu því glansa,
ok um glæst enni

ens ódauðliga
flutu æsku bros.
Eins ok yndisligt
upplýkr sèr
morguns port
á mildu vori,
allt eins opnaði
með orðsnild sik
hans helgr munnr
hunángs-sætri,
ok af vörum hans
viðunanlig
rann niðr raust,
sem ræddi þannig:
Lát nú sorg sefast,
Seraph! þína,
sá er þar dvelr
í dauðra gröfum
jafnframt með Jesú
er Jóhannes,
elskuverðastr
allra hans sveina.
Renn at eins á hann
augum þínum,
atgætt yfirlit
yndælann hans!
þú munt þá aldrei
þenkja framar
á hinn illgjarna
Iscaríoth
Heilagr hann
sem himins Seraph,
já, sem einn enna
ódauðligu,
lifir ljúfasta
Lávarði með,
sá honum heldr
enn hinum öllum.
opnar með alúð
sitt innsta hjarta,
ok af góðgjarnri
guðdóms hylli
tók hann til mesta
trúnaðar sèr!
Eins ok Elóæ
engils mikla
góðar geð-ástir
ok Gabríels,
eðr sem elska
innilig var
Abdíels
ok Abbadóna.
þá tíð þessir tveir
þar á himni
í sèr samsköptu
sakleysi lifðu,
eins er innbyrðis
ástúðligr
Jesú vinskapr
ok Jóhannis,
er hann einnig þess
almakligr!
Var á há-helgum
heilla stundum
svo hrein ok heilög
himnesks Skapara
af mundum mynduð
manns sál engin,
sem Jesú vinar
Jóhannis önd.
Ek sá, nær upprann
hin ódauðliga,
heilsuðu henni
himneskar þá
alskínandi
engla raðir,
hárri hrósandi
hennar sælu,
súngu lystug ljóð
um leik-systur!
Heil vertu vina,
velkomin oss
ástmey ódauðlig,
til at upprenna,
guðdómligs anda
göfug dóttir!
vert oss velkomin,
vèr þèr fögnum!
þú ert blessaða!
blíð ok fögur,

rètt eins ok Salem
eða Raphael
útbúin æðstum
ypparligleik,
ok á upphæðum
eðalborin.
Af fagr-frjófri
fyllíngu þinni
munu, sem mildum
af morgun roða
drjúgu fæðist dögg
dropafalli,
þèr þrí-farsællri
þánkar alast!
Ok þitt mann-eðlis
mjúka hjarta,
hjarta hugarfars
heitasta fullt,
ólgir ok hverar,
svo útaf flóir
af tignar-tærum
tilfinníngum.
Eins ok englanna
augna brunnar
útaf unaðsemd
yfirgnæfandi,
við dygða' ok dáða
dýrmætra sjón
flæða fagnaðar
fögrum tárum!
Dóttir vara-blæs
drottinligs þú,
samlynd systir
sálar þeirrar,
sem í sakleysi
sinnar æsku
Adam áðr
upplífgaði!
Kom, vèr þik viljum
til vinar þíns,
líkamans leiða,
sem lögun þiggr
nú af náttúru
næsta fagra,
at hans hýru-bros
himneskann þinn
skapnat, skæra sál!
sem skuggsjá megi
í hans andliti
augljósann gjöra!
Mjög mær ok fagr
mun hann verða,
líkr líkama,
Lausnari! þínum,
er af anda Guðs
innan skams mun
myndast at manni
manna fríðustum,
já, öllum fegri
Adams börnum!
Æ! þó mun þetta
þinnar leir-stofu
smágjörða smíði
smærra verða,
nær af firnd fallit
fúnar í dupti,
en þik þinn Salem
þá mun uppleita,
ok uppleitaða
endrvekja,
ok endrvakta
ummynda þik!
Með mynd himneskri
mikillrar dýrðar,
ok nýrri prýði
nú í skrýdda
mun hann þik hefja
í en háu ský
móts við Messíam
menn til at dæma,
at þú af honum
verðir umföðmuð!
Svo af Jóhanne
súngu mínum
æsku englar
allir himins —
sagði Salem
ok síðan þagnar, —
hann ok hinir tveir
heilagann svein

englar umkríngðu
með ást blíðri.
Þat var því líkast
er þrír standa
hugljúfir hlýrar
yfir hjartkærri
systur sinni,
meðan sefr hún
englum áþekk
í æsku blóma
mjúkum blómstra beð
blund værann á.
Æ! hún veit ekki
at ástkær hennar
ok frómr faðir
fram at kominn
dygðugs lífs lokum
liggr sjúkr,
þat bræðr brúði
vildu birt hafa,
en, sem þeir sáu
at hún svaf, þögðu!
Hinir hvíldust nú
herrans sveinar,
af mæðu ok ángri
yfirkomnir
ýmsum skuggum í
Olíu fjalls;
þar sváfu þeir
meðan þetta skeði,
Einn undir háu
olíu trè,
þàr sem þess greinir
til þaks honum
náðu lengst niðr,
naut þá værðar;
hinn millum hóla
hvíldist í dal.
Þá svaf hinn þriðji
við þykkvar rætur
ens himin-háa
hriktanda cedrus,
hvörs frá hæglátum
hvirfil-skógi
draup *svöfu ok suddi*
yfir sofanda;
Margir blunduðu
meðal leiða,
sem þar sett höfðu
yfir sjáendr
af þeim líflátna
fyrir lángri tíð
manna morðs-staðar
hins mikla synir.
Einn hafði Júdas
Iscaríoth
nærri náúnga
ok nafna sínum
ljúfum Sebbæo
lagst ok sofnat
út af ílls hugar
óþolinmæði;
var hann vinr hans
honum venzlaðr!
En illr Satan,
sem í afsíðis
hulinni holu
hafði numit
allt þat er englar
höfðu innbyrðis
um sveina Jesú
saman talat,
reis nú reiðr upp
ráðinn til skaða,
ok þánka þrúnginn
þar kom niðr,
sem Iscaríoth
ófarsæll lá!
Svo dregr drepsótt
deyðandi' sik
um sjálft svartnætti
í sofandi borgir,
voveifligr
á vængjum hennar,
þá múrum þeirra
þenr hún at
svo leyniliga,
liggr dauði
ok blæs út frá sèr
eyðandi dömpum!

Enn er mjög makrádt
mengi borgar,
við ljós hinn vísi
vakir um nótt;
vegligir vinir
í viðar skugga
ok við vín-skálir
án vanhelgunar
sitja siðprúðir
ok saman ræða
um sinnar andar
ódauðligleik
æ viðvaranda
ok um vinskap sinn!
En brádt sik breiðir
blöskrandi dauði
á eymdar degi
út yfir þær,
dauða kveins degi
ok dapra kvala,
þá yfir helför
harmi þrúngin
brúðr barmar sèr
brúðguma síns,
Ok af örvílnun
yfirfallin,
öllum afkvæmum
í einu rænd,
mjög lætr móðir
at mistu ráði
fárliga formælt
fæðíngar dögum
sínum ok sinna
syrgðu barna!
Þegar djúp-eygðir
með daufum svip
ok niðrslegnum
ná-grafendr
til líks frá líki
láta gengit,
uns himin-háum
hrellíngar gnúp
dauðans engill af
ofan stígr,
þá með þúngum svip
þánkafullr
í allar áttir
umskygnist hann,
enn sèr ekkert
nema auðn tóma;
yfir allt er þögn,
ekkert hrærist,
stendr hann staðkyrr
á stirðra gröfum
alvarligri
meðr ígrundun.
Allt eins kom yfir
Iscaríoth
níðhöggr nú,
honum nálægrar,
töpunar til
ok táldragandi,
skaut í heila hans
helvízkum draum!
Hans órótt hjarta
hastarliga
æsir hann upp
til illra girnda,
ok svo í sál hans
sökkr þaunkum,
þeim er hann áðr
hafði innan brjósts
mögnuðum mjög
af miklum ofsa.
Sem þegar þruma
þeytist af himni
bráð ok brúsandi
á brennusteins fjall,
ok þat upptendrar,
öðrum nýum
til sín safnandi,
svo gegnum djúp
skundar skelfiligt
skruggu veðr;
Því þá leyndar list
lagna englum,
háar hugsanir,
hæfiliga
öldum eylífum
ágæta þánka,

at mynda sálum
mannligum í,
enn vissi at æfa
illur Satan
sèr til fársfyllri
fordæmíngar!
Aptr at sönnu
Ithúriel
onar-andvara
umhyggjufullum
ok trygð traustustu
tilknúðr af
vendandi vildi
vera hjá sveini;
en þá hann yfir
Iscarioth
sá hvörnig Satan
sik útbreiddi,
tók hann at titra
ok tafði um stund
Hann upphóf ángrað
augu til Guðs,
ok hèrnæst hugðist
af höfgum svefni
Iscaríoth
upp at vekja;
þrem sinnum sveif hann
gegnum cedrus trèn,
sem stundu sterkliga,
á storms vængjum
yfir andliti
ens ófarsæla.
Þrisvar þrammar hann
þúngstígr mjög
með feikna fetum
fram hjá honum;
ok þó allnærri,
svo undir skalf
fjalls brún, af frekum
fótaburði.
En ei at síðr
Iscarioth
með köldum kinnum
kynja fölur,
sem *í dauðs dvala*
djúpt fallinn svaf,
vèk sèr þá aptr
við til síðu
Ithúríel
ok andlit huldi.
Sá hinn sofandi
sveinn í draumi
föður fyri sèr
framliðinn sinn,
sá honum sýndist
á sik horfa
huggun horfinn
ok hrygðarfullr
með tón titrandi
tala við sik:
Ok þú svo ugglaus
Iscarioth!
sefr sem værast
ok sinnir öngvu,
svo lángt ok lengi
frá Lávarð þínum
eins sem ei vitir
hvað undir býr.
At hann þik hatar
ok hefir öllum
meiri mætr á
meðbræðrum þínum,
hví ertu ekki
yðugliga
honum við hönd
ok til hagræðis,
kostandi kapps um
kærleik nýann
hjá honum vinna
til handa þèr?
Hvörjum ofrgaf
Iscarioth
þik á deyanda
degi faðir?
með hvörri misgjörð
mun ek hafa,
Guð! eðr ætt mín
unnit til þess,
at skunda skyldi
frá skugga ríki

ek, svo hèr yfir
Iscarioth
ok hans hrakförum
hljóti gráta!
Meinar þú, mögr!
at í Messíæ,
því er hyggst hann
at hefja, ríki
muni mæti þín
meiri verða,
æ! þú aumíngi,
fer ærit villt!
þekkir þá eigi
þú framar Pètr,
sem ok þá sonu
Zebedæi
hina völdustu
vildarmenn hans?
þessir eru þeir,
sem þèr munu
at hefð ok heiðri
hærri verða!
þeir munu múgum
undir Messía
af sjóðum safna
svosem straumi
lystiligum af
landsins gæðum;
eins hinir aðrir
arfleifð munu
meðtaka miklu
mætari' enn þú,
minn aumi mögr
munaðarlausi!
Kom svo þú sjáir
sèrhvört ríki,
þat þeim er hugat
í þeirra dýrð!
fylg mèr fúsliga
uppá fjall þetta!
vert ei arfi minn
efablandinn!
þetta fast fjötruð
eru forlög þín!
þú sèr geisi-breidt
gagnvart okkr
fagra skógar fjall,
sem furðu laungum
fleygir fram skuggum
í frjófsamann dal;
úr því án afláts
verðr uppgrafit,
sem Ophirs eyum
ógrynni gulls!
þar drýpr dalr
af dýrmætustu
yfirgnæfanligs
arðar blessun,
er af árgæðsku
yðugligri
sú auðs uppspretta
ótæmanlig,
ákvörðuð arfleifð
hinum útvalda.
Jesú vin
Jóhannesi!
Hálsinn hinn þaðra
hlaðinn umbergis
vænum vínberjum
um víðar lendr,
ok engi þakin
ógrynni korns,
er þat hann ætlar
ástkærum Pètri!
Sèr þú öll yfir
auðæfi lands?
hve borgir breiðast
um bygð dala,
fullar ótal fólks
fagrar ok háar,
sem jöfrs dóttir
Jerúsalem,
undir álfröðli
alskínandi!
þú sèr hve þángat
gegnum þessi lönd
ýmsar Jórdanir
jörð vökvandi
nýar, til nota
nafnfrægum borgum

um fagra farvegu
framdraga sik,
undir hvelfíngum
hárra múra!
En aldingarðar
ávaxtarsamri
glíkir Eðen
á gullsand skyggja,
þeim þeirra bakkar
eru þaktir með;
hèr er hlutskipti
hinum ætlat
loksins til launa
lærisveinum!
þeirra kostum krýnd
kóngaríki.
Enn sèr þú einnig
Iscarioth
þat hit litla land,
lángt í burtu,
hvörvetna hulit
með hraun klettum,
berum björgum
af blágrýti!
þat liggr þarna
þjóðum fjærri
audt ok óbyggt
án allrar ræktar;
holt ok hrjóstr
eru hvar sem sèst,
ok fúnir fauskar,
en fegurð engin!
þar norpir nótt
í nöprum skýum,
hörðum hagl-tárum
sem hradt gráta,
en undir henni
liggr ís mikill,
ok nærsta djúpr
norðligr snjór
ófrjófsömum á
öræfum þessum!
þar uglur einar
æfilángt dæmdar
undir *auðn, ósorg,*

ok umgengni þína
hrekjast all-aumar
um eiki-trè,
þau sem þar hrykta
þúsund ára,
er þat arfleifðin,
sem þèr úthlutast!
Hve munu hinir
hróðugir þá
allir ellefu,
eins ok kóngar
fullir forakts,
gánga fram hjá þèr,
ó þú lærlíngr
lítils metni!
þín vesæls varir
varla' í dupti.
Utaf geð-gremju
grætr þú Júdas!
ok út af reiði
eðal-lyndis;
en þú grætr
fyri gýg, minn son!
öll þín tár eru
til ónýtis,
er af örvílnun
úthellir þú,
ef þú hjálpar þèr
ekki sjálfr!
Heyr nú hèr fyrir
hvað ek segi!
sjá þú, ek opnar
öldúngis nú
fyri þèr
mitt föður hjarta,
ok allt sem ólgir
innan brjósts mèr.
Sjá þú, Messías
sinnar dregr
undan uppbyrjun
endrlausnar,
ok reisíng ríkis,
sem ráðit hefir,
ok heitit hann
at hefja á jörðu;

Enginn hlutr er
andstyggiligri
eðr hataðr
meðal höfðíngja
Júda, jafnt þessu
Jesú ríki,
nýa niflúngnum
frá Nazareth
at þjóna þegnar;
ok þar fyrir
hvörn dag hugsa þeir
honum upp dauða!
Ginntu þá, Júdas!
gjörðu þèr læti,
sýn þik, sem viljir
selja Jesúm
fyri penínga
í presta hendr,
þeir í þenna feng
eru þyrstir mjög!
Þó sè fjærri þèr
þetta að gjöra,
af hefndar hug,
at hann hatar þik!
hann mundi hæða
heiptir þeirra,
ok ætíð sleppa
ósigranligr
mótstöðumanna
úr mundum sinna!
Heldr hann ateins
hèrmeð at knýa,
at hann um síðir
ofsóknum þeirra
óeyrinn yfir,
ógnarligra
sýni skuli sik,
svo þeir hræðist!
Ok at hann skuli,
í einu svifi
til at fá felda
fjandmenn sína
með skömm ok skelfíng
skjótliga um koll,
strax í ljós leiða,
eptir lánga bið,
sitt væna veldi
sem við er búist!
Þú ættir þá
með þessum hætti
mikinn meistara,
sem menn hræddust,
og fengir fyrri
þèr til fróunar
úthlutunar erfð
eignast þína!
Lát hana laungum
litla vera,
þú kannt fyri því,
þó um síðir,
ef at eins snemma
at henni sezt,
óþreytanligu
meðr erfiði,
andvökum, yrkíng,
umhyrðíngu,
konstum, byggíngum
ok kaupverzlun,
hana svo ríkka
ok ríka gjöra,
At hún við hinna
hærra metnu
stallbræðra þinna
þau en stóru lönd,
ok svo auðug
af allskyns gæðum,
tíma miklum með
meigi jafnast!
Ok hèr at auki
áttu þat víst,
at til endrgjalds
fyrir afhendíngu
Jesú, ef játar,
í Júda vald,
munu fylltar fá
fljótt þínar hendr
prestar þakklátir
með peníngum,
ei næsta naumir,
því nóg er til!

þetta er þat ráð
sem þinn faðir
umhyggjufullr
ávísar þèr,
horf at eins á mik!
er ei þetta
mín egin ásýnd
örend ok bleik?
Rèðst ek frá ríki
reikandi skugga —
því at þar einnig
þín ek mynntist,
ok tók sárt til þín —
tafðak eigi
at hvarfla híngat
til at hitta þik!
þarfyri þèr
með þessum draumi,
sýnir ek, son minn!
hvörnig sæmd þína
ok þitt rírnat ráð
meigir reisa við;
en þú bregðr brádt
blundi þínum;
Forsmá ei föðurs
framliðins raust,
ok hans ástholiar
ámynníngar,
ok lát mik eigi
með ángri' ok sorg
hverfa hèðan
í hús mitt aptr,
þar ek dvöl drýgi
hjá dauðra sálum!
Satan reisti sik,
eptir sýn fyllta,
á fætur yfir
Iscarioth;
svo rís himin-hátt
hræðiligt fjall,
þar sem djúpr var
dalr áðr.
þegar dalir þeir,
sem þar voru
áðr umhverfis
í afgrunn hrapa,
hauðrs höstuga
hristíngu við,
ómælanligum
ógnar skrefum!
Júdas vaknar við
ok sem vitstola
stökk strax á fætr
ok í stað mælti:
já, rètt er raun sú;
raust míns föðurs
dáins var þat víst,
sem við mik ræddi!
því svo sá ek hann
sjálfr deya!
þarf ek því ekki
þat um at efast,
hvört ek af hinum
hataðr sè,
sem nú einnig er
meðal örendra
alkunnugt orðit
í öðrum heimi.
Hvarum híngat til
hefir þèr leikit
grunr ok gáta
geigvænlig á,
er nú víst orðit,
þú yfirgefni!
sannat af sálum
enna sofnuðu!
Nú vel, svo vil ek
mik á veg gefa,
ok allt uppfylla
án undandráttar,
hvað en háa sýn
hvatti mik til!
en ek æfi þó
ótrúmennsku
móti Messía
mínum Drottni!
en ef reið ólund
í mèr sjálfum,
eða Djöfullinn
hefir draum þann gjört?

Burt þýar þánki
þorlaus nærsta!
en brenna finn ek
fyri brjósti mèr
eptir auðæfum
ákafann þorsta,
ok heitann huga
til at hefna mín!
Enn ertu, sál mín!
örkvisi sá,
at svo viðkvæma
ok veika þánka
þik, ýfðri ángist
innann brjósts með
ok efasemi
látir ábíta?
Þik hefir draum dreymt,
ok draumr bauð,
at þú harða hefnd
hefja skulir,
hlýtr því hefnd sú
helguð vera,
sem vitrun vildi
at væri framin!
Heyrði Helvarðr
herma þetta
þann dómr Drottins
var dottinn yfir,
þó lángt at líðandi,
því laungum hafði
hann um æfi tíð
undanfarna
sálar sakleysi
sitt vanhelgat!
Stóð hann starandi
með stoltri þögn,
ok geisiligum
grimdar látum
á hinn hertekna
ok hrósar sigri,
eins ok himin-hár
horfir dráng̃r,
skaðvænn, skelfandi
á skerjóttann sjó,
yfir drukknuð lík
sem um dröfn fljóta!
En skjótt mun skrugga
skella á honum,
ok á svipstund svo
svipta niðr,
at djúpr dalr
úr dráng verði,
allar eyaþnar
umhverfis þar
á hrunit horfa
yfir hefnd glaðar,
ok þýðar þakkir
þrumu kúka!
Yfirgaf Satan
Olíu-fjall,
ok sèr hátt höfnum
með hroka gángi
jafnsnart jós yfir
Jerúsalem;
leitar hann fals-fús,
fagrar hallir
í kyrð kannandi,
eptir Kaípha,
óvin guðdómsins
ok æðsta presti!
At hann yfir hans
illgjarnt hjarta
enn illgjarnari
úthelti þaunkum,
einnig með dymmum
drauma sjónum
gæti gabbat hann
fram í guðlaus verk!
Enn nú var Júdas
Iscarioth
eptir sem áðr
á Olíu fjalli
ráðlaus reikandi
í ramvillum þaunkum,
ok nú sýndi sik
fyri sofanda
klár morgun kominn
knetti jarðar!
Jesús vaknar þá
ok Jóhannes,

ok uppá fjallit
ásamt gengu,
sjá þeir sveina
sofandi þar,
lèt þá Lausnarinn
Lebbæo sínum
hægt ok hírliga
í hendr tekit
af svefni signar,
svo hann vekti:
Ok við hann vakinn
vèk til orða:
lít upp, Lebbæe,
lít hèr á mik!
ek em hèr sjálfur,
enn á lífi!
stóð hinn sturlaði
strax á fætr,
hann fast faðmandi
með fegins tárum!
Hljóp síðan hraðr,
ok hina vakti,
fljótt á fund Jesú
fylgjandi þeim,
ok sem þeir allir
ásamt voru
komnir kríngum hann
með kærligustu
ástar atlotum
ok auðmýktar
tók hann at tala
til þeirra svo:
Kom þú minn kjörni
kæri skari!
komið! vèr viljum
vinsamliga
allir ásamt
þenna eina dag,
sem enn er eptir
uns vèr kveðjumst,
gjöra glaðværa
með gæðum oss.
En er oss Sarons
opinn blómi,
en rignir himin
raka-dögg sætri
mildt yfir oss
frá árdags skýum
á þessum blíða
blessunar váng!
Enn nú himin-há
híngat til vor
senda cedrus trè,
svala skugga,
þau er faðir minn
hefir fóstrat upp,
sèr ek mínum með
menn umgángast,
ódauðligum enn,
ásýnd prýdda
svo gjörla gjörðri
guðdómliga.
En innan stundar
öllu þessu
mun breytt ok brugðit,
svo þat burthverfi;
skjótt mun með skýum
skelfiligum
himin hylja sik
húmleitr mjög!
Brádt munu bifast
brúsandi djúp,
ok fjall-fold þessa
fulla af gæðum,
unaðs auðga fold,
eyðileggja,
brádt líta menn mik
morðíngja sjón,
ok þèr munuð mik,
mínir vinir!
innan skamms allir
yfirgefa!
Grát eigi Pètr,
nè þú geð-veiki,
ok af ást-ríki
ángraði sveinn!
æpit ekki þið,
því æ svo lengi
brúðgumi býr
hjá brúði sinni

er hún geð-glöð
en grætr ekki!
Æ! ek mun yðr
aptr birtast,
sjá þèr nunuð mik,
sem móðir ein
mun líta son sinn
sèr ástfólginn
ok dýrmætann,
þá dauðir vakna!
Mælti svo Jesús
ok meðal þeirra
guðdóms ásýnd í
allskærri stóð,
enn sálar sorgir
enar sárustu,
ok æstar píslir
endrlausnar
fann hann svíða samt
sèr í hjarta!
Þá fór hann þaðan
þánka hreldr,
sveina hópr hans
með honum gekk,
allir í eining
ástsamligustu;
einn var þar ekki
Iscarioth;
Heyrt hafði þessi
undir háu trè,
í skúma-skoti
skuggafullu
álengðar allt
sem innti Jesús,
ok við sjálfan sik
segir hann þá,
er hann leit Lávarð
á leið gánga:
Sjá! svo veit hann vel
voða sinn fyrir,
at dymmr dagr
dregst at höndum,
ei mun hann minnr
vita meðöl til,
ok veg at verjast
vèla brögðum
eðr árásum
ofsækenda,
ok til algjörðrar
auglýsíngar
sóma sinn ok dýrð
sjálfr leiða!
Enn mun hann einnig
áform vita,
þat er þèr, Júdas!
í þánka býr?
veit hann, at þú vilt
honum vèl brugga,
er þú fer svo fram
fjörráðum hans?
En ef sýn sú
hefir svikit mik?
en ef dárar mik
draumr þessi,
ok ef hefir hann
á mik hataðann
komit at keyra
kvöl enn stærri;
Þá sè ílls árnat
ólukku stundu,
sem ek sofnaði
sinnulaus á,
ok fór faðir minn,
sem föl vofa
helgengin híngat
at hitta mik;
Ef hún eitthvört sinn
aptr kemr
ættu á henni
um allar heiðar
daprt dauða kvein
dróttir heyra,
daprt dauða kvein
í djúpum rústum
gamallra grafa,
ok grát mikinn!
Sè ok sá staðr,
sí-bölvaðr
lengi, lengi,
þar ek lá ok svaf,

þar skyldi skálkr
skelfiligasti
fyrifara
föður sínum.
Belji þar fram blóð
míns besta vinar
er hann af ángist
ok örvæntíngu
meðr egin mund
hefir myrðtann sik,
en hvört álpast þú
svo ær, Júdas!
Já, hvört ok hvörnig
hvar fyri svo?
ertu geðgramr
gegn þèr sjálfum?
sèrtu svikinu
með sýn ok draumi,
þá ertu ei sá,
sem þik villir!
Svo framt sýn hefir
send í draumi
kennt svo klárliga
ok mèr komit til
við minn meistara
morð-svik fremja,
ok ek syndga samt,
er ek svo gjöri,
þá sè þèr formælt,
þú meðal daga,
ó dagr allra
ógnarligasti!
Þá er með sèr mik
Messías kaus,
þá er hann svo hýr
ok svo hjartnæmum
vinar vörum með
við mik sagði:
far þú ok fylg mèr!
hvað ek fús gjörði;
Þú ættir þakinn
þykkum skýum,
dymmr ok dapr
ok drápsfullr,
nær sem þú nálgast,
að nóttu verða;
á þèr ætti pest
eyðileggjandi
manna meðal
í myrkri læðast.
Á þèr skyldi skæð,
skelfíngar sýki
margt um miðjan dag
mengi deyða!
mangi minnist þín
undir miðgarði!
sèrtu gjör-gleymdr
Guði sjálfum!
Drottinn dragi þik
útaf daga röð!
Æ! hví er ek svo
ángistarfullr?
skjálfandi skrapa
mèr í skinni bein;
hvar ertu Júdas!
hvess þik ok vakna!
vertu vaskr!
hví viltu sjálfr
þik, þú aumasti!
þannig kvelja?
Nei, þín sanna sýn
svíkr þik ekki!
ok ef svo yrði,
er þá vegr
nokkr til at ná
nema þessi
því sem þreyanda
þik lángar til?
Svo hann hrópaði,
hann æddi svo!
hafði hann, síðan
heillalaus draumr
blekti brjóst hans
meðan blundaði,
tveggja stunda stig
stuggvæn gengit
endalausri ógn
eylífðar nær!

Hèr hefr

fjórðu bók Messías.

Eptir svefn-sjónir
Satans dymmar
beið enn Kaíphas
á beð sínum
ángistarfullr,
því öll var ró
frá honum flúin
af fjandans völdum.
Augnablik hraut hann,
hrökk upp aptr,
brölti, bylti sèr,
ok barðist um
á hæl ok hnakka
hræðiliga,
með þúngu þeli
ok þánka brotum
Eins ok umveltist
í orustu
deyandi dólgr
sá drottni neitar,
þann allar ógnir
ofsækja nú;
sik þar sýnandi
sigr-herra,
frár ok frýsandi
fákr rómu,
ólmr, uppreistr
á aptrfótum.
Hróp ok háreisti,
harðneskju gnýr,
ófriðar æði
öld deyðanda,
ok harðir hvinir
af himins þrumum
umkríngir hann allt
í andarslitrum.
Þannig liggr þar
þánka fyrtr
ok veltist vitlaus
meðal val-hræa
höfuð-klofinn hann,
ok handvissa
tortíníngu
telr sèr nú.
Raknar úr roti,
reisist aptr;
enn þá er hann til,
ok enn þenkir,
þrá-bölvandi þó
því, at hann sè,
hálfdauðri hendi
móti himninum
bliknandi fleygir
blóði sínu;
bölvar Guði geyst,
ok gjarnan vill
enn sem áðr
honum afneita.
Eins stökk ærðr
ok óráðs fullr
Kaíphas á kreik,
ok nú kalla lèt
saman gjörvallann
söfnuð presta,
ok hinna eldstu
af öld borgar,
sem bráðr bani
við borð lægi.
Midt í höll hárri
var harla rúmr
samkomu salr,
á Salómons hátt-
skrautliga bygðr
af skærum viði
Líbanons lunda
lengi frægum.

þángat þyrpti sèr
þíngheimr presta
ok hinir eldstu
af öld borgar;
þar var ok þá
meðal þessara
öldúngr Jóseph
af Arímathæa.
Sá einn vitr var
meðal vanhelgra
Abrams ættlera
eptir hans dag,
guðliga geðprúðs
göfug-mennis,
einn ærit fárra,
sem eptir voru
eðal-lyndir af
Israels þjóð.
Stilltr hvörvetna,
sem stríðlaus máni
rennr róliga
í rökkur-skýum
sinn veg yfir oss
alla tíð jafnt,
framgekk með fasi
friðsamligu
á Júða fundi
Jóseph þessum.
Nú var ok nærri
Nikodemus,
jafnan Jesú
ok Jósephs vinur!
kom fram Kaíphas
í kennimanns
herraligum ham,
heiptugum þó,
ok sagði svo
til samkomunnar:
Hiklaust hljótum vèr
hèr til lykta,
feðr Jórsala
frægu borgar!
um síðir eitthvað
at úrskurða,
ok með *mektugum*
megin-dólg voru
af oss útrýmdann
armi láta.
Ella fær hann fljótt
fullkomnat allt,
sem hann svo lengi
ok sífeldliga
oss ígegn
uppþenkt hefir,
ok vèr hèr höldum
hinnsta sinni
máskè meðal vor
mót ok dóma.
Já, einn dauðligr
jarð-spámaðr
Jakobs mengi mun,
musteri Guðs,
ok oss til skammar
afmá þenna.
Guðs kostuliga
kennimannskap.
Sem þó Guð sjálfr
á Sínaí
hinn stærsta spámann
staðfastliga
lèt setja' ok semja
sona niðja
sona sonum
sí-fylginn arf.
þann í þrældómi
þrauta-laungum
sjálfir Babýlons
borgar-turnar,
þann vopna veðrum
voligum í
hinar sjö hæðir
hræðiligu
aldrei orkuðu
út at slètta.
Er Jerúsalem
ei' þegar hans?
eru borginnar
um bygð Júda
ei þý ok þernur
þessa sjáanda,

sem þær at Guði
hafa gjörðann sèr?
Flýr ei' ok forðast
fólk sem óðast,
af heimskri hjátrú
haldit ok blindt,
vísari feðra
vígt musteri,
at þat áglápi
með undrun dýpstu
töfrum tælandi
tákna-verk hans
feikna fjarlægum
á firnindum,
fjandans furðuverk
fyrir hann gjörð?
Ok hvað mundi meir
mengi blekkja?
hvað er alþýðu,
sem áglápir,
framar furðanligt,
enn þá framliðna
hann af hel-blundi,
eða heldr þó
mjög sjúka menn,
af megni sóttar
sem í dá detta,
af dvala vekur?
En um allt þetta
erum vèr kyrrir,
bærum ekki brár,
bíðandi þess,
at nær oss hafa
í upphlaups bræði
hans fylgi-flokkar
fjöri rænda,
ok þat einmidt
fyrir augum hans,
hann oss uppveki
eins frá dauðum!
Já, þèr þegið nú
þarna feðr!
standið stein-hissa
starandi' á mik!
getið þèr nú enn
gengit í efa?
efit þá at eins,
efið ok sofið!
Aldrei yfir sik
með úthrópun
Júda játaði
jöfr þennann!!!
ei vitit þèr þat!
þjóð aldreigi
á braut hans breiddi
blómgaðann pálma!
aldrei honum hún
Hósanna kvað!!!
O! at heyrt hefðir
fyrir Hósanna
þú ens eylífa
öskrandi bölvun!
dymm skyldi drynja
deyfu slegnum
þrumu þeytis raust
þèr fyrir eyrum!
í sigr-sálma
súnginna stað.
I djúpum dauðans
dyrum niðri
skyldu skjöldúngar
skjótliga þèr
upp af stál-stólum
standa móti,
kóronum sínum
kastandi' á gólf,
ok hrópa Hósanna
þèr til háðúngar!
Já, óverðugir
alþýðu feðr!
ræðu' þessari
reiðist eigi,
sem beiskt-brennandi
af bræði helgri
útjós andi minn
ólgandi' í grimd!
Eigi vizkan ein;
eitthvað miklu
hærra hvetr oss,
ok hardt býðr;

Guð býðr berla,
at hann brádt skulum
öldúngis afmá
frá augum jarðar.
Forðum lèt fræðda
feðr vora
Drottinn ræðandi
í drauma sjónum,
leggið úrskurð á
hvört ei muni
eins sem á eldri,
enn hafa tíð
Kaípham draum dreymt,
af Drottni sendann!
Lá ek ró rændr
í rekkju minni,
var dymm draum njórun
mèr dauðans ógn;
þeukti ek útí þat
hvörn þessar mundu
óspektir nýu
enda taka.
Midt í þaunkum þeim
þýngði mik svöfu
áhyggjufullann
ok éfablandinn;
strax dreymdi mik,
at ek staddr var
með önn mikilli
í musterinu,
at fá forlíkat
fólkit við Guð;
Flaut nú fyri mèr
fórnar dreyri,
tók ek tíginn gáng
með tilheiðslu
inní Guðs egit
allra helgasta
at fyrst frályptu
fortjaldinu.
Ek sá þá — öll mín
enn skjálfa bein —
ógnun Guðs á mik
ofanfalla;
dráp-æg var *hún mèr*
sem deyðandi;
ek sá Aaron
alklæddann skruða
gánga móti mèr
mjög reiðum svip.
Uppfyllt augu hans
eldliga hvöss
af grimd guðligri
gusu dauða;
skaut bráðum blossa
brjóst-skjöldr hans
á mik eldíngar,
eins ok Hóreb,
ógrligt var afl
í hans geislum.
Kynlig köst ok brak
Kerúbims vængja
yfir sáttmáls örk
ofbuðu mèr;
ok líkt sem aska
af mèr hrundi
geisi-snöggt með gný
á gólf niðr
æðsta kennimanns
yfirhöfn mín.
Svei þèr, prestskapar
svívirðíngu! —
öskrar Aarons
ógnandi raust —
svei þèr endemi!
segir ek gjörla
þetta þèr,
at þú skalt eigi,
fífldjarfr, framar
forsmán gjöra,
sem Herrans prestr
heilagri stètt!
Ert þú ekki sá? —
við orð þessi
hann megn morð-augu
mik áhvesti,
eins ok einn lítr
á annann sinn
dauð-hataðann dólg,
þann drepa vildi. —

Ert þú ekki sá,
óverðugi!
er hinn illræmda
æruleysíng,
þann viðrstygðar
verðuga mann,
þolir óhegndann
þèr fyrir augum?
Sèr hann ok heyrir
helgidóm lasta
minn bróður Mósen,
ok mik, grimmu
einnig Abraham
ausa spotti,
helgann vanhelga
hvíldardag Guðs,
deigri dáðleysis
dofinmennsku?
Vík burt, vesæll!
svo, ef við dvelr,
ei þik uppbrenna
eldinum helga
nái nú í stað
háðarstóll Guðs!
þessi sagði svo,
sem mik dreymdi.
Ek tók til fóta
tafarlaust þaðan,
ok fór til fólksins
með flaksandi hár,
ok ösku ausna
yfi mitt höfuð,
án yfirhafnar,
afmyndaðr,
ok allr orðinn
fyrir utan mik.
Fólkit óð at mèr
með ofbeldi
af víg-hug við mik,
ok vildi deyða;
urðu blund-brygði
til bjargar mèr;
datt af mèr dvali
með draum illum.
þrjár ek þar eptir
þrauta stundir
fullar af ángist
ok órósemi
lá sem sinnulaus
í sæng minni,
döprum drjúpandi
dauða sveita.
En nú titrar ek,
ok enn skelfr
hjartat af hræðslu
heimugligri;
róm em ek ræntr,
reyrð er túnga
stöm ok stríð
í stirðum munni.
Fyrir hvörn mun hann
hlýtr at deya!
frá yðr, feðr!
á fundi þessum
væntir ek nú víst
vitrligs ráðs,
með hvörju móti
megum hann deyða!"
Hann stendr, starir,
ok um stund þegir,
vaknar við aptr,
ok vèk til máls:
at einn aflífum
er víst betra,
enn at allir vèr
eyðileggjumst.
þó vekr vara
þat vísdóms boð,
hann má um hátíð
eigi hel gista,
at ei alþýðan,
undir hann seld,
honum vörn veiti,
ok verði oss meiri."
þagnar Kaíphas,
en þarámót
ekkert heyrðist hljóð
nè hreifíng svara
í sal safnaðri
samkomu frá,

allir þögðu þar,
sem þrumu snortnir,
störðu sjálf á sik
sitjandi hlöss.
Sèr Jóseph þat þá
at þögn drottnar,
hugðist hann fyrstr
at hefja ræðu,
ok fyri Jesúm
forsvar mæla;
en ofsi nokkurs
óttaligs prests,
sem þar fram þusti
ok þylja vildi,
hèldt honum aptr,
svo þat hindraðist.
Phílo fórna þjón
forsugr hèt,
hafði híngat til
hann um Jesúm
aldrei áðr rædt,
ofstoltr til
fyri fullkominn
framgáng sakar
orð án úrskurðar
upp at kveða;
Hann var vís haldinn
af hvörjum manni;
sjálfr Kaíphas
hann svo virðti,
en þótt hann hefði
at hatrligum
fjandmanni Phílo
phariseiskr.
Sá reis úr sæti
af sinnis þúnga
slóu augun eld
inni höfði,
hans flaug af fólsku
fleiprandi raust,
er hann óðmálgr
innti þannig:
Drauma, Kaíphas!
dyrfist þú oss
guðliga' at greina,
ok geisi-háa,
eins ok ei vissir,
þat hinn eylífi
aldrei mun manni
munaðar fullum,
nè nokkr andi
neinum sem er,
þótt ei sýnist svo
saducæiskr,
virðast at veita
vitrun dýra!
Annat hvört er
þú at oss lýgr,
eða satt segir
um sýn þessa,
Guð hafi sik svo
sèrliga lægt,
sè hið fyrra svo,
sýnirðu þik
þinnar rómversku
ríkis-kunstar
ok þessa keypta
kennimannskapar
vel verðugann
at vera mann.
Sè hið síðara,
seg ek þèr, biskup!
Guð, til at réfsa
glæpamönnum,
líka lèt stundum
lýgi-anda
frá sèr fara
til falls-spámanna.
Uppá þat Achab
ófær hreppti,
Jessabels Baals
blindaðr præll,
svo líflátinna
lengr eigi
dýr skyldi dreyri
til Drottins hrópa,
dauðans engill einn
ofan frá tróni
færði prófetum
prettvísa spá.

Svo, sjá, at vagnar
særðann fluttu
Achab heim aptr
til ólífis,
þó þá-döglíngr
ok dreyri hans rann
út um þann akr,
hvar áðr hafði
níðíngr Naboth
látit ná verða.
A þeim akri stóð,
eylífr Guð,
ok dauðans engill
at hans boði
úthellt æða blóð
illgjörða manns
lèt þar fram fossa
fyrir honum.
Draumr þinn býðr,
at dólg þann skulum
sterkliga straffa,
sem oss stendr gegn,
en þik í sannleik
öngvann dreymdi,
heldr fannstu hann
með hugviti.
En titrar þú ei
óttaligt við
orð, dauðans engil
er ek nefni?
hvör veit nema nú
nokkr slíkr
við Guðs veldis stól
vegi þegar
blóð þitt í ben-straum
bráðliga dæmt.
Tak ei svo orð mín,
at hinn seka
Jesúm síknsaka
segja vilji!
nei, þú hjá nefndum
Nazaríngi
ei ert utan smár
illgjörðamaðr:
herrans vanhelgar
helgidóm þú,
er hann með öllu
vill eyðileggja!
Hans er viss veginn,
áðr varð hann til,
dreyri til dauðans
í dóms metum,
þeim er þrátt fundu
eigi þúnga nóg
misgjörða menn,
ok margopt hina
hátt-hreiktu þjóða
her-kúgendr!
Hann skal án efa
aflífaðr!
ok ek, með eigin-
augum mínum,
ek skal áhorfa,
nær hann aflífast,
ok frá fjalli því,
hvar hann fjör missir,
skal ek bera burt
blóðuga jörð,
inní háleitann
helgidóminn!
Eðr helgu hjá
há-altari
vil ek af volgu
vota steina
nýa náss blóði
niðrleggja
í eylíft minni
fyrir Israel!
Burt! hraklig hræzla,
sem hug vorn beigir!
er vèr óttumst svo
alþýðu lausa!
hvílíkt hugleysi,
sem híngat til
öngvir forfeðr
fyrir oss höfðu!
Nema skundum skjótt
skruggu fyrri,
harðri hefndar reið
himna jöfrs

at fáum afvendt,
oss með honum
mun hinn mikli Guð
merja sundr.
Með myrkvum augum
munum vèr sjá
hann láta líf sitt
ok líkum hætti,
honum samsíða
ok í saur skuldar
fyrirfarast
fárligum dauða.
Mundi maðrinn
mjög frá Thisba,
óttast alþýðu,
at eyða prestum
í bana-blóði,
þegar Baal svaf,
ok varð ei vakinn
með veðri neinu?
eðr mat hann meir
þess máttar traust,
sem honum sinn eld
sendi' af himni?
En þótt óveðr
oss til hjálpar
engin upprísi
nè eldíngar,
vil ek vafalaust
voga mèr einn
fram meðal fólksins
fullhugaðr!
Vei þeim er varir
vill af mengi
mèr til mótstöðu,
eðr mund hræra,
at ekki skuli
til æru Guði
dreyra dögg rigna
dreymandans lík!
Þann skal þarí stað
þúngu grjóti
sundrlaminn sjá
samkundan öll,
ef at eins henni
með augna svifi
ek, sem bana boð,
bendíngu gef!
At ásjáanda
aflífast skal
gjörvöllum grúa
Gyðínga þjóðar,
rètt hjá Rómverjum,
ró-spillir sá!
síðan munum vèr
sitja' at dómum
harla hróðugir,
ok í helgidóm
Guðs inngánga
með gleði-saungvum.
Phílo sagði svo,
ok samkomunni
frammi fyrir
forsugr gekk,
ok með upplyptum
örmum síðan
stóð sterk-hrópandi
strax at nýu:
Há-sæli andi,
hvar sem þú ert!
þá er með skarti
skrýddr himnesku
sitr Abrahams
við síðu þú,
ok þik allt um kríng
ypparliga
saman safnaða
hefir sjáendr!
Eða þegar þú
þinna máske
í sona virðist
söfnuð gánga,
ok dvelja dróttum
dauðligum hjá,
ó þú ens mikla
Móisis andi!
Ek sver þèr eið
við hinn eylífa
sáttmála, sem þú
af sjálfum Guði

frædd̄r færðir oss
útaf fár-viðri
storms ok eldínga
stórkostligustu!
Ek skal ekki fyrr
unna mèr hvíldar,
enn þinn hatandi
er í hel sleginn,
ei fyrr enn framber
at fórn-altari
þakklátrar þjóðar
þessar hendr
fullar Nazarínga
af ná-blóði,
þær hátt hefjandi
yfir höfuð mèr
grátt fyri laungu
af gamals hærum!
Svo sagði Phílo,
ok sik kyndti
allann upp
til innbyrlíngar,
at Guð ei gjörði
grafa saurindi
með kalki klíndra
kunnug ok ber.
Hjartat hræsnis mann
hann þó nefndi,
þat fann hann fullvel
ok frammi stóð,
án þess augun slíkt
uppskátt lètu,
samkomunnar
fyri sitjendum.
Af grimd ok æði
yfirkominn
gat nú Kaíphas
eigi gagnast sèr,
hann á gullinn stóí
heiktist niðr
allr titrandi,
enn augun brunnu,
hann glápti' á gólfit,
ok gat ei mælt.
Nú sem þat sáu
Saducæi
risu fárs fullir
móti Phílo þeir,
jafnt ok jóir
fyri járn-vagni
stökkva stjórnlausir
í styrja rimmu.
Nær næmt hvínandi
niðr leyptrar
fleinn sá á flugi,
er fóríngjanum,
þann dröslar drógu
dauða færir,
ok með blóð-blástri,
byltir um koll,
at mistu megni
millum þeirra.
Hvía hneggjandi
hátt þeir í lopt,
stappa storð fótum,
sem stynr skekin;
tinnar ógn útaf
augum þeirra,
þeir frýsa ok freyða
gegn fleina stormi.
Í slíku æði
hefði aðskilizt,
ok sèr sundrdreift
samkoman öll,
nema nú hefði
nærri staddr
göfgur gengit fram
Gamalíel!
honum skein skynsemd
skær af augum;
hinum hyggnari
hann svo ræddi:
Megi hèr mannvit
midt í stormi
römmustu reiði
hafa ráð nokkr,
ok ef vísdómr
yðr er kær,
þá ljáið, feðr!
litinn tíma,

eyru yðar
orðræðu minni!
Ef hið eylífa
ágreiníngs stríð
vaknar æ aptr
yðar á milli;
skuli flokk yðvarn
Pharísæi
ok Saducæi,
svo heitin nöfn,
í tvo atskilja
æfinliga,
hve munuð þèr þá,
þeim er hatit,
Spámanni geta
spirnt frá lífi?
En máske Drottinn
deilu girnd þá
öfundarfulla
yðar á milli
sendi sjálfr
ok sundrþykki,
af því hann hafi
enum hærsta geymt,
úrskurði sjálfs síns,
sök at dæma
Nazaríngsins,
er þèr nefnið svo.
Látit Drottni' dýrð
ok dóm sinn eptir!
veikir verðið þèr
til at viðstandast
skruggu skellum hans;
skjótt munduð þèr
víst hans voldugu
vopnum undir,
hvörra hreifíng við
himnarnir titra,
auðvirðiligum
í aur liggja.
Þreyið ok þegit
þèr fyri Drottni!
standið stilltir við,
uns stríða heyrið
duna komandi

dómarans raust!
ræða mun hann brádt,
ok róm hans vara,
í frá uppgaungu
eyru jarðar
ok niðrgaungu
munu numit fá!
Segi Guð þrumu:
sundrmer hann!
ok óðum stormi:
í áttir fjórar
blás hans brotinna
beina dupti!
eðr sveipanda
sverði hvössu:
upp! lát hefndar hönd
höggva með þèr!
svelg þess syndara
sekann dreyra!
Ok ef hann býðr
iðrum jarðar:
opnið yðr,
uppsvelgit hann!
þá er hann eflaust,
eins ok þèr segið,
drauma diktari
dauða sekr!
En ef heldr hann
himneskum með
furðuverkum fram
fold at blessa;
ef fyrir hjálp hans
hjarta-gladdr
lyptir hinn blindi,
sem hann læknaði,
andliti sínu
upp til sólar,
ok horfir heilskygn
hann leiðanda
forundrun fylltr
á Föður sinn.
Tilgéfið, feðr!
ef ek tendraðr
mjög, af mikil-leik
hans mildiverka,

máske, yðvara at
áliti geðs,
ofháum orðum
um hann ræði!
Ef aptr opnast
eyru hins daufa,
svo þau manna mál
meigu heyra;
ef þeim nú á ný
at nema gefst
raust kennimanns,
sem ræðir blessun;
mjúkt brúðar mál,
ok móður harma,
helgi-halda saung
ok Halelúja!
Ef enn af honum
uppreistir menn,
sem liðnir lágu,
lifandi gánga,
megn oss mælandi
mótvitni gegn,
æ! þeir augu sín
endrlifnuð
hefja með hágrát
uppí himininn!
Þeim svo undir eins
á oss renna
guðliga gramir,
ok á gröf sína,
hvar þeir lágu lík
oss láta bendt,
einnig ógna þeir
oss með dómi,
sama sem fyrir
sjálfir stóðu.
Haldi hann ok fram
háttalagi
því enn gjör greinir
guðdómligt sik,
oss fyrir augum
óstraffanligu,
ef hann manndygð með
máttugri svo
enn sik auglýsir
undrunarverðann,
ok í góðgjörðum
er Guði líkr.
Ek þá, ó feðr!
yðr særi
við Guð lifanda,
at þèr gefit svar,
hvört vèr honum þá
skulum hel dæma!
svo greindi gætinn
Gamalíel!
Mjög hár miðdegis
megin-geislum
jós röðull yfir
Jerúsalem!
Júdas nálægði
jafnframt því sik
presta samkomu
prettafullr,
hafandi' í huga
hana at finna.
Með fljótum fetum
fyrir honum
örkuðu Satan
ok Ithúriel,
stóðu þeir um stund
í stórum sal
kyrrir þá
hjá kennimönnum,
ok sáu, sjálfir
þó sæust ekki,
djúpt í rekka röð
ráðstefnunnar.
Nikodemus nú
nákvæmliga
ásýnd allra sat
athugandi;
mjög lík manni þeim,
er misgjörð framdi,
sá bleikr blýnir
ok blikuskelfðr,
Guðs grimmar reiðir
þá geisa í nánd,
eins var samkoman
á at líta.

Sjálfr Kaíphas
sýndist titra
ok Phílo fyrir
fagri vizku
ens geð-göfuga
Gamalíels;
jafnframt með felmtri
ok fyrirlitníngu
núesá þá nötra
Nikodemus;
reis hann upp röskur
ok ræða þorði:
Mikil-myndaðr
mannvinar þokka
af sèr bauð öllum,
er hann litu,
ángr ok einurð
alvörugefin
andlit uppfylltu
auðsjáanliga
þess ens þenkjanda,
þar sem hann stóð!
Öll hans ásýnd
ok yfirlitr
ræddu rósemi,
sem rann um brjóst;
ítrar samvizku
ok óflekkaðrar
tveir trúir vottar
hans tær augu,
feldu fögur tár,
sem fólust eigi,
meintu sik mæla
fyri mönnum hann.
Orð hans inntu svo:
eylífliga
blessaðr, beztu
borinn heilli
Gamalíel
meðal guma sèrt!
blessuð sè ok sú,
sem þú birtir,
maðr dýrmæti!
muns þíns ræða!
Herrann *hefir þik*
til hetju sett,
ok mækir beittann
þèr í munn gefit!
öll vor atskilin
enn titra hein,
sem þróttr þrykkti
þinnar túngu!
Hníga vilja vor
vanmegna knè,
enn er oss fyrir
augum dymma;
ok vèr enn sjáum
í ógnar veðri
strángrar ströffunar
hinn sterka Guð,
svo mynnast meigi
mótstríðendr
hans miklu verka
moldar þeirrar,
sem þeir í fyrstu
eru fæddir af!
Sá hinn sami Guð,
sem þèr kenna
virðtist vísdóm þinn
ok veitti hjarta
einbeitt ok ódeigt
til ályktunar
ok hetju huga,
með hlífð ok vernd
gæti þín, góði
Gamalíel!
Sjálfs Guðs, Messías,
sendiboði
sè þinn Messías,
ok sæðis þíns!
en yðr! yðr
at árna lukku,
Guðs æðsta Spámanns
ofsækendr?
ei þèr, Kaíphas!
ei þèr, Phílo!
Ek tárum úthellt
fyrir yðr gèt,
svoframt annars er
enn þá nokkr

harms raust heyranlig
hjörtum yðar,
ok svo framt enn nú
yðar fá hrært
sálir sár, úthellt
fyri sakleysit,
tár af mannligri
tilfinníngu!
Nú kveinar tára
kvartandi raust,
svo frelsat fái
frómt sakleysi,
ó heyrið, heyrið
hana, feðr!
því þegar úthellt
hefir þess verit
með heiptar hendi
helgu blóði
miklu hærra mun
ámóti þeim
duna dreyra hróp,
sem Drottins þruma.
Hrópandi hefst þat
í himin upp
allt til eyrna
þess ens eylífa;
hann mun heyra þat,
ok híngat koma,
til at sækja sök
síns ens deydda,
ok mun hefna hans
með hörðum dómi
vofeifliga,
ok þat vægðarlaust!
Júda, Júda!
hvar á jörð lifir
meðal mannanna
Messías þinn?
ok sè hann ekki,
mun frá uppgaungu
til niðrgaungu
níðínga blóðs
hann áfmá alla,
sem áðr höfðu
enn helgu hans
í hel slegit!
hann at svo þermdu
hvarf til baka.
Sat með hótandi
heiptar augum
fok-reiðr Phílo
ok af fár-æði
geisandi grimdar
gjörvallr skalf
í sèr innvortis,
en af drambi
huldi hann reiði
með harðri kúgun!
En sú öll kúgun
var til ónýtis,
sortnaði sjón hans,
ok sik hann kríngum
breiddi bráðliga
birtulaus nótt,
svo hann sá ekki
samkomuna!
Annathvört hlaut hann
at hnígu þar
í aumt ómegin
örmagna niðr,
eðr hans orðit
ís-storkit blóð
hlaut allt í einu
upp at vella,
ok fjör-eld Phílo
færa' at nýu!
Nú tók þat til
at tendrast aptr,
ok frá hjarta hans
hátt þrútnuðu
gaus uppí andlit
ok augna svif hans;
full-sýndi fasit
hvað Phílo var!
stökk hann stríð-ólmr
strax á fætr,
reif sik útaf röð
ok rauk af grimd!
Eins ok skelfiligt
skruggu veðr

nær staðar nemr
í nánd veranda
feikna fjalli á,
sem fór engi,
nokkurt nið-skýa
næturligustu
þrumum þúngbúnast
ok til þrauta kyndt
einsámalt útbrýzt
frá öðrum slitit

Ok nær hin at eins
yfirfalla
cedrus trjá-toppa
tilbýr þat sik,
hímin-hvarfi frá
til hins á móti,
fagra skóga fjöll
í funa' at leggja.

Þat mun háturnat
hilmis setr
mjög miklar borgir,
mílur at lengð
at þeyttum þrumum
þúsundsinnum
uppbrendar grafa
í ösku rústum.

Svo brauzt Phílo fram
feikna grimmr;
Satan sá hann
í sal staddr,
ok við sjálfan sik
sagði þannig:
vertu mèr vinr!
vígðr til máls!

Eins sem vèr vígjum
í voru niðri
vítis afgrunni
vígir ek, Phílo!
þik til at tala,
ok túngu þína!
streymi ræða þín
stjórnlaus ok óð,
sem hræðiligir
helvítis blossar!

Líkt sem logandi
löguinn sterk,
ok sem á flug færð
af flapri þrumu,
þat er munnr minn
fyri mál hefir,
er hann fram flytr
mín föstu boð!

Eins ok eitthvört sinn
í afgrunns dýpt
mundi mann-fjandskap
með ok reiði
af tívum talast
til þess fjalla
óendanligra
orð niðr send,
svo straumar hlýðandi
þau strax lærðu
ok inntu straumum
umhverfis sik!

Flyt svo fram ræðu,
Phílo þína!
ok þinn öflugr
orða rómr
færi fólk þetta
fángit í bönd,
sem af svefn-töfrum,
með sigr-hrósi!

Svo sè þánki þinn,
ok af þvílíkum
tendrat hjarta þitt
tilfinníngum
ólgi svo ákaft,
at útaf flói,
at þær ei sjálfr
Adramelech
metti sèr mínkun,
þótt maðr væri!

Ræð Nazaríngnum
neyð ok dauða!
ek mun ómakit
umbuna þèr,
ok þitt heillt hjarta
meðr helvízkum
fögnuði fylla,
svo fljótt sem þú

lítr hans á láð
laga dreyra!
Ok með tíðinni
ef til vor kemr
mun ek ljást þèr
fyri leiðtoga
til samsætis,
með sálum þeirra,
sem hetjur hètu
meðan hèr lifðu,
ok mikilmenni
fyri manna dráp!
Svo mælti Satan
sèr fyri munni,
einn heyrði orð hans
Ithúríel;
Phílo stóð í stað,
ok með straungum svip
hóf upp til himins
heiptug augu,
tók svo til orða
ok tjáði þannig:
O! blóðs-altari,
á hvörju Lamb
fórnfærist Guði
til forlíkunar!
ok þèr herrans hin
há-ölturu,
af hvörjum áðr
upphófu sik
óvanhelg offr,
ilmr Guði
hvörvetna sætr
ok harla kær!
Ok þú Guðs egit
allrahelgásta!
þú sjálf sáttmálsörk,
ok þèr sitjandi
dýru Kerúbim,
dauðans engill!
næst þeim nefnir ek
náðarstóll, þik!
A hvörjum áðr
sat hinn eylífi
óburt ýfðr þá
enn af mönnum,
ok útaf helgri
ósèðr dymmu
sagði sjálfr dóm
yfir syndurum!
Drottins musteri,
er með dýrð sinni
forðum fyllti
faðir æðstr!
og þú heyrandi
herrans radda,
mikla Moría,
Moría fjall!
Nær yðr náir
hinn Nazariski
öll í grunn
at eyðileggja,
og nær hin önnur
illmenni þau,
er þeim áhánga
ófriðarmanni,
eins gjörast yðar
afmáendr,
em ek síknsakā
af sundrun þeirri.
Skuld em ek engi
þó afkvæmi vor
gángi geð-sturluð
með grátnum augum,
krapt-lúnum knjám,
ok kapp-gnúnum höndum
fari leitandi
síns feðra Guðs
hans á háleitum
helgidómi,
fari forgèfins,
ok finni hann ekki.
Nè þó Nazarets
nýúnga smiðr
seti sèr þar trón,
er sat áðr
konúgr himins
yfir Kerúbim;
eðr þótt allra
fyrir augliti

veifi reykelsi
vanhelganda
afguðs þrælar þar
þrjót til æru,
hið fagra fortjald,
hvar fyrri hèkk!
Hvar at eins áðr
enn æðsti prestr
með huldu höfði
ok með heitri bæn —
eigi var þess unnt
öðrum nokkrum —
mátti nálægjast
náðarstóli.
O Guð! varðveit þú
augu mín frá
þá eymd ok ósköp
á at líta,
lát fyrr lykjast
ok sitt líf missa,
enn at slík andstygð
eyðileggíngar
fallit fái
fólk þitt yfir!
Enn allt hvað ek má
til at afvenda
nú svo nálægu
niðrhruni,
þat gjöri' ek gjarna
fyri Guðs sakir!
ó sjá, ek hèr stend
fyrir augum þèr!
O! veit mèr áheyrn,
Israels Guð!
hafi heyrn þinni
á himnum uppi
nokkru sinni náð
neðan af jörð
grátbeiðni manns,
sem gjörð í dupti
auðmjúk óskaði
einhvörs af þèr.
Hafi hast gripit
himins eldr,
eptir auðmjúkri
Eliæ bæn,
mildíngs menn
til morðs útsenda,
ok þá uppsvelgt
á augabragði
kvika, komandi
af Karmels toppi.
Ef jörðin uppsvalg
í yðr sín,
er þik Amramsson
ákallaði,
Kore, Dathan,
ok kund Abírams,
kvikir sukku þeir
í kvið hennar!
O! svo heyr mik nú,
Israels Guð!
mótstöðumönnum
mælir ek bölvun,
þeim sem þik forsmá,
ok þann vernda
misgjörðamann,
sem Mósen hatar!
Njót þú niðrlags,
Nikódemus!
eins ok dreymandinn
daga þinna!
greftrun gefist þèr,
sem griða spilli
meðal morðíngja,
þeir er musteri,
eins sem altari
yfrit lángt frá
helgrýttir heygjast
í hrúgum steina!
Hart sè hjarta þitt,
þá hèðan deyr,
ei' gefit Guði,
gagnstædt honum!
án sè auga þitt
allra tára!
synjat sè því gráts,
ef síðast vilt
deyandi þèr
til Drottins snúa!

Fyri því at þú
þessvegna grèzt,
at fúlanu fólk
forsvaraðir,
ok at þræl-þvíngat
hefir þitt auga,
enum eylífa
uppvægt móti,
óheilögum út
ausit tárum!
Ok þú gatst þik gjört,
Gamalíel!
falsfullum dreymi
at forsvarsmanni!
æ sè auga þitt
umvafit myrkri,
ok skugga skýlu
skelfiligri!
Sittu svo ok bíð,
uns sá kemr
Nazaríngr þinn
með nauða bót!
hým, uns þèr hjaðnar
hjarta ok kraptr,
enn til ónýtis
eptir honum!
Lykji eyru þín
lángvinn deyfa!
ógnarlig afdrif
fái æfi þín!
ligg þá lífvana
ok lengi vona,
uns hinn Naðverski
ná þinn vekr!
ligg í fis fúinn,
forgefins bíð!
Ok sem þú sagðir,
seinast í draumi,
aumri alþýðu,
sem eins ok þú
dymmum dáist at
drauma-manni:
tími sá kemr,
takið eptir,
at hann mik mun
af mold uppvekja!
svo öll alþýðan
um þitt leiði
sparki spottandi
Spámann ok þik!
Standi þá sál þín
fyri stóli dóms
ok heyri úrskurð
á þik feldann!
upphef armlegg þinn
ógnarligann,
Guð! ok glæpa mann
grimmliga slá!
lát Nikódemum
verða nóg sleginn!
fær í fullkomnum
formælíngar,
þær ek þuldi fram
þèr til æru!
Ok hinn, sem hefir
honum næstr
beygt í keng knè sín,
lát krjúpa' í dupt
at gabbi gjörðann,
Gamalíel,
í dymmri dys,
þar dauðinn byggir!
En þríf í hönd þèr
þinnar reiði
gjörvalla grimd,
af geisi hvörrar
helvíti hristist,
ef þú hjá gengr,
ok hinn föstu fjöll
foldar titra!
Tak þrumur þínar,
er þik um kríng
allstaðar öskra,
óendanligi!
slá þarmeð þann,
sem er þeim stærri
og gýfrligri
glæpamaðr!
lát þar ná niðr
á Nazaríng!

Ek, sem var úngr,
er orðinn nú
grátt af hærum
gamalmenni;
sífeldt hefir ek,
at siðum feðra,
þèr veitt þjónustu
ok þekk offr!
En ef augu mín
aðfram komin
líta lætr þú,
lifandi Guð!
nýstandi neyð þá,
at hinn Naðverski
villu-höfundr
vinni sigr;
At þinn eylífi
einkis metinn
sáttmáli sè,
og sömuleiðis
hár helgidómr
hafðr at öngvu;
ónýttr eiðr,
ok öll blessun,
er í öndverðu
Abraham sörst,
ok svo eptir hann
Abrahams sonum;
þá læt ek þèr nú
þar sem ek stend
æ þaðan úppsagt
allri hlýðni;
fyri gjörvöllu
Gyðíngalandi
lýsi ek mik lausann
við lög þín ok rètt!
ek vil upp frá því
án þín lifa!
án þín mun ok mitt
máttvana höfuð
gamalt ok gráhært
í gröf sik leggja!
Já, ef þú ekki
frá augsýn jarðar
drègr dreymandann
drepinn á burt,
sjá, þik hefir þá
þú aldreigi
augum Mósis
opinberat,
svo var þat hann sá
sjónhverfíng ein
rótum Hórebs hjá
í helgum runni!
Stègstu víst eigi
með stór-undrum
nokkru sinni
niðr á Sínai;
eingi básúna
belja mundi;
hvörki skall skrugga,
nè skalf þar fjall!
Vorir feðr,
ok vèr sjálfir
erum frá öldum
óþenkjanligum
harmi háðastir
meðal heims' þjóða,
vei oss vesælum!
vèr höfum þá
ekkert lögmál enn
af þèr fengit;
ok þú ert ekki
Israels Guð!
Phílo sagði svo,
ok síðan brádt
gramr í geði
gekk til baka!
stóð með ásjónu,
starandi á jörð,
niðrvendri nú,
Nikódemus.
Þat var þvílíkast
at þar stæði
einn sem umlíðr
yfirgángsmann,
hann án orsakar
undirþrykkjanda,
sjálfr sinnis-rór
af sakleysis,

ok af dáðríkrar
dygðar sinnar,
tígugleiks traustri
tilfinníngu.
Er í ásýnd hans
alvara skír,
ok innst í sáln
yndís-skær himin;
á mundi minnast
maðr guðligr,
fullr ljúfustu
lotníngar þánka,
Nikódemus nú
nóttina helgu,
þegar tveir einir
töluðu saman
Messías ok hann
mikilvæg orð,
um eylífðina,
ok yfrit djúpa
leyndardóma
lifanda Guðs!
þá hann þel-djúpum
þenkíngum í
með svip ok sjónum
sálarfullum,
ok með himnesku
hýrleiks brosi
við mund Messíæ
mælandi stóð!
Ok sá andlit hans
allt fullt náðar,
ok meiri anda,
enn at manns væri,
glansa gegnum hans
guðdómlig augu;
hèr sá hann skína
í huldu-lausri
prýði sakleysi
Paradísar.
Hèr sá hann háleit
ok himin-skær
Föðurs ímyndar
eylífrar merki,
í fullri fegurð
Föðursins Son!
þannig stóð hann þar
þánka stiltr,
trúnaðar traustr.
ok tilbiðjandi,
miklum mun sællri
enn at menn hræddist.
Öflugr eldr,
ótti frá himni
hófu hann svo upp,
at honum var
fyri sjálfs Guðs sjón
sem hann stæði,
fyri múga mergð
mannkynsins alls,
ok fyrir efsta
allsherjar dómi.
Starði ríkt á rekk
ráðstefnan öll,
uppfyllt augu hans
yndælum friði,
ok, þeim mángi má
móti standa,
dólga fælandi
dygðar eldi,
hræddu hatendr
ena hrekkvísu;
fólsku-fullir
fundu þeir hann,
ok þoldu af þvíngun
þat hann ræddi:
Sæll em ek þess,
at ek sèð hefi
með augum mínum,
Messías þik;
farsæld fagnar ek
at feðra vonir
ok lýða Leysir
litit hefi.
Eptir hvörs áðr
optliga sjón
aldinn Abraham
andvarpaði
meðr sjálfum sèr,
þá sat í Mamre,

þann dag þreyandi
í þeli hljóðu.
Hvörn gjarnan hefði
hingat niðr
beðit buðlúngr,
til at biðja Guð
skapaðr, Davíð,
úr skauti föðurs;
hvörn spámenn Herrans
helgir þreyðu,
dauðligu djúpt
í dupti heygðir,
með trega tárum,
sem taldi Guð,
ok samansafnaði
í sjóð á himnum.
Hvörn enn hærsti Guð
hefir veittann
ómakligum oss
til enðrlausnar!
já, hann himin
hefir þú rifit,
föðurs frumburðr!
ok flýttir þèr
til þjóða þinna,
þær at blessa.
Ellegar, svo sem
samkomu-menn
þessir nefna þik,
þvættir drauma,
upphlaup æsandi
illgjörðamaðr;
þik sjálft sakleysið,
syndlausi mann!
þora þvílikir
þannig nefna?
Hvönær læst þú lýð
logna drauma?
hvönær hefir þik
hendt nokkr synd?
stóð hann ei eittsinn
fyrir augliti
samansafnaðra
sona Jacobs?
ok varst þú ei þá
þar staddr Philo?
Hrópaði' hann ekki:
hvör af yðr
nokkra misgjörð má
um mik sanna?
hvar fólst þá, Philo!
fors ok reiði,
nú laus á þessum
löstunar vörum?
Því stóðstu þá svo,
ok þinn flokkr
allr orðlaus
umhverfis þik?
þá var þögn of allt,
ok þreyandi augu,
andlit frá sèr færð
full af gleði,
andlit af ótta
ok áhyggju-full!
Með steinhljóðs stilli
stóð þá allr
sagðr söfnuðr
ok svara beið,
at sik einhvör fram
með ásökun
gègn honum gæfi
fyri glæp nokkurn.
En þar af öllum
ótöluligrar
mann-mergðar skara
móti þessu
ekki var einn
sá er uppstæði
at bera glæps gjörð
hinn guðdómliga.
Þá hóf sik hljómr
hárrar gleði
öllumegin at
af óskum fólks
um heill ok blessun
uppí himininn!
skalf þá Moría,
skógi þakinn
enn efsti toppr
Olíu-fjalls

hristist af megni
hrópandi radda!
þreugðu sèr þá fram
þeir er sjónar
ok heillrar heyrnar
höfðu saknat,
ljúfa lúkandi
lækníngar þökk,
ok heiðrun honum
af hjarta glöðu.
Enn kom þar úrmull
ótalinn fólks
þat er hans áðr
með undrverki
mettat hafði hönd
á heiðum úti,
þusti þat nú fram
ok með þakklæti
mildann miklaði
manna vin þann!
Meðal ens mikla
mann-skara þess
hóf upp háa raust
ok hann kvaddi
ýngismaðr einn,
þann áðr hafði
hann af heli reist
við hlið Naims;
sá svo hrópandi
sagði til hans:
Meira þik enn mann
meðkennir ek;
án syndar allrar
ertu fæddur!
sannarliga
ertu Sonur Guðs!
þvíat þessi hönd,
sem ek þèr rètti,
stirðnuð var, styrklaus,
ok stein-dofin!
Eins voru ok augu
aptr-lukt mín,
þeim ek nú opnum
á þik renni
grátandi af gleði,
þú guðdómligi!
einnig sálin sjálf,
sem af kæti
trú-hjartanligri
tilbiðr þik,
var vissuliga
við mik skilin,
borinn var ek burt
til bygðar dauðra!
En þú gafst aptr
örendri mund
ok luktum augum
líf og krapta,
svo ek sá á ný
sól ok hauðr,
ok móður mína,
hjá mèr sem skalf!
Önd mín kom aptr
af þèr kölluð,
ei var áleiðis
úngmennið nú
lengr borit
at líka gröfum!
meira þik enn mann
meðkennir ek!
eflaust án syndar
ertu fæddur!
Glaðr em ek þess,
þú er Guðs Sonur,
þú ert Frelsir fólks
hinn fyrirheitni,
mest metin unum
móður þinnar!
fögnuðr foldar,
sem frelsar þú!
Heyrðir þú hann svo
hrópa, Phílo!
þó stóðstu staðkyrr
starandi á jörð;
hví þagðir þú svo
at því sinni
í augsýn gjörvalls
Gyðíngalands?
En hvað vil ek hèr
herma þetta?

sem þèr svo gjörla
sjálfir vitið?
hefðir þú augu
heil, til at sjá,
ok hlustir heilar,
svo heyrt gætir,
væri vit þitt ei
vafit myrkri,
ok hjartat hertekit
af hrekkvísi.
O! þú hefðir þá
þekkt hann vera
Föðurs eylífs Son
fyri laungu,
ok ef þánki þinn
til þessa var
heldr hrakligr,
at hefðir þó
skirrst við Skaparann
ok skeytt honum,
Ok borið biðlund
bljúga í dupti,
uns hann af himni
hinn, sem dæmir,
loksins ljósliga
hefði lausann sagt,
ellegar æstat
öðrum kosti,
yfir höfuð hans
hefndir ok bann!
Já, þú guðdómnum
játaða trú!
heilög mannanna
ok hugljúf vina!
þú dóttir Drottins!
dygðarinnar
kostuligasta
kennslumóðir!
Hvíld, ok himinsins
hærsta blessun!
ódauðlig, eins ok
þinn uppruni Guð;
fögur, sem einhvör
enna fullsælu,
ilmandi sæt

svo sem eylíft líf!
Hárra hugsana
höfuð-móðir!
farsældar fyllsta
frómleiksins lind!
eðr, svo sem þik
Seraphim nefna,
óútsegjanlig!
nær þinn eylífi
geisli sökkur sèr
í sál hærri!
En ella sverð
í óðs manns hendi!
fórna-norn fyrir
fjörrán ok blóð!
dóttir ens fyrsta
drottins-svika!
tóm trúarleysa!
trú ekki meir!
Eins ok eylíf nótt
ófrýn ok svört,
við velgjanligri
veginna blóði,
þeirra sem þú
lætr þrá-drepna,
er þú fram yfir
ölturun sjálf
darkar dreissug
á dauðra búkum!
Þú sem þeim rænir
þrumu slögum,
er heims eindæmir
armi sínum
en öngvum öðrum
hefir ákvarðat,
fætr hefir þú
á helvíti,
en höfuð hótanda
mót himni sperrir!
Omynd afskræmda
nær íllt þenkjandi
sál eins syndara
setr á þik,
þá mann-óvinar
meinsamt hjarta

umskapar aptr
þik til ófreskju!
Hefir þú háleit,
sem heitir trú!
mentat þar til þjóð,
þá at deyða
þann, án hvörs þú
værir þó engin,
þann, er guðligust
þinna barna
áðr umsúngu
enn þú á fold
vitjaðir manna
til at vanhelgast,
Höfund þarmeð þinn
sem þik hefir,
göfug trú! gjört
með guðdómligu
öllu því efni,
sem er inntak þitt,
hefir þú kennt þeim,
þann at deyða?
O! þú lærir oss
aldrei þetta!
þat fer þèr fjærri,
sem fóstr ert
þess ens eylífa,
upphaf friðar,
heill, herrans sáttmál,
ok himneskt líf!
Hrærist mín í mèr
magnliga sál,
hnè mín skjálfandi
hnígа niðr,
máttr þúngsinnis
meðlíðunar
einnig ángistar
skèkr öll mín bein,
er ek allt þetta
með alvarligum
ígrundunum
yfirvega!
Mik grípr manna
megn viðbjóðr,
ok andstygð á þeim,
sem alfaðir skóp,
svo þrátt ek þenki,
hvörsu þèr lítit
með yðr megit
merkja þetta;
Ok hve þèr eruð
of hrakligir
at taka móti
tilfinníngu
í minnsta máta
svo sem manneskjur,
ok hvè ómáttkir
til at aðskilja,
ok at rannsaka
hina rèttu trú,
ok meta mun hennar
frá morð-girni.
Ok hve auðvirðir
almugaliga
til at geta grillt
í glýu at eins
ens yfrit fagra
ok ástverðuga
sakleysis sfur
enar sólskæru.
Hvað mun sinna samt
sakleysit því,
at þat af yðar
augum sjáist?
Guð sèr þat gjörla
með Guði himin!
hvörgi mun þat hrædt,
þó hrakmannligr
foldar syndari
fórdæmi þat.
Meðan seraphim
sælir standa,
undrast yfir því
ok at því dást,
ok hátt af himni
Herrann sjálfr
brosir móti því
blíðum augum.
Þótt vèr í vorum
enum vesælu

dupts heims-hreisum
hvepsnir stöndum,
sem mest mælandi
mótvitni því,
hvörsu fis-smáir
ok forakts verðir
stöndum vèr þar þá
með þráttun vora?
Ok nær á alheims
efsta dómi
sælir Seraphim
fyri söfnuði
allra örendra
endrvöktum
í gegn oss gánga,
gegn oss standa,
ok gegn oss gefa
glæpa vítni.
Nær hið klára kall
Kerúbims raddar,
á oss öskrandi
ógn hèr niðr,
hrópar heiti
enna helgu Guðs
hann þá ræðandi
rèttláta sína
til sín tekr
með tignarfullri
sigrhrhross sæmd
inní sína dýrð.
O! hve vèr aumir
munum æpandi
hrópa til hálsa:
hyljið þèr oss!
ok, fallit fljótt á oss!
til fjallanna;
ok til sjáfarins:
svelg oss bráðlá!
ok til töpunar:
tín oss sem fyrst!
Svo oss ei sjái
enir saklausu,
sem vèr fellt fengum
í fordæmíngu!
svo faldir *sèum*

sjón enna frómu,
oss, framar öllu,
ógnarligra!
svo faðir fóstra,
er vèr fælumst svo,
síðr sjái oss
í sinni reiði!
Styð þú mik ok styrk,
stóri þánki,
voldugi þánki,
um veraldar dóm!
gjörst þú mèr Guðs fjall,
svo geti flúit
ek til þín upp,
þá er ofbíðr
sjón þín síðasta,
(er þik seinast lít)
mèr, minn deyandi
Meðalgángari!
Æ! ek finn þegar
allt ofgjörla,
hvörsu hjarta mítt
hrærist viðr,
hvörsu sèr sveiflar
sverð twí-eggjat,
hvast ok hvínandi
yfir hvirfli mèr,
er ek álengðar
yfirvega
dauð-daga þinn,
nær dregst at honum!
Æ! til einkis
ágæti þánki!
æ! til ónýtis
upplyptir þú
sál minni svo;
því sannarliga
eru viðkvæmu
vorkunar hjarta,
manns hjarta fullu
meðaumkunar
eymdar ok ángrs
óheyranligar
þrumur þínar
enar þúngslægu.

þat er þèr ásett
at þú deyir!
ó guðdómligi
ýngismaðr!
þú hvörn ek úngann
á armi bar,
faðmaði fast
í fángi mínu,
ok þrykkti þèr
at þessu hjarta
fagnaðarfullr
ok forundrunar!
Hjá þèr í hríng
enir hyggnu menn
kríngum þik stóðu
ok kenníng þína
eyrum áhlýddu
athugasömum!
allir einum hug
undruðust þik!
Einnig upphimin
úthelltr stóð
þar í kríngum þik
á þeim tíma,
ótal skörum í
gegnum eylíf port,
ok nam kostgæfinn
kenníngu þína,
þèr framfærandi
fagnaðarljóð.
Sjá! lík liðinna
þú til lífs vaktir!
augu þín alráð
ofviðrum buðu!
gjarna gegndu þèr
geisandi lopt;
stilltist stríðviðri,
stormr þagði!
Þú upphófst þik,
ok þurrum fótum
gekkst fram á græði,
sem um grund harða,
lögr lægði sik,
ok laut niðr
fyri þèr, sem fjall,
ok fjara varð!
lagðir þú leið þèr
á lygnu bifi,
horfðu himnar á
hvar er þú gekkst!
Þèr dæmist dauði,
svo deyðu þá!
sè það ályktun
æðsta Föðrs,
heilögu handfest
í hans ráði,
at deya skulir,
svo deyðu þá!
En ek geng ok græt
yfir gröf þinni;
Bethlehems borgar
við brunn helgann;
þar mey María
þik mög sinn ól;
þar vil ek gjarna
gráta ok deya!
Þú meðal manna
mesti ok besti!
þú sjálfs Guðs Sonur!
sáttmálans engill!
ypparstr allra
ýngismanna!
eins ok þín auðnist
endalykt mèr!
Liðnum kýs ek mèr
legstað nærri
þessa rèttláta
róligri gröf,
í nánd við ná-bein,
sem njóta hvíldar
örugg án ótta
ok allra meina,
ok aptr uppvakna
til eylífs lífs.
En af þessari
út at gánga
rekka ráðstefnu
ok ræðu kappi
fyrir hví fresta
fætr mínir?

hreinn ok heilagr
ek hèðan vík!
Guð hefir heyrt mik,
hvað ek mælti!
Síkn, án saurgunar
af saklausustu
rèttláts, rángliga
rænntu blóði,
kem ek klár til þín,
kalla þú mik
hèðan frá heimi,
þú sem hann dæmir!
í ráði ránglátra,
sem rètt hata,
hefir ek, Herra!
hlutdeild öngva.
Hann stóð híngat til,
ok hèldt ræðu,
en nú fèll hann fram
ok fyrirbaðst:
„ó þú, sem áðr
enn Abraham varst!
mèr, ó Messías!
á mikils degi,
vertu mèr vitni,
veraldar dóms!
tigna'k, sem Guð, þik
með tilbeiðslu!"
Hann stóð aptr upp,
ok til Phílo
tók at tala;
en sem tignarligs
engils ásjána
var andlit hans,
svo skein þat skært,
er hann skírt ræddi:
Frekt þú, Phílo! mèr
formælt hefir,
en ek þèr blessun
aptr mæli;
svo hefir sá mèr
hinn sami kennt,
er nú ek, sem Guð,
ákallaði;
nem, Phílo! mál mitt,
Messíam þekk!
Þá þarað kemr
at þú skalt deya,
blóð ens saklausa
nær blöskrar þèr;
ok sem ægis flóð
á þik steypist,
þegar strángt þýtr
þèr um eyru
hefndar háreisti,
sem herrans reiðir;
þá þú munt heyra
þik umhverfis
í dymmu duna
drottinlig spor;
járngáng jöfrs þess,
sem jörð dæmir,
Glamran rèttvísra
gjörðar meta,
sveipanda sverðs slag,
sem hann þeytir,
ok skot skelfilig
af skeytum hans;
drukknum af dreyra
enna dráp-gjörnu;
Þá er geist gengr
frá Guðs augliti
dauðans ángist út,
til at ógna þèr;
ok nú öldúngis
aðrir streyma
þánkar þúngliga
inná þína sál.
Þá fyri þínum
þrotnu sjónum
ekkert sýnir sik,
midt í sortanum
af dauðans dymmu,
nema dómr einn,
ok þú emjandi
af ángist sárri
með víli ok veini
veltist í kvöl
deyðanda þínum
fyri dómara.

Ok með ángistar
yðandi skjálfta,
ok hörðum harmi
Herrann biðr
mjög sárt mænandi,
um miskun ok vægð,
Guð heyri þik þá,
ok þèr vægi!"
Hann at svo sögðu
samkomunnar
þvert gegnum þyrpíng
þrengði sèr út;
hafði hann sik burt
frá hóp þessum;
jafnsnart með honum
gekk Jóseph þaðan.
En Ithúríel
útgánganda
Nikódemum
nú nærristaddr
guðliga göfgann
gat at líta,
hófst þá hann í lopt,
ok hárri furðu
inntekinn af
meðr útbreiddum
örmum sveif
yfir honum.
Horfðu augu hans
hátt þenkjanda
öll full af unun
upp til himins,
gjörðu glansandi
guðdómlig bros
engils ásjónu
umvafða sælu,
ok ósegjanlig
unaðs gleði
flaut um höfuð hans
á hægu flugi.
Svo sem engill einn
upphæðanna,
sá er varðveitir
sem vernda andi
elskendr þá,
sem með ítrum hug
unna hvör öðrum,
í undrun sokkinn
ok unum allr
á yndælum hvol
stendr hjá stóli
stillis hærsta.
A meðan æðstann
Elóa saung
lætr framfærðann
fyri Guði,
ok hörpu hvellri
býðr hærra mál,
um dygðar umbun,
endrsjón vina,
ok þeirra' er elskast
sýngr Elóa!
Hinn annar engill
um allt þetta
stendr af unun
upptendraðr;
harpan heldr fram
háfleygum saung!
hèr glymr hvellr
á hvell ofan,
ein hugsun aðra
yfirgengr!
Ungr engill,
sá er áhlýðir,
dansandi' af djúpri
dýrðar gleði
flýtr allr út
í ánægju,
sem nokkru nafni
eigi nefnast kann!
Eins stóð alfánginn
Ithúríel,
ok við sjálfan sik
sagði þetta:
"hve mun sæla sú,
sem þik krýnir,
eptir þat ásett
andlát er skèð
Meðalgángarans,
mikil verða!

þá er þú, mannkyn!
þessari líkar
fleiri sálir fær
at frómleiks hæð,
ok nú innan skams
aðrir kristnir
reynast sem þessi
rèttláti maðr!"
Hann sagði svo
ok Satans eyrum
gaf ekki gaum at,
þó gjörla heyrðu,
þá ei þar fjarri,
þat hann mælti;
Satan sá hann nú,
sinni staddann
upptendrun í,
fyrir utan sik;
fann hann fullvissa
fyrir höndum
sèr hærra Seraphs
sigrhróss gleði!
Nikódemus nú
þar nærri gekk
öldúngnum Jóseph
frá Arimathæa,
sagði svo til hans,
er sèr frávendi:
"þó skammaðist þín
þú fyrir hann,
Jóseph dýrmæti!
Jesú vinr!"
gekk þat grætt honum
gegnum hjarta!
En Jóseph orðinn
elfðari' í dygð
hafði þegar hellt
heimugliga
út með sjálfum sèr
söltum tárum,
at hann allt ofmjög
einurðarláus
hefði tal-fýsn teppt
túngu sinnar!
Frá Nikódemo
nötrandi' af hrygð
gekk hann með gráti
ok gat ei talat,
fullr frómlyndis
fèkk hann nú lypt
at eins augunum
upp til himins!
Nýliga hafði
Nikódemus
viðskilit vafna,
þegar vèk á burt,
römmustu furðu
ráðstefnuna,
ok til dómadags
djúpum í sal
blóðskuldar benjum
brennimerkta!
Sí-saurgum benjum,
hvörra sárindi
þeir sik þvínguðu
þó til at deyfa,
en sem eittsinn
munu ærit vídt
endrgjaldsins á
opnast degi,
at þær upp frá því
um eylífð blæði.
því þá má ekki
þaðan í frá
veikja vott þann,
nè með værð þagga,
er hinn eylífi
eindæmir heims
hefir í hvörs manns
hjarta sendann!
Allir þögðu þar,
ok þá hefði
samkoman sundrast
á sinn veg hvör,
nema nú væri,
þar í nánd staddr,
einmidt innkominn
Iscariot,
handsveinn hans,
sem þeir hötuðu!

Inn var Júdasi
Iscarioth
fylgt í setinn sal;
sáu þeir hann,
ok mjög undruðust,
öllum hárrar
ráðstefnu röðum
róligu með
fálætis fasi
framhjá gánga,
uns hann aðfærðist
æðsta presti!
Hann tók jafnsnart
móti Júdasi,
ok gladt at honum
andlit hneigði;
tóku þessir tal
tveir einir samt
hljóð ok heimugligt
hvör við annann!
At því enduðu
hinn æðsti prestr
sèr til sitjanda
samkomu ráðs
vendi' í vetfángi
ok við þá mælti:
"enn eru eptir
í Israel þeir,
sem ei sín hafa
fyri saurugum
enn nú auðmjúk knè
afguði beygt;
er maðr þessi
menta-sveinn hans.
Hafandi þrek þó
ok þor í brjósti
til at framfylgja
feðra lögum;
er því vel verðugt
at vèr honum
lúkum laun nokkr
fyri lofsverdt kapp.
Júdas fèkk þau fljótt
ok fór síðan
rembilátr burt
af ráðstefnunni;
stórum stærði sik
hans stolta geð,
at hann svo heiðrat
hefðu feðr!
Þó lítil litust
honum laun þessi,
hughreysti hann sik
með hýrri von
at miklu meira
mundi hljóta,
þá er hefði hann
með hyggindum
ok föstu fylgi
framkvæmt sitt verk!
Phílo fèkk sèð
þann er framhjá gekk,
hafandi á honum
hatrligt auga,
var þat honum helzt
hjartanlig kvöl,
at einn auðvirðr
meðal almúgans
hreppa skyldi hlut
í hans æru!
Þó brá hann bendíng
brosandi á hann,
er hinn sem eldr
upptendraði
til at fullfremja
fyrirsett verk,
lengi horfði hann
hyggjufullum
augum eptir
Iscaríoth.
Eins horfir eptir
eyðileggjanda,
þá til hildar hljóp,
hervíkíngi
manna morðvargr
mesti ok fyrsti
með sáru spotti
ok með sigr-dans!
Þat var þessi,
sem þrykkti í hjarta

sterkrar stríðshetju
stöðugri grimd,
ok sèr innan brjósts
að útslökkva
minnstu merkíngu
mannelskunnar!
Flaðrandi flögrar
frægðar draumr
ok eylífs orðróms
um augu honum,
ok lystiligr
lárberja krans
sèst nú settr
á sigrandans höfuð!
Mikils metr hann
menn þá eina,
sem, til at sýnast
svo sem guðir
ódauðligir
í afreksverkum,
eins ok hann eru
óarga dýr!
Brunar bráð-ólmt ljón,
svo bjóði dauða,
hlær í hlustum þess
hljómr sætr,
nær stál-jörð stynr
undir stór-skruggum!
öngvann bilbug
gjörir brjósti þess,
þó hel-vein heyri
hinna sem deya!
Þat er víg-vönum
vargshuga gleymt,
at hann í kristni
eins var fæddr,
ok at stór stillir
stýrandi þrumum
muni hiklaust hann,
sem hina menn
til dómsins dýra
af dauða vekja.
Fylgdu Júdasi
Pharisæanna
óskir ok augu,
áleiðis nú,
er hann grafinn gekk
í gull-drauma
lofaðra launa,
at leita Jesú!
Kristr kom útaf
Kidrons skugga,
leið lækr sá
eigi lángt þaðan,
gègnum pálma trè
gekk hann í dal;
jafnsnart leit hann nú
Jerúsalem,
ok fagrt musteri
fyrirmynd sína!
Sá hann fundar flokk
fjandmanna sinna,
sem ok hinn fyrsta
enna sannkristnu;
sjáið — sagði hann
til sveinanna —
borg, sem börn getr
ok ber vitni!
Börnum Jórsala
borgar yfir
græt ek eigi meir!
sjáið grafir
hinna heilögu,
sem hafa þau
aflífat alla
frá öndverðu!
Samt eru margir
af sonum hennar
með tíð sem munu
míuir verða,
mèr vígðir vottar
vissir sem þèr;
enn nú mun ek míns
mikla Föðurs
í ró fullkomna
ráðs ályktun!
Allt mun yðr brádt
augljóst verða!
fylgist fèlagar,
far þú, Pètr!

ok þú, Jóhannes!
til Jerúsalem!
ok sem þið eruð
innan múra
mun úngr maðr
yðr mæta þar.
Vatns-krús mun í mund
maðr sá bera,
ok opt fá augum
til ykkar rennt,
verðr honum vel
til vegfarenda;
þángat sem fer hann
fylgit honum!
Þá er þèr komið
at því húsi,
ræðit svo við rekk,
sem ræðr því:
okkr útsendi
eyrindis vegna
meistari okkar
til matreiðíngar,
at vèr höldum hèr
hátíð þessa.
Fljótt fylgir yðr
hinn frómi maðr
sómasamligann
inní sal nokkurn,
sá eð áðr er
al-tilreiddr;
fóru fèlagar
fúsir af stað,
ok sem þeim sagt var
sèrhvað fundu!
lètu þeir lambit
eptir lögmáls sið
snarliga búit
til snæðíngar!
Tafði Pètr ei,
svo at tilsæi
meðan matreiddist
máltíðar lamb;
hljóp uppá háa
húss lyptíngu,
ok með þrá horfði
útá þá síðu,
sem frá borg lá braut
til Bethaníam,
ef merkja mætti
Messíam koma!
Er hann augum svo
umskundat lèt
harla fljót-fleigum
fjarlægð hvörja
um grund gángandi
gat hann at líta,
ást-milda móður
Messíæ síns;
fáeinir fljóði
fylgdu vinir.
Sonar saknandi
sorgfull ok mædd
hafði hans leitat
hún um daga,
ok laugat tárum
lángar nætur;
enn at óskertri
eðlis prýði,
mjög hrygg en mikla
María gekk!
Egin-ágætis
óvitandi,
heilagt sakleysi,
sem henni gaf,
ok dygð varðveitti
vandaðasta
hreinskilins hjarta,
af hofmóð öngvum
lýtt eðr vanvirdt
verðugust sál,
ok mest sæmandi
fyri manneskju
Verðug að vera,
væri nokkr
dauðligra drósa,
dóttir Evu,
ennar fyrst fæddu,
ef hún framhaldit
sakleysi sínu
sífeldt hefði.
Hárri saung sínum
samlík at tign,

sèrhvörjum ljúflynd,
líkt sem Jesús
arfa sínum af
elskuð mjög heitt,
kom hún með sínum
kæru vinum,
henni sem við hönd
hvörvetna fylgdu.
Hèr gèkk Lazarus
henni næstr,
hvörn af hel-blundi
hafði vakit
litlu fyri lát
Lausnarinn sitt;
Lazarus lofsæll
af lund himneskri.
Utkjörinn eylíft
til at erfa líf;
hans at hauðri vendt
hugarfull augu
hermdu hyggju dýpt
er horfðu niðr,
sameinaða samt
sèrligri hæð!
Sú er máli manns
eigi mælanlig,
kristnum einum af,
í andláti
fær með formerkíng
fundin orðið,
ok af þeim einum
enn öðrum sízt,
með mildu brosi,
fyri málfæri,
náir at nefnast
nafni rèttu.
Hafði Lazarus
í hug sèr dauða,
ok endrvöknun
aptr af gröf,
þá af myrkri mold
hann til Messíam,
svosem til sjónar
sjálfs hins eylífa,
uppstèg umvafinn
með ógnun Guðs!
Ljúflynd María,
Lazari systir,
hjarta frómt Jesú
heyranda víf,
sú í sakleysi
sèr fyrir honum
ok ró úthellti;
eylífa sèr
veljandi hlutdeild
við hans fætr,
hún var hèr í fylgd
með himins brúði.
Yfir allróligt
andlit hennar
dregin var döpur
dauðans bleikja;
augum sínum í
ángrsfullum
hún til baka hèldt
hjartnæmustu
tárum, sem í tíð
hafa tapazt út.
Hlupu hugsanir
helgrar meyar
með tíðri titrun
ok tilfinníngu
ýmist aptr
ok ýmist fram,
elskuligum af
unnusta hennar
Nathanael,
sem nefndi Jesús
ráðvandann mann
ok rèttsinnaðann,
Til himneska
hennar bróðrs,
sem eitt sinn áðr
örendr var,
en nú at nýu
upp af ná vakinn,
af herrans hendi
henni gèfinn,
hún í kyrð kendi
komandi dauða.

Eigi neins nema
Nathanaels,
ok hins himneska
hennar bróðrs,
Lazari vegna
lá henni svo
harmr um hjarta,
sakir hel-bleikju,
er samlags systur
svo umræddu.
Nú framar nálægt
í nefndri fylgd
gèkk hin siðsama
Cidli henni,
Jaíri jóð,
sem Jesús hafði
áðr af dauða
endrvakit,
varla voru tólf
vetr hana
í ró ráðvandri
runnir yfir,
æsku-blómstur-björt
þegar burtfèllu.
Ok henni helsótt
hratt í dvala
frá gleði ok fró,
í friðar högum;
sáluð lá Cidli,
fyri sjón móður,
en upp af djúpum
andláts svefni,
kominn Messías
kallaði lík,
ok gaf mæta mær
móður tvistri.
Hún bar nú heilög,
hvar sem hún fór,
með sèr merki-spor
manns upprisu,
þó hún þá enn nú
eigi þekkti dýrð.
hvar með heilagt líf
hennar krýnist.
Nè framsprettandi
þau en fögru blóm
eptirkomandi
æsku sinnar,
nè himneskt hjarta
til handa þèr,
þú æðri elska
endrlagat,
Eins gekk, nær uppvóx
Israels kvenna
Súlamith, svanni
sá hinn vænsti,
þá er hana hýr
hennar móðir
undir epla trè,
uppvaxta lèt,
hvar drós dægilig
dóttur fæddi,
sem þar síðar
vakti Salomon!
Vakti sína sú
sofandi dóttur,
mjög svo mjúklát
máli hvíslanda
sagði: Súlamith!
Súlamith vaknar,
fór á fætur
ok fylgdi móður!
Leiddi mær móðir
undir myrru trè,
ok í forsælu,
þá er fús sagði
grímu velkomna
til gistíngar;
þar í reykelsis
raka skýum
ástin himneska
ypparlig stóð.
Ok með innblæstri
í úngrar hjarta
tendraði fyrstu
tilfinníngu,
ok lærði lund hennar
leiptrandi þrá
eptir yndælum
ýngismanni.

Hvöreð ok handa
henni skaptr
tók at tendrast
af tilfinníngu
svo gekk Cidli
við síðu sprundi
jafnan heyranda
Jesú máła!
En í yndælum
æsku blóma
með furðu fögrum
fljúgandi lokkum,
ok ásýnd fríðri
sem úngr Davíð,
er hann Bethlehems
hjá brunni sat,
ok af unaðsemd
upptendraðr
merkti mál í lind
ens mikla Guðs.
En ei brosandi
eins ok Davíd
fylgdi sveinn Cidli
enni siðprúðu;
sá var Semíða,
sem hjá Naim
liðinn lífgaði
Lausnari vor.
En nú upplypti
andliti sínu
prúð móðir Jesú,
ok Pètr sá,
hraðar hún sèr þá
ok hvatar gaungu,
Messíam mög sinn
at mætti finna;
Pètr var genginn
í prýddann sal
aptr nú
ofan af lopti;
hann ok Jóhannes
Jesú móður
með glöðu geði
gengu móti.
Kendu þeir kæra
komu svanna,
ok urðu af undrun
fyrir utan sik;
sem hana sáu,
því svo mjög ræddi
um hátign andans
ásýnd hennar.
Svo hafði en sami
hana sjálfr skrýdt
verðugleik, sem var,
fyrrenn varð maðr,
manna myndari,
ok mun þat verða
einnig hèreptir
öðru sinni!
Nær hann mun nýum
útaf ná-dupti
ítrar upprísu
eigi dauðligum
líkömum bjóða
í ljós at koma,
ok sik sameina
sálum eylífum!
Fylgdar fljóð hennar
frómustu tvö,
ok elskuverðustu
Israels dætra,
allmakligastar
ok yfirburða
af móður Spámanns
ens mikla síns,
í hógværð, auðmýkt,
ok ástsemd hollri
við mund Maríu
mjög sik hèldu.
Sem Tabor tekr
toppum hærra
gjörvöllum fjalla
Gyðíngalands,
verandi vottur,
at vegsemd Jesú;
at sönnu sitr
Síon í ró
ok fegurð frammi
fyri Guði.

At sönnu ágætt
Olíu fjall
mjög opt Messíæ
móttöku veitti,
er hann í bænum
erfiðaði;
at sönnu einnig
á enni háu
ber mætt Moria
ens mikla Guðs
allrahelgasta,
ok undir skelfr!
En yfir öll fram
Israels fjöll
tjáist þó Tabor
tignarligt vera,
útbreidt ypparlà
fyrir augum Guðs,
vitni-frábærrar
forklárunar!
Svo mundi meðal
María frúa
háleit helgra,
sem henni fylgdu;
nú sem hún sá ei
sjálfann Jesúm,
kominn með sveinum
enum kærustu,
gjörðist hún geðhrygg
ok gáng stöðvaði.
Þegar mátti mær
máli hreifa,
snèri hún jafnsnart
at Jóhanne
alúðar augum,
ok orð þessi
góðmótlig greindi,
grèt ok brosti;
„Sá ek barn bar
á blíðum armi,
sá úngum augum
áhorfði mik
hýrt sèr hallandi
at hjarta mínu;
at tala, sonur,
titrar ek við,
því hann er helzt til
hár ok mikill
móður dauðligrar
at mögur sè;
Allt of öflugr
í undr-verkum
at af María
alast skyldi,
ok hún sem syni
honum sárt unna;
hvar er, Jóhannes!
hugljúfi minn?
æ! hvar er arfi
nú ens eylífa?
Ek hefir ángráð
meðr áhyggju
lengi leitað hans
ok lángt gengið,
at ei vitji hann
ennar vanhelgu
jötunmóðs borgar
Jerusalems.
Þeir vilja vin minn
vondir deyða;
deyða dirfast þeir
hinn dýrmætasta,
hvörn mínar hendr
hafa borit,
hvörn mín mjólkurrík
mettuðu brjóst,
hvörs móðurliga
meiu grátandi
augu aðgætin
aumkaði sjón,
blómligs þegar bar
barndóms aldr!"
Frómr Jóhannes
lèt frú svarat;
til borðs at búa
bauð hann okkr,
ok at sundra sèr
sáttmálans lamb,
svo mun hann sjálfr
samstundis húngat

bráðliga koma
frá Bethaníu!
Þrey nú þolinmóð
þar til hann kemr,
mæl þá við mög þinn
í makindum
hvað svo móðurligt
mynnir þik á
ok verðugt Spámanns
vors þitt hjarta.
Allir þögðu þá,
en hin þýðlynda
Lazari systir
læri-fljóð Jesú
hægt at hlust Cidli
hjartkærrar laut;
en sik Semída
nær Cidli færði,
þó var hann hljóðr
ok horfði niðr.
Hún vissi hrygð þá,
sem harla lengi
Semídæ sinni
hafði sárt stúngit,
horfði víf á hlið
til hans, ok las
sálar sárindi
í sorgfullum augum!
Hún las þar hátign,
sem með himneskra
ágætum prýðir
andlits merkjum,
svo lystiliga
lífandi dygð;
bráðnaði í brjósti
brúðar hjarta,
ok hljóðt hvíslaði
hugsunum þessum:
Æ! þann ýngismann
eðal-lynda!
hjá mèr eyðir hann
í hrygð æfi,
ok döprum dögum
í djúpri sorg!
æ! væri ek verðug,
at við mik legðir,
þú hinn himneski!
hug-ást þína,
væri Cidli þín
virðandi þess!
Ek hefir æskt mèr
ærit lengi
þess, at þín væri,
ok af þèr lærði
hve svo fögr sè
hin sæla dygð;
eins at elska þik
inniliga
ok á forfeðra
fornu dögum
útvöldum unntu
sínum unnustum
dætr Jórsala
dýru borgar.
Eins ok lystugt lamb
at leika ok dansa
sem best at blíðri
bendíngu þinni;
rètt sem rósir
í róligum dal,
er sæll vordagr
sèr uppfóstrar!
þinni þel-hreinu
þannig at lagast
umföðmun í,
ok æ þín vera,
ok at elska þik
eylífliga.
Æ! hví, móðir mín!
mèr þú settir,
þitt hið svo harða
himneska boð?
en ek þegi þó
ok þinni hlýði
ágætri vitsku,
elskandi móðir!
ok hins eylífa
í henni raust!
þeim em ek offruð
ok öll helguð!

Ek er upprisinn!
ok oflítið
hvörvetna hèr frá
heyri til jörð,
at með dauðligum
dætrum ok sonum
af mèr aukist
ættir hennar.
At eins, óð-göfgi
yngismaðr!
hlýtr þú hrygð
at hepta stránga
ok hin kærligu
klögumál þín!
O! at eitthvört sinn
æfi minni
háleit hugsvölun
heppnaðist sú,
at sjá endrkveikt
þèr í andliti
þau en blíðu bros
barnæsku þinnar!
Þá eigi þektir
þú önnur tár,
enn grát af gleði
glýulausri,
er þú úngr sveinn
frá örmum kærum
mjúklátrar móður
í mína flaugst!
Hún þenkti þannig,
þrengðist hennar
harmþrúngit hjarta,
svo ei haldit gat
ljúflyndisfullum
lengr tárum;
sá þá Semida
Ciðli gráta,
en þótt hún ángruð
fyri augu sèr
blaktandi blæu
breidda lèti.
Með hægð harmandi
heimugliga
út frá sagðri sveit

Semída gekk,
ok í einrúmi
þá út var kominn
hrygð-höldnum augum
horfandi á jörð
þenkti þannig
í þeli hljóðu:
Hví harmar hún svo
hjartanliga?
gèt ek ei lengr
hana gráta sèð!
brast í brjósti mèr
bráðnat hjarta!
æ þèr of dýrmæt
ok ástrík tár
tær ok fögr tár,
með titrun stilltri
mynduð mjög hreldri
mær í augum!
Væri eitt yðar
einúngis fellt
mín vegna; mundi
mèr þat hafa
hugarhægð verit
ok harms sefun!
ek ber ángrs kvein
yðugliga!
hvörn dag harmar ek
fyrir hennar skuld!
Líf mitt harmi hrjáð,
hrygðarfullt líf,
er einn um hana
óslitinn þánki!
ó þú sem í mèr
ódauðlig býr,
háa húsmóðir
hreisis þessa,
önd af Guðs egin
anda borin!
Þú líking þess
sem þik fèkk skapta!
eylífð nálæga
sem erfa skalt!
eðr eins ok þik
ódauðligir

heitit hafa
þegar hófst þú fyrst!
Framseg, ek fretti,
lát fræddann mik!
framseg fólginn dóm
forlaga minna!
opna nú þá nótt,
sem niðrhángir
yfir mèr
yðugliga!
Seg fram, svara því
sem ek frètti!
þreyttr þreyir ek
af þúngum grát!
lúinn at líða,
meðan líf varir
hörmuliga hrygð
hvörn ok einn dag
ángraðr af því
at eg lifi!
Hvarfyrir, hvört sem
ek hana sè,
er máskè uppreis
til ódauðleika,
eðr fjær Ciðli
annarstaðar
um hana hugsa
hjá mèr sjálfum!
Hvarfyri finn ek
framkoma þá
í heitt-hveranda
hjarta mínu
nýa þánka nú,
hvörra neinn eigi
fyrri hefir mèr
flogit í brjóst,
háar skjálfandi
hugleiðíngar,
útfljótandi
í elsku strauma?
Vegna hvörs vekr
frá vörum Ciðli,
sem silfr-streingjum
sýngjandi rödd,
ok *svif-full sálar-*

frá sjónum hennar,
negg mitt nötranda
af næmum slætti,
til at taka við
tilfinníngum
þeim, sem þvílíkum
þrótt mik hræra?
Þær er þreingja sèr
sem í þyrpíngum
kynja klárum
í kríngum mik,
svo sem sakleysit
er sèrhvör hrein,
ok svo göfuglig
sem gjörðir vísra!
Hvarfyrir hylr
hrygðin vængjum
með, sem miðnættis
mitt höfuð þá,
ok í dauðs dvala
mik djúpt grefr,
þá daprann þánka
þann fyri mèr:
elski hún mik ei!
læt ek út útbreiddann?
Æ! svo sit ek við
ena svörtu gröf,
er ek eittsinn var
svo allnærri,
ok útaf eymdum
æpi mínum,
hel-kyrð hryllilig
hlustar til mín!
Þráliga þá
vil ek þraut mína
ofríkis armi
yfirvinna,
safnar þá sál mín
saman öllum
tilfinníngum þeim,
sem tjá henni
ættgöfgi hennar
ok ódauðleik.
Sèrt þú — ek segi
svo til hennar —

aptr þín eginn,
sem ert af himni
æðstum upprunnin,
ódauðlig sköpt!
Hèrmeð ek henni
háprúða lund,
og stóranu stöðugleik
strax innrædi;
en hún orðlaus,
sik at upphressa,
undir sínar á
ofan horfir,
fellir tíð tár
ok titrar mjög!
Hví er ek einn sá
sem eylífliga
án þess at elskast
elsku þreyti?
hví vill hjarta mitt
hefja sik þannig
jafnvel uppyfir
æðstu hjörtu
til þess at tjá sik
tígit ok aumt?
Hvað er þat í mèr,
sem yðugliga
hana hjá mèr
með heiti nefnir,
ef ek hafna hyggst
hennar at minnast,
at hún andist mèr
aldrei í brjóst?
Hvílík Herrans raust
heilögu með
hvísli sínu svo,
ok með samhljóðun,
sem varar verða
viðkvæmustu
sálir einúngis
sèr fyrir eyrum,
hermir í hljóði
hjartanu boð,
at ek án afláts
elski hana?
Hvörsu þögla þik
sem þú mèr tjáir,
ok, at sjá, svosem
sinnulausa;
æ! ef ek, Cidli!
at eins fyri mik
at þenkja þyrði
þik vera skapta,
hve þá hægt mundi
hjarta mínu!
Hve æskiligar
unaðsemdir
mundi minn andi
mynda sèr þá,
sæmdi Cidli mik
sinni elsku,
hve fagrar foldir
fullar af ró
mestu mundu þá
mik umkríngja!
O! mun ek meiga
mèr í huga,
ljúfi þánki! þik
þora' at leiða?
ok mun ei máskè
sú er mik pínir
þessi þúnga sorg
þik vanhelga?
Mín, þú mær himnesk!
mundir vera!
mín, ok þat ekki
eylífð skèmr!
þat mætti mæla,
fyri mik at þú
vissuliga
værir sköpuð.
Hærstu bendíngu
hvörrar dygðar,
er mèr annars var
ósýnilig,
af undirvísun
elsku þinnar
ek þá ljósliga
lærði at þekkja.
Ottasleginni
umhyggju með

bjóðandi bendíng
brjóst mitt fylgði,
skírt mundi' ek skæra
skyldanna raust,
en þótt álengðar
einnig heyra,
ok hennar hvísl
í hönd faranda;
róliga rás
ok róm guðligann
mundi' ek víst merkja,
þá mángi heyrði.
Yrði þat ok ei
til ónýtis;
eins ok ósekt barn
auðsveips hjarta
fylgt lèti' ek lèttu
lögmáli því,
svo blídt bjóðandi
bestu raddar.
At ek eign þína,
sem alls værir
mèr hin mætasta,
er hin mjög auðga
allsherjar sköpun
innibindr,
öngri yfirsjón
ósæmdi með!
Hve góð af Guði
gjöf værir mèr!
hve gyldi ek Guði,
sem gaf, þakkir,
at ek af þínu
ágætasta
sakleysi flutt,
sem á vængjum,
í nánd við alsmið
elskuverðugann,
sá er svo fríða
samdi þik, komst;
Hann, sem mitt hjarta
hefir svo gjört
tamt, at taka við
tilfinníngum,
ok þat þarhjá
látit þíns vera,
þíns háa hjarta
sem himneskt er!
Svosem með sinnar
sálar-tendrunar
blíðu brosum,
þegar borin varst,
mjög glöð móðir þín
yfir mær grúfði,
ok sem hún yfir
äsjónu þína
af dauðans ángist
aflvana laut;
þá er þú hennar
enum þýðustu
faðmlögum frá
felst í dvala,
fyrr enn heyrði hún
hræríngu fóta
þess er þángat gekk
nè þæga raust
nálægt Israels
nauðhjálpara!
Svo hefir sál mín
sèrhvörri með
sinnis tilfinníng,
ok með sèrhvörri
upptendrun í sèr,
sem öflugt skók,
þennann þánka sik
þrátt viðbundit:
sjá! fyri Cidli
sèrt þú skaptr!
Ofan yfir hann
útbreidd grúfði
sí-skoðandi sál,
ok sá hann gjör,
eylífðarinnar
allann þánka!
sá hún í honum
hluta mikinn
vegsmarks, vegna hvörs
at varð hún til!
Hún var sem vín-teit
vegsamligum

upptendrunum af,
þær er allsjaldan
eins sterkar streyma,
í storð-búa sal
híngat af háum
himni niðr!
En í sára sorg,
sú er mælir
ok mark endanligt
ekkert þekkti,
í ógn ángistar
ónefnanligrar,
í dauðans dvala
drafnaði ok rann
sál mín í sundr,
nær sigu' í hjarta
harðar hugsanir
hinar aðrar
aumrar ósorgar
ok einvern
þá! æ þá var ek
í því standi
öllum af
yfirgefinn,
ek var einmana,
öngvann mann sá!
þá varstu, mær, meir
fyri mik ekki!
ek var einnsaman
í allri sköpun!
O! viðr allt þat,
sem er heilagt!
fyri dygð dýra
ok djúpar ástir,
fyri fríðleik þinn
yfir foldar dupt,
sem sálu þína
sakleysis fulla
svo hátt upphefr,
fyrir hans sakir!
Ok sè nokkuð enn
ágætara,
ef nokkuð enn nú
er æðra því,
sakir undraðrar
upprisu þinnar
af dauðans dymmu,
þegar dáin varst!
O! við kórónur
klárustu dýrðar,
ok viðr verðlaun
vegligra dygða!
seg þú mèr, Cíðli!
ek særi þik,
hvílík hugsun er
í hjarta þínu?
Hvat er þat, sem þú
þar finnr til?
hve mun möguligt
at mitt hjarta,
er svo heitt elskar,
undum lostit,
þitt eigi þekki
þvílíkt sem er?
Æ þann stórvæga
ok sterka þánka!
ógnanda þánka,
ilmsætann þó!
at hún uppvakin
er frá dauðum,
at ek einneginn
uppvakinn sè!
at við ei máskè
aptr deyum
bæði til hærra
ok til betra lífs!
En þeig ofdjarfa
ósk míns þánka
ok við hugar eld
upptendruð svo!
mik hefir máskè
merkjum lengra
hugsun þessi
yfir hóf leiddann,
ok ek ofheitt
hefir elskat fljóð!
Hve fæ ofmjög ek
elskat hana,
er ek æski mèr
hins æðra lífs

miklu meir
með at njóta
enn dvalar dauðligu
í dupti þessu!
Með hvörri mik
svo mjög heitt lángar;
hvört heldr þaðra
eðr hèr á jörð,
enn meir at elska,
af henni kyndtur,
himins eylífann
höfund ok vorn!
En hins tilbeðna
tignarfullr
jöfurs Jehóvæ
Jesús Sonur,
lífgjafi minn,
er í lífs háska;
vilja dólgar hann
af dögum ráða;
Hèr er hann nú
í háska staddr!
en ek gèt ekki,
eða hvörnig
gèt ek því trúat,
at gánga muni
hel-veg hann,
sem af heli mik
svo voldugliga
vakit hefir?
ok hvað opt eigi
undankomst hann
æðis árasum
ofsækenda?
En ef ek fór villt
ei at síðr,
ok ek átt hefði,
þar yfir hans
háski hvílíkr
höfði vofir,
mik ei minni sorg
ok megnum trega
at ofrgefa
öldúngis svo!
Fyrirgèf þat þá,
þú hinn dýri
mann-hjálpari! mèr,
maðr guðligi!
þríf þik þá lausann
útaf þeirri sorg,
sem þik einann er
áhrærandi,
eins ró rænandi
rauna mæðu
ok máske ekki
æfinliga.
Sè gjörvöll sál þín
sí-miðandi
þau á þrauta lok,
sem þínum hefir
þegar fyri fram
Frelsir háum
eflaust ákvarðat
sá hinn eylífi!"
Hann þenkti þannig,
ok því næst gekk
jafnsart út
af Jerúsalem,
ok fór með flýti
fáligra til
kyrðar kætta,
þar köldu líki
hans verit hafði
höggvin út gröf.
En jafnframt þessu
Jesú móðir
uppstóð ok innti
ángrbitin:
kæri Jóhannes!
hann kemr ei!
mun ek móts við hann
mèr því hraða!
Ef nú ei þegar
óvina hans
megnust morðgirni
mínum syni
spyrnt hefir dauðra
Spámanna til!
ef hann enn lifir!
sè arfi minn

elskuligr
eigi enn dáinn!
Ok sè ek verðug
augum at líta
enn nú eitt sinn hann;
æ! at skoða
augum mínum með
ef mèr leyfðist
ens spaka Spámanns
eigi spillta mynd,
ok líkams hegðun
míns ljúfa sonar!
Nær hans eitt sinn enn
andlit brosa
virðist með mildi
til móður sinnar,
þá vil ek voga
við hans fætur
guðdómi gædda
grátandi mèr
ok næsta skjálfandi
niðr at varpa.
Mundi María
Magdalena,
til náðar tekin,
titrandi svo
sèr voga at varpa
við hans fætur
ok þar úthella
auðmjúkum tárum,
hvör þó ei, sem ek,
er hans móðir!
Þat vil ek voga
vissuliga,
faðma fætur hans
ok fella tár,
ok nær augu mín
eru af gráti
óþreytt orðin,
á andlit hans
mun ek mæna þeim
móðurliga,
svo segjandi
með sárum huga:
Fyri fögur tár,

fyrsta gróða
miskunar þinnar,
sem mörg feldu
brár þínar, barn
þegar borinn varst,
undrunar unun,
ok alla sælu,
er í önd mína
úthellti sèr,
þá er englar Guðs
ódauðligir
fagnandi súngu
um fæðíng þína!
Ef þèr ek hefi
einhvörn tíma
daga þinna
dýrmæt verit,
ok ef þenkir þú
til þess sem leið,
heilagri hvörsu
meðr hollústu
ok barndóms blíðu
borgaðir þú
mèr ena miklu
móður gleði,
Er ek eptir leit
áhyggjufulla
í húsi hitti
heilögu þik
meðal meistara
ok margra presta,
er með undrun
ok orðaskorti
allir saman
á þik störðu!
Fagnaðarfull
hvörsu flýtti ek mèr
þèr á móti þá
með þöndum faðmi,
sá hvörki kyrkju
nè kennendr,
þèr at eins þrykkti
at þessu hjarta,
ok lèt með lofgjörð
lotníngarfullri

augum upplypt
til ens eylífa!
Fyri þá fenginn
fögnuð himneskann,
forsmekk eylífrar
farsældar þann! —
en þú ekki nú
á mik horfir! —
fyri manngæzku
þinnar miklu skuld,
sú er sèrhvörjum
sýnir mildi!
Sakir safnaðra,
sem þú hefir
af andláts blundi
endrvakit!
já sakir sèrhvörs,
sem ek taldi
heyr mik! miskunna
mèr þú, ok lif!"
Hún at svo sögðu
sèr burtflýtti!
svo háleit hugsun
til himins skundar
fjörugu flugi
fyrir augu
þess, sem þánki sá
var þenktr um!
En hinn eylífi
ást-mögr nú
ljúfa móður leit
á leið gánga,
ei með sjón-megni
manndómligu,
heldr hinu,
sem af himni kom!
Hvarmeð fyri fram
fær hann litit
fullglöggt fæðíngu
foldarorms hvörs,
með mold, í hvörri
maðkr byggir,
ok hvar fjör flýgr
frá honum burt,
sem ok sèrhvörn einn
Seraphs þánka!
Æ! ek mun, móðir!
miskuna þèr,
meir enn miskuna
móðir nokkr
syni sínum kann,
sannliga þèr
mun ek miskuna,
mik nær sýni
aptr upprisinn
ek frá dauðum!
meðr sjálfum sèr
svo hann þenkti,
ok gekk áleiðis
um annann veg.
Kom nú kvöld-rökkar,
kyrt var ok hljótt
allt hann í kríngum,
eins fylgendr
enir ósèðu
allir þögðu;
þannig gengu þeir
þar í stilli,
ok nú, nærsta seint
nálægðust þeir
svo heitnum hálsi
höfuðskelja.
Fannst þar ei fjærri
fjalli þessu,
ein undirbúin
afsíðis gröf,
hagliga höggvin
í hellis kletti,
framliðinn einginn
hafði fúnat þar.
Hana hafði sèr
hygginn Jóseph
af Arimathæa
látit uppbyggja,
at á hel-höfga
hinnsta degi
stæði beð byrgðum
yfir beinum hans.
Hulit var honum,
nær hana bygði,

hvílíkt helgidóms
hann þar lèti
musterí múrat,
og móti hvörs
moldum musterið
mundi taka!
Jesús nam staðar
hjá Jósephs gröf,
ok á Golgatha
guðdómligra
uppfylltum augum
ígrundana
horfði djúpsinni
háleitu með
ok þenkti þannig
í þeli niðri.
Síga dags þúngar!
svefnugu lopti
nú nótt skelfandi
nálægist með,
grúfandi yfir
Gethsemane;
brátt mun brattann hvol
bjartr dagr
aptr upplýsa,
sá er enn á ný
róligu rís
með rökkri þaðra.
Þú fjall Golgatha!
sem glæpamanna
enna ófrægstu
alþekja bein!
þú ert nú orðinn
at altari!
full-fúst er offrit
og fríviljugt,
til þess, at því sè
á þèr slátrat!
Brádt mun úr benjum
blóð þess renna!
velkominn vertu
vægðarlaus dauði,
til at myrða mik
fyri manna kyn!
mun þá minn Faðir
mik slíta
frægstum tróni frá,
þar fyrr ek sat.
Svo ok sjá munu
Seraphim mik,
ok margir vottar
meðal þeirrar
feikna-fjöldar,
sem ek fyrir dey!
velkominn dauði!
vegna þeirra,
sem eylífs eru
erfíngjar lífs!
Til hægri handar
hærsta Föðurs
fyrr skein ek skrýddr
skærustu dýrð,
skapari manna
ok skaptra vinr,
þeirra ek nú em
orðinn bróðir!
Einnig ískrýddr
yppurstu dýrð,
alþakinn undum
yfrit skærum
vil ek Golgatha
gjarnan á þèr
fyri þá láta
fjör útblæða —
Hèr snèri hann sèr
ok horfði á gröf —
þá vil ek þarnærst
í þessarar
kyrri hvelfíngu
köldu grafar,
eins ok á foldum
enna fullsælu
fárra stunda frest
fólginn sofa!
Sef ek betra blund
ok blíðara þeim,
sem Adam setti
sèr í þanka,
nær hinn myrk-mælta
mikla gáta

hels, sjálfum honum
huldulaus varð,
ok kvað, á kvöldi
kvíðafullu,
voldugt við heilags
vaktara boð,
rètt ok rígskorðuð
ráðs ályktun:
Hann skyldi halla
höfði ok deya,
ok um allmargar
aldir sofa,
ok yfir honum
skyldu arfar hans
fullum fetum
um fold gánga,
en hann ei heyra
hvað þeir ræddu!
En þeir einnegin
eru dauðir
ok ber bein þeirra
hafa barna spor,
utan athuga
hvað undir væri,
eins ok aðra mold
yfirgengit!
Æ! mun á meðal
enna margföldu
eylífðarinnar
sæ fagnandi
unaðsemda
ein vera til,
sú minni sælu
kunni samjafnast?
Vaktir verða þeir
vissuliga!
allir á einum
ununar degi,
hágráts ok hljóms
af hrósi sigrs,
helgi-halda
ok hátíða saungs,
þjóða þyrpíngar
munu þær vakna!
Þá hold mitt hefir
hvílst ok sofið
í móður skauti
moldugu jarðar,
ok Mannsins Sonar
þau en myrðtu bein
til lífs án enda
ek hefi vakit,
þá munu þagna
þúngar sorgir,
ok allr ótti
efanda dupts,
ok öll ángrs tár
munu afþerrast,
þá verðr dauðinn
þánki brosa
sætr hvörvetna
ok sigr-hross.
Engi finnst framar
fælilig gröf,
ok engi dauði
uppfrá þessu
á foldar nýrrar
fögrum mörkum;
nær ek hann álít
eptirleiðis,
umfer öll mín bein
ununar skjálfti,
manndóms tilfinníng
mállaus verðr!
Þeir gánga glæstir,
gladt skínandi,
koma þeir hvítum
klæddir skrúða;
margir munu þeir
bera meiðsla ör,
sem Mannsins Sonur,
sár ljómandi!
göfgun gala þeir
ok gleði-ljóð,
til sóma-sælum
sigr-herra,
sem þeir Son nefna
ok sinn bróður!
Hvör má á hauðri
her þann telja?

hvör meðal himna?
hans mergðar nafn
er þetta: þúsund
þúsundsinnum!
ok þessir allir
eru mínir!
Gjörvallt hið gamla
er gengit undir!
ek hefir uppýngt
alla hluti,
sjálfrar sköpunar
til sakleysis!
þó hlýtr þú,
áðr þetta skèr,
Golgatha! at sjá mik
gefa' upp anda;
ok þú, gröf! þekja
þessi mín bein!
Hann þenkti þannig,
ok því næst gekk!
hitti hann á leið,
ok hafði staðit
í skúma skoti
ok skugga rökkurs
Júdas hjá múrum
Jerúsalems!
Gaf hann sik í sveit
sveina helgra,
með þögn myndandi
meinleysis svip
sèr í ásjónu
svikafullri;
þó slóg hjartat hann
undir ham fögrum!
En Ithúríel
gekk undan honum,
ok frá trè-toppi
tígugligs pálma
heyrði fóta hljóð,
þó hægt gengi,
Messíæ, meðan
miðleiðis var,
Skaut hann sèr skjótt
í skugga niðr,
meðan fram hjá meið
Messías gekk;
fylgði hann hulinn
honum við síðu,
ok raust rómlágri
ræddi við hann;
sem eins kristins sál
enar síðustu
titrandi þenkir
tilfinníngar;
meðan maðrinn
missir anda.
„Eymd — svo innir hann —
Iscaríoths
er fyrir augum
alvizku þinnar
framlijá farinn!
þú at fullu veizt,
óhæfu verk,
sem hann athafðist!
hann þik heimuglá
hefir svikit.
Hann, sem frædt hefir
hegðan þín öll,
sá þín sèð hefir
svo mörg undr;
þeim er þinn munnr
hefir þrátt opnat
lífsins komanda
leyndardóma;
þann svein þinn virðist
þú at nefna;
hann sá hinn sami
hefir svikit þik!
Há-fleyg hljómar
fyri hlustum mèr
enn sæt Elóæ
ypparligs raust,
enn sèr ek opnar
engils varir,
er mik kölluðu
fyri kóngsstól þinn:
at ek færi fljótt
á fold niðr,
ok væri engill
Iscaríoths!

En ek yfirgèf
illvirkja þann;
er ek engill hans
ekki lengr!
vottr hans verka
vera skal ek
á hinum efsta
endrgjalds degi,
ok vopna mál mitt
móti honum
skelfiligri
meðr skruggu raust!
Ok midt á meðal
mjög skærra stóla
þeirra, sem með þèr
þjóðir at dæma,
verðugri voru,
vil ek gánga
dymmr ok dökkri
móti dómstóls nótt
breiða mund mína,
ok mæla þannig:
Vitnar ek við þann,
sem vegligt blóð,
sem lèt líf sitt
á láð í blóði
kross-hæð, festr, frá
fossa niðr
fyrir helga hönd
þess ens hjartkæra!
berliga hefir
brennimerkt sik,
á þann ógnar dag
Iscaríoth!
Sjálfr hefir hann
yfir höfuð sèr
eymd ok ógæfu
ofan kallat;
verkum hefir hann
hrópligum með
æstat sèr afdríf
útskúfaðra.
Víst er hann verðr
vesældar dóms
ok *frá augliti*
útkastaðr
mjög mildu' at verða
Mannsins Sonar;
meir enn makligr
enn myrkva veg
á at útrekast
eylífs dauða!
Sè honum sjálfum
sekr dreyri
hans yfir höfði
hèðan í frá!
ek em síkn-saka
af syndarans blóði!
Merkti Messíæ
í mildum augum
enn ódauðligi
Ithúríel,
þat hann sik þyrfti
þessari sorg
enn framar
at ofrgefa!
Því mundi hann mæla
fyri munni sèr:
æ! alla bar ek
aðra þánka;
allt var útsjónar
yndællra fyrr
mèr um mann-vinar
menta-svein þennann.
Þú ættir, Júdas!
um Jesú dauða
ljómandi at láta
lemstra-sár vitna
ok píslarvætti
prýða þik með,
einnig æru ljóð
ásamt heyra,
sem vèr sigrendum
súngin látum!
Svo þegar þannig
værir þú dáinn,
hefði hýr vinr
þína hólpnu sál
ljósi skrýdda leidt
ljómandi hendi

með sigr-sóma
at sælum tróni
ens mikla Messíæ,
mesta ok fyrsta
allra þeirra,
sem unnu sigr!
Ek hefði auglýst
álengdar þèr
þitt tignar-sæti
meðal tólf stóla
gulli glæstra,
sem geymast þaðra
Endrlausnarans
útvöldum tólf.
Þú yrðir allr
af unaðsemd
til fánga tekinn,
er tígugligann
ljóma litir stól,
ok hinn lifanda
Son Guðs sjálfann
sitja á tróni;
þá hefði' ek ok þar
þik nefndann vin!
kæranu hefði' ek þik
kallat bróður!
æ! með yndælltri
ástsemdar raust,
heitit hefð' ek þik
helgann Seraph!
Þá hefði minn mèr
manna kristinna
í ljósi látit
leyndardóma
undirvísandi
Iscaríoth;
hvað í sinni sál
hann sjálfr fann,
þá er spámanna
spektar andi
frá háum himni
hann kom yfir!
Þegar þú kvikna
þèr í hjarta
fannst dug ok djörfúng
móti dauðanum!
er af andanum
uppfræddr baðst
ósegjanligum
orðum meðr!
Er þú einnig gazt
ekki syndgat,
af því uppýngð var
önd þín og brjóst
til sæls sakleysis,
sem var helzta
Patríarks prýði
Paradísar!
En þèr eru nú
allir horfnir
þánkar ágætrar
upptendrunar;
sem burt fer blómi
brosanda vors,
ok lífs yndæli
útdeyr bráðum
allvænligum á
ýngismanni,
áðr alþrozka
fær aldri náð!
Eins er allt horfit,
Iscaríoth
minn fóstr-sonur
frá mèr víkr;
ek, sem varð-engill
var fyri skemstu
enna helgu eins,
fer nú einmana
á meðal engla,
sem umkríng mik
hugar hreldir
ok hljóðir standa!
Þjóð, Guð Messías!
hvað býrjar mèr,
ok hvað þèr þóknast
at ek þá gjöri!
hvört skal ek hverfa
til himins upp?
eðr er ek þess
af þèr virðtr

a sóma
í þik deya?
nsnart at Seraph
vendi
i sínu
afullu
egjandi:
a Pètr
ok einnig
áleitni
spillis af
ngi;
ek varð-engill
rðir hans!
óhannem
r settir
til at vernda,
kal Pètr
gin öðlast
endr.
un mun hèreptir
ndi verða
úngva þeirra
grljóða,
im til æru
aðsemdar,
yfirvinna,
reðið þèr!
lát hans
líkjast mínu!
rla var Seraph
var orðinn,
enn hann fyrir
ðar sakir
s engils
um skein;
r sveins þeirra
vörður!
mvegis flýtti
arinn sèr
um sínum
samneyta
tu máltíðar
igrar;
i hárri höll

lèt hann hjágengit
enna glis-glæstu
glæpamanna.
En gekk nú inní
amalaust hús,
rekkr ráðvandr
sem rèð fyrir,
þann fáir þekktu
þó, sem hann var;
þar settu þeir sik
með þögn stilltri
niðr til nautnar
ens ný-tilreidda,
eptir sáttmáls sið
slátraða lambs!
Mundi Jóhannes
Jesú næstr
með blíðu brosi
til borðs sitja;
miklu mildara
Messíæ nú
andlit sýndi sik
samkvæminu,
runnu þar útaf
rósemd, ángr,
djúp-sinni ok sæla
fyri sitjendum!
Svo var Jóseph,
þegar svíaði
hans tilfinníngu
tendrunar fyrstu
midt í samsæti
sinna bræðra,
þá straum sinn stemdu
þau en stríðu tár,
ekka tár af því,
er augun sá!
Þá at þögnuðum
þúngum harmi
aptr uppkomust
orð á túngu,
hann ei lengr lá
ljúfum um háls
Benjamín bróður
ok brjóst-hreldann

fyri föður sinn
feginn lifði.
Sýng, minn skáldskapr!
um skilnað sárann
elskandans við þá,
sem hann elskaði,
ok um viðræður
vináttu hryggrar,
kveðju síðustu
kærleiks-fulla.
Líkt sem lærisveinn,
er með lofsverðum
Jacob nefnast nam
niðr þrumu,
ok á Patm-eyju
einsligri sá
einnig eptir þat
opinberanir!
Við mildt Messíæ
um máltíð þessa
brjóst, trútt talanda
tilfinníngu
furðu frábæra
fullrar sálar,
hóf upp til himins
heilögum frá
augu sín augum
hins ást-verðuga,
svo tendrist fullr
tilfinníngar
ok sællrar einfeldni
saung-straumr minn!
Mælti Messías,
ok af mikilli
hrygð fullum horfði
hug ok augum
á samsitjendr,
segjandi þannig:
af hjarta hefir
híngat til mik
lángat lambs þessa
loks at neyta
ásamt með yðr,
áðr enn líð!
Nú er tími til
takmarkaðr,
at verði votta
enna vísu orð
innan skams uppfyld,
sem um mik hafa
fyrifram kunngjört
foldar þjóðum!
Spámann þekkið þèr,
þann er sjónar
guðdóms virðtr var
vegligrar mjög,
sá er sællra nam
Seraphims raddir,
hvörjir honum,
sem á hástól sat
hátíðligt himins
haleluja
svo háum hljóðum
til heiðrs súngu:
At musterisins
máttar stólpar
ok traustr grundvöllur
titruðu við,
ok hinn háleiti
helgidómr
allr uppfylltist
offur skýum!
Þar var ek ok svo
á þeim tíma
föður mínum með
í mikilli dýrð!
ek var þar einnig
af engla túngum
heitinn heilagr,
heilagr Guð!
Einnèginn offr
ölturum frá
mèr til göfgunar
gullnum stigu;
einnig mín vegna
musterit skalf!
ek var Abraham
ærit lángt fyrri.
Aðr enn uppaf
afgrunns-vötnum

hófst með hæðum Guðs
þetta helga land;
ek var áðr enn
alheimr fæddist!
en þessa þánka
með þeirra stærð
er ei yðr nú
unnt at grípa!
Speki himneskrar
Spámaðr sá,
þeim dýrð guðdómsins
gafst at líta,
hefir ok einnig
meðal ókomins
einn mann, eins ok þèr
eruð, sèðann,
ok af andanum
uppfræddr, þannig
laungu fyri fram
frá honum sagt:
Mannsins guðliga
mynd ok prýði
eru með öllu
undirgengnar!
friðsemdar ára
þau en fögru bros,
ok sèrhvör lífs ró
sjást ei framar.
Gjörvallar eymdir
glæpamanna
yfir höfuð hans
helltar eru!
mjög blöskrar mönnum,
svo þeim mál stemmist,
nær þeir sára sjá
sálar eymd hans,
ok undan honum
augum snúa.
En hann bar allar
eymdir vorar,
öll vor örkumsl
tók hann uppá sik;
vèr meintum mundi
misverka sinna
hann, *svo hart píndr*,
hegníng þola!
ok hefnd ofsækti
illgjörða mann!
En hans blæðandi
benjar eru
allar vegna vor
svo víð-opnar!
sjálfir vórum vèr
þeir er vondt gjörðu;
hefir plágunnar
pínandi hönd
honum í vorn stað
svo hart þjakað!
Hann firrtist friði,
svo vèr frið hefðum,
ok hittum hjálpráð
undir hans vængjum!
allir viltumst vèr
um veg rángann,
ærit óvitrir
ok aumir til,
oss veg ok vísdóm
at velja sjálfir
Hèr fyrir hefir
sá enn hefnandi
orri skuld allri
á hann varpat;
hann er, sem fær oss
friðþægíngar,
ræðir fyrir oss
ok í rètt geugr!
ok líðr saklaus
þat oss líða bar!
Allt til hels mun hann
hlýðinn verða,
ei guðdómligann
opnandi munn,
líkt sem þá leiðist
lamb þegjanda
offurs altari
at til slátrs!
svo mun þessi þjást
þolinmóðr!
Numinn er hann burt
nú frá dómi!

hvör hans friðþægða
fá mun talit,
eðr hvör mun hans
heilögu skara,
sem hann rèttlætti,
reikna kunna?
Með því hann hefir
í helga fórn
sakir syndara
sitt líf gefið,
munu honum heims,
heilar ættir
til nýrrar sköpunar
nú uppvakna!
ok hans aldr
verðr eylífðin,
Svo mælti mildr
Messías vor;
horfði til himins
ok heppti ræðu;
því næst þannig
eptir þögn lánga
til sveina sinna
sagði framar:
Síðasta sinni
til samans vèr
snæðum kærkominn
kvöldverð þennann,
því ek mun eigi
upp hèðan frá
vinum mínum með,
sem ek mjög elska,
sætann vín-viðar
vökva drekka,
eðr eta lamb
alit í dal!
En í farsælum
friðar tjöldum,
þar vistar verur
eru víst margar,
glöðu þeli þèr
þennann á ný
Messíam yðar
munuð líta!
Ok í samsæti
sáttmálans feðra
helgar hátíðir
halda at nýu,
er aðskilnaðr
aldreigi mun
nè nokkur ami
ná at slíta!
Jesús þagði þá,
at þessu mæltu,
ok hans sveina sveit,
er sat í kríng;
svo setti hljóða
í sal forðum
helga manna mergð
á Moría;
Nær hinn hyggnasti,
meðal heilagrar
Abrahams ættar
ýngismaðr,
Salómon, sína
siklíngs kórónu
frammi fyrir
fórna altari,
ok fyri augsýn
þess ens eylífa
næsta auðmjúkr
niðrlagði,
er var viðlokit
vígslu bæn hans!
Þegar þoka
fyri þjóðar sjón
Drottins dýrðar
dásamligustu
mikit musteri
mundi fylla,
svo prestar sjálfir
sjáandi þat,
offurs embætti
ei' gátu framit,
ok hátt hljómandi
haleluja
fagnaðar saungva
fyri þögðu.
Sèrhvör þagði þá,
meðan þannig stóð,

utan hvað einhvör
ákallenda,
af helgum ótta
yfirfallinn.
hóf upp hrædd augu
ok horfði gègn
opinberunar
öflugri nóttu.
Ok með titrandi
tilbeiðslu raust
hrópa: heilagr!
heilagr! mundi
haldandi höndum
hátíðliga
með innstu auðmýkt
upp til himins.
Svo þagði sèrhvör
sveina Jesú!
svo leit Lebbæus,
lágt mælandi
augum sínum at
Iscaríoth
einn, meðan allir
aðrir þögðu!
Æ! nú veit ek vel,
at vissuliga
Mannsins Sonur
muni deya,
hvað ok svo hinir
hugsa sveinar,
ok hafa rètt ráðit
af ræðum hans,
er hann svo opt
fyrir oss þerla
haldit hefir
um helför sína.
Kom þú, kvala ró,
kaldi dauði!
ens full-far-móða
ferðamanns svöfn!
sýn mèr miskun þá
ok meðaumkun,
er hinn æ bezti
allra manna
verðr færðr fram
sem fórnar lamb
altari at;
mín einka huggan
vertu velkominn,
vitja mín þá!
Hèr tók hann heldr
hærra at mæla,
en ekki' ok andvörp
orð hans slitu!
leit þá Lausnarinn
Lebbæum sinn,
ok þik einnegin
Iscaríoth!
Með hrygðar megni
mannelskufullu
horfði hann um kríng
á hóp sveina,
ok sagði síðan
svo til þeirra:
já, ek kann yðr
augljóst gjöra,
at eflaust einn
meðal yðar tólf,
er sá mik svíkr,
sveina minna!
Blöskraði ok billt varð
borðsitjendum;
allir aðspurðu:
er ek þat, Herra?
ansar Messías;
já einn af tólf;
einn af yðr,
sem ásamt haldit
þessa meðr mèr
máltíð Páska!
At sönnu-sveif þá
svipr strángr,
dymmur dóms svipr
Drottni á augu —
at sönnu Mannsins
Sonur gengr,
sem spakir spámenn
hafa spjallat fyrr,
sinn veg, göfgann gáng,
guðdómligann!

Vei þó vesælum
vèlræðis smið
þeim, sem hann svíkr!
því sannarliga
þarfara' ok betra
hefði þèr verit,
at fæðast aldrei,
ógæfumanni!
Jesús sagði svo,
ok um sveina hríng
alvörufullum
augum renndi;
Júdas eitt sinn enn
atspurði hann:
er þat ek nokkuð?
ansar honum
ljúfr Lausnarinn
lágt mælandi
þessu: þú sagðir
þat nú sjálfr!
En friðar þánkar
fullir af ró
gjörðu Guðs Son
aptr glansanda,
háar hugsanir
um heill eylífa
útaf ásýnd hans
yndælar skinu!
Uppstóð arfi Guðs
til at innsetja
dauða mynníngu
dýrmæta síns!
hèr mælti hann þau
hátíðlig orð,
sem kenni-klerkar
meðal kristinna
sífeldt svo margir
ok söfnuðir
vanhelga voga
viðhafnar saung,
á sik æstandi
úrskurð dauða!
þessa ok þeim líka
þekkir hann eigi,
því hvörki lifði
þar, til nè dó
á krossi Kristr,
at hann kvittaði
ena eylífu
illgjörðamenn.
Allir meðtóku
af honum brauð,
þat er hans hafði
helgat munnr;
blessuðum bikar
bergðu þeir af!
allir með auðmýkt
ok ángri stilltu,
klökkvir komu þeir
at knjám honum
til at taka við
tignarfullum
af hans sjálfs hendi
helgidóm þeim.
Jóhannes jafnsnart
sem Jesúm nálgast,
ok leit ljómanda
líknar bikar
fèll niðr flatr
at fótum hans,
kysti þá klökkur
með kærleiks tárum,
þau hann lausa lèt
lokka þerra!
Lát hann minn líta
ljóma dýrðar!
Jesús sagði svo,
ok sínum brá
augum almáttugs
upp til Föðurs;
stèg þá Jóhannes
á stað hærra,
ok sá í sal niðri
söfnuð engla!
vissu Seraphim,
at hann sæi þá!
Af feikna furðu
frá sèr numinn
stóð nú Jóhannes
ok starði á þettað;

ríels glansi
yfir hann;
heiðrs hegðun
n-skærann
ði Raphaels
a á ljóma.
ann sá ok Salem
llri prýði
nligrar myndar
sèr brosa;
um útbreiddum;
i þessum
i Jóhannes
ðliga.
endi hann sèr við,
egligust sá
ró mjúkustu
síæ augna
glögt glausa
lóms merki;
hann samstundis
sèr numinn
mikla Méssíæ
ıjúku brjósti!
eð lágum lopt-blæ
und heitri
ti Gabríel,
Messíam svo:
ef þú örmum
ok þenna
þú Guðs mikli
algángari!
ælti Messías:
ıar dýrðar
yri tróni
t þjóna mèr
aka tröppu
ır skæra,
r Elóa
r ástaðit
ens eylífa
helgasta!
ríel tignar hann
tilbeiðslu!
om nú loks Júdas

kastandi sèr,
sem Jóhannes
at Jesú fótum;
honum Guð-maðr
gegndi þannig:
statt upp, Júdas!
ok strax honum gaf
kaleiks dýrann drykk,
sitt dauða mynni!
Hánn tók við honum
með hæglæti;
horfði Messías
honum í augu;
mjög hrærðist andi
Messíæ þá,
hann með hárri raust
hermdi þannig:
Alla þekkir ek,
sem ek útkjöri;
en sá mik svíkr
er í sveit þeirra;
ek þat yðr nú
augljóst gjöri,
þèr svo því trúið,
nær þat er skèð!
Ok svo vel vitit,
hvör verka laun
taka muni sá,
sem trúr reynist,
merkið af mèr
hvörsu mikill er
verðugleikr þess,
sem vinnr sigr!
Hvör mann meðtekr
af mèr sendann
mik sá meðtekr,
ok meðtakandi
mik svo meðtekr
þann er mik sendi,
sú kóróna sízt
svikara gefst!
Enn eitt sinn yðr
ek þat segi:
eflaust er einn sá
í yðar hóp,

nú hèr nálægr,
sem á nótt þessi
Mannsins Syni mun
morð-svik brugga!
Einn leit til annars
ok enn sem fyrr
allir með ángist
um kríng horfðu;
Pètr Jóhanni
prúðum bendti,
hvör Jesú hjarta
hallaðist at,
hann spurði Herrann
hljóðt at þessu:
þeim ek með ástsemd
alúðligri
ok bróður-blíðu
brauð þetta gef,
sem ek ídýfi,
er hinn sami!
Jesús sagði þat
við Jóhannem!
Ok þann brauð-bita
bragð-hýr næsta
aðrètti Júdæ
Iscaríoth;
Jóhannes sá þat,
ok jafnsnart skalf;
mátti þó ekki
sakir mann-elsku
níðíngs nafn
nokkrum segja!
Júdas æðir út
með ofstæki,
nú var nótt komin,
ok næturinnar
ærnar ógnanir
umkríngðu hann;
stóð hann starandi
stífnum augum
útí myrkrit audt,
ok einsamall nú
viðr sjálfann sik
sagði þannig:
Hann veit þá vissar
vèlar mínar;
mun nú maðrinn,
sá enn mjúkláti,
Jóhannes, sveinninn,
sem jafnan brosir,
meðan menn eigu
málstað við hann,
allt innan stundar
uppskátt gjöra!
hvað hann hljódt nam
við hjarta Jesú,
er þat svo, alræmt
á augabragði!
Veri þat svo þá!
þessir nýu
ráðendr meiga
renna á flótta,
ok fyrr knè-krjúpa,
en kóngar verði!
svo má tiltakast,
at tíni niðr
hoskr Jóhannes
hlátri sínum,
ok dirfska Pètrs
digni í böndum!
Ok hvað sik sýndi
sjálfr Jesús
strángann ok styggann
ok sterkt bjóðanda;
nær strax at stundu,
statt upp! hann kvað,
svo skipar Jesús
ekki Jóhanni!
hann er hýrari
hugljúf sínum!
At sönnu sjóla
má sízt skipa!
sjá vil ek þá fyrr
enn sjólar verði!
böndum bundna
er þá bezt at sjá!
en vinur þeirra
vill nú deya!
Hvað er þat? deya?
hvílíkr þánki!

hvað er at hugsa
þat hann deyi,
sem svo uppvakti
sjálfr dauða?
deya? vill deigja-
dug míns hugar
þánki þessi
ok mèr þor veikja?
Vert ei svo mein-meirt,
nè mennskt um of,
þú mitt plágaða
ok pínda hjarta!
firrist hann fjöri,
er þat fullsannat,
at tóm tilvifjun
hefir tákn þat gjört
at hans óvinir
svo opt mistu!
Þú er ok eflaust
eintómr hann
drauma dári,
en drottinligr
síðr enn ekki
sendiboði!
eins hinir prúðu
prestar vorir
eru vel vísir
ok vígðir menn
Guði guðanna
gjörsamliga!
Hata þessir hann
hvörvetna þó,
lögum Móísis
lifa þeir eptir,
ek er fyrst ok fremst
fulltrúi þeirra!
en hann mun máskè
eigi missa líf!
Fýsir mik hann fast
fjötraðann sjá,
ok heyra hvörnig
hann þá talar;
skèð gæti geði
gleymdist þá hans
hár ok *vin-veittr*
verðugleikr
menta mannsins,
sem hann meir elskar,
ok Júdas yrði
aktaðr hót,
sem nú er nærsta
neðarlà settr!
Hraða má ek mèr,
því mín vænta
drottnar Jórsala
dýru borgar!"
hann at svo hermdu
hleypr óðum
at höll áðrnefnds
ypparsta prests!
Svo var sann-heilög
samkoman öll,
svosem síðar meir
söfnuðr helgr
fólksins frómlynda
í fegurð hreinnri
augum sýndi sik
sigrvegara,
hvörs líkhams lemstr
ljómuðu þá.
Þegar kristinna
kærleiksrík æska
aptrkom
frá Ananíæ
greftrun, sèr til grands
sem at Guði laug,
þá er þar ekki
hjá þeim framar
varmenni var,
til at vanhelga
hinna heilögu
hugar eindrægni.
Messías fullviss
mikilleiks síns
ok fyri fögnuð'
forlíkunar,
sem nú var nærsta
nálæg orðinn,
allr útbreiddr
í eylífðar ljósa,

greindi með hátign
guðdómligri,
ok ró indællri
sínum útvöldum:
„Með dýrð mikillri
Mannsins Sonur
er nú auglýstr!
ok enn þótt hann
sannr maðr sè,
sömuleiðis,
er ok fyrir hann
Faðir hans, Guð,
dýrðligr gjörðr
dásamliga.
Þá himins hærstu
huldir domar,
ok guðdómrinn
gjörast mönnum
fyri framkvæmd hans
færðir í ljós,
mun fyri miskun
utan mælíngar
Faðir hans fá hann
forkláraðann!
Brátt mun hann birta
bur sinn mönnum,
svo þeir hann sjái
í sinni prýði!
yðar hugar hrygð
hindrar mik, börn!
hví harmið þèr svo,
mínir hjartkæru!
At vísu mun ek
við yðr skilja,
ok þèr munuð mín
mæddir leita;
ok mik ei finna,
því um þann veg,
sem geng ek, getið þèr
gengit eigi!
Enn grátit ekki
útaf því meir!
þèr mik án efa
aptr sjáið!
boðorð gef ek
börn! yðr nýtt,
sem er ypparligt,
æðra miklu,
enn þat setníngar
samdir kenna!
Elskist innbyrðis,
svo sem elskaði
yðar Messías
yðr sjálfa!
hvör annann elska
skuluð allt eins þèr!
þar af vita þá
þjóðir allar
at sèuð mínir,
samhuga þèr
ef svo innbyrðis
elskist jafnan!"
Nú stóð upp Pètr
ok nálægðist
Jesú, spyrjandi
jafnsnart hann at:
Herra! hvört fer þú?
honum svarar
Messías aptr:
mèr þú ei kannt,
hvört ek fer, fylgja
fyrst at sinni!
En síðar meir,
á sínum síma
muntu mèr fylgja,
ok minn þann veg,
sem ek geng, gánga!
gegndi Pètr
honum hèr til
með heitu brjósti:
Fyri hví fæ ek
eigi fylgt þèr nú?
ek lèti líf mitt
líf þitt fyrir!
þú lètir líf þitt?
svarar Lausnarinn;
sannliga, Símon!
segir ek þèr,
nú í nótt áðr
nýr rís morgun

mèr munt þrisvar þó
þú afneita!
Upp var nú Jesús
aptr staðinn;
fellr hann þá fram
ok fyrirbiðst;
krupu kríngum hann
kærir sveinar!
eruð þèr ok svo
allir hèr við?
sagði Sonur Guðs
sinnis-hryggr?
hèr erum vèr
svara hinir þá!
Eins mál heyrir ek
ekki framar!
eðr eruð þèr
allir hèr við?
sagði Lausnarinn;
en Lebbæus
ansar titrandi:
Iscarioth
er hèr nú ekki!
ok í því sama
sem hann þat sagði
sèg hann niðr;
Upphóf andlit sitt
Endrlausnarinn
himins til ok bað
með hárri raust:
"stundin er komin,
at stórann sýnir
þinn hinn frumgetna
í fegurð sinni,
sýn hann nú sjálfr,
svo þú verðir,
Faðir! dýrðligr
fyrir hann gjör!
Alla dauðliga
undir hans vald
gefit hefir þú
gjörsamliga,
at hann af dauða
uppveki þá,
ok þeim eylíft líf
einnig gefi!
En þat eylíft líf
er at þekkja
þik, þú eylífi!
ok þann er sendir,
Jesúm Christum,
Konúng ok Son!
ek sèr í anda
allrar nú þegar,
Faðir! fyllíngu
fullkomnunar!
A jörð ek þína
hefir auglýst dýrð,
góð skil gjörandi
guðdómsins ráði,
kostuligar mèr
eru kórónur
hjá þinni hægri
hendi geymdar!
Muntu mèr, Faðir!
þá er mín var, dýrð,
áðr allt sköpum,
aptr gefa!
ek þitt auglýsti
ógrligt nafn
enum útvöldu
af ætt syndugri!
Þá hefir þú mèr
þegna gefit!
þeir hafa þau,
sem ek þeim kendi,
trúliga varðveitt
vísdómsins orð;
þess er ek þeim
fyri þèr vitni!
þekkja þeir ok nú,
at þat ek hefi
er af þèr
einum saman!
Því ek þeim hefi
þat gjörvallt kennt,
sem þú mèr áðr
sjálfr kendir,
þannig hafa þeir
þat meðtekið;

svo ok sannleik þann
í síns hjarta
dýpsta grunn grafit,
guðdómligann!
at ek af þèr sè
útsendr, Faðir!
Fyri þeim bið ek,
Faðir minn! þik;
en fyrir heimi
læt ek óbeðit!
þvíat þeir ogsvo
þínir eru;
svo sem í sælu
sèrhvörrar eign,
sífeldt erum við
sameinaðir!
Fyri þeim bið ek,
Faðir minn! þik,
þvíat í þeim,
ok þeirra vegna
em ek auglýstr
ok svo með dýrð!
burt, ek fer nú frá
fold þessari
strax, ok stíg
uppá stól himins!
upp til þín, Faðir!
ek aptr kem;
En þeir í heimi
eptir verða,
ok svo lengi sjá
syndara mæðu,
þeirra finnandi
ena þúngu neyð!
lát hinni háu,
heilagi Faðir!
þá vera þeirri
þekkíng trúa,
sem þeir um þann
munu þá hafa,
sem svo er orðinn
sáttr við menn!
Eitt veit þeim vera,
sem við erum;
eitt hús af bræðrum
einúngis fullt!
önn þeim æ fyrir
ól ek sjálfr,
meðan þeirra mynd
maðr ek bar;
ek vakti yfir
athugasamr
ódauðlignm æ
anda þeirra!
Allir, ó Faðir!
eru þeir hèr,
öngvum hefir ek
af þeim glatat!
einn mik yfirgaf
arfi glötunar;
vísum spámanni
vottr orðinn!
Framvegis fer ek,
Faðir! til þín;
mælir ek þetta
meðan lifi
hèr í heiminum
hjá þeim nú enn,
svo mynnast meigi
minnar dýrðar,
ok, sem ek sjálfr,
meigi sik gleðja!
þeir þinn lífs lærdóm
hafa ljúfir heyrt;
hatat hefir þá
enn hrekkvísi,
eins ok hefir hann
hataðann mik;
beiðist ek eigi,
at þú burttakir
þá úr þverlyndum
þessum heimi.
Veit þeim volduga
verndun at eins
gegn enum illa,
sem þá ofsækir,
illfúsum anda
eyðileggíngar;
því þeir ei eru
áhángandi

syndara solli;
heldr sakleysi
einúngis í,
svosem ek, gánga!
Heimrinn hlutdeild
hefir öngva
þínum friðþægðu
frelsíngjum í!
þá í sannleik þú
þínum helga!
sannleikr sá
eru sjálfs þíns orð!
Svosem þú sjálfr
hefir sendann mik
híngat í hèim
af himnum ofan,
ek þá eins líka
aptr sendi,
ek gèf ok mitt líf
út fyri þá,
at þeir helgaðir
ok hreinir meigi,
friðþægði Faðir!
fyri þèr byrtast;
þó bið ei at eins
ek fyri þessum,
minn ljúfi Faðir!
lærisveinum;
nýrrar sköpunar
næsta mörg börn
munu með tíð
verða mèr borin,
arðr afsprottinn
orðum þeirra,
sem daggar dropar
af dags morgni!
Fyri þessum þik
þar með ek bið,
at þeir eitt sèu
allir saman,
eins ok við erum,
eylífi Faðir!
ok at við veröld
viðrkènni,
at þú eflaust
hafir útsendt mik!
Ek hefir öllum
eylíft líf gefit
þeim sem þú mèr gafst
þat er mín dýrð,
at þeir eitt sèu
með eindrægni,
eins sem við til eins
öndverðliga
augnamiðs alla
algjörða lètum!
Ok at allir heims
afbrotamenn
verði varir þess
ok vitandi,
Jesús af himni
sè á jörð sendr,
ok at Guð elski
inniliga
öll forlíkunar
endrleyst börn,
eins ok hefir hann
enn hjartkæra
sona frumburð sinn
sjálfr elskat!
Mínir friðþægðu,
Faðir! skulu
sannliga saman
safnast til mín,
svo þar sem ek er
sèu þeir líka,
ok mína sjái
mektuga dýrð,
er þú mèr, æðsti
elskunnar Faðir!
gafst fyrr enn gjörvalls
grundvöll lagðir!
þekkir þik eigi
þessi heimr
ríkr ránglætis,
rèttláti Faðir!
en ek þekki þik
ok þann hinn djúpa
ljósann útvöldum
leyndardóm set

um sjálfs þíns guðdóm
ok sendíng mína;
ok vil enn framar
auglýsa þat!
Svo at sú elska,
sem þú, Faðir!
elskaðir mik með,
þeirra mýkt hjörtu
einnig inntaki,
ok einúngis hann,
sem þá friðþægt fèkk,
fylla nái
ódauðligann æ
anda þeirra!"
At mæltu þessu
Messías sik
tók upp án tafar
til at hefja
forlíkunar för
móti Föðurnum,
yfir Kidron
undir kaldann dóm,
gengu lærlíngar
með Lávarði.
Nær hann nálgast læk,
ok nætr suðu
algjörla heyrði
frá olíu-trè,
hann á hæð-einni
hèr nam staðar,
ok mæla mundi
fyri munni sèr:
„Hèr gegnt, Gabríel!
í garði niðri,
hvar hið háa fjall
hefir sik upp,
finnst einn einsligr
afvikinn staðr,
tuttugu skygðr
af trjám pálma.
Móti mjög háum
meiða toppum
steypir sèr á storð
frá stjarna slóð
nóttin næstá lík
niðrslútandi
fárbröttum björgum,
bráðliga þar
saman-safna þú
sveit af englum!"
At greindu þessu
gaf hann sik nær
æðri athöfnum,
enn unnizt hafa,
samizt eða sèzt
á sjónar plátsi
endaleysis alls,
frá engla burði,
hauðrs sköpun
ok himnanna gjörð,
eptir nè áðr
aldrei skeðar!
Guðdómligustu
gaf hann sik til
með hægð ok stilli
hreistiverka,
ei mundu merkjast
kríngum Messíam
umbrot, ærsli
nè ókyrrleikr.
Eyrum einúngis
ununarrík
háðum hvörvetna
undir hègóma,
lítilmótlig
ok lág at hófi
til at fylgja fast,
sem förunautar,
athöfnum íta,
sem eru dupt;
Ei heldr umkríng
eylífann Föður
var hark, háreysti
nè hristíngar,
nær útaf einum
óverum hann
at brjótast bendti-
bygðum heimum!

Hèr hefr

fimtu bók Messías.

Enn á eylífum
alvörufullr
sat nú Jehóva
sínum tróni;
allnærri honum
Elóa stóð
sí-frægr Seraph,
ok svo mælti:
Hví er þitt andlit,
þú hinn eylífi!
nú svo ógrligt
á at líta?
ok hví frá æðstum
augum þínum
ofanleystrar ódt
einskær dómr?
Hví með hávaða
hèðan slíkum
rammar reiðir
ræða niðr?
töluðu þessar
tíu þúsund,
strax aptr aðrar!
ok hinar þriðju
öskra-heyrir ek
álengðar nú!
Stigu fram stjörnur
fyri stuttu þar!
varla var af þèr
vendt niðr augum,
fyrrenn flúðu burt
hin fögru hvel;
ok hví allt um kríng
ei' at venju,
heyrir ek hljóma
heima saungva?
Hvört sem þú horfir
harla vídt um
þik í kríng
þagna heimar!
sèrhvör Seraph þá
af saung lætr,
kèmr kyrr þögn
yfir Kerúbim!
Alls einginn enna
ótöluligu
þúsund-þúsunda
þúsund sinnum
syngr nú sálm
um Son eylífann,
einginn af öllum
yptir nú rödd!
Alla mergð yðar
ef ek skyldi
til enda telja,
mundi tala sú
útheimta af árum
aldir heilar,
ok þèr þegið nú
þannig allir!
eingi syngr um
eylífann Son!
Sín allir englar
andlit hylja
á bæn framfallnir
fyrir Guði!
vill tign þín til þess
taka sik upp,
Drottinn! yfir jörð
dóm at halda?
Því þetta boðar,
sem þú ber nú
eflaust yfirbragð,
eyðileggíngu;
ræðir reið ásýnd
rèttlætis dóm!

eðr er nú þinn
ásetníngr,
at rjúfa ok raska
ríki Satans,
Guð! ok slá grimmann
guðlastara?
Dregur út, Drottinn!
svo í dymmu þú,
at hinn eylífa
íllt-gjöranda,
at fullu ok öllu
ok honum ásamt
sem hann umkríngir,
eyðileggir,
flæmi fjandligrar
fordæmíngar.
Skal þess níðíngs nafn
nú ekki bók
lengr lesast á
enna lifendu,
sem þèr þóknaðist
þó at skapa?
á hann at afmást
öldúngis svo,
at hann eingi sè
meðal eylífra?
Líta lystir mik
liggjanda þann!
hegnandi hendi
hann mik þinni
fallinn fyri
fýsir at sjá!
hve þín þúngliga
þrykkir honum
refsandi reiði,
ok rammar kvalir,
ei nokkru nafni
sem nefnst geta.
At óp ok ýlfr
hans örvæntíngar
himnar, helvíti,
ok heimar nemi,
ok at hátt hrópi,
þegar hjáganga,
ein til annarar
allar stjörnur:
þar liggr þessi
þrjótskufulli
upphlaups æsir
oltinn um koll!
Unz þú hvirfil-hvin
hvast-blásandi,
ok blossa bitrari
báli hvörju
lætr at lyktum
yfir leiðann dólg
falla fullkomna
foreyðíngu.
Ef vilt, vandlætir!
vopna þú mik!
gjör mik einnig út
til orustu
ens ógrliga
ásýnd móti!
gèf mèr ægum af
ofviðrum þessum
þúsúnd þrumur
ok þykkva nótt!
girð mik geisi-styrk
guðdómligum.
At ek fram fyri
þína fögru sjón,
í dauðans dyrum,
dólga þinna
hótandi höfuð
í hel slái,
þúsundum saman
þúng-höggr mjög!
O hvörsu ert þú
ógnarligr!
hve sárann senda
sèr útaf þín
deyðandi augu
dóm ok reiði,
já vægðarlausa,
Jehóva! grimd.
Lifð' ek laungu fyrr —
ek lít til baka
inní eylífðir
undanfarnar —

þú víða veröld!
enn varðstú til;
þá voru þegar
þessum yfir
aldir alda
Elóa, mèr,
framhjá flognar,
er þú fyrst bygðist!
Ok öngvanegin
eru mínir
naumt deildir dagar,
sem ens dauðliga,
sá er uppsprettr,
öðlast blóma,
ok innan stundar
er orðinn dupt!
Aldr eylífða
yfrit lángann
ek þik, Jehóva!
hefi jafnan sèð,
en leit aldreigi
inn til þessa
eins ógnarliga
ásýnd þína.
Æ! nú er af þèr,
eylífi Guð!
orðit uppvakit
fyrir alvöru
þitt drottinliga
dóms vandlæti,
ok þínar allar
eyðandi plágur!
ok gjörvöll þessi
guðdómsins dýrð,
sem einskær elska
hefir æ verit,
er nú ei orðin
utan reiðt!
Ok sjá! ek hefi
við hinn eylífa
Drottinn Drottnanna
dirfst at tala,
ek, sem er ekkert
annat enn ský,
er þú uppjóst *mik*
af í fyrstu;
eitt lítit blæ-blak
af blástri þínum;
endanlig at eins
engils vera.
Reiðst mèr ei, Faðir!
renn-at til mín
ógnar augum þeim,
sem þú afvarpar
nú á jörð niðr
neyðar-boða,
at þau ekki mèr
afli dauða!
Meigi svo mitt nafn
eigi meir standa
enna eylífu
áritat bók
ok ek ljóma Guðs
allrahelgasta
aldrei uppfrá því
eigi sæti.
Stíg ek strax, Seraph!
á storð niðr,
þar Guð Messíam
mun ek dæma,
sá er milli mín
ok manna kyns
sik hefir settann
sjálfviljugliga.
Fús ok fullbúinn
til at forlíka
Guð-maðr orðinn,
gjörvöllum eptir
mínum víst vættir
vandlætis dómi!
fylg mèr í fullri
fegurð þinni
álengðar eptir,
þú minn útvaldi!
Drottinn sagði svo,
ok sínum stóð
enum eylífa
upp af tróni!
í því hann uppstóð
undir honum

gall við hinn glæsti
guðdómsins stóll!
Ens hærsta hristust
helgidóms fjöll
ok með þeim ásamt
ölturinn skulfu,
meir enn manndómligs
Meðalgángara,
með fórn-altari,
ens friðþægjanda;
heilags heið-myrkrs
hyljandi ský
þrisvar flugu þau
þá til baka!
Dómstóls hinnsta hæð
hrærast mundi
frekt í fjórða sinn,
svo þar framkomu,
ber gjörð við bifun,
blöskur-stig hans!
stèg hinn sterki Guð
af stól himins.
Eins sem nær uppi
um alla himna
hátíð heiðrsfull
haldin verðr,
ok hinn eylífi
allsherjar með
bjóðandi bendíng
boðskap gefr!
Þá allt í einu
á öllum stjörnum
ok sól sèrhvörri
sínum allir
standa Seraphim
af stólum upp
gullnum glansandi,
gjörvallir skarar,
þúsund við þúsund
í þyrpíngum!
Glymja göfgunum
glæstir stólar,
tilbeiðslu tónum
tignar hörpur;
kveðr við kliðr
af kórónum þeim
vegsamligu,
sem varpast niðr:
svo hátt hljómaði
himneskr trón,
er hinn eylífi
uppstóð þaðan!
Gekk nú Guð af stað,
ok glæsiligann
sóla vèk á veg,
sem veit til jarðar;
við sól síðustu
kom Seraph einn
hèðan frá hauðri
honum móti.
Hann hafði með sèr
til himin-sala
sex manna sálir
sínu holdi
ok jörð frá flognar
fyri stuttu;
sálir rèttlátra
sex voru þat!
fleiri tortíndum
tók á móti
niflheimr niðr
í nótt eylífa!
Seraph sex þessar
við sól gjörði
fagr-fánar
meðr forklárun,
ok ódauðligum
yfir hellt lèt
nú þeim ný-gjörva
nægð af geislum,
ok lètt-líðandi
líkami þeirra;
Voru þat andar
vitríngahna
enna atkomnu
frá austrvegi,
þeir er fljót-fara
færðir af stjörnu
trúrri tilbeiðslu
ok tignum gáfum

Jesú offruðu,
jóði himnesku
allra fyrstir
meðr englum hans!
Haðað — heiti þat
hafði enn fyrsti —
eptir lèt andar
unnustu sinnar
dætra Bethúrims
dægiligasta
sem lifðu, í lundi,
þá lètst hann fyrr;
en hún andlát hans
ekki syrgði.
þetta hafði hún
á heilagri
ástar stund Haðað
einni svarit!
um hans ok sinnar
öldúngis viss
andar ódauðleik
eptir hans dauða,
gráta gleymdi víf
gjörsamliga!
en þó elskuðu
hvört annat þau
öllum dauðligum
öðrum framar.
Sína Selíma
hafði sorg borið,
ok allt andstreymi
útstaðit sitt!
andaðist hann,
ok auðnu hreppti;
fór hann farsæll burt
af fold þessi.
Simri lærði lýð,
en til launa galdt
fólkið forsmán
ok fyrirlitníngu;
fór þat sínum fram
fornu glæpum,
samt ávann Simri,
þegar sálaðist,
einn, svo hann aflèt,
ok eins sem hann,
lifði guðligu
lífi síðan!
svo lukti Simri
sína daga!
Uppól ok gjörði
auðgà af dygðum
mæta mögu
Miria fimm;
ei lèt hann eptir
auðlegð stóra,
af foldar fè
enum frómlyndu!
sáu föður sinn
synir deya.
Brosandi brostin
Belleð augu
dauð-hatanda dólgs
dapr lukti;
með því goðgjörðir
göfuglyndis
hafði Beleðs brjóst
brúkat at hefnd,
ok helft síns ríkis
honum gefit!
loksins lifði hinn
líkt sem Beleð!
Súníth við Parphar
saung í lundi,
ok dygðum helgar
dætr hans þrjár,
um blessat barnit
þar í Bethlehem!
sárt þik syrgt hafa
cedrus-eikr;
jafnt sem Jedidoth
jöðrum lækir
einsligum á,
þegar andaðist!
Æ! þik, ó Súníth!
andlits blæu
huldar harmat
hafa dætr
þínar mjög mörgum
meya tárum

hvellum hellandi
af hörpum niðr.
Hèr sagðar sálir,
Seraph gjörði
skínandi skírar
við skæra sól;
uppljómuð orðin
augu þeirra
fyrsta sinn sáu
sik vídt kríngum
ógnarliga dýrð
almáttugs Guðs!
Lèttar ok lausar
lyptu þær sèr
af fínni færum
formerkíngar,
til einkis orðnar
um-myndaðar,
sem er óæðra
eylífu lífi!
En hins eylífa
ógnarlig dýrð
fór fram hjá sálum
forkláruðum;
af lyst ljómandi
leiðtogi þeirra
ok tilbiðjandi
talaði hátt:
þat er Guð! hann
til þeirra sagði:
Rèðst til at ræða
með raust nýrri
Selíma sinni,
en, sem hann mælti,
fell í forundrun
yfir fagri rödd,
er, sem í saunglyst
silfr-streingja,
flaut ok flaug
frá hans vörum:
O! þú hvörn ek sè!
ávarpi hvörju
fæ ek, ó fyrsti!
fullverðugu
nafni hvörju
fæ ek nefndann þik?
ok með hvílíkri
allshugar furðu,
æ! þú hvörn augu
undrandi mín
nú fyrsta sinni
fá at líta!
O Guð Jehóva!
jarðar dómari!
ó minn skapari!
ó minn Faðir!
eðr, sè þèr þat
þóknanligra,
at þik ek nefni
ósegjanligann!
Eðr ok Föður
eylífs Sonar,
sem í Bethlehem
borinn var maðr;
sem vèr þar sáum,
ok af Seraphim
hátíð haldandi
helgir skarar.
Heilsa sè þèr,
þú enn heilagi,
eylífi Faðir
eylífs Sonar!
Halelúja!
þèr, minn höfundr!
fagnaðarfulla
frægðar saungva
um þik yrkir mín
ódauðlig sál,
eymr af þínum
andardrætti,
ok sú er eylíft
skal erfa líf!
O þú æ sæli
alls skapari,
sem öngvum orðum
getr útmálast!
ek klárann kærleik
kallaðann þik
meðal dauðligra
manna heyrði

en hví ertu svo
ógnarligr?
Hví eru augu
útbrynjuð þín,
hví svo traust týuð
til at deyða?
himin-hýra mèr
huggun veitti
þinn dýrðar engill,
nær ek dáinn var,
at hann undir dóm
ei mik færði
strángrar ströffunar,
sem standast kann
einginn sá sem er
endanligr!
En ógnarligr
ertu, minn Guð!
sem mèr miskunar!
mikiliga
já, yfir allt fram
ógnarligr!
en þú mik eigi
áfellir dóm!
þat finnr þessi,
sú er þik biðr,
sál mín, sem þú skópst
fyri sjálfann þik!
Er þú eylífð gafst
um at lifa,
ok þinn elskaðann
Endrlausnara!
hvört komstu, hærsti
heims dómari!
svo fyrirfærir
fènda kyni?
Eigu þá öngvann
fyrir augum þèr
samastað sèr
enir syndugu,
af þèr, eylífi!
eptirlátinn?
ok viltu afmá
alla til fulls
þá sem þver-neita
þínum Syni?
Æ! þú munt eigi
álykta svo!
því at þeim einnig
hefir þú sendann
ok gefinn Guðmann,
hinn göfugasta
mög þinn Messíam
til meðalgaungu,
svo, sæli Faðir!
muntu sízt dæma.
Heilsa sè þèr,
þú enn heilagi,
eylífi Faðir
eylífs Sonar!
leif, dýrsti Drottinn!
þinnar dýrðar spor
oss, þó álengðar,
á at horfa!
Svo kvað Selíma
ok á sína fell
ásjónu niðr
auðmjúkliga,
ásamt með öndum
hinum öðrum fimm
tign hins eylífa
tilbiðjandi.
Sveif á sól-vegar
síðu hina
Elóa engill
á eld-vagni,
þeim er hann eittsinn
áðr hafði
á flutt Elíam
upp til himins!
þeim hann einnig á,
engla foríngi
forðum, Dothans fold!
á fjöllum þínum
augum Elisæ
opinber varð,
ok án ský-skýlu
skörum stýrði.
Hátt stóð Elóa
á hröðum vagni,

í öndverdt andlit
englinum kom
í gegnum glæstar
gimla slóðir
stormr stór þúsund
streymandi radda!
Gullu þá gullnir
ok glumdu við
snar-fara knatta
snúníngs ásar,
blèsust til baka
bjartir lokkar,
ok hans yfirhöfn,
sem óð-fleyg ský!
Með skyrkleiks stilli
stóð á vagni
enn ódauðligi
Elóa sínum;
í hægri hendi,
sem hóf á lopt,
hèlt hann vo-viðris
veifuðu skýi!
Hvörja háleita
hugrenníng við
skaut hann skruggum
út af skýinu,
ok svo Jehóvæ
eptir fylgði;
þúsund sól-mílur,
svo mikit rúm
frá sól til sólar
settr mundi
meðal-bils mælir
á milli hvörs,
fylgði Seraph fram
fjarlægð slíkri!
Guð stèg fram stjörnur,
er stræti mjólkr
vèr ok veg nefnum
eða vetrar braut,
en þær engla mál
ódauðligra
á himnum heitir
hvíldarstað Guðs!
Því nær full-framleidt
hið fyrsta leit
himins hátt sabbat
heims forvirki,
stóð hinn sterki Guð
á stað þessum,
ok sá helga hvíld
í hönd farandi!
Nú gekk hann nærri
nokkurri stjörnu,
miðstrætis mergðar,
þar er menn bjuggu,
manneskjur að mynd
mjög líkar oss,
en ósyndugar
ok án dauða!
Frum-faðir þeirra
fjörugu stóð
enn með æskumanns
yfirbragði;
en þótt alda tal
únglíngr sá
á baki bæri
bísna margra,
sjálfr midt í sveit
sinna barna,
óspilt í eðli
sem öll voru!
Ei var sljó orðin
augna-sjón hans,
sinna til at sjá
sona niðja,
ei heldr ofþurr
til at úthella
frumföðurligum
fegins tárum.
Var-at hlustum hans
heyrnar skortr,
til at skynja skírt
skaparans raust,
Seraphims saungva,
nè sona munni
frá þik, hið fagra
föðurs heiti!
Til hægri handar
hjartkærum vèr

móðir mannkyns þess
mundi standa
sinna midt meðal
mörgu barna,
svo fríð ok fögur,
sem nú fyrst væri
höfundar hendi,
sem hana skóp,
leidd til at takast
tíginns arma
í, ok ódauðligs
unnusta síns!
Sú var ein allra
útaf hennar
kyni kominna
meðal karlinna,
dætra sinna, drós
dægiligust!
Við hans vinstri hönd
verðugr stóð
hans enn fyrst fæddi,
fullr af himins
sakleysi, sonur,
ok síns föðurs
úngligri ásýnd
yfrit líkr!
Sat af sonar hans
sonum ýngstu
flokkr fagr
við fætr hans,
um blídt brosandi
breiddr hæðir;
báru þeir um brýr
blómstr-kransa,
lètt ok lipurt
at lokkum ofna!
Hvörjir ok hèr við
urðu hrokknari!
heit vall í hjarta
hugarlyst þeim
föðurs fótsporum
frómleiks ríkum,
ok dygða dæmi
dýru at fylgja!
Eins vors *at aldri*
ástfólgin sín
allar báru börn,
svo blessun kæra
ok fyrstu faðmlög
af föður elzta
mættu meðtaka,
mæðr til hans!
En frá yndællri
arfa skoðun
hóf upp til himins
hann sín augu;
sá hann Guð gánga,
ok til göfgunar
honum hann þegar
hneigði sik djúpt!
ok hátt hrópandi
hermdi þannig:
þat er, Guð! gjörvöll
mín góðu börn!
mik ok yðr öll
sá í öndverðu
skóp, at lífs skèpnur
skyldum vera,
sá björtum dali
hefir blómstrum krýnt,
ok fagr-földuð
fjöll með skýum!
En þó hefir hann
hvörki gefit
fjöllum nè dölum,
þótt fögur sèu,
ódauðliga önd;
enn yðr börn!
öllum hefir hann
hana veitta;
Ei heldr hefir
hann gefit mynd
dölum nè fjöllum
dægiliga,
svo sem þèr hafit
sæma mönnum,
er svo mjög megnar
máls fyri gjöf
í ljos at leiða
leyndustu þánka

sálar sinnar
út af sal vara!
Ei glaðvært upplit
augum himin
skærann þakklátum
at skoða með;
eî raust rómfagra,
röddum engla
með til at tóna
tilbeiðslu ljóð!
Hann sem byrtist mèr
í blaktanda
prýðis lundi
Paradísar,
er hann mik af mold
manneskju skóp,
ok mèr mælandi
mildi blessun
færði mik faðmi
yðar frum-móðr!
Mæl cedrus-meiðr!
mæl ok braka!
þvíat undir þèr
sá ek þann gánga!
stattu þar straumr,
þó stríðr sèrt;
þvíat þik fór hann
þá beint yfir!
Þú lopt lygnara
ljúfra vinda!
hvískra þú um hann,
sem þú hvískraðir,
nær hann, æ sem er
óendanligr,
kom hýrt hlæandi
hæðir ofan.
Já, stattu jörð!
fyri Jehóva,
stíg ei feti fram,
sem forðum stóðst,
er hann yfir þèr
arka mundi;
er kríngum andlit
ypparligt hans
hvarflandi himnar
hvörvetna flutu.
Nær hann í hægri
hendi sèr vog
guðdómligri
þær er gjört hafði
sí-skærar sólir,
ok sömuleiðis
mat í mund vinstri
morgunstjörnur!
Mun ek mèr voga
meiga' at nýu,
þú, hinn eylífi!
þik at líta?
en bjóð bráðliga
at á burt flýi
miðnættis myrkr,
mikli Faðir!
þat er þannig nú
þik umkríngir!
Ei lát augu þín
uppfylla svo
yfirvættis ógn
allt skèlfandi
strángrar alvöru,
sem stendst nokkr
óðauðligr ei
á at líta!
Æ! hvörjir eru
óvinir þeir,
er þu þitt hefir
þannig móti
andlit útbrynjat
ofboðsliga?
ok sortnar sjón þín
svo af reiði?
Kynd er þat eingi,
sem elskar þú,
heldr heillalaus
her af öndum,
sem forðum fèllu,
ok af fífldirfsku
voguðu at vekja —
ek varla mèr
þánka þann
þoli í brjósti —

þú Guð! þverbrotnir
þína reiði.
Gefit gaum at því,
mín góðu börn!
lengi lèt ek slíkt
yðr leynt vera,
svo at ek sízt
yðar sælu ró
aflaði ama
með ángrsemi!
Lángt frá oss eru
á einni jarða
manneskjur at mynd
mótlíka ok vèr
meðskapt meinleysi
sem þó mist hafa,
ok glatat gèfnu
Guðs bílæti!
æ þann dapra dóm!
dauðligir menn;
Fregn sú fáheyrða
furðar yðr,
hvörnig sú heli
megi háð gjörast
vera, sem virðti
voldugr þess
skapari', at eylíf
skyldi vera.
Ei' er dauðligr
andi þeirra,
andinn eylífi
aldreigi deyr!
líkaminn at eins
at leir verðr,
hvar af hófst
hann í fyrstu!
þetta nefna þeir
þat at deya!
Sinni sakleysis
sviptr prýði
manni meðskaptri,
þegar myndaðist,
andi flúinn fer
fyri Guðs dóm,
ok ógnarliganu
úrskurð heyrir!
Burt þú blöskrandi
bisti þánki!
einkis þel þeinki
þik nema Guðs!
sá einn er yfir
öllum verum,
þeirra skapari,
sem þær dæmir;
Er þegar þánki
þessi: at deya
ærin ógn
ódauðligum!
bresta sjónar blis
þeim er burt sofna,
blína blý-föst
ok bifast ekki
verða einkis vör,
því vantar sjón!
Hverfr hel-svæfðum
í hyldýpt nætur
eins jarðar ásýnd,
sem upphimins,
má hann ekki meir
manns raust heyra
eðr ástvina
aumliga sorg!
Svo er hann sjálfr
sviptr máli
at traudt má túnga
titrandi hans
stama sorg-sára
síðustu kveðju;
andinn dapr dregst
djúpt at neðan
með þraut þúngliga
frá þraungvu brjósti;
Af kvöl kúgaðr
kaldr sveiti,
um hans ásjónu
alla flytr
hjartat hrærist seint
ok hættir loks;
þá er þrotið líf,
þat er dauði.

Opt deyr þar dóttír
dátt elskandi
móður örmum í,
sem allfús henni
deya mundi með,
en má ekki,
ok sitr sorgfull
til síns tíma!
I fadmi föðurs
fastliga þrykktr
honum við hjarta
fer helveg sveinn
yndisfullum í
æsku blóma,
aldins ekkju manns
einka sonr!
Burt frá böl-hreldum,
barna-fuglum
fellir foreldra
fölr dauði;
horfna sjá þau sèr
sína huggun,
ok síns óráðna
úngdóms stoð
I neyð nístandi
niðr sokkinn
andast unnusta
ástrík ok kær
við brjóst bruðar vess
bráðnat af harmi,
hvörsu sem er sár
söknuðr hans!
Himin-eðlis ást,
ok þat sem hún
fáum betra brjósts
blæs í hjarta
tíginna' ok tærra
tilfinnínga,
er, þó sem einber
ímynd skugga,
ens mista meinleysis
menjar ok spor!
En ekki lengi!
æ! skamma stund!
dauðinn grípr þá,

ok Drottinn sjálfr
þyrmir þeim ekki,
nè þá aumkar,
eigi elskenda
ástar-fúll bros,
þegar þeir kveðjast,
enna þel-frómu.
Eingin aumkar hann
augu brostin,
sem gjarna grètu,
ef gætu meir,
ei heldr ángist,
sem um þat biðr,
ok Guð grátbænir,
at gefa sèr
eina stund
enn at lifa!
Ekki örvílnun
hins únga vers,
sem fljóð titrandi
faðmi vefr,
ok öngvu orði
getr uppkomit,
ok þik ei heldr
ángraða dygð!
til hvörrar hafði
hjörtu beggja
elskan upphafit
ok ör viðkvæmni!
Hann sagði svo,
en sorg ok harmr
öllu megin at
afsprengis hans
hindruðu hann frá
at herma fleira;
fast þrykktu feðr,
því felmtr sló,
sonum sínum
sèr við hjarta
miklu megni hrært,
ok mæðr dætrum!
Kná hèldu kundar
um knè feðra
nú þó niðr beygð,
ok næsta hryggvum

þeim kystu af kinnum
karlmannlig tár:
þar sátu saman
systir ok bróðir
hèldust í hendr
ok horfðu nú
harla hrædd
hvört á annat!
Ok við ástkær brjóst
unnusta dýrra
lágu lund-skelfðir,
liðnir niðr,
ódauðligir
ýngismenn þar,
fundu þeir fjör
út af frábærum
með meira krapti
meya hjörtum
hinna himnesku
hrærast ok slá!
Hresti nú hug sinn
helgra manna
frægr faðir,
ok til frum-móður,
sem stóð ok studdist
sturluð við hann,
ok til annara
enn svo ræddi:
Betr þjóðir þær
eigi þeir væru,
hvörjum Guð í grimd
geisist móti!
ok hvörra augsýn
óhelgri gègn
reiðr reisir sik
ræsir himna!
Máske menn þeir
hafi mjög reiðann
dárliga djarfir
dómarann gjört,
svo hann nú hafi
af himni stígit
með þúngum þjósti
þá til at deyða!
Væri vitanligt,
vorir bræðr!
ódauðlig öld þú
annars, sem vèr!
yðr, hve þèr oss
eruð kærir,
ok hve vèr ángrumst
fyrir yðar skuld,
þá munduð þèr ei
þannig hafa,
til at stíga á storð
af stól himins,
ok deyða drótt yðar,
dómarann neydt!
Ef jörðin yðr,
ættir bræðra!
verðr gjörð at gröf,
ok Guð í einu
hryndir yðr hart
í hennar dýpt;
ó þá vildum vèr
á voru hauðri
Drottins dána menn
daprir syrgja,
opt til yðvarrar
ofan horfandi
jarðar, hvar hvílast
yðar hulin bein!
En þú, ó Faðir!
hefir ætt þeirri
Guð-mann gefit,
þinn guðdómliga
ok mjög mektuga
Messíam sendt!
skyldir þessa þá
þú vilja dæma?
Sèrhvörju sinni
Seraphim þennann
allir umsýngja,
nær arka hèr,
einnig umhverfis
allir himnar
helgi höldum í
hátíðligum!
hann mun ættlið allt
endrleysa!

þá munu þínir,
er þar at kemr,
leiðast fram til lífs
enir liðnu menn,
allir uppvaktir
af andláts svefni,
ok vèr vora sjá
vegliga bræður!
æ! Drottinn, Drottinn!
viltu dæma þá?
Sjáið snarliga
snýr hann frá mèr
ægu andliti
ok affram heldr
æ, stærri ok stærri
meðr strángleiks ógn
brádt brunandi för
beint til jarðar.
O! hve mjög eru
undarligir,
Drottinn dýrðar hár!
dómar þínir,
ok þinn eylífi
fyrir óljósri
sjóm vorri vegr
vafinn myrkri!
en þú hvörvetna
heilagr ert,
sífeldt hinn sami,
sjálfum þèr líkr!
Halelúja!
þú minn höfundr!
frá helgu hauðri
heiðra þik menn
ódauðligir í
auðmjúkum bænum;
dróttir dauðligar,
sem deyðir þú,
bljúgar beiða þik
beygðar í dupti!
Við þinn volduga
vísari Seraph
guðdóms tignar trón
tilbiðr þik,
ok hylr andlit
undir skýlu!"
þetta sagði sá,
ok sjálfs Guðs dýrð
augum álengðar
eptir horfði.
Nú kom Guð nálægt
niðr at jörð;
skjótt sá af skæru
skýa fjalli
hann ok Messíam
hár Elóa,
stöðvar hann sik strax
ok stóð þar kyrr,
þeytti fram þrumu
ok þannig mælti:
Hve máttu, mögr
hins mikla Föðurs!
stór vera', at standast
þenna stránga dóm!
ó! at innan rúms
yztu merkja,
sem allt endanligt
yfirgrípr,
væri svo skarpt skyn,
at skilit gæti
þenna dulinn dóm
ok þá dýpt skoðat!
Guðdóms grunnleysi!
gæt þín, Elóa!
gæt, at þegir þú
ok þitt hyljir
andlit með auðmýkt
allra dýpstu,
tignar hærstu tign
tilbiðjandi!
heill þèr, foldar fólk!
fljótliga þú
svo mikla sælu,
sem ek, hlýtr!
Engill Elóa
inti þetta,
ok stóð útbreiddum
með örmum þar;
snèri hann sèr hýrt
at hauðri voru,

með sèr mjúka því
mælandi blessun!
Nú stèg Guð nafnkendt
niðr á Tabor,
ok þar augum jörð
yfirrendi
miðnættis myrkri
útaf miklu því,
er hann einsamall
í var hulinn!
Leit hann yfir allt
andlit jarðar,
öllum afguða
öltnrum með,
sá þat síþakit
af syndurum!
hel um víðann váng
sá hann viðblasa,
alvalds eindæmis
eylíf vitni.
Allar illgjörðir
frá upphafi
sköpunar skeðar
til ens skarpa dóms;
þý-góða þræla,
þjóna Jehóvæ,
ok ægri syndir
enna kristnu
skutu skjálfandi
til skýa sèr,
alskygns eindæmis
fyrir augliti!
Fram fyri Guð
með frekju reknar,
naktar útaf nótt
neðst úr djúpum,
hvar þær hjarta manns
hafði grafit
þrjózkufullt gegn þeim,
sem þat lèt skapt,
allar ultu nú,
ævarandi
brennimarks blygðun
berandi þær!
Ok svo þær, sem einn
óðfluga þánki,
sá í brjóst bregðr
bráðliga sèr,
eðr ákenníng
einhvör sinnis
smásmugligasta
smeigt höfðu í
harla þunnann hjúp
hjóm-vefnaðar!
Hèr fóru fyrir
feikna her þeim
nátt-svörtum syndir
sálna hárra,
er sik ærit vídt
láta útbreiddar,
þær er þik sáu
í þinni prýði
hinni himnesku,
þú helga dygð!
en þínum ekki
eptirfylgðu
ljúfu líf-brosum,
sem þá lokkuðu!
Þrásamliga þær
þar fundu til,
en svo laust ok lèttt,
at þik lítt metna
vísvitandi þeir
vanhelguðu!
Geistar gengu þær
ok gönuðu,
sem reistir turnar
í risa myndum;
þustu þær svo fram,
ok þrumu nær,
æstaði alla
almáttkri raust
fram fyri Drottinn
full samvizka
ýtarligri af
alvörugefni!
Nöfnum nefndi hún
ena nafnlausu
meðal mannkynsins
er mjög sik tældi,

viljandi vitni
eigi viðkannast,
sem gengr milli
Guðs ok þeirra;
aðsteðjandi stund
ens sterka dauða!
Hóf sik í himin
hávarr kliðr
allsherjar upp
af áklögunum;
tvistar kváðu við
á titrandi
Guðs vinda vængjum
ennar voluðu,
þó stilltar stunur
stúrandi dygðar
undan órètti;
einmana kvein!
Eins ok ægis hljóð
atstreymanda
dunaði hel-vein
enna deyendu
upp frá alblóðgum
orustu völlum,
ok víg-vinnendum
vitnaði gègn!
Sjá! píndra blóði
píslarvotta
veittist reiðar raust
til at ræða með,
ok Guðs geisandi
grimdar veðra;
hún gekk hrópandi
gegnum himininn:
Þú sem þar sitr
á þínum tróni,
haldandi í hendi
hræðiligri
vogskálum voldugs
veraldar dómsl
ek var án saka
látit útfljóta;
ek, hæzti herra!
er heilagt blóð,
því er þín vegna
þjóð úthellti!
Hèrvið hugleiddi
heilagr Guð
sjálfan sik
ok sinn her anda,
honum trausta trygð
sem tjáð höfðu,
svo ok syndara,
sakfelda menn,
við þat vaknadi
hans voldug reiði!
Hann nam hvíldarstað
hátt á Tabor,
ok hèldt jarð-hnetti,
sem hristist djúpt,
svo at sízt skyldi
sundrdrafnat
fis þat forgánga
fyrir honum
útí eyði-rúm
ómælanligt!
Eptir þat augum
allt sjáandi
hann at Elóa
engli snèri,
rèði Seraph rètt
hvað ræða vildi
jafnsnart ásjónu
Jehóvæ í,
ok stèg frá Tabor
strax til himins.
Svo frá tjaldbúð sèr
sáttmálans lypti
stólpi himin-hár,
handleiðslu ský,
nær sem söfnuðr,
sýniligt vitni
burs frá Bethlehem,
búðartjöld sín
af eyðimörk
til eyðimerkr
at Mósis boði
mundi flytja!
Nam staðar norðr
á nótt miðri,

sinn sendi Seraph
ok svo þar stóð
ofanhorfandi
á Olívetí,
skaut hann skjótt á lopt
skruggu lúðri,
ok blès blöskrandi
út af básúnu
voðaligri ógn
veraldar dóms!
Hrópar hann þá svo
hátt til jarðar:
„fyrir hans heilagt
ok hræðiligt nafn,
sem er eylífr,
endaleysi,
sá er meðmælir
hinn mikla síns
voldugs rèttlætis
varanligleik!
ok sem einn ræðr
afgrunns likli;
hann sem helvíti
hefir vopnat
stráng rar ströffunar
steikjandi blossa,
dauðann með dómi
ok dör alvöldum!
Sè nokkr sá
meðal safnaða
upphimins allra,
sem vill í ráðast
at mæta máls sókn
fyri mannakyn
reiðubúinn
í rètt at gánga,
hann sè fljótt frammi
fyri Guði!"
hrópar Elóa
af himni svo!
Horfði Guð-maðr
svo hátt stöddum
í andlit engli
Elóæ þá,
heyrði lúðrs hljóð
ok hèldt án tafar
greiðara gángi
til Gethsemane;
Fylgdu þrír sveinar
Frelsaranum,
á skuggafullri
skèlfíngar nótt,
sleit hann sik frá þeim,
ok sèr flýtti
afsíðis, at hann
gæti einn verit!
hóf nú Jehóva
sinn harða dóm!
Í hið heilaga
hefir þú mik,
Síons saung-gyðja!
at sönnu færðann,
en ei' inní
hið allrahelgasta!
þótt ek spaks-spjall-hæð
spámanns hefði
manns önd eylífa
til at yfirná,
ok með afls armi
áfram drífa;
þótt ek há hljóð
eins höfuð-engils
hefði, með hvörjum
hann prísar Guð;
þótt hin blöskrandi
básúna gylli
frá munni mínum,
sem mjög glumdi
forðum á Sína,
svo fjalls rætr
allar titruðu
undir henni;
þótt Kerúbs þrumur
út af þessari
túngu töluðu,
til at mæla
hugsanir, hvörra
hátign at ná
tókst ei tíginnar
tón básúnu!

þá hlýta'g þrotinn-
þó at hnígа,
Guðs friðar-gjafi!
þína grimmu kvöl
vildi ek verðugum
vigta ljóðum,
þá er þreyttir stríð
þú við dauða;
ok Guð þinn gramr
svo í geði var,
at lèt enga bæn
á sik vinna!
Þú sem forðum fólst
í fjall-skoru
ens eldra sáttmáls
erki-própheta,
sá djarfast brjóst bar
meðal biðjenda,
þá hann þess beiddist,
þik, Jehóva!
at sjá augliti
til auglitis!
Unz fram hjá farin
fyrir honum
væri voldugs Guðs
vegsamlig dýrð,
er hann álengðar
hins eylífa
frábæra fegurð
fèkk at líta,
ok Guðs raust við hann
um Guð ræddi!
Andi Alföðurs
ok hans Sonar!
ek em enn framar
undir háðr
dauðans dóm
af dupti gjörðr
meir enn Móises
hinn mikli var!
O! af þínum eins
umskyggjandi
voldugu vængjum
verndaðann tryggt
mik, hèr í mínum
mikla fjarska,
láttu líta Guð,
líðanda Son,
í sinni dauðans
ángist staddann!
Djúpt beigðr dupti
fyri dómara
felmtri sleginnar
foldar yfir —
öndverð augum hans
sem öll nú skalf
með hljóðum hrolli,
ok í hristíngu
hrærði hismit
af holds leyfum
ótöluligra
Adams barna,
öll þurr syndara
örendra bein —
Lá með máttvana
Messías augum —
þau er stirð ok stíf,
starandi í Tabor,
einkis áskynja
af öllu sköptu,
urðu dómarans
auglitis vör!
Kvíðandi, kafin
köldum hel sveita,
af ógn ok ángist
yfirkomin,
öldúngis orðlaus,
en af innvortis
tvistum titrandi
tilfinníngum!
Sterk eins ok stíngr
af styr dauða,
höst ok hraðfara -
sem hugsun Guðs
á ofboð ofan
ofboð varpat,
ok tilfinníng
á tilfinníngu,
öflug ákenníng
eylífs dauða

skèlfandi skóku
þann er skreið þar nú
í grasgarðinum
Guð ok maðr.
þar lá hann þannig
þagði ok kvaldist
enn því meir óttinn
óttafullr,
því ángrs ægri
ángistin varð,
nóttin nið-dymmri,
því næmari
grimd gullu þrumur
Guðs básúnu!
Æ dýpra ok dýpra
Drottins undir
titraði Tabor
tignar þúnga!
dundi dreyri
fyri dauðsveita
af þess ásjónu,
sem á lá kvöl!
Reis hann úr ryki
ok rètti hendr
af ángist þrúnginn
upp mót himni;
tárin blíð ok blóð
blönduðust saman,
hann bað há-stöfum
hinn, sem dæmdi:
Enn var, ó Faðir!
einginn heimr!
brádt firrtist fjöri
hinn fyrsti maðr,
brádt með burt-dánum
blakt teiknuð varð
sekum syndurum
sèrhvör stunda!
Umliðnar eru
aldir margar
þannig þýngðar
af þinni bölvun!
nú er nálæg stund;
nú er hún komin!
stundin kær-kjörna
er komin, Faðir!
Aðr veröld varð,
þá er visnuðu
enn nú eingin
örendra bein,
þegar þessi var
þjáníngarinnar
sæl ok stórvæg stund
strax útkjörin!
ok sjá, nú er hún
komin yfir mik!
Sælir sèuð þèr
sofendr Guðs!
blessuð í gröfum
sèu bein yðar!
þèr verðið vaktir
vissuliga!
æ, hve frekt finn ek
fram við mik koma
yfrit dapra deild
enna dauðligu!
ek sem eins fæddist,
skal eins deya!
þú sem dómarans
þúngum armi
ok hart höggvanda
heldr á lopt,
ok með ógnunum
ákaft þínum
mèr ok skèkr mín
mold-kynjuð bein!
láttu stríða stund
sturlunar slíkrar
fljótara flugi
fram um gánga!
Æ allt möguligt
er þèr, Faðir!
láttu hana hradt
hjá mèr líða!
fleyti-fullum
af fár-heipt þinni,
ok af ákefð
þinnar ógnunar,
yfir mik armi
útrèttum með,

kvala kaleik þú
koll-steypt hefir!
Ek er einmana,
af öllum nú,
þeim sem elskar ek,
englum, mönnum,
mèr meir ástfólgnum
mínum bræðrum,
ok þar á ofan
er ek af þèr,
af þèr, ó Faðir!
yfirgefinn;
Lít á eymd ofan
augum þínum
þaðan sem sitr
ok synd dæmir!
ó Guð Jehóva!
hvað erum vèr?
Adams börn erum,
ok ek líka;
Lát af at ausa
óbæriligum
ofan yfir mik
ógnum dauða!
ei þó sem ek vil,
heldr einúngis
verði vilji þinn,
voldugi Faðir!
Mín fast mænandi
magn-þrotin augu
útí æga nótt
affram horfa,
ok gèta ekki
úthellt tárum,
mót himni hafin
eptir hjálpinni
mín er stíf ok stirð
styrktarlaus hönd!
Ek hníg til jarðar;
en jörð er gröf!
um sèrhvört dýpsta
sálar fylsni
æpir einn þánki
til annars hátt,
ek sè af Föður
útskúfaðr!
Æ! þá óska tíð
nær ei var dauði!
nær blíða Föðurs
yfir bur hvíldi;
nær sköpun Adams
skèði til þess,
at hann æ lifði
ódauðligr.
Enn guðdóms óþrot
ok svo bera
mín bein mynduð
af mold! ek líð!
aldrei ek, sem þú
eylífr, þrýt!
verði vilji þinn,
voldugi Faðir!
Hann sagði svo
ok sik reisti
aptr upp af bæn,
óstyrkva við
hægri hönd sína
hann sik studdi,
ok nið-dymmt horfði
útí nátt-myrkrit!
Svifu þá þúngra
fyri þánka sjón
ógnar ófreskjur
eylífs dauða;
sá hann sálir
frá sælu dæmdar,
þær er þeim degi,
þegar sköpun
kallaði þær
til at koma fram
ok vara um eylífð,
æ formæltu!
Hann þar djúpt drynja
dymmar heyrði
ýlfranir afgrunns,
sem undir tók,
stríða straum-fossa
steypast í djúp,
sem þrumur þyti,
ok á þeim straumum

vængjum veifa
vein ángistar!
Með lægri látum
líðandi fljót
ramm-gabbandi raust
ró frambuðu
algjörðs undirgángs
óveru svöfus,
tók þá tældra kvöl
til at hækka;
Þá í andvörpum
óendanligum
úthellt aldinnar
örvæntíngar
hátt sik hóf mannkyns
hörmulig raust,
höfund sköpunar
hart klagandi,
sem var ok verðr,
at vèru sína
ok hennar eylífð
hefði ákvarðat!
glöggt fann Guðmaðr
grand þess ok böl!
Af auðum kletti
Adramelech
hafði lengi horft
á hann niðr,
en stèg nú aptr
ofan þaðan,
ok út um jörð
augum rendi!
Sá hann fyri sèr
sveima í blóði,
sem rann ok rauk af,
einn ræfil manns,
þann er sjálfan sik
svipti lifi,
örvílnunar óp,
andvörp klagandi,
mann-eðlis óðr,
þegar aptr hvarf,
umbergis fyllti
allar hæðir.
Eptir *ópi því*
Adramelech
nálægði sik nú,
ok nam staðar,
Messíam mæddana
af mestu kvöl
tárum ok titrun
til at spotta.
Hann stóð með stolti
í stæltum augum
öllu eyðanda
útbrynjaðr,
ok með sjálfum sèr
sokkinn á kaf
í ramt regin-djúp
ránghverfra þánka.
Æsir hann sik upp
til at úthverfa
með grimmri grenjun
geisandi þaunkum,
sem stríngr straumr
steypir sèr fram,
þeim er skruggu ský
skurkar niðr!
En í því snèri
andliti sínu
mæddr Messías
móti honum,
ok sá hinn illa
Adramelech,
með viðrliti
veraldar dóms!
Fann hinn fár-óðí
fullskjótt á sèr,
hvör sá var sem hann
sèðann hafði,
skalf hann svo skjótri
fyri skèlfíngu,
varð at vettugi
ok vanmegnaðist.
Midt í hátt hreiktra
hugsana vondsku,
stóð hann ok hýmdi
hugsunarlaus,
var honum vitund
ok vætta hvörra

tilfinníng töpuð
nema tómleiks þess!
Eigi sá hann auðn
nè ort hauðr,
ei meir Messíam,
eigi minnsta hót
nema sjálfan sik,
ok at síðustr
var hann varla fær
at venda' á flótta.
Sleit sik Messías
frá slíkri kyrð
aumrar ángistar
þar í einrúmi,
sèr til sofandi
sveina vendi,
at hann nú eptir
útstaðna hríð
ángistar, er hann
einmana kvaldi
liti ljós andlit
lifandi manna!
Með þá mæðu líkn,
at menn sæi,
Endrlausnarinn
ánægðr gekk
til sveina sinna,
þeim hann sofendum
nú næsta stiltr
nálægði sik.
En allir himnar
umhverfis þá
lètu klíngja klið
kæti saungva,
hátíð haldandi;
himneskt sabbat,
hitt annat eptir
allsherjar sköpun
hátt ok heilagra
hinu fyrra!
Þegar dýr dagr
dóms er liðinn,
þá hefst hið þriðja,
ok þess mælir
er nefndr eylífð,
en hinn fyrsti
heitir Messías,
sem mun helga þat.
Nú hèldu helgar
himnar stundir
hvíldar hátíða
heilögustu;
vissu víst allir
at væri nú
sà enn eylífi
ypparsti prestr
inní Guðs egin-
allrahelgasta
forlíkun fólks
til at framkvæma.
Þvíat fyri fram
hafði Faðirinn
sjálfr sagt
svo mælandi:
nær umkríng yðr
ásar duna
himin-hvelfíngar,
ok heima saungvar
í brim hljóð breittir
brúsa þar með.
Um endalausa
þegar auðn stjörnur
skeika skjálfandi
útaf skeið hríngum
um þúsund upp
ok þúsund niðr,
sólar-mílna mál
frá merkjum vegar;
Nær yfir yðr
eittsinn kemr
geigr frá Guði,
ok gull-kórónur
hrynja með hasti
af höfðum yðar,
ok glæstir gull-stólar
til grunns síga,
þá er stíluð stund
ens stránga dóms,
þá er Guðmaðr
genginn í píun.

Hèrvið heilagir
himnar súngu:
nú er framfarin
en fyrsta stund
harms ok hrellíngar
háleitustu,
er fèkk afrekat
eylífa ró
hinum heilögu;
hún er liðin!
svo var súngit
af sveitum himna!
Enn framan fyrir
Frelsarinn stóð
sínum ljúflindu
lærisveinum,
ok þá sokkna sá
í svöfn djúpann
nú á nálægri
neyðar stund hans!
Enn þá ásjána
sakir alvöru
Jacobs gèð-göfga
glóandi var!
svo blundar sætt
fyri sinn dauða
undir alvöru
með ró reifaðr
rèttkristinn einn
andlits blæu.
Hug-hægum Pètr
hallaðist at
á jörð Jóhanni,
þó jafnt eigi,
sem hann með hírum
hvíldar brosum;
kríngum kærleiks svein
klárar mundu
nú sveima Salems
svöfn-vitranir.
Talar til þeirra
tvistr hán
Messías máli,
mælandi þannig:
ok *þú sefr svo,*
Símon Pètr!
hafðir þú ei þol,
þar ek nú líð,
eina stund með mèr
at mættir vaka?
Brádt mun ei blíðr
blundr nè ró
sveipa sjón þína
sveimandi í tárum!
verit vakandi!
vakið ok biðjið!
freistandi fjandi
svo fái sízt
yðr óvara
yfirfallit!
At vísu er þat
yðar vilji,
en þèr einnegin
eruð af jörð;
harla mjög hindrar
himneskann anda
duptið dauðliga,
sem þèr dragizt með!
þannig sá hann þrjá
þessa sveina,
en með augna sjón
óendanligri
út lángt um lengra
leit hann í senn
allar ættir
Adams barna!
Leit hann sèrhvörn sem
syndgaði ok dó,
ok sem mun eittsinn
endrlifna;
gekk hann enn undir
ásettann dóm,
at hann einn fyrir
alla liði.
Nú sveif til síðu
at sama fjalli
áðr umgetinn
Abbadóna;
í þoku þakinn
þegjandi nætr,

ok við sjálfan sik
svo mælandi:
Æ! hvar mun ek mann,
sem ek mjög þrái,
loksins fundit fá
hinn forlíkanda?
ómakligr ek
er at sönnu,
manna bestann mann
at meiga sjá?
Hann Satan sjálfr
sèð þó hefir,
hvar skal ek hans
um hauðr leita?
ok hvar fæ ek loks
uppleitat þik,
Guðs mikli maðr,
Meðalgángari?
Ek hefir allar
eyðimerkr
gegnum ganat;
ok gengit villr
uppsprettum at
allra vatns strauma;
forsælu lundum
hefir fótr minn
óstyrkr íflækst
einsligrar skýmu!
Svo ek sagt hefi
til cedrus viðar:
ef þú huldir hann,
hái cedrus!
tilkynn mèr þat þá
með þínu braki!
ok til fylsna fjalls
framslútanda:
O! lút ofan,
þú einmana bjarg!
til minna tára,
sem ek títt felli,
svo ek sjái
máske sofanda
guðdóm' gæddann mann
í gjótum þínum.
Hefir hann máske —
hugsaði' ek svo —
leiddann með ljúfri
lífs umhyggju
manns skær skapari
und' skugga þaki
mjög svo mjúks
morgunroða!
Máske hafi hann
hár vísdómr
ok mikit djúpsinni,
sem menn forðast,
fólginn fengit
í fylsnum jarðar;
en hann var hvergi
á himins vegum,
hvergi heldr
í hauðrs skauti!
En ek með öllu
er óverðugr
andlit þitt
á at líta;
æ, óverðugr
er ek at sjá
þinna bros-blíðu
bifun augna!
ó þú Guðs ímynd,
ódauðleiks maðr!
En þú menn at eins
endrleysir!
mèr er þat meinat
at mik frelsir,
ok mitt eylífðar
emjanda kvein,
hvörsu hátt sem er,
heyrir þú ekki!
æ, þú menn at eins
endrleysir!"
hann sagði svo,
ok nú sofandi
leit hann hvar láu
lærisveinar!
Með blíðu brosi
blundandi lá
fagr Jóhannes
fyrir honum,

ok þó allnærri,
en óttaleginn
skaut hann til baka
skjálfandi fótum;
varla var þat,
at hann vogaði,
í hálfum hljóðum
at herma' um síðir:
Ef þú ert sá,
sem ek át leita,
hinn guðdómligi
góði maðr,
er kom ætt sína
at endrleysa,
þá er þèr af mèr,
þjóða-Lausnari!
heilsun hermd
með heitum tárum!
Auðmýktar tárum
eylífum með,
ok með andvörpum
ódauðligum
þèr ek þá heilsa
í þinni prýði,
auðugri af elsku,
ok af ásthylli!
Eflaust auglýsir
andlitsfar þitt
himneskt sakleysis
háleit merki,
vel skíra votta
vegligrar sálar,
sem er öllum meir
undrunar verð!
Já, þú ert þat,
ok ek þín hefi
svo lángsamliga
leitat of allt;
hve þú andar út
yndællri ró!
dýrmætrar umbun
dygðar þinnar!
Ofboð ok ótti
á mik svífa,
lystiliga *ró*

nær ek lít þessa,
sem þèr framflýtr
út af fullri sál!
ó snú undan mèr
andliti þínu,
því ek hlýt ella
fyrir ángrs skuld,
at horfa í aðra
átt ok gráta!
Engill innti svo,
en áðr væri
úttöluð orð hans,
með ángrsemi
vendi Pètr við,
er hann vaknaði,
sèr til Jóhannem
svo mælandi:
Mik dreymdi mætann
meistara vorn,
þókti mèr hann þá
með þúngu bragði,
ok fullum augum
alvöru strángrar
mýktrar meðaumkun
mik áhorfa!"
Engill varð þess var,
viðstaldraði,
fèll í forundrun,
ok af fálátri
ósorg umkríngðr
álengðar heyrði
eins ok eymdar vein
einhvörs sem deyr!
Hann hneigði hlustir
eptir hljóði því,
ok vildi vita
hvaðan vein kæmi;
laut hann þá lægra,
en lángtum framar
heyrðist honum þat,
at hrygð aukast,
ok æ meir ok meir
magnast af ógn!
Fángit af furðu
ok felmtri slegit

skalf honum hjarta,
er nú hugsaði:
hvört skal ek skunda,
til at skoða mann
þann, sem þreitir stríð
þar við dauða,
ok dóm drottinligs
dapra þánka,
í ógn ok ángist
aumri staddr?
Skal ek sjá sýn þá
ena sorgligu,
hvörsu vætir váng
ens vegna blóð?
ske má, hann hafi
um húm nætur
morðíngi myrðtann,
í myrkvu leini
liggjandi' á leið hans
lymskr dólgr;
Nær hinn, hraðandi
heimför um nótt,
hugðist at heilsa
hjalandi börnum,
hýrrar haldendum
um háls móður,
föðurligum
meðr faðmlögum!
Kannske klárum þó
hafi krýnt verit
mannsins framferði
frómleik ok dygð,
ok hans athafnir
ágætri vizku;
Skal ek áhorfa
ángist bitra
þessa myrðta manns
meðan hann deyr;
brostin brúna ljós,
bliknaðar kinnar,
blóðs ok fjörs farva
firrtar öllum?
Skal ek hans heyra
harðar stunur,
dauða hrotr hans,
sem hróp þrumu?
æ! blóð blöskranda
hins bana-slegna!
æ, þú óseks manns
óttaligt blóð!
Ok svo muntu mèr
mótvitni bera,
fælufyllsta þeim
fyri dómi,
sem ei minnstu mun
miskun þekkja!
ek hefir ok svo
afvega leidt
Adams ætt
í ægann dauða!
Æ! hætt at hræða
hjarta mitt svo,
æ blóð, æ þú blóð
ósekra manna!
sem nokkru sinni
hefir sárum úr
úthellt orðit,
ok úthellt verðr
um lángar aldir
eptir þetta!
Æ! römm reiðarslög
raustar þinnar
öskra heyrir ek
alla vegu!
ek heyrir andvörp
óttalig þín,
er þú upp til Guðs
einmidt sendir;
heimtir af honum
hefnd óvæga,
ok henni um eylífð
afhendir mik!
Hlýt ek hvörvetna
at horfa þángat
hvar yðar hvílast
hvumleiðu fúar,
ek hlýt yðar bein,
Adams börn! sjá!
þángat þvert um geð
er mèr þrá-litit!

Þótt ek þrá-vendi
þar frá augum,
sem sterk stríðs-hetja
strax þau hremmir,
vindr ok veltir,
ok viðsnýr þeim
mín sek samvizka,
til at sjá þángat,
hvar ber bein yðar,
sem ek banaði
einn með öðrum,
etr fúi,
í kyrrum kofum
kaldra líka!
Hrollir hugr minn
við heljar kyrð;
kemr ekki sá
í kyrrleik neinum
nè í nætr þels
næði þessu
sem svo gèð-grimmr
gegn mèr æðir!
Með skruggum skundar
í skýum hann,
hans en sterku stig
eru stríðviðri!
hel er hans ræða,
hegníngar dóm
mælir munnr hans
miskunarlausann!
svo þenkti Seraph,
ok nú seinliga.
drógst nær deyandans
döpru kveini!
Mátti nú mildann
Messíam á
engill álengðar
augum koma,
andlit ok enni,
sem allt þá var
blóð-sveita sveipat,
sá hann ekki!
Lá á fold flatr
ok fyrirbaðst
Messías, munni
at moldu snúnum,
í stærstu stilli
sturlaðr mjög,
enn þar álengðar
Abbadóna
reikaði' í kríng
um róligt hauðr!
I því kom gagngjört
Gabríel fram
af þykkri þoku
sem þakizt hafði!
hann gekk hægt ok seint,
en við hans komu
hrökk Abbadóna
hræddr til baka!
At gekk hár himins
höfuð-engill,
ok hneigir auðmjúkt
eyra niðr
móti Messía,
mannligu tári
aptrandi í augum,
sem með alvöru
ok með gaumgæfni
gættu hèr alls!
Lèt hann í ljósi
lotníngu djúpa,
stóð á sama stað
í stórum þaunkum,
ok hneigði hlustir
hauðri sem næst,
at mál Messíæ
mætti nema;
Hlustir, með hvörjum
hann í fjarska,
um þúsundsinnum
þúsund mílur,
heyrir Guð gánga,
ok glaðværann saung
ítra upphimins
Oríona
híngat allt ofan
á ora jörð!
Með þeim heyrði hann
hægt rennanda

ok lángsamliga
Lausnarans blóð
frá æð til æðar
sökum ángistar,
ok af eld-heitri
ángist bænar.
Merkja mundi hann
miklu ljósar
gegnum innsta grunn
guðdómligs hjarta
andvörp ypparstrar
sköllunar,
upphimins andvörp
ómælanlig!
Enn meiri' í eyrum
eylífs Föðurs
öllum æru saung
allra skepna
þeim er um eylífð
upphefr Guð
vegsamligri víst
verði! sem skóp;
svo Guð gleðjandi
sem Guð Jehóva!
hljómar háleitt
fyrir hans eyrum,
sjálfan sik
er hann svo nefnir!
Svo mundi merkja
Messíæ nú
sálar sára kvöl
Seraph hulda,
hóf sik frá honum,
hvarf til síðu
ótta miklum með
ok móts við Guð
hèldt saman höndum,
hátt upplyptum,
ok rendi augum
eins til himins!
Varla gat vesæll
fyri vanmætti
augum upplitit
Abbadóna,
síðan Gabríel
sèðann hafði!
leit hann undir eins
fyrir ofan sik
af her himneskum
heila skara.
Þeir er auðmjúkri
augna tilbeiðslu
ok þagnar þaunkum
til þín niðr,
mikli Messías!
þar á moldu lást,
einu augliti
allir vendu!
Fullr varð felmtrs
sá hinn fordæmdi,
ok svosem uppaf
aungvits dái
kom á Messíam
máttvana sjón,
er nú andliti
yfrit seint lypti
frá dreirgu dupti
ok' dauðans sveita!
Streymdi strax um hann
stórliga skelfðann,
sem hann sá þetta,
svört heljar nótt;
en nær hvarf til hans
hugsun aptr,
þá gengu þannig
þenkíngar hans;
Nú hèldt hann hjá sèr
hrellíngar þaunkum,
en lèt þá aptr
eymdar klögun
nú á ný hljóma
gegnum nætr ógn,
ángistarfullum
meðr andvörpum:
O! þú sem ert
fyrir augum mèr
í stríði staddr
við sterkann dauða!
hvör ert þú helzt
eða hvillkr?

af mold myndaðr
mögr jarðar
lítilmótligrar
ok lígrar mjög?
Er nú, alvaxta
orðinn til dóms,
síðasta dags
fyri sjón titrar,
ok gröf gínandi
ens gamla síns
ok alls endanligs
óstöðugleika
ert þú einn skaptr
af því dupti?
En þó er þessi
þinn manndómr
skrýddr skini
frá skaparanum;
eitthvað augu þín
ok yfirbragð
greina göfugra
enn gröf ok fúa,
sízt er svo andlit
syndara nokkrs;
ei' ben slíkt upplit
útlagi Guðs!
Víst mátta meira
enn maðr vera!
í þèr dyljast djúp,
hvörra dýpt alla
mèr, at sjá meigi,
er ei möguligt;
Guðs leyniligir
leiðar krókar,
öllum sköptum óð'
óratanligir!
æ meiri og meiri
fyri mèr þú ert!
hvör ertu þá helzt,
eða hvílíkr?
O! vend, ó vend þú —
við frá honum,
enn útskúfaði!
augum þínum;
hrífr mik hugsun
hræðilig ein,
þvílík sem þruma,
þánki mikill
skjótrar skèlfíngar;
því ek skynja hèr
ímynd eina,
sem mèr ofbýðr!
Burt, burt þèr ónir,
sem blöskrit mèr,
streymið ekki svo
með stríðu flóði
umkríng mik, ógnir
eylífs dauða!
a! hann er líkr
eylífum Syni!
þeim sem forðum frá
Föðurs tróni,
enum hærst hafna
hástóli frá,
fluttr vængjum vagns
vídt blossanda
yfirfèll oss
með ofsa þrumum!
Ok öll sín tjón-tól
tengslaði fast
án allrar vægðar
oss við hæla,
nær ódauðleikr
einn varð bölvun,
ok lífit ekkert
nema eylíft hel.
Nær skært skuldleysi
sköpunarinnar,
gimla gleði
gjörvallri með,
frá oss flúit
í flokk rèttlátra,
lèt um eylífð af
oss at fylgja,
ok vor Jehóva
at vera Faðir!
Ek brá augunum
eitt sinn í kríng
skjálfandi' af skelk
ok í skyndíngu

sá hann óðfluga
eptir mèr koma;
Soninn allskyns ógn
útbrynjaðann;
reiða rekandans
rammskygn augu.
Hann stóð hýr-blossa
hátt á vagni,
nið-dymm nótt ok hel
voru neðan til,
Guð hafði gjört
hinn gæzku-fyllsta
allann útbúinn
með almætti,
ok með allskonar
eyðandi plágum!
Vei mèr! æ vei!
er hann veifaði
hegnandi hendi,
hrópuðu skot
þrumu þeytandans,
þau er lètu
náttúruna nú
nötrandi af ótta
drynja sik eptir
n..a djúp gjörvöll
skjálfandi' ok skekin
sköpunarinnar!
Eigi sá ek hann
upp frá þessu,
því nú sökk sjón mín
í svarta nótt,
svo rakst ek ráðlaus
í rot-höfga
gègnum geisi-storm
ok grimd reiða,
ok náttúrunnar
nötrandi kvein,
eymstrum kvalinn af
örvæntíngar,
en þó sem áðr
ódauðligr!
Enn nú at nýu
nú sèr ek hann,
mjög er manns ásýnd
Messíæ lík,
þess sem þúngt stynr
þar í dupti,
hvör þó miklu meir
enn maðr er.
Hvört er hann arfi
þess ens eylífa?
mun hann Messías
mönnum gefinn?
æ! hvört er hann sá,
sem heim dæmir?
en hann þjáist þó
ok þar liggr
böli beigðr
ok berst við dauða!
Hann á eld-vagni
sem áðr stóð
brennandi blossa
berst við dauða,
engi mælir er
ángistar þeirrar,
hvar með er gjör-girdt
guðdómlig sál!
Hann kvelst ok kveinar
í köldu dupti,
dauðans ángist út
af æð hvörri
bólginni blæðir
í bana stríði!
Ek, hvörjum engin
eymd er dulin,
sem öll kvala kyn
kannat hefi
ok örvílnunar
ofan í gègn,
veit ei nokkurt nafn
því er nefnst geti
sálar ángist sú,
sem hann líðr,
ok mèr öngri með
eptir honum
tilfinníngu tekst
tárugum þeim
ok aumum dauða
á at kenna!

Nýa nálægjast,
næturligri
í fjarlægð, finn ek
fulla þánka
undrunarverðrar
opinberunar,
en um villu-veg
völundar húss
þeir mjög fjölflóknir
í fáng mèr koma.
Himins sjóli sá
Sonur Jehóvæ,
eylíf ímynd
hins æðsta Föðurs,
mundi mynda sik
í manneskju,
af stillis stóli
stiginn niðr;
hann mundi máske
fyri menn líða!
hann mundi hèr
fyrir hrasat lið
dauðligra bræðra
undir dóm gánga!
Sè mèr enn ekki
með öllu rètt
himneskra hluta
horfit minni,
þá hefir þennann
þegar á himni,
þó lángt sè liðit,
leyndardóm um,
mèr eitthvað óljóst
til eyrna komit.
Sjálfr sannar þat
Satan líka
höggorms hvískri með
um hans ræður,
ok hans athafnir
undrunarverðar!
hvörsu halda sik
heilagir englar
næsta nákvæmir
í nánd við hann!
Hve trúrri *tigna*
hann með tilbeiðslu
öll full af auðmýkt
andlit þeirra,
ok samanlagðar
sèrhvörs hendr!
einnig er at sjá
sem öll titri
náttúran nú,
sem af návist Guðs!
Þú fyri þína,
ef þannig ert
dauðliga bræður
undir dóm genginn,
ok ef Sonur ert
hins eylífa,
þá flý ek frá þèr
ok forðast þik;
Svo þú, Sonur Guðs!
nær sèr mik titra'
fyri fótum þèr,
farir eigi
reiðr móti mèr
til móðs vakinn,
ok þik hradt hefjir
á háann trón.
En þú víst ekki
á mik lítr;
þó er þèr ljóst
hvað ek þenkir innst!
mun ek þánka þann
þora meiga
hræddr at hugsa,
sem í hjarta mèr
finn ek fyrst titra,
en fyrr aldrei'.
Messías munt þú
fyri menn orðinn,
engla Messías
eigi þú varðst,
hærra háttar,
sem hinum eru;
æ! ef þú hefðir
oss virðta þess
at gjörast Seraph,
ok gimla merkr

útbreiddr yfir
eins lægir þú,
ok nú lágt liggr
á láð-dupti!
Ok at eins gengir
fyrir oss í rètt
Föðurs eylífa
fyrir dómi
lítillátustu
meðr lotníngu,
hèldir til himins
höndum saman,
augum æðstann trón
áhorfandi!
O! hvað ek skyldi
þá með upplyptum
mundum mínum,
Messías! þik
guðdómligi, greidt
gánga kríngum,
ok með hátt höfnu
Halelúja,
ok helgum hljómi
hörpusláttar
gjalda þakkir þèr
ok þik prísa!
En fyrst þèr eruð
Adams börn! þat
ást-megir Guðs
ok eptirlæti!
þá brenni bölvun
blossa eylífum
hvört þat höfuð,
sem er harðsvírat,
hafandi hrak-geð
til at hafna gjöf,
ok synja Syni Guðs
sæmdar rèttrar!
Ok hvört þat hjarta,
sem hans eigi
verðugt veranda
vanhelgar dygð!
þèr mjög svo mörgu,
sem munuð koma
ættir hèreptir
endrleystra!
ef þèr óvirðið
ypparsta blóð,
andliti þessu
sem af rennur,
Sè þat allt úthellt
yðr til dauða!
til eylífs dauða
sè yðr þat!
yðr meinar ek,
ok með nafni
einnig ávarpa
óttaligu,
er hinn óskapti
lèt yðr veitt,
þèr ódauðligar
andir manna!
Nær yfir yðr
mun ógnarligrar
straungum eylífðar
standa með svip
bílæti bist
enna, bitrustu
þánka, sem oss þjá,
þessi hugsun:
At þèr eins sem vèr
útskúfaðir
frá Guði sèuð
gjörsamliga,
frá fyrstu ok bestu
til fulls veru
æ at eylífu
útsnaraðir.
þá mun opnar ek
eylífra sálna
undir áhorfa
gegnum öræfi
full af allskonar
eymdum ok nótt;
ok, vel verði þèr,
vil ek segja,
eylífi dauði!
endalaus kvöl!
þèr geld ek þakkir,
ok þik heiðra!

un at vísu mèr
nliga blöskra
já sæla ró
ı leystra,
yrir eylífð
orgun með
u vísari
ınndygð lifðu,
a mun döpur
f dýrð þeirra
skærum himni
fíng á mik.
u ei at síðr
:k opnar þó
ır áhorfa
fra sálna
eymda full
ñ ok nótt;
vel verði þèr,
ɜk segja,
ñ dauði!
ılaus kvöl!
kveð ek þakkir,
þik blessa!
k vil mik jafnsnart
járn-armi
ízkra hlekkja
a lausann;
dýrstann trón
ıarans gánga,
með reiðar raust
a svo hátt,
ıllt hauðrs hvel
himinsins
vallir geymar
gi glöggt heyra:
:k er eylífr
ı vel ok hann!
r þess mundi minn
gjörníngr,
ɔú frá föllnum
þægíngar
dara, sem er
r maðr,
engli öngrar

aflaðir svo?
Hatar at vísu
helvíti þik,
þó er einn eptir
meðal útlaga,
einn, sem er öðrum
eðal-lyndari,
einn sem, Jehóva!
ei hatar þik.
Einn sem úthellir
allt oflengi,
æ, Guð! oflengi
úthellir sá
fyri þèr blóðgum
forgefins tárum,
ok eymdar kveini,
sem engi merkir,
skapleiðr skeðrar
sköpunar sinnar,
ok af ódauðleik
orðinn þreyttr!
Flaug Abbadóna
eptir þat burt,
en nú uppreisti
öðru sinni
af moldar dupti
Messías sik,
at hann enn sæi
andlit manna!
Ok nú súngu svo
sælir himnar;
nú er hún úti!
sú önnur stund
hæztu hörmúnga,
sem heilögum
ávann ununar
eylífa ró,
er nú umliðin!
inntu svo himnar.
Ok nú Messías
aptr skildi
sveina sína
sofandi við,
gekk hann þaðan þá
þriðja sinni,

at hann útgæfi
til offurs sik
þeim, er án afláts
ógnarligri
hèldt upp meðr mund
metaskálum!
Ok nú ekki lèt
af at ræða
döpur dauðans orð
ok dóms bölvun,
þá er vond veröld
hafði verðskuldat!
Hèkk yfir höfði
hinum sem leið
ófrýn ógna nótt
ofan af himni;
svo fyri dóms dag
dýmmufull mun
frá hvörjum himni
hánga niðr
eitt sinn hin efsta
allra nátta!
þó mun þrengja sèr
þètt við hana
dagr fljótfara
til framgaungu!
Brádt mun bregða við
básúnu þruma;
hradt munu hrópa
þau en hreifðu bein,
frekt brakandi fold
full upprisu,
já sjálfr Jesús
frá jöfurs tróni,
er einnig eitt sinn
örendr var,
kallar dauða drótt
til dómsins mikla.
Enn hinn eylífi
á arfa sinn
tilliti vendi
af Tabor niðr,
ok sá yfirbragð
auðkenniligt
í hans andliti
eylífs dauða.
Stóð á storð niðri
í stil i nætur
viðr fjallsins fót
fagr Elóa,
skýum hafði hann
höfuð sitt birgt,
starandi á storð
í stórum þaunkum!
Kom þá ofan kall,
er kvað: Elóa!
þess ens eylífa
útaf skýi;
strax flaug með flýti
uppí fjalls dymmu
Seraph þegjandi,
ok með sama stóð
fullbúinn frammi
fyri Guði.
Enn kvað Alfaðir
til Elóa:
hefir þú horft á
hörmúngar þær,
er hinn eylífi
hefir útstaðið?
far, ok sýng sigrs
Syninum ljóð,
skörum öllum af
enna helgu,
með hans lífláti
leystra' ok blóði!
Ok af hâm himins
Halelúja,
þá krapti krýndr
konúngr hann,
til hægri handar
hafinn Guði,
mun einn um eylífð
öllu stjórna!
Ansar engillinn
aptr, og skalf:
en hvörnig ek þik
á at nefna,
þegar þángat kem
til þíns Sonar,

at grèma boðskap
guðdómligann?
nú kvað Guð á ný:
nefn mik Föður!
Með Drottins dýrðar
djúpri tilbeiðslu-
augum fullum af,
sakir auðmýktar
höndum heilaglà
haldandi' at sèr,
inntí Elóa
aptr þannig:
En nær augliti
til auglitis
í dreyra sveita
ok dauðans pínu
grimmustu grafinn
Guðmann ek sè;
nær hinn dapra dóm
í dauða teigjum
lèmagna lima
lít ek Sonar,
ok í umbrotum
andarslitra
gèt naumast glöggvat
guðdómsins spor;
Mun ek þá ekki
orðlaus standa?
mun ei mitt hjarta
magnliga skèlft,
jafnvel lotu-lægst
af ljóðum himins
frá munni at mæla
láta mèr synjat?
Munu mik ekki
myrkvum skugga
einnig í vefja
ógnanir Guðs,
ok enar dymmu
dauðans myndir?
mun ek ekki mik
meiga hníginn
sjá í foldar fis
fyrir honum?
Frá seg mik, Faðir!
för þessari!
ek em of lakr,
næ ærit skamt,
endanligr ek,
til at upphefja
mikinn Messíam
makligum óð,
at syngja sigr-ljóð
Syni líðanda!
Mjög mildiliga
mælti Jehóva:
hvör hóf hugar-fjör
yfir himna þitt;
hvör gaf þèr göfga,
þá er gólst forðum
þú á þjótandi
þrumu vængjum,
sigr-hróss saungva,
nær Satans her,
á hinn dýra dag
dómsins fyrsta,
ráku rammliga
reiðarslög mín?
Hvör gaf hugar styrk
hjarta þínu,
at sjá á fjör-fall
ens fyrsta manns,
ok þar ásamt með
alla dauða
Adams ættar
eptirkomandi?
Far nú, flýt þèr,
ok flyt þik sjálfr,
ok ef þú titrar
fyri ótta meir
í hjávist heilags
heims dómara,
mun hann menta þik,
til at meðblanda
af skèlfíng skèkna
skjálfandi raust
svasligum saung-tón
sigr-ljóða!
Þannig greindi Guð;
gekk þá Seraph

jafnskjótt samfara
Jórðanar nið,
ok þúngum þrumu
þyt frá Tabor;
svo lèt hann sígast
seinum fetum
ofan eptir
Olíu fjalli!
Næm fælu-nepja
nætur vinda
bar nú beinleiðis
biðjandi raust
ens mikla Messíæ
móti honum!
billt varð í brjósti
blöskraði við
tignum Seraph
svo hann titraði!
En sem deyandans
andlit hann sá,
ok hans sjónar svif,
full af sárustu
dómsins tídt tèða
tilfinníngu;
er hann sá Soninn
sínum Föður
yfirgefinn af
undir reiði;
þá stóð hann staðkyrr
á storð fastr,
sviptr himneskrar
sinnar prýði
gjörvöllum glansa,
glíkr manni
af mold mynduðum
en meir ekki,
ei meir engillinn
ódauðligi!
En griða-gjafi
guðdómligr
at honum hneigði
hátignar sjón;
ásthyllis unað
augun sendu,
fylgði mildi mjúk
Messíæ brosi;
Ok við tèð tillit
tendraðist nýr
höfuðengli hjá
himneskr ljómi,
ok öll ódauðligs
eðlis prýði,
með sigr-sóma
sik hefjandi
á glæst gullin-ský
gleði-saung hann
lèt þaðan lystugt
um lopt hljóma:
Sjálfs Föðurs Sonur!
sjón hvílíkum
þín mik af þrauta
þaunkum vakti!
vel sè mèr, virðtum
þeirrar vegsemdar,
þvílíkum þúnga,
sem þú finnr til,
einnig eptir þèr
á at kenna!
At fá úr fjarlægð
feiknir sèðar
þánka þeirra,
sem á þessi stund
nauða næmustu
niðrlægíngar
gista Messíæ
guðdómligt hjarta!
Yfir yðr tjald
ofanhángir
leyniligustu
leyndardóma,
heilir himnar
hlaðnir með nótt,
glýufull girðíng
Guðs einveru
yðr áskyggja,
svo engi vætta
endanligra
hefir yðr sèð,
þèr grunnlausustu
guðdóms þánkar!

þó varð ek virðtr
þeirrar vegsemðar,
yðr álengðar
yfir at líta,
at sjá útyfir
aleðlis hríng,
sem allt endanligt
innilykr;
Ek, sem er at eins
hins óskapaða
skjótt skeðr þánki,
ok í sköpunar
dálítill dropi
djúpu hafi,
eins ok álfröðull,
sem upprennr,
svo hann sendi ljós
enn sveimanda
hismi hvörvetna,
sem heitir jörð!
Sæll sè ek þess,
at ek saminn var!
heill yðr, at þèr
um eylífð varið!
heill yðr, Faðir,
ok hans Sonur!
ok þèr ögranir,
sem uppfyllið
sannheilagar svo
sálu mína!
Sem nú með náðum
nálægðar Guðs
yðr yfir mik
ofanhellið;
haldit fúsann fram,
at færa mik
endanligs eðlis
utar merkjum,
at dymmu dýrðar
drottinligrar!
Ek finn öldúngis
á mèr sjálfum
þat hit sama, sem
síðar munu
framliðnir finna,
nær af fold koma
aptr upprisnir
á efsta degi!
Sem dofa dvala
enum djúpa frá
Meðalgángarinn
mik uppvakti,
eins mun hann yðr,
þèr Adams börn!
eitt sinn uppvekja
af andláts svefni.
þessi fró-fulla
fagnaðar titrun,
ok unaðsamr
eylífs lífs dans,
þessi mun ok þá
yfir þik koma,
er þú, Adams kyn!
endrvaknar;
þá mun sá sitja
sæll á tróni,
sem hèr lágt liggr
lèmagna á jörð;
einn yfirvættis
ógnarligann
lángann dóma-dóms
dag þá halda,
svo at síðustu
sáttmála þann
til lykta leiða,
sem með líðunum
þessum þúngbæru
þannig semr!
O! með hve tærri
tilfinníngu
sköpunar sinnar
skèðrar á ný,
hvörsu sann-sælir
sjá þá munu
flokkar þínir þik,
sem þú leystir,
dýrstum drottna
þar á dómstóli,
Ok, með auðmjúkrar
augum fullum

tilbeiðslu skoða
tignar skær ör
þinna blóð-benja,
bílæti elsku
kenniteikn kærleiks
allt til kross dauða!
þeir heiðrs hátíð
munu halda þèr,
ok þèr til æru
eylífðarinnar
láta hátt hljóma
Halelúja!
Dymm dauðans engils
dryn af lúðri
þegja fyri þeim,
ok þruma tróns;
djúpit lýtr djúpt,
ok til dómarans
mun hæðin hefja
hendr bljúgar!
Hógt ok hógt slökktann
hinstr daga
ljóss lampa sinn
mun leggja niðr
at fullu ok öllu
við eylífðar trón;
þú munt kríngum þik
þínum rèttlátu
samansafna
til sælufullrar
sjálfs þíns sjónar,
svo sem þú ert!
Þekkja munu þeir,
ok af því fagna,
at þeir æ sèu
ódauðligir,
ok unaðs þánka
hins eylífa lífs
þaraf at þú
hafir þá kæra
finna þeir nú fyrst
í fyllsta krapti!
Þetta segir sá,
er sveitir himna
heita Jehóva,
en hefnanda þeir,
er hann til afgrunns
útsnaraði,
en sjálfr segir
sik þinn Föður!
Svo saung af himni
Seraph Elóa!
horfði Guðmaðr
höfuð-engli
lof ljóðanda
ljúft í augu,
en þó ljúfligar
leit á Tabor.
Stráugr straffsdómr
stóð við sama
enn, at úthella
allskonar písla
enum mein-mestu
yfir Messíam,
án minnstu' at minnast
meðaumkunar!
Hneigði hann sik djúpt
ok af hugar kvöl
hóf upp til himins
hendr gnúnar,
orðlaus, af ángist
yfirkominn;
svo berst ok biltist
í blóði sínu
eitt við altari
aflífat lamb.
Eins lá umflotinn
allr skýum
himins, sem honum
voru húmfull nótt,
sveimandi sár
í sínu blóði;
ok svo hneigði sik,
þegar sofnaði
Abel, en hann sá
ei sinn Föður
Sèrhvör Seraph,
er sjónum litit
híngat til hafði
hálf-frávendtum

ım með,
ıgnum skjálfta
gèð styrk haft
ınn píndann,
dauðans neyð
at sjá;
íns eðlis
likleik
frá snèru,
ðu þaðan.
eins Gabríel
dvaldi,
li huldu
öfði sèr;
Elóa,
.ðstaddr,
ok hneigði sjón
it ský!
ðin stóð staðkyrr
ndsandi;
inn dæmdi
fold!
r hristist hún
at flýa,

þrisvar hèldt henni
hönd Jehóvæ!
Sik hóf nú svosem
sigrvegari
foldar dupti frá
frægstr Guðmaðr!
samstundis súngu
sælir himnar:
nú er hún úti!
hún er umliðin
þessi hin þriðja
þjáníuga stund
enna yppurstu,
sú er eylífa
hvíld ok himin-ró
heilögum gaf!
Svo lèt samhljóða
saungr himna!
jafnsnart Jehóva
frá jörð snèri
áleiðis aptr
andliti sínu,
ok á sinn uppstèg
eylífa trón!

Hèr hefr
sjöttu bók Messías.

---

vísum verða,
viðskilr,
ımsmýgr
ıans sinar
ilkomanda
ng hels,
augnablik
helgu
ıtari
ıgar áðr!
hinnstu hlýðni

honum býðr
nú dýr dómari,
ok dygð helga,
sem enn þá útaf
aðkomnu spreng
hjarta borinn hans
honum lyptir
uppá algjörleiks
æðra stig hans;
Meðr bljúgri bæn
ena betri nú

tímans telr hann
tæpu púnkta,
ok góðum gjörðum
gjarnan krýnir,
með sönnum sálar
sóma verkum,
er hinn alskigni,
sem allt dæmir,
aptr umbúnar
eylífri náð.
Svo urðu stundir
ens stóra ok hulda
helgidóms sabbats
hátíðligri,
ógnar auðgari
ætíð því meir,
ok Drottni sjálfum
dýrmætari,
sem offrit ýttist
altari nær!
Því meir sem framfór
enn friðþægjandi
leiðar, at láta
líf sitt ok blóð,
ok kunna' á krossi
kröptugt: Verði!
sköpunar nýrrar
skírt at hrópa,
síðan megn myrkr
miðnættis í
sitt blóðugt andlit
beigja niðr;
Af ofr meguis
Elóa fánginn
verðugleik, vegsemd
vígðra stunda —
þær hann miklu mat
meira hinum
fagnaðarfullu
fæðíngar hans —
svo frá sèr numinn,
at sinni lyptri
ásjónu upp,
þó undir skýlu,
við vin Gabríel
vegligann kvað:
Leiztu, lagsbróðir!
líðanir hans?
ek enn, Gabríel!
allr titra,
síðan ek sá þær;
sástu hann líða?
ei má nafn nefna
nokkurt himins,
ekkert engla mál,
þat ek finn til;
Sannliga sèð hann
hefir sjálfr þú!
ok hve mikit enn
mun hann útstanda!
á hvört augnablik
af hans pínu
ærnar eylífðir
eru bygðar!
ok svo úttalat
Elóa lèt!
Gegndi Gabríel:
grafizt hefir
ek með ígrundun
aldir lángar
þúsund ára þrátt,
eptir þekkíngu
um þat undr-verk,
sem á at ske!
Ef ek grillt gæti,
en ei glöggliga
reynt nè rannsakat
regin-djúp slíkt;
en ek villr varð;
við skulum þegja!
hèr er allt heilagt
hríngiun í kríng;
At sönnu einnig
eru hèr grafir
kaldra kroppa
kríngum okkur,
en þaðan englar
uppvaknaðir
munu sýna sik!
sofið í ró!

En sjá, hvör sá er,
sem með blossa
hèr gegnt geysandi
grimmiliga
í nætur-niði
nálægist oss!
hefir helvíti
hrakligann skara
yðar útsendann,
upphlaups dólgar!
hvílík svika sveit
svívirðilig!
En sá er sandkorn
ok sólir skóp,
alheims-cylífr
einvalds herra,
ríkir ok ræðr
ok reka lætr
svo orm sem engil
eyrindi sín!
Ok flokks forínginn!
hvílík fádæmi!
ó sjá, Elóa!
oddvita þeirra!
annann veg verða
vissuliga
mun fas, framgánga,
ok ferða-snið hans,
þá dymmt drynjandi
dóms básúna
heimtir hismit
útaf haugi þeim,
sem þat daudt duldi,
fyri dómara;
þá mun eigi þinn
þannig verða
fagnaðarfullr
fótaburðr,
svívirðiligi
svikari þú!
Hann hermdi svo,
en hópr þessi
nálægði sik nú
næsta grimmr,
brennandi hlisum
bregðandi á lopt,
ok með gran-glöggvum
gróm-leitar augum
smaug hann krók af krók,
sem kráku stig
innan um eikr
ok ósorg dymma!
Gat hann Guðmaðr
gjörla at líta;
skaut sèr upp skýuð
skuggafyllst nótt,
er honum yfir
ofan grúfði,
ok sem hún upphófst,
út með sama
frá henni flutu
hennar felmtraunir!
Datt ein dymm yfir
drottinnsvika,
en hann viðvörun
volduga smáði;
þrjózkaðist því meir,
ok þannig sik
enn til óhæfu
útbrynjaði:
Hvar er hann nú?
ok hvað mun vera
af honum orðit,
síðan ástmenn hans
sáu hann sjálfir,
eptir sögn þeirra,
týaðann skýum
á Tabors fjalli,
en þó óbundinn,
hvað ei skyldi?
Brádt skal hann bundinn
birtast þeim nú;
gleymast skal þeim skjótt,
sèr til skemtunar
teitar tjaldbúðir
at tilbúa!
skekst þú ok skelfr
skelkat hjarta!
kann nokkuð körskum
kæla nætur

görpum geig
gjöra í brjósti?
Þegi þú, þrjózka
þánka býli!
er því innan skams
aflokit víst!
þá mun ek mèr,
þær meira skulu
enn tómt drauma tál,
tjaldbúðir gjöra!
þannig hugsar hann,
ok hèldt fram enn!
Sem nú Sonur Guðs
sá þá koma,
hann með sjálfum sèr
svo baðst fyrir:
er víst afar lángt,
ærinn fjarski
enum eylífu
yndælis frá
tignar-tjaldbúðum,
til þess niðr,
sem þeir syndarar
sokknir liggja!
O! mína myrkvu
mótlætis leið!
þá er hèr þreyti
í þessu dupti;
þá götu gjarnan
vil ek gánga þó;
hún, þó síðar sè,
mun samt ljóma!
Nær hèr ný verðr
niðrí í djúpi
allra örendra
upprisa gjörð,
ok þat loks lætr
ljóst at fullu
hinnsti heims dómr,
hvarfyri Guð
þessa lágt-lögðu
hafi leið gengit!
Júdas óð undan
Iscaríoth
flaráðr flokknum,
svosem foríngi!
höfðu boði beitt
brýnu prestar,
at gildir garpar
skyldu gjörast út
velbúnir vopnum
á vit Jesú!
Atti hópr sá
hans at leita
grandgæfiliga
við grafir hans,
hann fundinn fánga,
fánginn binda,
bundinn flytja fram
á fund presta!
Júdas vissi vel
vanastað þann,
er Jesús hafði
jafnaðarliga
brúkat til blíðra
bænagjörða
ok til umhyggju
andvökusamrar
um myrkvar nætr
fyrir manna heill!
Hafði falsfullr
fyrirliði
gefit sveit sinni
sameginligt
teikn til at þekkja
þann takast skyldi;
at hvörn hann kysti
hann væri sá.
En at sinni sik
yfir svikarann
miskuna mundi
myrkr-fara,
ok um stutta stund
stóð á móti,
at hann útlèti
andstygðar koss!
En ekki lengi,
því eyrulausri
fèll með feikna grimd
yfir Frelsarans

sofandi sveina,
svika flokkr;
Messías gagngjört
gaf sik þá fram
sjálfkrafa í sjón
enna syndugu;
talar til þeirra
með tignar krapti,
ok spyr her-menn hátt:
hvörs leitit þèr?
Gegndu þeir með grimd,
grenjuðu hátt,
lètu blika blis,
ok branda skóku,
Jesú — játa þeir
jötun-óðir —
þess sem nafn nemr
af Nazareth!
Eru nú allir
hinir aðrir hans
kenslu sveinar
komnir þángat,
ok á hann horfðu
enir heilögu
englar allir nú,
sem áðr flúðu!
Glöggt guðdómligri
meðr geðstilli,
eins ok þá ormi
andlát býðr,
eðr brims bylgjum
brúsandi þögn,
ek er sá! Jesús
játaði skara.
Ogn hans almættis
yfirfèll þá,
rètt fyri raust hans,
er ræddi þetta,
duttu þeir daufir
ok dug-firrtir
jafnskjótt til jarðar,
ok Júdas með!
Sem á vígvelli
vegnir liggja,
eða *svosem* sèr
sinnulaus veltir
einhvör ólmastr
í orustu,
nær frá mið-marki
mildara stríðs
hugsvinnr herra
hildar um kríng
eys dreyrgum dauða
at dómarans boði.
En skarann skildi
skèlfíng sú við;
reis þá óðar upp
oddviti svika;
stund en stuggvænsta
stóð fyri dyrum,
sem hans skèn sköpun
skundaði til;
ok hann nú nærsta
nærri dómi!
Nú skal nálægr
með nætr vængjum
uppyfir honum
engill dauða;
með heipt hulinni
ok hræsnis blíðu
snýst Júdas gagngjört
glaðr í bragði
móti Messía,
ok mynnist við hann!
Svo var fullframit
fólskuverk hans!
skreið eins ok skuggi
hin skammarfyllsta
allra illgjörða
eptir ok fyrr
svörtust svívirðíng
svo til vítis!
En með ástholluni
aumkunar svip
Guðmaðr gegndi
þeim hann gabbaði,
ok leit ásamt
í andlit honum:
þú at svikja svo
svífst ei, Júdas!

Messíam meðr
meingum kossi?
æ! at þú, vinr
hefðir ei komit!
Svo meðal manna
mælti hinn bezti,
ok sik ofrgaf
illum skara,
at hann af þeirra
óvægri grimd
í fánga fjötr
færðr yrði!
Sá þat samstundis
Símon Pètr,
hvesti djarfann hug
hvumleiðust sjón!
hann óð hraustliga
gegnum hóp sveina,
ok með áræði
ódeigs hjarta
særði sverðs höggi
svika þjón einn!
Græddi meiðsli mund
manna vinar;
hann með sjón sendi
sögn til Pètrs:
lát þèr lund stillta,
lærisveinn minn!
svo framt ek Föður
forsvars beiddi,
mundi mèr til liðs
mektugr her
samstundis sýna
sik frá himni!
Fullar fylkíngar
mundu frambruna,
sem skyldi Syni
sendar þjóna,
en hvörnig ætti
at uppfyllast þá
þat spakir spámenn
spjallat hafa?
þarnærst til þeirra
hann þannig mælti
saurugu seggja,
sem hann bundu:
þèr komið klæddir
kappsamliga
vopnum ok verjum
til at veiða mik,
sem ek manna morð
hafi mest framit!
Eins ok einn væri
ek hinna mestu
voða varga,
sem í voudsku gjöld
ætlaðir eru
til at aflífast,
ok fyrir yðkun
óhæfu verka
öðrum illvirkjum
eru meiri,
En yðugliga
hefir ek syndann
meðal yðar mik
í musterinu!
lærðág yðr leið
lífs ok dauða,
ok enginn yðar
aptraði mèr!
En nú er kominn
yðar tími
til at fá framkvæmd
fúl myrkra verk!
hèrnæst þagnar hann
hjástaddr læk,
sem er samnefndr
cedrus-viði.
Stóð í hárri höll
hópr presta
eins sem á öldum
efandi vonar,
niðr stèg nauð
ok nöldr þeirra
áhyggjufullt
frá innsta sals hæð,
gegnum marmara
múraða stiga
fjöld-heyranda fólks
til fælu eyrna:

.öð þat ok starði
stórri furðu;
ii um spámann
nda lof,
ramfleipraðar
ıælíngar;
ýr dásömun
í gleymsku,
ladt glansandi
ljósa stjakar,
stóðu settar
r um kríng!
estar sögðu svo
i milli:
sýna sik
imenn vorir
frá eyrindum
komna,
mun orðit af
m útsendu?
t má hendt hafa,
ittann eigi
i þeir Júdas
lokk hinna;
má at við oss
ig hafi
r svikari
í frammi;
áske menn vora
ýníngum
svo sem áðr
ndi með
narra náð
inn naðverski!
u þeir nú svo
i milli!
því kom einn
a útsendu;
var hár hans,
leikar kinnar,
ınn andlitit
dr sviti,
ı nèri hristar
lr af sorg!
mnig hermdi hann:

höfuð-prestar!
komum vèr þar víst,
ok vannst um síðir
oss hann at hitta
fyrir handan læk,
eigi lánga leið
frá líka gröfum.
Öngvann gaf oss geig
grafa fæla,
en svo svipljótr
sorti skýa,
at slíkr aldrei
hefir áðr sèzt,
hvörvetna hèkk
frá himni niðr;
Þó gengu garpar
gegnum þat allt,
nema ek nam stað
nokkuð fjærri;
þó gat ek sprogat
svo spámann sá;
skauzt mèr þá skelkr —
skírt gèt ek eigi
hve þat hendti mik —
hrylliligr
skèlkr skauzt mèr
um skjálfandi bein.
En þeir ei báru
á hann kennsli,
svo nærri sem hann
sveit vorri stóð,
sóktu þeir at þeim,
sem þar voru,
áðr hjá honum
hans fylgendum;
Við oss voldugra
vèk hann til orða:
hvör er sá helzt
sem þèr hèr leitit?
en viðr ekkert
óttasleginn
gegndi grimmliga
garpa sveit vor,
ok nefndi Jesúm
þann hinn naðverska;

Hann þá undir eins
andsvaraði —
enn hljómar hljóð þat
í hlustum mínum,
enn skèlfast öll mín
aflvana bein —
með drótt drepanda
dauðans rómi
hann klárt kallandi
kvað: ek em hann!
svo ræddi raustin
sem rekka feldi.
Niðr þeittust þeir
þar á grúfu;
þeir liggja þar ok
þannig drepnir!
ek skauzt einn á burt
svo yðr þann
bana boðskap
borit gæti!
Heyrðu harms sögu
hræðiliga
sendisveinn þylja
samkomu-prestar;
leið at þeim lógn-dá,
svo þeir litverpir
stóðu sem steinar
í stað fastir!
Phílo einn við ógn
óbugaðr
gat látit geisa
grimdarfull orð:
þú dælskr drussi!
hinum dreymanda
ert til liðs laginn
lærisveinn hans!
Eða nætur-niðs
nokkrskonar
í grýlu grillur
hafa gabbat þik,
opnuð grafa gin
munu gjört hafa
víngl þèr í vitum,
ok vofur dauðra!
Þat eru þeir,
sem þú sázt dauða,
en vaskir víg-menn,
þeir er vèr sendum,
allir eru lífs
ok aldrei verða
með orðum einum
aflífaðir!
Meðan Phílo fèkk
fleiprat þetta,
kom enn þá annar
ok innti frèttir:
þúngar þrautir
höfum þolat vèr!
fèllum vèr á fold
fyrir honum;
ógn brann í augum;
af hans munni
rann rammr dauði,
þegar ræddi sá!
En ei at síðr
er nú híngat
hann fjötra fángi
fluttr af oss,
fús bauð hann báðar,
at bundnar yrðu,
sjálfr sjálfkrafa
sínar hendr!
Fángann færa þeir
með felmtri og skjálfta
óttaslegnir um,
at enn kunni
skarprar skipunar
skèlfilig orð
til þeirra af teknum
talast honum.
En hann þegir þó
þolinmóðr
ok með gæfð gengr
góðviljugliga;
hann svo hèr þegar
fyrir höndum nú
er Jerúsalems
innan múra!
sagði svo þessi
sendimaðr!

Þá hrópar þannig
þriðji sem kom:
gefi Guð blessun
göfugum feðrum!
en þeir allir,
sem uppá móti
yðr setja sik,
sömu töpun
allir eins hreppi
óvinir Guðs
glötun ok grand
sem Galilæarinn!
Því vèr höfum hann
hèr í fjötrum
þeim sem eingin orð
uppleyst gèta;
ei heldr vinveitt
viðrlits bros!
er hann einn látinn
allra sinna,
hartnær híngat
til hallar kominn!
unni Guð yðr
öllum hans blóðs!
Þegar þagnaði
þessi vargr
kom Satan sjálfr
inní sal fundar,
ok við hönd honum
helvítis kæti,
hún rak höfuð-svim
á hóp presta!
Ok lèt umflögruð
augu þeirra
blóðugra benja
bílætum með
ok bana bleiks,
sem búin mundi;
öll þeirra eyru
lèt hún umstreyma
svo saunglandi raust
sinna kvala:
Hann mun nú hljóðlaus
hèðan í frá
orð at eylífu
aldrei mæla,
brádt munu bernm
yfir beinum hans
heilagir hefja
hróðuga fætur!
Víngli voru þeir
vafnir lengi
ok sem tíð tafðist
at til sín fengju
spillvirkjar spámann,
sem spurt var eptir,
kom á þá æði,
svo erindisrekar
enn í annað sinn
voru útsendir!
Phílo fór sjálfr
ok fylgði þeim!
Hafði flokkr flutt
fjötraðann Jesúm
Hannas höfuðprests
híbýlum at,
hafði hæru-karl
um húm nætr
rakafullt risit
úr rekkju sinni,
þann mjög markverða
mann til at sjá,
er slík glöp gjörði
Gyðíngalandi!
Eptir Jóhannes
álengðar gekk,
var honum vær svöfn
vikinn frá augum,
en á þau ángr
aptr komit,
er böl-bliknaða
breiddist um vánga.
Honum var Hannas
höfuðprestr
kunnr, svo kendi
at sem Kaíphas
var hann víst eigi
varglundaðr;
því fèkk hann þúnga,
sem þjáði brjóst,

sorg at síðustu
svo með þvíngun
deyft, at dirfðist
í dóm-sal gánga,
ok sá hve Herrann
fyri Hanna stóð!
Hóf höfuð-prestr
hann at frètta,
kann þik Kaíphas,
kvað hann, dæma!
ó at síknsaka
svo værir þú,
sem þín virðta verk
víðfræg eru!
Jarðar þjóðir þá
mundu þik prísa,
ok Guð Abrahams
mundi yfir þik
ok börn hans blíða
blessun leggja;
hvað þú hefir kènnt
herm nú sjálfr!
Seg hvörjir sèu
sveinar þínir?
lèztu lýðnum kènnt
lögmál Mósis?
hefir þú ok þèr
eptir þess boðum
hvörvetna hagat?
hafa þínir
líka lifat svo
lærisveinar?
Hannas sagði svo,
sik yfir Jesú
allmjög undrandi,
sem með ágætri
spámanns hegðun hèr
fyrir honum stóð,
ok hugar hátign
hóglátustu
óvanhelgaðri
af öllu stolti!
Virðtist at veita
enu vígða svar
góðr Guðmaðr
gamalmenni:
klárliga í kyrkju
kènnt hefir ek,
frjáls fyri lýð
ok hans fræðendum;
þú at þessu mik
þannig frèttir,
spyr heldr þá þess,
sem þat heyrðu
sjálfs eyrum sífeldt
sem ek kenndi!
Meðan hann mælti
mundi Phílo
þrengja sèr þar inn
þrútinn af heipt;
varð þá óð ok ær
öll samkoma;
þá vann þræll nokkr
með þræls sálu
verk þat sem vegna
viðrstygðar
nóg var níðíngsligt,
náttúru skálks
til at auglýsa
ómannliga.
Phílo bauð firðum
friðarspillir
til sín at taka,
svo án tafar hann,
undir dauða dóm
dreginn yrði;
þat ok líka þeir
þegar gjörðu;
Jafnsnart sem Jesúm
Jóhannes sá
undir fólskufulls
Phílos valdi
huldi andlit hans
helbleikja föl,
sjón hans sortnaði,
ok sorgar vegna
var nú hjarta hans
hartnær sprúngit,
svo tók hann tregi,
at hann titraði.

nær með óstirk
háum
ɔmu spölum
at síðustu
fèkk skjálfandi
á braut,
nn blakta' björt
fjarska.
nast segir hann:
ɜk fylgi — — —
ek nú ekki
èr fylgja!
æn eptir þèr,
bezti
l mannanna!
ek sendi.
! ef ályktat
ráði
ılmáttuga
ı deyir;
ıt efalaust
ı at skè,
sem önd mín
t hefir!
: hvörn enn elskar
f hjarta
ı meiri með
mest bræðr
hvör annann,
ttu þá
minn heilagi!
þèr deya!
! at augu mín
:uli sjá
þín brostin
ndláts sveita!
t ek ekki
ns þína
a seinustu
ıstu blessun,
r mál missir,
;i heyra!
þèr — hvar er ek? —
morðíngjar!
ıèr enginn

sem annann frelsi?
finnst engi framar
frelsari á jörð?
ok enginn heldr
uppi' á himni?
Eruð þèr einnig
allir í svefni,
sem forðum súnguð
sætt yfir honum;
þegar þú hann ólst,
en ei þenktir slíkt,
til handa heli
svo hræðiligu,
er nú áhorfist,
elskandi móðir!
Þú einn einasti
ert, sem frelsar,
þú ert sá eini
sem aðstoð veitir,
lifandi' ok liðnum,
sem líknar einn;
miskuna þú mèr,
manna Faðir!
ek bið, æ, lát hann
ekki deyja!
Æ! lát hann eigi
offrast dauða,
hinn bezta borinn
af blóði Adams;
mótstöðumönnum
morðgjörnum hans
viðkvæm'ra virðstu
at veita hjarta,
mennska meðlíðun
svo merkt gèti.
Æ! ek eygir hann
ekki lengr,
hátt borin blis
eru burthorfin!
nú er dauða dóm
dýngt yfir hann!
ó at ofboðit
ok ægt gæti
af þjósti þrúngnum
þeirra sálum

meingjörðum meiddrar
manndygðar sjón!
At þeir eitt sinn loks,
einusinni,
alls einusinni
um æfi daga
hugleiddu harðann
hefndar dóm þann,
óbrygðanliga
sem eptir kèmr!
En hvör upp híngat
arkar í dymmu?
ek sèr ógjörla;
er þat Pètr?
mun hann merkt hafa,
hvörnig Messíam
dólgar til dauða
dæmdann hafa
svo hröðum hasti!
hann stendr við.
Hvör er sá ek sá?
sèr ek einkis,
nè fæ formerktann
fótaburð meir!
hvörnig er hèr allt
eyðiligt þannig?
hví er svo hljóðlaus
hræðilig nótt?
En nú þver þessi
þögn ok stilli;
hvað er fyri fjöld
sem framgeisar?
æ! með ofbeldi,
til at aflífast,
draga dólgar hann
um dymma nótt,
svo megi mengi
mannliga sinnat
ei hjálpa honum
úr höndum þeirra!
Svo hans rós-rauðann
renna um steina
ok af dör drjúpa
dreyra fá sèð
englar einir,
þegar útfossar,
æ! mèr miskuna;
meðaumkunar,
ok skèpna skara,
sem þú skapaðir,
miskuna þú mèr
mikli Faðir!
ek bið, æ, lát hann
ekki deya!
Þenkti þannig,
ok með þrá-slitnu
túngutaki hann
talaði þat;
lèt með lángsemi
á leið reikat
at höll höfuð-presta
ok hætti gaungu
nú um miðmunda
myrkrföru!
En Phílo, fólskr
fyrirliði
flokks þess sem flutti
fánginn Jesúm,
sleit sik fyrstr frá
fylgendum sínum;
æðir hann óðfús
á undan þeim,
ok strax sýnir sik
samkomunni.
Öllum var auðsært
af hans fasi
fullu fagnaðar
yfir feing sigrs,
ok af augna svip
eldligum hans,
at Endrreisir
andaðra manna
væri víst bundinn
í viðjum nú
háum hofgarði
harla nærri!
Ei gafst þeim tóm til
í tè að láta
fagnaðar fremd
við Phílo kominn;

inn Guðmaðr;
a sáu
kom, kènnendr,
unnu þó
lliga at trúa
ı vissu,
feikn grimdar
f feginleik.
èg hann upp og stóð
stóli dóms!
lagði hátign
ikonar niðr,
uðligs jafnvel
r vitríngs,
ır rètt í ró;
ındi lind
hann fyri sèr
verra!
ıgar hugsanir
bar at eins,
nn nú eptir
hærri,
hann sendt hafði
ıs Föðurs,
i augnablik
ist hvíld!
eins auðkennum
ıgèfnis
irla glöggvum,
ımligrar
ıèldt hann eptir
brjósts sèr;
sízt auðit
nokkrum,
ıann þat vildi,
t hafa!
heldr annar,
ngill, neinn
ına göfgu
ms merkja
áskynja,
da þeirra;
g stóð hann þar
þola dóm!
ðu starandi

á storð niðr
fullum af fólsku
Phílo augum
ok Kaíphas, kèndir
kennimenn þeir;
veitti víst þessum
verðugleikr,
en hinum ákefð
öðrum framar
rètt til at ræða
meðal ráðherra,
báðir þögðu þó,
at því sinni!
Enn í hjá-höll
við hennar síðu
var einn baug-boginn
bygðr gángr,
sem drógst í dóm-sal
dymmr til hálfs,
gaf þar lampa ljós
litla skýmu,
hèr var hvörvetna
sem hálfrökkur!
Þar við stein-stengr
stóð marmara
í hóp, hálfboginn,
höfðíngs kvenna
æsku fegurð í,
ættuð frá Róm,
Portía, pontverska
Pílatí kvinna!
eigi var úngr
andi hennar!
Blóm þat blómgaðist
blómligum með
at þat ávöxtum
auðgat lèti,
sem móðir Graccha,
mengit í Róm,
úreldt ok orðit
at ættlerum;
var þó vaktara
vissu' ok straungu
í ráði ráðinu
Rómaborgar

undirgángr, en
engi frelsir!
Hafði þángat hún
hraðat sèr mjög
fastliga framknúð
af físn heitri,
at fá loks litit
lýðs spámann þann,
er svo fóru frá
fregnir miklar!
fylgðu nú fljóði
fáeinir þrælar!
Gleymdr var vegr
ok verðugleikr
ráðaríkustu
rómverskrar frúr
þá at því sinni
þaunkum hennar;
Guðs fólgin forsjón
framleiddi víf!
Hèr stóð ok horfði
hún nú á þann,
sem liðin lík
til lífs uppvakti;
hugar strídt hatr
hofmóðugs prests
stærra hugarstyrk
stóðst ok þoldi;
Ok hafði ærit
öruggann móð
til at tjá sik
með tignar-gjörða
mikil-leik mikinn
meðal þjóðar
svo láglundaðrar
ok lastafullrar
er eigi þekkti
nè undraðist hann!
Sá drós ok dáðist
at dýrstum manni,
eldheit innan brjósts
af eptirbið,
ok glödd í gèði,
at með gæfð slíkri
hann stóð svo hugrór
fyrir hatendum
ok síns dauða dóms
dör nöktum þar;
þó hann ei þannig
þekkti Phílo!
Heldr hermdi svo
enn hræsnisfulli:
herðið fast fjötur,
færið hann nær!
þó fyrr enn þat
vèr þenna dæmum,
heilagar hendr
hefjið til Guðs,
at hann úrskurð sinn
hefir uppkveðit,
ok loksins lætr
eigi lengr nú
með þagnar þúnga
þeim oss reynda!
Þinna þýða bæn,
þú Jehóva!
er vèr úthellum,
enn framar heyr!
lát þá eins alla
sem uppreist gjöra,
fyrifarast,
at ei formerki
stað þann, hvar stóðu,
storð-búa neinn!
Engi maðr meir
minnist þeirra,
utan einúngis
aflífaðra,
hvar hrannir liggja
af höfuðskèljum;
hjá berum beinum,
þaraf burt er hold,
ok hvar útheltri
upphlaupsmaðr
síns lèt dreyra dögg
drykkjaðann hvol!
Já, þakkir, þakkir
skulu þrá-kveðnar
með helgihöldum
hátíðligum;

kyns unnar
rúm hjá!
Israel
a einskær verða
remd fagnaðar
r saungr!
rádt mun þèr blæða!
d, þótt sæi,
r heil Júda
gat til gjört
egin augu
lokuð,
birgði hlustir
heyrði þó!
ó er nú þessi
andi svimi
ins liðinn hjá,
lýð trylti,
hvað sannast sè,
þeir ok heyra,
ann, sem áðr
Abraham var,
ar hlekkjum þeir
inn líta!
t sönnu áðr
in-hamsi.
þeir hann þrátt,
þá lètu
ins stutta stund
táli gjörðum
dóms viðjum
at af sèr,
hraustum höndum
nannliga
agt gripu grjót,
astara,
ann tídt tèða
at deyða,
n þeir æ lètu
á ný
enum sömu
um tæla!
ú er í dag
lykt kominn
i banvænnrar

blindni þeirra,
ok, þú hinn þrjózki!
þinna svika;
Svo fár af fólki
flokkr hèr er,
munu víst margir
meðal svo fárra,
ef vèr æstum þá,
efalaust þèr
í móti mæla
mjög þúngt vitni!
þat mun brádt bjóða
biskup sjálfr!
En ek ótrauðr
áklaga þik,
ok tek til votta
tal allt Júda,
himin ok hauðr
til at heya dóm!
þú ert alkendr
ófriðarmaðr!
Svo ok sífeldt
hefir sjálfann þik
þú gjört at Guði,
sem grèzt í vöggu!
þú, at sannri sögu,
sofandi menn
at eins uppvaktir,
en öngva dauða!
meiníngin: mæðgur,
mæður, ok systur
þessa dá-dofnu
höfðu deya sèð!
Haf þik til! hittir
hlutfallit þik,
til þín rennr röð,
reis þik upp sjálfann!
vit þó fyri víst,
at vaskir munu
seggir í sannleik
sjá þik deya!
svo skal sèð til,
at ei sofir laust!
Ligg þú hjá hræum
í hel drepinna,

er hinn eylífi
hefir útskúfat!
sof þar sífeldann
svöfn af járni;
þar sem at þurru
þínum drekka
af ræfli rokna
rotnunar dampa
rísandi röðull
og reikandi túngl!
Unz dauðans döfnun
drottnar til fulls,
og allt Golgata
gjörist um síðir
hvítt af ber-beinum
úr búk þínum!
svo, já, svo skaltu
sofandi liggja!
Ok sè til enn nú
einhvör stærri
beiskari bölvun
og brennheitari,
sú er sjöföldum
særíngum eys,
til hvörrar hlustar
húm midnættis,
og sem grafar gól
lætr geísa með,
hún þá nú þegar
á þèr bitni!"
Hèr stóðu stífar
og stokkbólgnar
illsku ólganda
orðháks varir,
og um ásýnd hans
úthellti sèr
dymm og dapurlig
dauðans bleikja!
Þvíat þegar,
er hann þessari
allra óbæna
ógnarligustu,
í því ósorgar
augnabliki,
fyrst tók upphaf á,
og til ónýtis
móti setti sik
samvizka hans,
en sjálft almættit
ei hann skèlfði!
Einn dauðans engill,
sem var engill hans,
vatt tortíníngar
tilliti sínu
fullskjótt á Phílo,
framan at beint
gèkk og stóð gagnvart
glæpa manni.
O! sú-beisk bölvun,
sem þú bölvadir —
innir engillin —
yfir þik mun,
þú ógnar-illi
ógæfu-maðr!
sannliga síðar
sjálfann falla!
Ek hef augu mín
upp til míns Guðs,
ok til hans, sem allt
endrgèldr,
sverð mitt sveipanda,
og sver þèr dauða!
á ek at slá hann,
þú hinn almáttki.
Nei, ekki nú!
en hin nátt-dymma
biki blakkari
blóðuga stund,
dauðans stríða stund,
stigum fljúgandi,
sem enginn aptrar,
á þik stefnir;
áðr lángt líðr
mun hún ljósta þik!
Skýlaust sver ek þèr
skèlfiligasta
dauða, dauðligr
sem dó nokkr,
þú hinn þversnúni!
ok þat tómann

ıstu miskun
ıat síðsta!
rar náðar,
ıs af þeim,
skilja við,
kóp og dæmir!
: þik niðsvartri
ımkríngðann
;egnum hana
nd kallar
;eig gólanda
rræ skræk,
þik hefir
slagi
ı drukkins hjörs
ın lostit;
nær útrekinn
ɔinn flýr
ıpp með korri
n þegar,
skírt ásýnd
mína
hinnons dal,
ek boða þig!"
ðar hótanir
ı svo gaf
dörs engill
ıdi reiði,
n ský saman
enni;
ıdi heljar hefnd
:eitlig sjón!
ıptist höfuð-hár
í lokkum
nærsta líkt
ım herðar;
jall fast skorðat
fætr hans!
ı enn eigi
ın eyðandi
:allaðann þrjót
sinni
dr æg at eins
ɛrfis sik
nn dymmt drynja

dauðans öskr
með allskyns ofsa
ógnana sinna,
sem með reiði raust
ræddu í leyni!
Fann víst Phílo
enar fælandi
ógnanir andans
óðaúðlíga
í þann máta, menn
meigu skynja
á sér anda verk
ósýniligra;
Fann hann öflgum í
ásvifum slíkt,
skèlfíng skæðari
og skyndiligri,
enn nam neinn maðr
nokkru sinni,
því nú hræddi hann
hinn hærsti Guð!
Nú sèg niðr hans
nötranda líf,
hann skalf og skókst
og skrýktist allr;
en hvað hann andat
út af sèr gat
var fúl formælíng
fyrir hann sjálfann,
at sá grey-geigr
hefði glapit hann!
Hann kom til sjálfs sín
síðan aptr,
þó skók skèlfíng Guðs
skrapandi bein;
er í innsta merg
enn vall honum,
eins ok engir sik
ormr troðinn
sundr ok saman
af sárs auka,
faranda fótum
fergðr undir,
brettist úr bugðum
bófinn ok kvað:

Hvað ek hèr með þögn
hefi dulit,
af því ofbuðu
illvirkja þess
mèr hin vondu verk
vissuliga
munu málalok
mönnum sýna!
Flýt hans forlögum,
lát ei frest verða,
hár höfuð-prestr!
á hans dómi,
forfugr Phílo
fleipraði svo,
stóð síðan stamr
ok sem stirðnaðr
gat ei framar grimd
geisa látit!
En sú komna kirð
kirrari varð
sá prúð Portia,
hvörsu próphetinn
stóð nú stilltr
ok stygðist ei hót
við djarfa dælu
dauðligs fjanda
Gjörði gleði sjón
glansandi vífs,
hjartans hræríng varð
háleitari;
hófust í höfuð
háir þánkar,
fannst svo fljóði,
sem formerkíng ný
henni lèti lypt
lángtum hærra!
En með fjör-fullum
friðsemdar augum
sá hún sik þar um,
hvört í sæg þessum
meðal svo margra
mætti nokkurn
göfugra gèði
gæddann finna,
sá er svo sem hún
yfir sjáanda
svo ágæts eðlis
undraði sik
Varð þat fyri frú
forgèfins leit,
at grenslast grant
at góðum sálum
þar meðal þjóðar,
sem þegar mundi
frjóf ok fullorðin
til at fá sinn dóm,
ok bráðt á brendum
brotum standa
síns mæts musteris,
hvar nú meir ekki
jöfr jöfranna
Jehóva bjó!
Einn mann einúngis
álengðar hún
öðrum ólíkann
hjá öld merkti;
í forsal frammi
meðal fólksins sá
við eld sik vermdi
vegna kulda;
horfðu þeir hinir
á hann villir,
ok hèldu orðstríð
við hinn ókènda,
en hann öryggr
ansaði þeim.
Samt var um síðir
fyri sjónum vífs
sem honum hvirfi
hugarstyrkr,
litverpr varð hann
ok villr ráðs;
sprogar sprett um kríng,
en á spámanninn
aptr annann sprett
augum rennir;
Æ! hann er eflaust
ástvinr hans —
þenkti svo með sèr
sú en heiðna —

sá víst viðleitast
vin at frelsa,
ok vill at veg þann,
sem hinn vísi gekk,
alþýða þessi
þekkja skuli!
Hvílíkt há-lyndi
hans prýddi líf;
hve mikil mildi
ok mannkærleikr;
hve hann gjörði gott
án gorts og hroka;
en þeim ei skiljast
orðræður hans;
heldr hóta þeir,
at hann skuli
færast eins fyrir
fólk, sem dæmir!
Þarvið hefir hann
hugskelfðr gjörst
ok hopat hræddr
fyrir helslagi,
því er þeir fullir
af þjóst ok æði
honum hótuðu
yfir höfuð sitt
Má ok skè móðir
mannsins fángna
hafi sendann hann
ok heitt beðit
fyri fætr hans
fallin í grát,
at hann útgengi,
ok undan dauða,
æ! undan dauða!
allra sona
beztum bur sínum
bjarga vildi,
öllum afkvæmum
elskuligra!
O hve mun móðir,
móður hvörri
elskuverðugri —
þat er hún víst,
því aldrei ella

af henni fæddr
í veröld væri
sá vísi maðr —
hve mun hún híga
fyrir harmi ok eymd,
nær hún viss verðr,
hve við hann ræddi
þessi forsfulli
pharisæari!
En hvað er í mèr
þat er önn slíka
viðkvæma vekr
fyri vífi því,
sem er mèr ókendt,
ok ákafliga
í heitu hjarta
hvera lætr
ei fyrri fundnar
formerkíngar?
Er þat nokkuð ósk,
at ek hefði
fæðt ok fold gèfit
fólkmæríng þann?
svo liði líf þitt,
at lukkugefna
megir meta þik
af mög þínum;
móðir, ó móðir,
yfir máta sæl!
augu þín aldrei
hans andlát sjái,
þótt mundi hel hans
hauðr fræða!
Hèr nærst hóf sik nú
höfuðprestr
uppá stoltar-stól
til at stofna dóm,
tekr til orða
ok talar þannig:
Jafnvel þó Júða
jörð þjáist öll
undir þúnga þeim,
sem þessi maðr,
nú dýrann dreginn
fyrir dómstól voru,

á hvörs manns herðar
hefir lagðann;
Ok þótt hann þekki
þjóðir jarðar,
at hann gègn Guði,
sem geldr hefnd,
mikillrar maktar
á Moria,
ens allra helgasta
eins gègn prestum,
ok stórum stjórnar
stillir í Róm
rasandi ráði
sik reist hefir!
Ok þótt uppkveði
úrskurð dauða
allr Israel
yfir honum,
ok ei Kaíphas
einúngis sé,
sem hann at höggva
heli býðr;
þá samt viljum vèr
með vitnum dæma
ok ei án glöggrar
yfirheyrslu!
Víst er ei allr
Israels lýðr
nú hèr nálægr;
nætr-dymma
hefir fast fólgin
hin flestu vitni!
(senn muntu sjá þik,
sæli lýðr!
vakinn við minnr
vanhelgaðar
hátíðir hinum,
sem hèldt með þèr
áðr hinn illi
upphlaups maðr!)
En svo sár-fáir
sem hèr eru,
mun ei votta vant
verða at heldr!
komi sèrhvör sá,
sem gjörir rètt,
ok síns ætt-hauðrs
elskar mengi,
ok þat hátt hermi,
sem er hreint ok satt!
Hætti hèr ræðu
höfuðprestr;
gengu gaurar fram
gjaldi keyptir;
áðr undirlagt
uppkváðu þeir
móti Messia
meinligt vitni
Fyrst ok fremst hafði
Phílo þeirra
hjörtu hvikul fyllt
með heipt ok spotti,
nóg í sjálfum sér
svívirðilig,
full skarn-skríðandi
skálka vondsku,
Gaut einn gauranna
glóðar augum
óðum útundan
eðr á skakk,
ok vatt af vörum
vitnisburði
samansettum
svo látanda:
Allir vitum vèr
hvörsu vanhelgar
hann hið heilaga
herrans musteri,
þó samt aldrei eins
óguðliga
sem at því sinni
saurgaði hann þat,
er hann fórna fjár
fróma seljendr
með harðri hendi
hrakti þaðan!
Til at tjá Guði
tíða bænir-
samansafnaða
sá hann oss þar,

en hann með ofsa
ok æðigángi
þúnghöggr þrísti
þeim, er seldu
forna fèð helgum
útaf forgarði
 Þat er sjálfsagt,
at síðr enn ekki
hefir hann Guð
í heiðri neinum,
hvörn þar vorum vèr
til at vegsama,
ok hugðumst honum
at helga fórnir;
 Ella hefði hann
frá helgum stað
eigi þat útkeirt,
sem offrast skyldi
nè svo mein-magnat
musteris rán
harðráðum höndum
haft í frammi
 Var sá vottarins
vitnisburðr,
eptir hann annar
anaði fram,
gefandi glósun
um hið guðliga
vandlætíngar verk,
sem vann Jesús;
allt eins afsinna
ok hinn fyrri!
 Þat var — þessi kvað —
at því sinni
einn hans alráðinn
ásetníngr
með makt at taka
musterit inn,
ok því nærst þaðan
yfir þessa borg
fjölmennr falla
ok fylkir verða
 En óvandaðr
alþýðu skríll,
sem hann at sönnu
sèr fyri konúng
at undanförnu
hafði úthrópat
allfjærlægum á
eyðimörkum,
reyndist rír í trygð
ráðagjörð hans,
svo hún viðvikin
varð at flótta!
 Eptir þat uppstóð
ok yfir sèr
lèt ekki lítit
Levíti nokkr,
sá forakts-fasi
frambar þetta:
hefir hann eigi
þann hinn hærsta spjáð,
með því hann meinti
metnaðarfullr,
at yfirtroðslur
mætti uppgèfa?
 Ann hann og orðlofs
ax at plokka
sveinum sínum
á sabbats degi,
hann visnar hendr,
þegar heilagt er,
læknar og lætr
líf í renna,
þó hyggr hann sik,
hlaðinn syndum,
at fá fólks syndir
fyrirgefit!
 Fleiprar hinn fjórði,
flennti granir
háðsfullr hlátr
hlakkandi' í raust:
at vísu vitni
má ek vel bera!
þurfit þèr feðr!
þó með vitna,
móti manni þeim,
sem af megnum er
fárs fyrirtektum
orðinn fordrukkinn

svo bygðum svika
svöfn-órum á?
Svo hann sagt hefir,
þat sveit manna
honum harla lík
heyrði ok glápti:
mölvit musterit!
mun ek á ný
þó byggja þat
á þremr dögum!
af rofnum rústum
mun ek reisa þat!
þannig bar þor til
þessi at mæla.
En gjörði gráum
gamalmenni
ærna óvirðíng
aldri sínum;
tók hann til orða:
tollheimtu-mönnum
sik, þeim syndurum,
samlagandi —
ek hefir ok svo
verit einn af þeim —
spèliga speki
spann hann saman!
Sú er lærir lýð
lög hinn dýrstu
Mósis at meta
minna enn ekki,
ok með óhraustra
illgjörðamanna
at saurga sabbat
sára græðslu.
Vitnin sögðu svo,
en sjón streymdi
eptirvæntíngar
öll á Jesúm,
frá hvörju horni
hrínginn í kríng,
með hvörju mundi
móti slíku
fá sik forsvarat
friðar-spillir.
Sem kríngum kristinn,
þegar kveðr heim,
með bliknat brjóst
af bísna þaunkum,
ok fúst at fagna
fegit til hálfs,
stendr stráklundat
stóð-spottenda,
ok auðveldara
með andardrætti
tautar tilhlökkun
túngu stamandi:
Nú mun hjá honum,
sem hann sjálfr,
hinn dælski draumr,
sem hann dáraði,
um eitt endalaust
ókomit líf,
einnig, sem öðrum,
enda taka."
Jafnt enn sem áðr
játar hann þat;
enn sá hinn sami
sann-vísi maðr
biðr ens bezta
bæði fyrir
þeim ok sjálfum sèr,
sendandi bros,
gladt af góðri von,
yfir gröf hvörja!
Eins beið nú eptir
andsvörum hans
á hann horfandi
hrekkvís lýðr!
góðr Guðmaðr
gætti þagnar;
keyrði Kaífam
kennimann, þá
fljúgandi fólska,
svo hann fleipraði:
Þegir svarlaus svo
syndari þú
við því, sem þessir
móti þèr vitna?
góðr Guðmaðr
gætti þagnar!

ktist þá bræði
ups á ný:
ɜg, ek særi þik
sjálfann Guð,
æ lifanda!
Kristr;
Kristr kundr
íngs tilbeðna?
hafði hann nú
nt þat sjálfr!
ann stóð hnárreistr
ınakkabrattr,
ı ok tortíníng
aði úr augum,
ði Satan sjón
við hans!
ʇjóns ok Phílos
ðar andi
ddon engill
hvesti
rimd glóandi
glæpamenn,
sem þeir stóðu,
ɪa slíka:
f veita virðist
m víg-gjörnu
stöðumönnum
sías svar,
ıat ei annat
einskær miskun,
yndi ok gæzka
ıa af honum!
a sik útbýr
ı efsti daga,
ıat nú þegar,
þeim öllum
fíngum, sem skóp
ıt skèlfa, Guð;
því framultu
t af tróni
a harðslægar
ıdar þrumur;
þú, sá kèmr
ı síðasti
ınna *dagr*

ok dóm vekr!
þú dymmi dökkra
dagr myrkra!
dagr deyðandi
dóms úrskurða!
vert mèr velkominn
vænleik þínum
óttaligum í,
meðal allra þú
ásjáligasti
eylífðar sona!
O þú upphafni
endrgjalds dagr!
þú dýri dagr
dæmanda mælis
ok mjög málm-hvellra
meta skála!
þá um kríng klíngja
komandi heimar
sannsýnnra meta
silfr-hljóm í!
Vert mèr velkominn,
vegligi dagr,
nær sik mun náðin
niðri byrgja
meðal margfjöldans
af mönnum þeim,
sem eru sæmdir
sigr-pálmum,
þessum fast fólgin
fóstrum jarðar,
Duglausu dupti
enna dauðligu
syndara sèðra
síðan í gær,
sem þó geisar gegn
Guði sjálfum,
ok hinum einnig,
sem í upphæðum
fæddr í fyrstu
frá því allt skópst
ok enn án afláts
upphlaup magnar!
Vel mèr, at ek veit
vissuliga

þat at þá báða
þessi dagr
reiða refsandans
mun rekast á,
at þá um eylífð
eyðileggi!
þessvegna þoku
þek ek mik nú,
ok þegi, þar til
þar at kèmr,
en mín þessi þögn
þó er dauði
ok mitt málleysi
megin-boði
heimsóknar hans,
sem mun hegna þeim!
Svo þenkti Seraph
meðr svífandi
ok harla hröðum
hugrenníngum;
horfði hann á prest,
sem af heipt bólginn
með makt fordæmdi
Messíæ svar.
Góðr Guðmaðr
at gimli leit,
varð mjög við þat billt
voldugum englum,
svo grant gáðu þeir
at Guðs Sonar
hvörri hræríngu
ok hegðun lima
hvörsu hèldt aptr
hann guðdómi,
ok með mestu ró
manndómligri
huldi þat hjá sèr
sem heima skóp.
Aptrar hann svo enn,
óttaligri,
sem með hjáhlíðrun,
sínum heimsdómi,
ok umlíðr
at alda lángri
með röð framrenni
ránglætis flóð.
Enn nú horfði hann
höfuðpresti
einardt í augu
innandi svo:
sá er ek sami,
sem þú mæltir;
vit, at nú vinn ek
verk þau at fullu,
sem upphaf eru
allsherjar dóms!
Mann af moldu,
þann ok móðir bar,
sjá munuð sitja
sjálfum Guði
til hægri handar
hèreptir þèr,
ok híngat hverfa
í himins skýum
I því opnaði —
sá efstum daga
koma mun meðr
miklu stærri
útbrynjaðr ógn,
enn engill hels
nokkrt sinn um nótt
nátta dýpstu
herlúðrs hljómi
út af honum saung! —
I því — segir ek —
opnaði hann,
sem fljótast fyri
fljúgandi augum,
eylífð ókomna;
en með sama,
fyri furðu sjón
fælanda því
skèldi skjótt í lát
skoðunarspili.
Kaíphas keyrðr
af kólgu fram
geistrar grimdar,
sem nú gat öngvu
marki nè máta
móti tekit

einkis aktandi
alla þvínguni,
kreikar fram kyndtr
sem kola gröf,
ok bar á enni
óvægann dauða!
Hann skókst ok skalf,
svo at skírt heyrðist,
ok reif sinn sundr
serk af bræði;
hann glápti geigvænn
glóandi augum,
hrópandi í hópinn,
sem hljóðlaus stóð:
Hvað lízt þèr, lýðr?
hann lastar Guð!
hvað meir vitna við
vèr nú þurfum?
þar sem þèr heyrðuð
þat nú sjálfir;
hvað lízt þèr, lýðr?
hann lastar Guð!
seg, hvað þèr sýnist!
en sama rómi,
hann er hels sekr!
hrópuðu þeir;
Vall þá út vitlaus
vonska Phílons:
hann deyi, deyi! —
drynr hann upp —
öll míns fram-fossar
fyllíng hjarta;
hann bíði bana
þess ens bölvaða,
lángsamasta lát
á ljótum krossi;
járn-benja bani
sè bitr hans!
Svo hans syndug bein
sundrfúnuð
greftrun alls öngva
öðlist í jörð,
ok at yfir hans
ekkert leiði
beri *blómstra skrúð*
bannsettu hræi!
Sundrist þèr af sól,
syndarans bein!
óhó! öndverð sól
yðr steiki!
á dýrum degi,
þá Drottinn kallar
fram hin fúnu bein,
fáið þèr eigi
hans raust at heyra,
nè at hjarna við!
þannig þuldi nú
þessi maðr,
frjór ok fullvaxinn
til fárligs dauða;
en af orðum hans
upptendraðr
þusti þrár lýðr
með þuss-æði
gagngjört yfir
hinn guðdómliga!
Θ! gèf mèr, góða
gyðja Síons!
blæu, þá sem þú
þik byrgir með,
nær frammi fyrir
Föður eylífum
með bljúgu brjósti,
gjörir bæn þína,
at ek, sem englar,
augu mín hylji!
Englar utan við
auglýstu sik,
göfgr Gabríel,
ok Guðs Elóa;
þeir er sögðu svo
sín á milli:
Gabríel! hve Guðs
eru grunnlausir
duldu dómar
í dýpt sinni!
ó hvörsu hans er
heimugligt ráð
sköptum skilníngi
eigi skoðanligt!

Ek sá nær ólust
oríónar (aðal-stjörnur)
ok gjörvöll undr,
sem um öld hvörja
þúsund ára þó,
á þeirra hveim
viðbáru, veit ek
vel at greina!
Er þó aðburðr
aldrei skèðr
undr-sjón aldrei
hefir augum birzt
nokkr sem nái
niðrlægíngu
ens sæla Sonar
í sinni dýpt.
Hann, hvörn Jehóva
hátt frá Tabor
dunandi dæmdi,
sá er dóm þann ok
gjörvallann gat
meðr guðdómi
þreyð ok þolat.
þvílíkum út;
sá er með einu
augna tilliti
aflagt engil-skin
endrskóp mèr;
Hann — G: ó Elóa!
ok fyri hvörjum
loks enna liðnu
munu lifna bein,
af víð-voldugum
viðhrærð stormi
í skjótu skyndi
sköpunar nýrrar.
Svo í þyt þeirra,
þegar vakna,
öll mun hátt æpa
umhverfis jörð,
sem með barnburðar
beiskum hríðum,
álengðar upp
til hins almáttka!
Hann sem þaðra þá
með þrumu lúðri,
meðr morð-englum,
ok mjög djúpt hnígnum
himintúngla her,
til at halda dóm
jarðar kynkvísla
kemr allra.
E: Sjá! hann hrópaði,
þá hófst upp ljós;
glöggt þú, Gabríel!
gatst at líta
hvörsu þat þegar
þeytti sèr fram!
hann gekk hafandi
háleitastra
þánka þúsundir
þúsundsinnum.
þyrptust þúsund líf
þúsundsinnum
hans við hönd
hægri saman;
fyri fràman hann
fjörugr einn
lèk ok lífi blès
ljúfu stormr!
ultu þá ítrir
álfröðlar fram;
með klárri kæti
klíngðu pólar!
hann ena háu
himna þá skóp!
G: Ok sjá, enn bauð hann
eylífri nótt,
brá hún sèr þá brádt
burt til síðu
á hinn veg himni
hans enum fagra;
sjálfr sástu
Seraph Elóa!
hvörsu hann þar stóð
hátt yfir grímu!
Ok nú hrópar hann
til hennàr skjótt;
framkom ferlíki
furðu mikit;

ein digr dýngja,
eða daudt stykki,
þat er þannig lá
þar fyrir honum,
sem ein sól væri
sundr mulin,
eðr eins ok lík
ökkuð í haug
hundrað hroðinna
hauðr-knatta.
Þá bauð hann blossa;
blossi streymdi
næsta náttligr
yfir nöpr fjöll,
ok hin dráp dymmu
dauðans öræfi!
varð þegar vesöld
í vetfángi,
æptu djúpin eymd
upp yfir sik,
hèr með helvíti
hann lèt samit!
sögðu englar svo
sín á milli.
Sá prúð Portía,
hvörsu plágaðist
af grimmum glópum
hinn guðdómligi;
bar ei brúðr af
blöskrandi sýn
lengr at líta,
í lopt sal vendi!
Með höfnum höndum
ok af hrygð gnístum,
stóð hún ok starði,
en stýrði augum
ángrsfullum á
óljósan himin,
hvarflaði um hjartat
hugsun efa:
Ó þú einn fyrstr
allra Guða,
sem af nið-nætti
nýann heim skópst,
ok mann myndaðir
með hjarta!
hvörju helzt sem þú
heiti nefnist,
Guð, Jehóva,
eða Júpiter,
einn Rómuls, eðr
Abrahams Guð!
Eigi einúngis
einstakra manna,
ó nei, eylífr
allra Faðir,
ok allra manna
einka dómari!
hvört mun ek meiga
með tára
flóði fyri þèr
frambera þat,
sèm er sál minni
sverð nýstanda?
Hvör mundi misgjörð
Mannsins friðsama,
at hann ómennskir
aflífa menn?
tíðir þik tillits
tignar vegna,
Olymps hæðum af,
aðsetri þínu,
Guð! líka at líta
líðandi dygð?
hefðar sèrlig sjón
sú er manni!
Stór stoltar-undrun
storðbúum er
með ótta ok unun
inntakandi;
enn getr Guð,
sem gjörði stjörnur,
aðdást ok undrast
yfir nokkru?
Fjærri! forundrast
fær þú ekki!
en þat tignar-tær
tilfinníng er
Guðanna Guðs
fyri guðdómi,

því aldrei ella
mundu augu hans
guðdómlig ok góð
gèta litit
svo hinn saklausa
sárliga píndann!
Hve munt þú honum
há veita laun,
er maktar-mestu
manndómsins prýði
þessa bygði þèr
þakta skrauti!
mèr, já, mèr rennr
meðaumkan sár,
sem veitt sè vatni
um vánga niðr!
En þú einn þekkir
þjáðrar dygðar
titrandi tár,
ok þau telr glöggt!
ó Guð Guðanna,
gjald honum sjálfr
mikil mæðu-laun,
ok sè möguligt,
æ! lát þik undrast
yfir honum!
Nú sem hún hafði
uppá húss lopti
hnipin hneigt sik
á hnè niðr,
heyrði hún stíga
frá höllu niðri
eitthvört ekkafullt
ángistar vein,
líkt eins, sem emjar
af örvílnunar
þrykkjandi þrúgun;
þat var Pètrs!
Hafði Jóhannes
hjarta frómr
við dyr stór-stofu
staðar numit,
þángat heyrði hann
harmagrát Pètrs,
kenndi klárliga,
ok kallar til hans:
Æ! er hann, Pètr!
enn á lífi?
þú grætr geist,
en gegnir eigi!
er hann enn nú lífs!
ansaðu mèr!
lát mik — svarar svo
syrgjandi Pètr —
lát mik lykta mitt
líf einmana!
Ek vil, Jóhannes!
ek vil deya;
hann er glataðr,
en ek glataðri!
ó Júdas, Júdas,
Jesú bani,
þú skelfiligi
skólasveinn hans!
þú hefir hann
í helju svikit!
Ok, ek, æ því verr!
ásamt með þèr
hefi svikit hann
hörmuliga,
ok fyrir öllum,
sem mik aðspurðu,
æ! í ofdjúpri
eymd minni hefir
optar enn eittsinn
honum afneitat!
O flý þú frá mèr,
flý Jóhannes,
ok lát mik andast
í einrúmi!
dey, dey þú líka,
því dauðans til
er hann af öllum
úrskurðaðr,
ok ek, fallinn frá
frómlyndri trygð,
honum fyrir hóp
enna hrekkvísu
í áheyrn allra
afneitaði!

Hèr sagt hrópaði
hryggur Pètr,
til hins, sem tvistr
talaði' ei orð!
hann sik í hasti
hafði þaðan,
en nam nú staðar
í nátt myrkri
ærit einsligu
ángráðr hjá
hallar horn-steini,
sem hann grèt yfir;
Hann rauk reikandi
rètt at steini,
hèldt sèr fast við hann,
ok hnèg niðr;
hneigði þreytt höfuð,
harmandi lengi,
en mælti ekkert
orð frá munni!
Um síðir útbrauzt
með orðum slitnum
af sál sár-skelfðri
sorgarfylli:
æ, lát af, lát af
lengr þessum
dauðans myndum með
mik at hræða!
Sem skæðir skjómar
skera þær bein;
mín en mörðu bein
mèr ei lengr!
ok snú snarliga,
æ snú frá mèr
augna atvarpi
sem aflar dauða!
því er þú mik leizt
eptir þat framit
afbrot, afbrota
allra dýpsta,
ok synd svartari
syndum öllum!
Hvað vann ek, vinr?
æ vinr minn!
ek var *þèr ótrúr*
ok afneitaði
þèr, sem ek unni
þó af hjarta,
ok sem einneginn
elskaðir mik
meir enn meistari
má neinn annar,
góðgjörnum manni
ok guðdómligum,
hvað vanstu, vesæl
veigalaus sál?
Sjá, mik á miklum
mun hann nú eigi-
vilja viðkannast
veraldar dómi,
fyri sveina flokk
enna frómari,
ok her háleitum
himins engla!
Meðkenn mik ekki!
þat er makligast!
æ, virðstu við mik,
æ, virðstu þó,
eins ástúðligr
at endrkannast!
aumka þik yfir
ángist mína!
Hvílíkt hrekkja verk
hafðist ek at!
því meir sem þánkinn
þar til finnr,
því dýpra dregr
dauðinn sik inn
mèr í merg ok bein;
æ, mætti ek deya!
dey! ek mun deya,
þó dauða seinum."
þarmeð þagnar hann
ok þúngt grætr,
mjög þess makligr
at mætti gráta!
var þar við staddr
verndari hans
Oríon engill
honum allnærri,

leit hann lærisvein
ok ljúfrar kendi
eins aumkunar,
sem engil-gleði.
Pètr vèk sèr við,
varð upprèttr,
horfði til himins
ok hermdi svo:
ó þú aldæmir
ógnarligi!
þú mjög máttugi
manna ok engla,
ok þíns eingetins
arfa Faðir!
Gjörla þekkir þú
þetta hjarta,
bjúgt, skelft ok bráðnat
í brjósti mèr,
ok hve mèr hræddr
í hugskoti
döpru dynur
hinn dýpsti þánki.
Jesú — játar ek —
jóði þínu
ek, æ mik aumann!
hefir afneitat!
miskuna þú mèr
mildiliga!
auðsýn mèr miskun!
mik virðst aumka!
góðgjarni Faðir
guðdómligs barns!
Hann á at andast,
þat er ályktat,
en ek helzt til er
óverðugr
deildar, at deya
með þeim dýrmæta;
þó er ein ósk sú,
sem ek mèr kýs!
Fyrr enn hneigir hann
höfuð í gröf,
áðr hann efstu
meðal annara
miklu trúrri mèr
mentsveina hans
býtir út blessun
ok blíðri kveðju,
unn mèr enn at sjá
elskanda þennann,
svo hans síðasta
sjón, þegar deyr,
misgjörð mína
mèr tilgefi!
Þá mun ek at eins
uppgjöf ok náð
biðja bljúgr um,
en blessun eigi,
ofhræddr hugar
ok helzt til sekr
misgjörðamaðr,
at mæla þori:
átt þú einúngis
eina blessun
til reiðu at ræða
yfir rèttlátum?
Æ! ef einúngis
ek með tárum
fæ mèr áunnit
uppgjöf syndar,
ek þá án afláts
fyrir öllum lýð
vil hann vafalaust
viðrkenna.
Svo lengi sem þú
at sjálfs þíns vild
mælir manns daga
mèr at lifa,
skal þat skærasti
Skapari minn!
mín vera mælust
metin yðja!
Ek vil gaumgæfinn
góða ok fróma,
hjörtu hvörvetna
hrein uppleita,
ok án afláts
með ángri ok tárum
þessum þráfeldu,
þeim greina svo:

Já, hann ek kunna,
Jesúm 'góða,
dýrmætann at dygð,
dáða beztann
meðal mannanna
mergðar gjörvallrar,
hins heilagasta
heilagann Son!
Var ek at vera
eigi verðugr
honum handgenginn,
nè hann at þekkja;
ek var kjör-kosinn
kennslu sveinn hans;
sveini sínum hann
af sálunni,
en at elska hann
aptr á móti
var ek víst ekki
verðugr þó!
Því ek hann ekki
elskaði meir
hans á hörðustu
hrygðar stundu,
hinu bezta borinn
bur hjá mönnum,
beztr birtist hann,
betri' enn'allir.
Öll hans æfi
fyrir aðra var
enn hann ei sjálfann,
allra hvörvetna
mannvinar merkja
ok miskunar full:
fæddi fátæka,
fjör gaf kraunkum,
viðreisu voluðum,
vakti dauða!"
Því deyddu þenna
þeir sem voru
manns ok manndygðar
megin-fèndr!
takið yðr upp,
sem eruð menn!
látum oss leggja
leiðir vorar
at gröf ens góða,
til at gráta þar!
Æ! of ógnarligt
er at þenkja
ok hvarfla huga
til hans grafar!
Jesús, góðgjarni
guðdóms maðr!
hvar mun þá hjá þjóð
þín verða gröf?
hvar mun hvíld gefast
þínum holds leyfum?
ef illr hugr
ofstopamanna
ann þèr at eignast
einhvörja gröf!
Maðr sagði svo
ok sárann grèt,
sá, hvörn hrekkvísir
heims syndarar
í orðum einum
allvel kenna,
en í athöfnum
afneita þó!
hèr grèt handa sèr
helgri kórónu
Pètr at prýðast
píslarvotta!

Hèr hefr

sjöundu bók Messías.

A stóðst öndverðum
Elóa þú
morgunroða midt
meðal engla,
þeirra sem þjóna
þessari jörð,
til at varðveita
valdir hana!
Saung miklu megni
mektug harpa;
sjá þú svo munu
sýngja ok dansa
eittsinn upprisur
hins efsta dags!
sagði nú Seraph
sýngjandi þannig:
Utaf þèr, eylífð!
ó kom ok fæðst,
ó kom fram ok fæðst,
fagri blóð dagr!
sjá, hann ýtist at
upprennandi!
miskunar mildr
er hans mikla nafn!
Hann mikla ok blessa
morgunstjörnur,
ok hann úthrópa
allstaðar kríng
fyri megin-mergð
minni sóla;
en sólir allar
umhverfis jörð,
svo hátt hljóðandi
láta hljóm gjalla:
Fólks forlíkunar
fagri dagr!
ó dreyra dagr
þú hinn dýrmæti!
þann eylíf elska
hefir útsendann!
saman við són þann
sýng mín harpa!
Duptit engil í
umskapar hann;
af ró ok unun
eylífðir fullar
eru ávextir,
sem útaf spretta
hans sómasömu
sigrhrósi!
Sjá! ek upplypti
augum ok sè!
er hèr altari
einn hvoll jarðar;
en titra tekr
fyri tilkomu
fórnar, af felmtri,
fast altari!
En þótt hefði hann,
sem með háleitri
fórnfæríngu
skyldi friðþægjast,
stóreblis stjörnum,
sem steinum lækja
upphrúguðum af,
fyrir arfa sinn,
til at offrast á
altari byggt,
þá hefði þat
fyrir þessarar
tilkomandi tign-
titrat fórnar!
Ek læt allt um kríng
augunum rennt!
hvörsu brosa blídt
enar bjartari

mjög mörgu sólir
móti jörðu!
ok hve sveima sèzt
sveit af hennar
lètt líðandi fylgð
ofan lopts slóðir!
Helg ok heiðrsfull
hátíðar ró,
hátignar-hæstu
meðal hátíða!
sælasta sabbat
allra sabbata!
sjálfs Föðurs sabbat
ok Sonar hans!
Heyrir ek' há-saung,
heyrir ek glaum
öllum hörpum af
ofaustreyma!
klárri kórónu
kastar niðr
sèrhvor sinni
meðal Seraphim!
sabbat orðin er
öll sköpun Guðs!
O! þánki, þánki!
þúsund ára
almargar aldir,
munu útlíða,
fyrr enn þitt fái
fullsælastir
höfuð-englar horft
uppí heilagt ljós;
þessi þú: Faðir!
þinn Sonur dó!
ert hins eylifa
at eins þánki!
Svo saung Elóa;
samhljóða þat
allar upphæðir
endrkváðu;
en af saurgri synd
sjónlausir gjörðir
jarðar margir menn,
ok mjög hennar
djúpt *niðr dregnir*

af dóma þýngð,
ærit ólíka
ólu þánka;
sama sinnis var
Satan ok þeir!
Syndar mælir sinn
sjálfráða lèt
Guðs-forsjón fylla
hennar fremjendr;
heimti hóp þeirra
höfuð-prestr
í hinn innra sal
allann saman!
Þar hèldt nú þeirra
þíngheimr ráð,
ok gègn saman sór
sik enum hæsta;
offrit var af þeim
áðr laungu
með heiptar huga
til heljar vígt!
Lèt í ráði rædt
um hinn rómverska
Pílatum presta
prettvís fundr,
ok um almúgann,
ok aðferð dauða!
æ skalt á Golgata
glæpamanns þú
krossfestr kanna
kaldann bana!"
Forsmáir Philo
at fræðast af
reistri ráðstefnu,
ok í rykk snöggvum
brýzt út sem bráðust
burt af fundi,
leitar með morð-hug
eptir Messía,
ok hann varðveittann
hjá vakt finnr
að lyktum, loga
lækkaðann við!
Gekk hann þar um gólf
gagnvart Jesú

með feikna fetum
fram ok aptr;
fólskan fram-knúði
fótaburð hans;
eitr-næm augu,
sem örvar hvöss,
festu sífeldt svif
sín á honum;
beisk hefnd ok bani
blossuðu úr þeim!
En slík óstjórnlig
ofbeldis ráð,
sem heiptin hafði
honum yfir,
gegnum gèkk hann þó
ok grundaði
skilníngi ok skoðun
skarpsýnni með,
ok með umsorgun
athugasamri
ofan örðugleiks
allar raðir!
Ymsar ok allar
ályktanir
ráð ok röksemdir
ok ræðu snild,
veg ok verðugleik
vígðra klerka,
ok þat einnig,
sem í ýtrasta
máta mætti
fyri menn koma
sèr fyri sjónir
setr hann nú;
en átti ekkert
undir hæpi!
Eitt sinn, er hann lýð
umhugsaði
tók honum til
at titra hjarta;
þat lèt hann þegar
þvíngat ok kæft;
aptr annat sinn,
er hann þenkti,
hvað fyrst at fremja
fullbúinn stóð
skalf honum hugr,
en hastarliga
samvizku sinnar
sigraði vott!
Fullr ramm-reyrðrar
ráðagjörðar,
þó líkrar lausum
lopt-vefnaði,
er auðveldliga
upprakñat hefði,
ef af alforsjón-
á væri bendt,
flýtti sèr Phílo
á fund presta!
En nú erum vèr
allseinlátir —
fleiprar hann — feðr!
ok förum hægt,
brauzt ei fram birtíng?
hvörs bíðum vèr?
á hann at lifa
enn fram at kvöldi?
Phílo fúsliga
fèkk þá hræðra;
spruttu þeir ódt upp;
eylífann Son
tók fælu flokkr
ok flutti þaðan
prèttvísra presta
til Pílatum,
lögmáls lærendr
ok lýðs elztu;
mjög megnum kulda
morguninn blès!
Jafnsnart sem Jesús
Jerúsalems
musteri mundi,
af morgun-skýmu
lítilli, líta
nú í ljós koma,
þat er enn átti
allfáar stundir
forlíkandi fórn
at fyrimynda,

sá hann til himins
frá húsi því!
Fljót var ferð þeirra;
fólkit þusti
múgum saman með,
því hin miklu köll
höfðu eigi haft
í hylmíngu,
nè um þat þagat,
sem þá nótt skèði;
Einnig útsendust
áðr nokkrir
piltar af prestum,
þeir er Pílató
höfðu fyri fram,
til at flýta sök,
kærenda komu
til kynna gefit!
Því næst komu þeir;
þókti honum
ferlig fádæmi
furðanlig bísn,
at grui gjörvalls
Gyðínga mengis
flyktist fyrir hann,
til at frambera
ákærur, í gegn
einum fánga!
Fylgdi flokkrinn
fólks dómara
eptir, alháar
uppá tröppur;
þreingðu þeir sèr fram,
þar til hættu
geistum gángi
við Gabbata dyr,
þar var þá dómstóll
í þann tíma!
Heimti hátíðar
haldin venja,
at þeir inní sal
ei gengi þann;
svo sat Pílatus
sjálfr á stóli,
rekkr rómverskr,
þó ráungs háttar;
breiskr búks fyllir
bílífi vanr,
þar með af þótta
þrútinn ok grimd!
Kunni þó kænsku
ok klókindi til
at fá sýnt á sèr
svip ok læti
rómversks rèttdæmis,
sem ríkti forðum;
nú tók hann til
at tala þannig:
Um hvað, öldúngar
Israels lýðs!
kærið þenna þèr,
sem á þíng færðuð?
kominn kennir ek
Kaipham sjálfann!
tèð orð talaði
tignarligum,
hann meðr hætti;
horfandi þar
meir á Messíam
enn mergð hinna!
Nú gekk biskup nær
ok neytti svara:
eflaust ætlum vèr
Israels svo
Pílatus prúða
presta ok feðr
þekki þannig ok
um þá dæmi;
at þeir ei hefðu
undir hans dóm
haft þennann híngat,
nema hann væri
stórs straffs verðugr
fyri strákskap sinn!
Eflaust er hann þat;
ó Pílate!
já ok miklu meir
enn maðr nokkr,
enn versti vomr
hefir verit þat,

þá tíð þú dæmdir
yfir þjóð vorri!
Geyma gremju þá
Gyðínga feðr
ákaft ólgandi
innanbrjósts sèr!
fá þeir fyri þèr
fullskírt eigi,
hve þrárri þverúð
þessi Jesús
sparkar ok spyrnir
móti Spámanns vors
lofsverðum lögum
ok lands musteri
háleitum Herrans
helgidómi!
Ráði raskandi
hve ræðum með,
fyri tálfull teikn
töfra konstar,
færir hann frá oss
fólk í villu!
æ! laungu, laungu,
ó landsdómari!
laungu hefir hann
til hels unnit!
Tók fyri tal hans
túnga Pílatí:
fellið þèr þá
eptir þeim lögum,
sem yðar eru,
yfir hann dóm!
Hví beitir boði —
biskup mælti —
þú við oss þessu,
sem þekkir gjörla,
rekkr rómverski!
at vèr ráð eingin
eigum á því,
at aflífa neinn?
Þarmeð þagnar hann
svo þykkju dyldi
útaf orðum hins,
at svo hefði
meinliga mynnt þá
á mist frelsi;
eptir þat aptr
innir hann svo:
Vel vors, Pílate!
viðkannast þú
hlýðugs hugarfars
holla breitni,
hve djúpri hlýðni
heiðrum vèr með,
ok með allshugar
óraskanligri
trygð ok trúfesti
Tíberium,
lands vors lávarð
ok lýða föður,
sá er ætíð sè
sællri ok meiri!
En þessi þarna,
ó þú Pílate!
Jesús, sem þú sèr,
samandregr
fólkit í flokka
útá firnindi,
ok grýtt grá-svæði
Gyðíngalands.
Meðr mektugum
mælsku krapti
flekar hann fólkit
fortölum í,
at þat framfylgi
frelsi sínu
ræsis rómverska
frá ríkis stjórn,
ok hann sjálfann svo
til siklíngs kjósi!
Ek sá hinn sami —
segir hann — er,
sem sjáendrnir
sýndu fyrir,
klár kunngjörandi
kenniteikn mín;
ek fús frelsari
fólksins Júda!
Ok svo enn hèldi
áviuni hann

lítil-lundaðar
lýðsins sálir,
svo hann grenslist gjör
eptir geði hvörs,
þekki þá alla,
ok þannig sèr
tæli til fylgðar
ok trúrrar hlýðni,
lætr hann lýðinn
lengi dvelja
með sèr á mörkum,
ok mettar hann!
Ok hve trútt til sín
tókst honum eigi
hèrmeð at hremma
hjörtu þeirra!
var þar um vottur
vafalaus einn
Jesú jöfur-reið
til Jerúsalem.
Þarf ek eigi þèr
þann at skíra
fordildar frama
ok fagnaðar dans;
var sá dagr verst
vanhelgaðr;
þú varst þar staddr
með þjóð, ok heyrðir
hennar háreysti,
hósanna glaum,
kætiláta klið,
ok köll sigrs,
svo at þessi þinn
þíngsalr skalf!
At prests prèðikun
Pílatus hló;
Phílo sat á sèr,
ok svo mælti:
ef ek gæti grun
gjört mèr um þat,
at þú auðsveipnis
yfirbragð þetta,
prúði Pílate!
lètir pretta þik;
Ok þenktir þennann,
sem þat hefir,
stolta stórbokka
svo stiltann vera
hvörvetna í háttum,
sem hann er nú,
at hann íráðist
ekkert stærra;
þá skyldak þegja
at þessu sinn,
en þú manns muni
mjög þekkir vel!
Þessi, sem þar er,
þessi Jesús,
svo lítill sem þèr
sýnist hann nú,
þar sem hann gagngjört
Gyðíngar hafa
í dróma dregit
fyri dómstól þinn —
vit þat Rómverji!
var ei' slíkr,
þá hann gjörvöll gekk
Galilææ
óbygð öræfi
aptr ok fram!
Sjá hèr ágrip af
upplags vef hans:
at fyrst flekar hann
fólk með konstum,
er fyrr áminntist
æðsti prestr,
þarnæst fer hann fram
freistandi leit,
hve framt hann fái
yfir fólkinu
í vafa víngli
vöfðu drottnat;
Tekst honum tilraun,
í tign sólgnum;
trúnaðar tal
ok túngu mælska —
þar þrumir hún nú
þögul ok stöm! —
tákn full af táli
með töfrum framin,

höfðu hingat til
honum lukkast!
Nú lèt hann lýðinn
lokkaðann til,
allt í einu
sik at upphefja
á stillis stól
til stjórnar fullrar;
þusti þegar hvör
um þverann annann
með kátum köllum
í kríngum hann!
Enn sem hann sá þat
sèr hann vendi
við í vetfángi
ok vèk undan,
at hann öld fengi
enn nú meir teigt;
tilraún tókst honum,
töfðu þeir eigi
um hollt ok hrjóstr
hans at leita;
tók tilhlökkunar
tælandi straumr
nú aðra nokkra
nýa til sín!
Þá er leit hann loks
lið til hlýtar
sakir margmennis
mektugt orðit,
flýr hann ei framar
nè færist undan,
heldr sveit sæmdr
í sigr-dýrð
kom jafnt sem jöfr
til Jerúsalem!
En svo sèrliga
sem honum var
fólkit fylgisamt
ok fast bundit,
helzt til hrædt mundi
ok huglítit þó
þat til at þvínga
þessa feður
Jerúsalems,
svo at jöfri þeim
nýgjörvum glaðir
gengi móti!
Ok hefði þor þjóð
til þess borit,
prúðir, Pílate!
prestar ok feðr,
höfuð, sem þú sèr,
silfr-grá öll,
allir, sem erum
hins ypparsta
meðal mustera
musteris þjónar
hefðum látit líf
ljúfir ok glaðir
fyri kærastann
keisara vorn!
Prestr sagði svo,
en sjálfr stóð
Guðmaðr geðs
í grundun djúpri;
mjög ennar miklu
manna lausnar
harðar hörmúngar
á honum láu!
Dauðinn alls dauða
dauðaligastr
offrit æstaði
at altari fram;
óðir illsku-menn,
sem hann umkríngðu,
at eins offrendr
allir vorn;
en hann varla varð
var þeirra nú!
Eins merkir ekki
orustu ryk
mikils mannafalls,
þó mjög geisi,
hernaðar hetja,
hvörja senda
föðurlandit fèkk
til at framkvæma
hefnd á harðráðum
her-spillvirkja;

o gremju grát
stoltr
ındit
frjálsbornu!
n svo róm-rækinn
ır sem var
ıan Pontíus
ıs þessi,
hann fljótt fullr
ıdrunar
ılgángarans
miklu þögn!
heyrir þúngum
ra manna
þèr ausit út
ıúnum;
ımt þegir þú
ıeim öllum;
yri þessum
ıannskè villt
ıenna fundi
forsvara;
hèr inn með mèr
kinn sal;
naðr gjarnan
með honum!
ífaði ráðvill
ındi stigum
er óvissa
kríng presta,
ıeð yðandi
ıur þeirra
trs farva
gjörði!
ıa þeim öllum meir
nneskjum
úfaðr einn
örða maðr,
tr svikari
ens bezta
;óðgjarnasta
lómligs vinar,
ú er náði sjá
ıgjast hel,
er ránglátir

enum rèttláta
færðu, með fólsku
í fáng prestar,
gekk hann geist af stað
til Gabbata!
En mikil mann-þraung
ok múgans svakk
hrakkti hasta för
hans til baka,
svo hann sneiptr snart
snèri þaðan,
ok með flug-fráum
fótaburði
hljóp, sem mest mátti
til musterisins!
Hafði útaf ugg
fyrir upphlaupi
í kyrkju klerka
Kaíphas sett;
þat vissi vondr
vèla refr;
fálátann forgarð
fór hann þegar
hárrar helgidóms
hvelfingar um.
En sem formerkt fèkk
fortjald hánga,
er aptr byrgði
hið allra helgasta,
vendi hann sèr við,
varpaði lit,
ok tók at titra,
svo til þess heyrðist.
Hann gekk uppeptir
allt til presta,
ok með æðandi
yðrun svo kvað:
sjáit þar silfrit,
þèr seldut mèr!
því fyri fætr
fleigði hann þeirra.
Blóð ens bezta,
sem ek bana rèð,
er sjálfs sakleysis
sannr dreyri;

hèr kèmr hann nú
yfir höfuð mèr!
þannig hrópar hann,
ok í hríng velti
opnaðri augum
enn áðr voru!
Hann fór, flýtti sèr
ok forðaðist
í mesta máta
at hann menn sæi,
jós sèr út jafnsnart
af Jerúsalem;
hýmdi sem hamslaus
ok höggdofa;
stundum stóð hann kyrr,
en stundum gekk,
þaut ok æddi þá
þess ámilli.
Skímar hann skelfðum
skjáum sjónar
án ráðs ok rænu
reiknandi um kríng
næsta nákvæmla
hvört nokkurs manns
augun yrðu vör,
athugandi!
Sem hann sá öngvann,
ok af sæg borgar
fráhvarf hlustum hans
hávaða skurk,
þeim nú þar til fulls
at þögn orðit
staðrèð hann strax sèr
at stofna dauða!
þessi nafnlaus neyð
náir ekki,
nei, hún náir ei,
þó ek nár verði,
meiri með ógn
mik at kvelja,
nè nýsta dauðann
meir enn nú gjörir!
Obæriligrar
ógnar kvalir!
æðið þèr, æðið,
sem allra mest!
særið svo lengi,
sem þèr getit!
þá er þetta lykst
þrotit auga,
ok þessum eyrum
allt gjörist hljódt,
lengr Lávarðs blóð
lít ek eigi,
nè þess harða hróp
heyri þá meir!
En hinn á Hóreb
hefir svo sagt:
þú mátt, ó maðr!
eigi mann deyða;
en hann er nú meir
ekki minn Guð;
ek á öngvann Guð
upp frá þessu!
Minn Guð ert þú eymð!
þú eymd býðr,
mjög hátt býðr mèr
mál þitt dauða!
ek gegni gjarnan
gèfnu boði!
svo dey, ó dey þá,
sem dottinn ert
í tjón ok töpun
takmarkalausa!
þú skèkst ok skèlfr?
hèr er skarkali!
eitt sinn yptir sèr
enn hjá þèr líf;
þreytir þrota stríð
þat til at lifa!
hvað? viltú, versti
vèlræðismaðr!
viltú vita þik
vera á lífi?
hvörjum manni meir,
sem morðsvik vann,
sviðinn svartasta
svikara marki!
Æ! hvað ógnandi
útþenr sik

sem gröf gínandi
gjörð til at svelgja
frammi fyri mèr
feikna þánki,
fælufyllstr
allra fælenda,
sem á ná-stund nýst
hafa nokkurn mann,
at hugsa: hann
ek hefi svikit!
Dey, ok deyð líka
ena döpru sál,
sú er annars aum
at mèr dauðum
mun til, þó töpuð
ok tvist verða!
ó þú, sem í mèr
upphefr þik,
eins sem ódauðligs
eðlis værir,
sjá þitt síðasta,
sál ens dauða!
árnar ek þèr eins
eyðileggíngar!
Hann hermdi þannig,
horfði á meðan
beint fram ok blíndi,
blandandi svo
inní djúpt orpna
örvæntíngu
hefndar heitíngum
honum í gegn,
sem er eylífr
allsráðandi!
Fylgdu feigðar braut
ens fyrirdæmda
tveir englar eptir,
Ithúríel,
ok hinn Obaddon
engill dauða;
ok sem enn stóð við
Iscaríoth
hann með hvörskonar
hegðun lima
sik *meir sinn* vígði
undir sárann dóm!
Tók þá til orða
af tendrun fylltr
eldligs ákafa
Ithúríel:
sjá hann gengr geist
til grimms dauða!
eittsinn vil ek enn
á hann líta,
hvörs ek valinn var
varðengill fyrr!
En ek illvirkja
ofrsel nú
þèr ok þúngri hefnd
þann með öllu!
at vísu var ek
varðengill hans!
tak hann til þín!
ek án tvímæla
hátíðligri hefð
handsala þèr,
engill aldr tjóns!
offr þetta;
Tak hann án tafar,
því til þess sik,
sjá hann fórnfærir
fordæmdri hendi;
flyt nú offrit í
eylífann dauða!
hvörnig þat skè skal,
skynjar þú gjörla
dómarans dýrt
ok drottinligt boð!
Byrgir ek mik brátt,
ok burtsný augum!
með þessi framfærð
fljúgandi orð,
þaut hann eins ok þau
þaðan sinn veg;
en Iscaríoth
hafði útvalit,
á böl-stund borinn,
bana stað sinn;
En sem Obaddons
auga sá hól,

uppstèg hann á hæð
ok hèldt á lopti
blöskranda blossa
brandi sínum
með hægri hendi
móti himninum!
Hèr mælti hann
þau hátíðlig orð,
er dauðans englar
láta uppkveðin,
ef svo fyllir ein
óhlýðninnar
manneskja mælir,
at myrði sik!
Hel, ek heimti þik
viðr hræðilgt
nafn ens eylífa
óendanliga;
far ok fall yfir
foldar mann þenna!
honum sè hans
yfir höfði blóð!
sjá, þú sjalfum þèr
sól afmáir.
Lá þèr ljóst fyrir
líf ok dauði,
at þú annathvört
útveldir þèr;
en þú valdir víst
vesælann dauða!
útslökt sèrtu sól!
sýn þik komna
heljar angist öll!
uppsperr þik gröf!
hremm þú, hræ-fúi,
hann, svo rotni!
er hans egit blóð
yfir honum!
Fèkk nú formerktann
feigr Júdas
óm af ódauðligs
engils máli;
líkt sem einn orðinn
á eyði skógi
villr vegar síns
verðr um nótt
skruggu skèlla var,
er ský þeyta
yfir fjarlæg fjöll
um fjöld mílna,
svo at cedrus trèn
sárt stynja við!
Hrópaði' í æði
örvílnunar
svikarinn svo
í svartnættinu:
rètt vel reiðar gný
af raust þinni
þekkir ek, þetta
þú ert sjálfr,
myrðti Messías,
ok mik ofsækir,
þíns með kalls krapti
krefjandi blóðs;
hèr er ek, hèr er
sá þèr hel reiddi!
Þat var hinnsta hróp
hrekkvíss Júdæ;
hann starði stíft fram
ok strax sik drap!
ofbauð Obbadon
einnig sjálfum;
hann brást til baka
þegar bófinn dó.
Ráðvill rekin sál
ok í rykk gripin
þrisvar hristist hans,
nær hjartat sprakk,
fjórða frumhlaupi
framrak hana
dauðinn dvalarlaust
útaf deyandans
andstygðar enni
ok æpti sigr!
hún flæmd á flótta
flögti nú burt!
Fylgdi önd eptir
uppruna kraptr
vorrar veru,
sem er vopnum hels

einnig eins ok hún
ósundranligr,
lètt fljótanda líf
útaf líkama,
hraðara hvörri
hugrenníngu,
sveiflaði þat sèr
kríngum sálina
ok varð löptliga
at lèttfærum ham,
Svo at hún sá
með sjón glöggvari
ógnarligt afgrunn,
ok eyrum með
nákvæmari nú,
ok af næmri heyrn
skaðligar skelfðum
skyldi merkja
duna dómarans
dauðligar þrumur!
Þó var nú þar hjá
þessi hamr
alskapaðr ei,
allr vanmeta,
ok kunni kenna
á kvölum einum,
ok at mynd mjög svo
mannfjandligr.
Sem sálin hafði
svæfð af dauða
raknat úr roti
rænuleysis,
hastarliga hún
var hrokkin upp,
tók hún þegar til
tvist at þenkja!
Ek finn enn nú til!
hvör em ek nú?
hvör em ek orðin?
hve auðveldliga
læt ek lèttfleygr
mèr í lopt brugðit!
en hvað er þat þá?
eru þetta bein?
ei eru *þau þat*,
en þó hamr!
Enn sèr ek óglöggt;
hvör er ek þá?
skelfiligt er skyn
skilníngar-vita!
fullann finn ek mik
fárs ok eymdar!
hvört er ek Júdas,
Júdas, sem dó?
hvar, í hvörjum
em ek hèröðum?
Hvör er þar á hvol?
hvað mun þessi
mynd gefa at merkja
mjög skínandi?
skín hún meir ok meir,
en mèr af því
æ stærri ok stærri
stendr ótti!
O! at augu mín
hefðu æ verit
eins sem áðr fyrr
óskír ok sljó!
en þau skírast skjótt
mèr til skelfíngar;
því skárr þau skerpast
skelfist ek meir!
Far nú fljótt, Júdas,
flý án tafar!
vei mèr! veraldar
víst dómari
er þat sem ek sè,
sízt get ek flúit!
þat er líflátinn
líkami minn,
allskonar andstygð
andstyggiligri!
Nú sveif hann niðr,
sem næst við jörð!
hafðu þik hærra! —
hrópaði þegar
Obbadon engill
ofan af hvol —
sveima ekki svo
við svörð jarðar!

ek er ekki sá
eindæmir heims,
heldr einn hinna
er hann sendir!
Ek er Obaddon
engill dauða!
heyr nú hèr þinn dóm,
hann er enn fyrsti;
aðrir enn þýngri
munu yfir þik
eflaust úthellast
eptir þetta!
Er þitt arfskipti
eylífr dauði!
enum óskapta
eflðir þú svik,
ok gjörðir uppreist
móti eylífum
Dróttni Drottnanna;
drapst þik sjálfr!
Þetta segir sá,
er sinni heldr
meðr mund hægri
metaskálum,
en í vinstri er
ógnarligt hel:
eingi mælir má
mæla' at fullu,
ekkert tal er til,
sem telja kunni
kválir, sem safnast
yfir svikarann!
Lát hann fyrst líta
líðanda á krossi
með bana benjum
blóðstreymandi
minn þann hinn mikla
Meðalgángara!
sýn honum síðan
sælufull kjör
himins hásala
harla fjærri,
fær hann svo fljótt
í fullt helvíti!
Uppkvað úrskurð hans
Obbadon, svo;
skugginn skjálfandi
af skelk ok hræðslu,
sem nú sveif á hann,
svartari varð,
ok fór álengðar
eptir Seraph!
Þá var í þíngsal,
meðan þannig stóð,
arfinn eylífi
innistaddr,
hjá enum heiðna,
sem hafði stjórn;
spurði þessi þá
þar hinn fángna
Jesúm, hvört Júða
jöfur væri?
Rètt röksamliga
enum rómverska
höfðíngja horfði
hèr í augu,
einurð mildri með,
Messías nú,
ok lèt hèr til hradt
honum svarat:
Jarðneskr ek
ef jöfur væri,
þá hefði ek þegna,
sem þèr, háða;
mundi fyri mik
mitt stríða fólk!
en ek er jarðar
jöfur enginn!
Hinn aðspyr aptr:
ertu þó kóngr?
já, sagði Jesús,
ek er þat víst!
híngat hefir ek
í heim borizt
uppá þat at ek
öldum jarðar,
bert segði' ok sýndi
sannleiksins veg!
hvör sem sik helgar
enum heilaga

sannleik sjálfann
sá skilr mik!
Þraut þá Pílatí
þarum ræða,
veraldar vinar
með vana svip,
sá næsta skammskygn
sker úr málum
ítrar alvöru,
sem öðru gamni,
segir hann svo:
hvað er sannleikr?
Þá at því mæltu
útaf þínghúsi
leiddi landstjórinn
Lausnara vorn
aptr frammí flokk
enna forherðtu,
sem um hann sátu
samkomumanna!
Ek finn öngva sök
í hans fari —
við pretta presta
Pílatus kvað —
sem heis hegníngar
honum fái!
Þèr gátuð gjörla
um Galilæam;
hefir hann þar æft
hávaða sinn!
Sjáið, ek sendi
sökum þessa
hann til Herodem,
hvörjum þat land
er til umráða
undirgefit!
veiti hann honum
sína hegníngu!
En sè, svosem mèr
sýnist vera,
megin-efni máls
miklu framar
um lögmál yðar
enn uppreistar verk;
heyrir þat heldr
undir Herodem;
má hann mèr betr
þat meta ok dæma!
Pílatus mælti
til presta svo!
A meðan móðir
ens mesta' ok bezta,
elskuligasta
allra sona,
Jesú, jafnsnemma
til Jerúsalem
eptir andvökur
einstigrar nætur
kom, sem kviknaði
kaldr morgun.
En sinn góðgjarna
ok guðdómliga
eigi mátti mög
í musterinu,
þar hans lengi lèt
leitat, finna,
hún eins í undrun
ok ángist fèll!
Heyrði þá frá höll
hún ens rómverska
dymmraddaðan dyn,
sem djúpt at neðan
uppstígandi ærsl
ok ókyrrleik,
fór hún gagngjört
móti gjálfri því
án þess at þenkja,
hvaraf þat kæmi!
Með mannfjöldanum
María gekk,
sem braust fram breiðar
borgar götur
öllumegin at
innan múra
með þraung ok þys
at þínghúsinu.
Angruð at sönnu,
þó enn nú sízt
útaf orsök
til upphlaups þessa,

nálægist hún nú
nefndum dómstóli,
ok leit Lebbæum
lærisvein Jesú.
Ljúfr Lebbæus
Lausnarans móður
mátti varla var
verða þar fyrr,
enn hann fót-fimr
flúði þaðan!
æ! fer hann? flýr hann?
hvað forðast hann?
svo mæt María
með sèr þenkti!
Með þánka þessum
þegar mundi
forsjónin fal þeim
láta fyrst brugðit,
er var hennar önd
ákvarðaðr,
at gegnum gánga
gjörla skyldi!
Stèg at neðan nú
nokkut hærra
María móðir
í mannþraunginni,
svo hún sá Jesúm
hvar saklaus stóð,
en sem illvirki
áklagaðr!
En hennar engill
þegar áhorfði
hvörsu hún varð nú
helbleik ok föl,
ok mæddrar móður
magn-þrotin augu,
vendi hann sèr við
ok varð hryggr!
En þá er aptr
af augum hennar
dyma datt
ok deyfa hlustum,
færði hún fet sín
framanverdt at,
ok dró sik dugvana
nær dómstóli!
Sá hún eittsinn enn
arfa sinn standa
umkríngðann öflgum,
áklagendum,
ok rekk rómverskann
ráðinn til dóms;
fólksins heyrði hún
hróp ok æði,
er nú allt um kríng
með ofsa hljóðum
kepptist at kalla
kvalir ok hel!
Hvað átti hún nú
hèr til at gjöra!
hvörja mátti mær
miskun biðja?
hún leit hvörvetna
eptir huggara,
en nú var engi
til at aumka víf!
hún leit til himins,
en hann þagði,
mállaus við mæddrar
móður tárum!
Svo bað blóðsturlat
brúðar hjarta;
ó þú sem engil
útsendann lèzt
boða mèr burð hans,
ok í Bethlehems
lágt liggjandi dal
líka veittir,
At ek meiri með
móður-gleði
gleðja mætti mik,
enn móðir nokkur
hefir glaðst getat;
þá er Guðs englar
í saung framfærðum
um fæðíng hans
ei' fengu alla
útmálaða! •
Þú sem Samúels
svimrar móður

heyrðir blíða bæn,
bljúg þegar stóð
ok harmfull hún
við hátt altari,
ákalli ok tárum
úthellandi!
Heyr þú mjög mildi
miskunar Guð!
sárast sorgar hróp
sálar minnar!
ángist mína merk,
sem meir hrellir
enn feiknar-fyllsta
fæðíngar neyð!
Móðurligast mèr
meðal hjartna
bjóst þú í brjósti,
ok hinn bezta son,
ágætastann einn
allra sona,
já, beztann jóða,
sem á jörð fæðast!
Æ! ek bið, at hann
ekki deyi,
sè at eins samkvæm
sjálfs þíns vilja
guðdómligum greind
grátbeiðni mín;
þú sem himna hvörn
hefir skapat,
ok tilsagt tári
tregafulls brjósts
einnig um miskun
þik at ákalla!
Hèr misti mál sitt
móður hjarta!
almúgans aðfall,
sem aðstreymdi,
henni hratt
hardt til síðu
ok lèt nú sjón síns
frá sonar bægt.
Því næst þreif hún sik
frá þraung lausa,
hún stóð, *hún gekk*
ok hún leitaði,
en hún fann öngvann
af hans sveinum;
loksins huldi hún
harmandi sik
afsíðis orðlaus
með ekka sárum!
En sem hún uppleit
augum síðan
sá hún sik komna
til síðu-hallar
þar ráða rekkr
rómverskr bjó;
flaug henni í hjarta
hugsun þessi:
Máske mennskar hèr
manneskjur búi,
máske munaðar
þar minnst er hóf,
háum höllum í
hafi nokkur
móðir mann alit,
sú móður-ástar
at fá fundit til
eigi forsmái,
eðr álíti
oflítit sèr!
O! at væri víst
vífit Portia!
þat margar mæla
mæðr um þik
at hafir hjarta,
sem hæfir manni!
ó þèr englar,
sem um kríng vöggu
Sonar míns súnguð
útaf sendíng hans,
ok væri víst þat!
víf svo þenkti.
Skundaði skjótt upp
án skílu nú
móðir María
marmara stiga;
hafði hún sik burt
í hljóða sali,

at hún afsíðis
gæti ein verit!
En þat yfirstóð
ekki lengi;
handan frá hvelfíng
við hallar síðu,
þá sem þaðan
til þínghúss vissi,
kom þángat kona
kynjuð frá Róm,
mær sá Maríu
móður hryggva!
Fèll í forundrun
svo fet stillti
ristill rómverskr
rètt sem hún stóð;
hrundi laus haddr
um herðar úngar,
ok lèt línklæði
um limu skelfða,
hún var hörunds bleik
af hrygð at sjá!
Því ens óskapta
ypparlig móðir,
en þótt hulin hrygð
hvörvetna sýndi
í hvörskyns háttum
hátign, slíka,
at jafnvel englar
þar atdáðust,
þeir ok líka þat
þekktu hvað bezt!
Þá af sorg sveipuð
sik hún lægði
í mesta máta
til manna niðr,
at hana einnig
undruðust þeir;
loks ræddi ráðsvinn
rómversk kona:
Herm mèr, ó! herm mèr,
hvör ertu mær?
hvör sem helzt þú ert,
hefir ek eigi
hingat til horft
á hátign, slíka,
nè glíka geðhrygð
guðliga sèð!
Mæt tók María
máli fyrir:
ef í raun rèttri
svo ríka þú
meðaumkun manna
við mein finnr
hjá þèr í hjarta,
sem hennar merki
augljós eru
þèr í andliti,
þá far ok fylg mèr
á fund Portíu!
Undraðist enn meir
af orðum þessum
Maríu meyar
mærin frá Róm;
hún með hæglæti
hýr í máli:
ek er Portía!
andsvaraði.
Hvört ertú, hermdi
heilög móðir,
Pontversks Pílats frú
Portía sjálf?
hjá mèr heimuglig
hægjandi laungun
einhvör innvortis
óskaði sèr,
strax sem ek sá þik,
at svo Portíu
væri varit,
sem vífi þessu,
þú ert þat sjálf
þá, hin rómverska!
At vísu ekki
algjörliga
sorgir þekkir þú,
sem þjá móður
þá sem er af þjóð,
er þèr hatið;
en þó inna sjálf
Israels þjóð,

at hjarta hefir
enni hollustu
mjög fullt manneðlis
meðlíðun af!
Maðr sá, ó mær!
sem mætir dómi!
Pílati fyrir,
prestum grimmum
áklagaðr af,
hefir ekkert verk
syndsamligt framit;
hann er Sonur minn,
ek manns þess móðir!
María þagnar.
Stóð nú Portía
stillt í sporum
mildri furðu með
fyri Maríu,
horfandi' á hana
í hug upptendruð;
mátti meir enn sorg
meðaumkunar
nokkr hjá henni
hærri þánki!
aðdást ok undrast
at eins hún gat!
Loksius hrópar hún:
hann er þinn Sonur?
gæfugefin manns
guðdómligs þessa
móðir, María
mikla þú ert?
hèr við hún sèr
frá henni snèri,
ok til himins upp
undrunarfull,
svo heitt hugsandi
hóf sín augu:
Hún er hans móðir;
háu guðir!
yðr meinar ek,
þèr æðri ok betri
guðir á gimli!
sem gjörðuð mèr
yðr í *draumi*
alvörufullum
ok undarligum
opinbera!
Er — at Júppiter
yðar heiti,
er — at Apollo
eða Phœbus!
nei, hvörju nafni
sem nefnist þèr,
þá eruð þèr víst
þeir enir sömu,
sem hins mesta manns,
ef maðr er,
móður, María
hafið mèr senda!
Biðr hin bezta
já biðr mik
nei, bezta brúður,
bið mik eigi!
heldr miklu meir,
virðstu mèr fylgja
á fund við arfa
ypparstann þinn!
Svo hann megi mik
megnri dymmu
efasemdar af
útgrèiða loks;
líta mik lángt at,
ok í lærdómi
guðdómsins gjöra
glöggt upplýsta!
Rómversk hafði hèr
höfðíngs kvinna
aptr andliti
undansnúit,
en með ástar sjón
alúðarfullri
eptirleitat lèt,
at hún liti sik,
augum hennar enn,
ok at þeim fundnum
móðir María
mælti þannig:
O hve með afli
önd þín er hrærð,

prúðlynd Portía!
Portía fróma!
ó! hún elskar mik!
æ! mín Portía!
eflaust var áðr
auðnu ríkra
auðnuríkust ek,
allra mæðra!
einnig hefir ok
aldreigi nein
jafnt mèr jóð elskat
á jörð móðir!
En þíns fleyti-fulls
fyri sakir
hjarta, mann-meína
meðaumkun af,
at heita' á heiðin
hyrð þú eigi
rómverja-regin,
þó rómversk sèrt!
hjálpa þú hèr sjálf,
þvíat hjálp öngva
meigu þau máttlaus
mönnum veita;
Ok þú orkar sjálf
ekki at hjálpa,
ef hins eylífa
alvísa ráð
fast ok fortakslaust
fyrirhugat
ok ásett hefir,
at hann deyi!
Enn meðr miklu
meiri gleði,
prúðlynd Portía!
Pílatus fyrir
mæta mundi þeim
megin-dómi,
nær Guð guðanna
gjördæmir allt,
nema ná-blóði
hefði nú flekkat
sálu sína hann
þess ens saklausa!
Á hana horfði,
er hermdi þetta
ristill rómverskr,
ok ræddi lágt;
hvað skal framfæra
fyrst eða síðast?
ó hvörsu hverar
hjarta mitt fullt!
Fyrst þèr fróunar
fái í huga,
svo framt því sorg þín
getr sefast af,
vil ek, dýra víf!
þèr viðhjálpa!
því at guði þá,
sem þú meintir,
máttu traust trúa,
tilbið ek sízt!
Hefir heilagr,
af hvörjum ek
nú er nývöknuð,
nokkr draumr
borit mèr í brjóst
betri guða
þekkíng, enn þeirra,
ok þessa sömu
ek heitum anda
hefir ákallat!
Svo var sèrligr
sagðr draumr,
at slíkr annar
hefir aldreigi
mèr um sál sveimat
sofandi fyrr!
hve hræðiligr
himneskr draumr!
ek mundi, mætust
María! þèr
hjálpat hafa,
þótt híngat eigi
fyrst á fund við mik
farit hefðir!
Víst hefði hjá mèr
helgr draumr
talat, sem túlkr
traust fyri þik,

ok með mektugu
megni raddar!
en hann endaðist
ógrliga,
svo at síðustu
ek hann sízt skildi!
Fann ek at flúnum
föstum svefni
í svölum sveita
sveimandi mik;
skundaði' ek skjótt
at skoðat fengi
mann þann enn mikla,
er mjög svo var
með sárum sóktr
sakargiftum;
þá höfðu þegar
þess ens kærða
móður mèr senda
máttugir guðir!
Því næst þagnar hún
ok þernu bendti
nokkuri, sem nú
fyri neðan lángt
at brúðar boðum
beið í gaungum;
hafði henni svo
þegar herbergjum
frágekk með flýti,
fyrisagt hún,
at sèr álengðar
eptirfylgdi
ambátt ein,
en ekki fleiri!
Nú var á ný,
er at neðan kom,
þernu þessari
þannig boðit:
far þú fljótliga
á fund Pílati,
síðan skaltu svo
segja honum:
„Sá er saunliga,
sem þú dæmir
einn mikill *maðr*
meiri enn aðrir,
rèttlátr, góðgjarn
ok guðdómligr;
forðast hinn fróma
þú at fordæma!
Mjög svo hefir mik
manns þess vegna
dygðaríks í dag
draumr skelfða
með sýn, í svefni,
er ek sèð hefi;
segir Portía
Pílato þat!"
Svo lát nú sefast
sorgir þínar
mjög elskandi mög
móðir, ok kom,
lát mik leiða þik
ljúft meðal blómstra
móti morgun-sól,
svo mælgi fólks
helzt til hávara
heyrum ekki;
sitjum tvær saman,
mun ek segja þèr
hvað en stránga stund
mèr stórt kendi!
Svo prúð Portía
Pílats kvinna
mælti mætasta
Maríu við;
því næst stigu þær
þaðan niðr;
starði þá á storð
sá enn stórgöfgi
at hefð ok huga
þó heiðinn svanni,
ok hafði andlit
fullt af alvöru!
Enn þagði þessi
í þúngri furðu
djúpt þenkjandi drós
út af draum sínum
nú stödd á ný,
því í negg hennar

ein flaug ok önnur
umhugsun þess.
Hafði dýrann draum
drósar sálu
ítrar inngefit
engill hennar,
ok af vífs vildar-
venju-þaunkum,
sem fjör-fimastir
henni flugu um brjóst,
æ nýa ok nýa
nú framleiddi
aptr ok aptr
aðra þánka!
Hann svo því hitti
hentuligar
ok því vissar vífs
ena viðkvæmstu
ok handhægustu
hjarta strengi,
ok þá alla svo
eins fengi hrært!
Loksins losaða
lèt hún sik nú
útaf áminnstum
ígrundunum
ok aptr nýa
upphóf ræðu;
Maríu móður
mælandi við:
Socrates — sagði
svo en heiðna —
þann at visu þú
þekkir eigi,
en ek titra tek
af tærri gleði,
nær sem ek nefni
nafn þessa manns!
Lofsverðasta líf,
sem lifat varð
neðar nýtri sól
nokkurn tíma,
krýndi síðast sá
svo prúðum dauða,
at svo ypparlig
æfi hans var.
varð hún við hans lát
vegsamligri!
Sami Socrates,
sem ek hefi
alla tíð aðdást
með undrun stórri,
ok einart aðgætt
eptirmynd hans,
lèt mik sjá sik
sofandi í draumi,
ok sitt inuti mèr
ódauðligt nafn!
Sjá, ek Socrates,
sem þú undrast,
hverf frá hèröðum
fyrir handan gröf,
híngat á hauðr,
hvar ek lifði,
ven þik af, mik mjög
at mikla' ok undrast!
Sízt er hinn sanni
sá guðdómr,
sem vèr heldum hèr
hann at vera,
ek í ský-skugga
skarpari vitsku,
en þèr offr-full
ölturu við!
En at gjör-greina
guðdóminn þèr,
er mèr, ó þú mær!
ekki boðit,
ek hin fyrstu fæ
fótstig at eins
þik inní yzta
andyri leidda
á mjög mektugu
musteri hans!
Undra dögum á
yfirstandandi,
er hið ypparsta
afreksverk jarðar
fær fullkomnustu
framkvæmd sína,

kemr kannske
annar klárari
aðstoðar andi,
æðri ok betri;
hann mun háleitann
inní helgidóm
þik lángtum lengra
leiða sjálfr!
Þat ek þori víst
þèr at segja,
fèkk þitt frómt hjarta
forskuldat slíkt:
öngvir illir menn
optar meigu
særa Socratem
síðan hann dó.
Elysíum er
aldreigi til,
nè við nætur-fljót
nokkrir dómendr;
var slíkt vafa spil
vissuliga
ekkert annat
enn ímyndanir
veikum ok villum
vitsmunum af!
Annar er þar sá
einn sem dæmir;
aðrar eru þar
alskírar sólir
enn í dölunum
elysisku;
tala mál ok met
mæla, telja,
ok vega verk öll
í veröld hinni.
Hve sik sèrliga
samankreppa
í dupt dálítit
dygðir hæstu!
hvörsu hverfr þar
at hismi gjörð
í vind ok veðr
vera þeirra!
Nokkrar *njóta* þar
nýrra launa,
flestar þeirra fá
fyrigefníngu;
mitt meinlaust hjarta,
því at mjög var frómt,
öðlaðist uppgjöf
ok álit náðar.
Hve mjög hins vegar
við hel ok grafir,
ó hvað enn lengra
yfir frá þeim,
öðru móti með
enn menn þenktu
allt, er Portía,
á sik komit!
Sjálf hauðrs hræðan,
þín háa Róm,
er, at áliti
efri búa
mikil, af möðkum
moð-dýngja kvik,
ok eitt ómeingra
aumkunar tára
er, sem heill heimr,
þar í hávegum;
vertu þess verðug,
at vel lærir
þèr af augum þau
þrátt at fella!
Hvað sá heilagi
heimr anda
öllu meir öðru
upphefr nú,
ok sem mèr sjálfum
eigi sýnt mundi,
en ek atdáðist
at eins fjærri,
þat er þetta,
sem ek þèr fæ birt!
Hinn mesti manna,
ef hann maðr er,
þúngum þreingíngum
þjáist undir,
líðr meiri mein
enn manna hvör,

ok gjörist gjarnan
guðdóminum
í allra dýpstu
auðmýkt hlýðinn!
Hèr með fær til fulls
framkvæmda sá
ena yppurstu
allra dygða;
ok hèr á ofan
skeðr allt þetta
af mold myndaðra
manna vegna,
ok þat nú þegar
á þessi stund!
Sjá, þín hann sáu
sjálfrar augu;
dæmir Pontíus
Pílatus nú
þann sem þrekvirki
þessi fremr;
ok sè hans úthellt
ítru blóði,
sízt nokkru sinni
sakleysis mun
hærra hrópat því
hafa dreiri!"
Þarnæst þagnaði
þessi svipr,
en kallar upp hátt
í því hann hvarf,
í feikna fjarlægð
frá mèr kominn,
segjandi: sjá þú!
ok ek sá þetta:
Við skyndi skjálfta
skutu sèr upp
umkríng allstaðar
opnar grafir!
frá hvörjum himni
hèngu niðr
ofan yfir þær
ærit þúng ský!
Rètt upp at rjáfri
röðuls slóða
sundrklufu sik
en svörtu ský!
þókti mèr í þau,
þar sem sprúngu,
alblóðugr einn
arka maðr;
af honum öllum
útstreymdi blóð!
Geisi-grúa
yfir grafir þær
ek sá útdreifast
ótal manna,
þeir með þreyíngu
ok þöndum örmum
eptir horfðu hal
enum helblóðga.
í ský skundandi
skelfilig inn!
Af þeim allmörgum
eins rann dreiri,
þann er víg-vángr
víðlendr svalg,
ok tók titrandi
móti teiguðum;
leit ek hve liðu
líðendr þessir!
En þeir útstóðu
allar píslir
hárri hugprýði
hvörvetna með,
mundi þeir ok menn
miklu betri
þeim sem umkríng oss
eru jafnan!
Því næst þeytti sèr
þjótandi stormr
óðr upp,
svo mèr ógnaði,
sveipaði hann svæði
með svartri nótt;
varð mèr við þat billt,
svo ek vaknaði!
Þagnar-svanni þá
at þessu mæltu;
þat var þvílíkast,
nær þánka hinnstum

hnykkir hnáliga
við hnekkíngu,
er hann alvísrar
of nærgaungull
forsjónar fólgnu
feikna djúpi
í bráðu bragði
til baka snýr,
var nú rómverskt víf
viðlíkt snortit!
Horfði til himins
hugfullri sjón
María móðir
ok margt þenkti:
hvað helzt, Portía!
hvað skal ek segja?
ek at sönnu sjálf
sízt fæ skilit
til hlýtar hvarum
hefir þik frædda
draumr þinn í dag;
þat er dulit mèr!
En ek með undrun
á þik horfi,
ok af heilum hug
þik hátt virði!
andar æðri
munu eflaust þik
háann helgidóm,
himinsölum
ofan stignir af
inní leiða!
Samt ek þori þèr
þetta' at segja,
svo gjarna sem ek
sagnalaus þó
mun þegja, þegar
þessir tala
æðri andar,
sem ek umræddi!
Hann, sá er himna,
þá í hring velta,
eins auðveldliga,
sem hinn únga kvist,
er á fold frjófgast,
í fyrstu gjörði,
sá er manni mat
mæðufullt líf,
fullt af fögnuði
fljúganda hraða,
fullt af fljúganda
fári ok sorgum,
Svo hann ei síðnar
sálar skyldi
gleyma göfugleik,
ok gæti merkt,
at við hina hlið
hels ok grafar
ódauðleikr einn
eigi bygðir!
Hann sá hinn sami,
sízt fleiri' enn einn,
heitir Jehóva,
heims skapari,
ok hann hinn sami,
sem heim dæmir,
Adams frumföðurs,
fyrsta manns, Guð,
einnig allmargra
af Adams sonum,
ok erkiföðurs,
Abrahams, vors!
En mót ok máti,
með hvörjum vèr
heiðrum hann
ok honum þjónum,
er þó mjög óljós
enum frómu
mönnum meðal vor,
hvörsu magnliga
sem stoltra sinni
sèr upphrokar!
En ei at síðr
sá hinn eylífi
hefir sjálfr svo
sett ok boðit,
mátann veit hann vel,
ok vill skíra,
ok nú einnig strax,
útskírir hann;

Jesús, Jehóvæ
jörðu gefinn,
mesti Spámaðr
máttugasti
í kraptaverkum
ok í kenníngum —
full af fögnuði
fram yfir nöfn,
full af felmtri
ok af forundrun
næsta niðrlút
nefn 'eg hann Son —
hann kom gagngjört
at greina þetta!
Ek var útkjörin
til at ala þann!
hèrmeð skyldi hann
heita Jesús;
hann mundi mannkyn
af misgjörð frelsa!
þann bar mèr boðskap
blessaðastann
ódauðligr einn
erindisreki,
einn meðal anda,
sem engla nefnum,
skínandi skara
skaptra, sem vèr!
En Grikklands göfguð,
ok geigvænligrar
ráng-diktuð regin
Róma borgar
mundu vera víst,
ef væru til,
at eins dauðligt dupt
móti dýrðligum
ódauðligs öndum,
englum himins!
Nær í nautsinni
næsta lágu
Jesúm jarðteikna
jóð ek fæddi,
þá saung þessara
þúsundum saman
um hann æru-ljóð
ódauðlig fjöld!"
Nú var nærri drós
niðrhnigin
hug-hreld Portía;
hèldt útbreiddum
höndum sínum hún
til himins upp,
fyri forundrun
frá sèr numin.
Biðja vildi víf
ok með veikri raust
at eins áhræra
orðit: Jehóva,
en hún þóktist þó
eigi þor hafa,
til at taka sèr
á túngu nafn
æðst allra nafna
ok ógrligast!
Nú reisti ristill
rómverskr sik,
ok með hrygð horfði
á helga móður
hermandi: hann skal
eigi hel bíða!
María mælti:
þat mun þó ske!
Hefir sú harma
hörðum þúnga
lengi lúð
líf mitt byrði!
því þat, Portía!
þráliga sagt
sjálfr hefir hann
fyrir heyrn vorri!
þat mèr ok mönnum
enum meinlausu,
frómlyndum flokki
fylgenda hans,
meir enn allt annat,
sem oss er dulit,
þykir hið þýngsta,
ok þekkíng vorri
yfir annat fram
ógrundanligt,

hann hefir sett sèr
í sinni at deya!
Æ! nú ýfist upp
und at nýu
hin sárt svíðandi
sálar minnar,
þá er þín um Guð
þæg viðræða-
lagði þó lètta
líknarbót við!
nú ýfist aptr
upp, ok blæðir
und sú ærit djúp
innan brjósts mèr;
Góðs ósk geld ek þèr;
Guð þik blessi!
já, enn eylífi
Abrahams Guð
býti þèr beztu
blessun sinni!
en bregð, ek bið þik
burtu frá mèr
þessum grát-þrúngnu
þínum augum.
Forgefins fróun
færa þau mèr,
því hans áform er
eitt at deya;
ok sá alráðinn
ásetníngr
eins mun uppfyllast,
hann eflaust deyr!"
Nú misti móðir
málróms færi,
báðar burtsnèru
brúðir augum
ein frá annari,
all-lánga stund
stóðu þær í stað
ok stórum grètu!
Loks leit Portía —
líkt sem þegar
atfram kominn einn
andláti sínu
vendir sèr enn við
til vinar síns —
svo mildt mælandi
til Maríu:
O! meðal mæðra
mætasta þú,
móðir ens mesta
manna vinar!
ek géng at gröf hans
ok græt með þèr
yfir önduðum
ástvin þínum!
svo er nú sagt frá
samtali þeirra!
Hèrnæst höfðu burt
höfuðprestar
grimmgeðjaðir Son
guðdómligann
harla hraðfara
til Heródem;
óð þar með urmull
alþýðu stór!
Hofgarð höfðíngjans
hár umglumdi
kliðr af köllum
við komu þeirra;
Jesúm, hjá Júdum
fyri jarðteiknir
gjörðar glögg-kendann,
frá Galilæa
híngat í haldi
til Heródem
Pílatus sendir,
prestar flytja!
Heimti höfðínginn
hastarliga
hóp af hirðmönnum
í höll til sín,
þar hann sjálfr sat,
ok sagði þannig:
þar skal nú þegar
þessi dagr
gjöra grein á
glöggva til fulls:
Hefir hvör yðar
heyrt ok numit,

þat er þjóðræmi,
eigi þögn duldi,
heldr hvörvetna
hátt prísat lèt;
með orðs ávarpi
einu at græða
sár ok sjúkdóma,
ok sömuleiðis
með orðum einum
uppvekja ná!
En ei at síðr
er hann bundinn!
sjáið, sem yðr,
sár-furðar mik!"
þetta kvað þengill,
en þó ei allt
þat sem þenkti hann
at því sinni,
því miklu meiri
metnaðar feikn
gjörði hjarta hans
harla þrútit;
hofmóðs hugsanir
hrokafullar
í honum ullu
innan rifja!
Já, sjá at Jesús
Júda própheti,
sá mesti meðal
manna, sem spá,
sem borinn sökum,
sik mèr hneigir
fjötraðr fyrir;
em ek fylkir hans
er honum yfir
á at dæma!
Býð ek, bandínginn
birti mèr teikn;
svo framt sem hann þat
sýnir framit —
hve mætti honum
þat um hönd fara,
með því ekkert er
ómöguligra? —
þó ef hann eitthvað
athefðist slíkt,
hefði honum teikn
Heródes boðit,
Ok þótt hann ekkert
undraverk gjöri,
þá er hann þó
sá hinn þjóðræmdi,
hvörs á braut breiddi
blómgaðann pálma
eittsinn Israel,
ok með gleði
honum til heiðrs
hósanna kvað,
yfir hvörjum ek
á at dæma!"
Hroka þaunkum hans
hrundu prestar,
þeir er þjóstugum
þyngsla fetum,
svo gólfit glumdi,
gengu í sali,
en meðal múgans
Messías var,
er sèr um kríng hann
óðum þrengði.
Þúsund hlupu hèr
hann til at sjá,
aptr atbrutust
aðrir þúsund,
með harki, hljóðum,
hrynum, sköllum,
stóðu stansandi,
stundu, grètu,
bölvuðu bistir,
ok blessuðu!
En miðt í óró
ok ofsa slíkum
meðal mannfjöldans
Messías stóð,
með þeirri þel-ró
þolinmæðinnar,
sem með sögn verðr
at sönnu nefnd,
en svo hátt síst,
af sál með þaunkum

fetuð, Frelsarinn
sem fann til hennar!
Svo ok sína hann
sá í fjarska
ok vissi áðr
eylífa huggun,
sem þeirra sálir
mundi síðar í
öflgum innhella
unnar straumi!
Þá voruð þegar
þèr öll talin,
fyrr enn feld urðuð
fagnaðar tár;
en þeir ei slíkum
enn nú grètu,
meðal fólks fjöldans-
flestir þeirra
kostuðu kapps um,
at komist gætu
gegnum þraung þessa
þángat til hans!
Svo þeir hann síðast,
æ! um seinustu
ok bezta blessun
beðit gætu,
en fyri fólks mergð,
sem fram at brauzt,
urðu þeir óðar'
aptrreka!
Þessa fóru þeir
þráfeldt á leit,
en til ónýtis,
eittsinn vorðnir
af ös ok aðsúg
æðanda skara
í úlfa kreppu
inniluktir!
Þessir eru þat,
sem þar voru
Lausnarans ljúfu
lærisveinar!
Pètr, pressaðr
Pètr af sorg,
þúng-hjartaðr þú,
með þreittum augum!
Jóhannes, jafnt sem
Júdas Lebbæus,
Nathanael
ok næsta margir
af sveit sjötíu
sveina Jesú;
víf mörg voru þar,
vinkonur hans;
mærin María
Magdalena!
Með henni mundi
María hin,
sona móðir sú
Zebedæi!
þó ei' hin þriðja
þeirra nafna,
hún lá nær látin,
Lazari systir!
Eigi mátti meir
Magdalena,
ángr afbera,
sem var innan brjósts,
hún þekti hjá sèr
hal einn standa,
hvörs augum áðr
hafði 'upplokit
máttr Messíæ;
mælti þá fljóð:
Lát mèr lítit eitt
liðsinni veitt,
ef þèr er sú stund
enn í minni,
nær hann þèr horfna
heimti til baka
at sæir, sunnu,
sýn mèr nú hjálp!
Fylg mèr gegnum fólks
fár-óðann grúa,
at ek hann eitt sinn
enn fái sèð,
ok hann með heilsun
hinnstu blessað;
sjá þeir vilja víst
vin minn deyða!

En um fylgð fljóðit
forgefins bað,
því hinn þakkláti
gat ei þá hjálpat;
Pètr var allt of
ángistarfullr
nú sik á ný
til at nálægja;
Jóhann beið ok bað
á þýng nokkrum;
fèkk hann í fjarlægð
Frelsarann sèð!
Þú sem ólst sonu
Zebedæi —
mælti Lebbæus
við Maríu svo,
í því hún andlit
ángruð huldi; —
þú ert lofliga
lukkusæl móðir!
ó horf til himins,
horf ok brosa!
En hún sem hefir
í heim fæddann
frumkvöðul frægstu
furðuverka,
í raun ráðvandann,
rèttlátann mann,
sjálf sú guðdómligs
Sonar móðir!
Sjá hinn sorgligi
sik fyri mik,
hvört sem litit læt,
leggr þánki!
æ! ek finn svo fast,
ek finn til hans!
lát sem þik sjáir
seinna, móðir,
formerk nú fyrir
hvað finna munt;
hve þín önd orðlaus
af ángri verðr!
Aumkist yfir,
þèr englar dauða!
hans mædda móður,
ok mær leiðit,
at hún ei Son sinn
sjái deya!
lundsár Lebbæus
lèt þetta mælt!
Inngekk alvaldr
eindæmir heims
í höll Heródis
fyrir höfðíngjann,
færðr af fólki
fjandmanna sinna;
svo stríðt straffaðir
standa láta
frammi fyri sèr
forsjónina
í vínglí vafðir,
þeir er villt hugsa!
Dupts galdar grillur
gefa þeir henni,
ok dóm dárligann
fyri drambs sakir
fífldjarfir fella
yfir forsjón Guðs,
en hinn eylífi
á þá bendir,
þó að síðar sè,
sinni þrumu!
Harla mjög huga
Heródis brá,
þegar sem hann sèr
Son Guðs kominn,
hvörsu sem hann var
hugskots drambi
upphrokaðr af
óhófligu
varð hann af undrun
fyrir utan sik.
Hafði höfðínginn
hvörgi nærri
slíkrar hjá honum
hátignar vænt,
svo stórs stöðugleiks
eða stillíngar,
sem öngvann bilbug
beið af nokkru.

Horfði Heródes
á hann lengi
óhrærðum augum,
en um síðir
lèt undrun undan
ofstæki drambs,
svo hann við Soninn
sagði þannig:
Spurst hafa, spaki
Spámaðr! þín,
ok allfræg orðit
ærit víða
framin furðuverk;
hefir fregn þeirra
einnig atborizt
eyrum mínum;
En tíðum eykr
orðrómr við,
eðr ofskerðir
efni sagna,
ok segir sjaldan
svo sem eru
viðborin verk þau,
sem hann víðfrægir!
Sýn því, Sjáandi,
svo ek viti
hvílík halda skal
handaverk þín,
er þèr orðrómr,
máske oflítil,
allra munnum í
eignat hefir!
Ei sem ek efist
um at hafir
þú fyri fólki
framit þau verk;
heldr er sú ósk
augna minna,
at sjá þik æfa
athafnir slíkar,
at ek einúngis
meigi at þeim dást!
Ok með því áðr
enn Abraham varst,
þá máttu Móse
meiri vera,
meiri' enn allir
eptir hans dag,
spjallandi spámenn
enir spökustu!
Þá er þat einnig
við þitt hæfi,
at þú enn stærri
með undrverkum
yfir alla þá
upphefjir þik!
til þess tákna val
tefji þik eigi,
set ek sèrlig ein
þèr svo fyrir;
sjá, sèrhvört þeirra
er sæmt þéim gjörir!
Þar rís móts við mik
Moría fjall;
þú sèr á því
fyri þèr standa
háar hvelfíngar
heilags musteris,
ok þess topp taka,
sem turn í lopt!
bjóð nú bustinni:
beig þik niðr;
sýn, at svo lútir
Sjáandanum!
Davíds dáin bein
djúpt í skauti
hússins heilaga
hvíldar njóta;
hve mundi helgr
hilmir dansa
jafnsnart sem liti
Jórsala borg?
hvílík undrun oss
áfalla mundi,
sjóla forn-frægstann,
ef fengjum sjá?
Seig, ó Sjáandi!
siklíngs beinum,
at hann flýi frá
fylsni dymmu,

ok endrvakinn
fyrir orri sjóu
um land lifandi
hjá lýð gángi!
en þú við þessu
þegir sem steinn!
Bjóð þá, ok seg svo:
sæti þínu
slýt þik fornu frá
ok flyt þinn straum,
Jórdan! jafnt kríngum
Jerúsalem;
vertu vörn hennar
vegligu turnum,
vend þèr síðan við,
ok vellt bylgjum
gagngjört aptr
í Genezareth!
Eðr seg: Síon!
set þik hærra,
nem þèr nýann stað,
ok nær himni,
á topp upphafinn
Olíu fjalls,
svo þèr öld, undir
yfrit stórum
í kríng köstuðum
kynja skugga,
undri sik yfir,
nær eptir horfir!
Þú enn við þessu
þegir sem steinn!
Heródes við hann
hermandi þetta
vissi víst eigi
við hvörn mælti!
Hulit var honum,
at hóls týranni
óttaligs einn,
ok með ofríki
um koll kastaðra
kóngaríkja
sè ekkert annat
enn uppþeytt ryk
ok fis fjúkanda
fyrir honum,
er hann nú átti
orðastað við!
Hrópar Heródes
til hans aptr:
ok þú andsvarar
ei at heldr;
tillit eitt tiggja,
tignarfullt þó,
Guðmaðr gaf
enum grimmlynda,
er hann í öllu
öfugt virðti!
Hann meinti mundi
Messías sik
foraktsfullr
fyrirlíta!
gramdist grams hugr,
með grimd heitri,
stökk hann upp styggr
af stóli sínum!
Kaiphas kendi
konúngs reiði,
greip hann meðan gafst
grimdár stund þá,
ok í því sama
augabragði
til orða tók
við tiggja þannig:
Sýnir þú ok sèr
sjálfr gjörla,
hvað fyri segg sè,
Sjáandi þessi,
sjá hljóðlaus hýmdi
hann fyri þèr,
er þú óskaðir
af honum teikna!
Getr hann gjört þau?
grannvitr svo
ætlar alþýða,
ok aðrir fleiri
veikir at viti
meðal vors skara
ala einnegin
innbyrlíng þá!

Hann er setr sik
móti sáttmálans
ok móti Mósis
miklu lögum
djarfr ok dælskr
í dular ham,
opt viðvöruðum
með villutöfrum,
getr sá Guði
verit gjörðr frá
til vor með teiknum
trúverðugum?
Vondslig vanhelgun
vors sáttmála,
Sína sælufjall
folgit í reik,
á því auglýstar
ógnanir Drottins,
skruggu skarkali,
skelfandi lúðr,
Móses í myrkri
mjög titranda,
undir feiknum fjalls!
fyrir allt þetta
kýs at koma fram
Kaiphas hefnd!
En hann auk þessa
með upphlaups girni
sókt hefir hárri
eptir hilmis tign,
dróg at sèr drjúga
drótt af Júdum,
ok hèldt innreið
með yfirlæti,
jafnt sem jöfur
í Jerúsalem,
midt í fylgdar flokks
fagnaðar saung!
Breiddu þeir á braut
blómgaðann pálma,
fleygðu fyrir hann
fötum sínum;
svo hátt hrópuðu
hósanna þeir,
hósanna Davíds
helgum Syni,
at Síons helg hæð
af hljómi glumdi!
Kvað kát María
Kóngi hósanna,
ok bað blessunar
blessuðum Guðs!
sjá, sjá, hann kemr
í sjálfs nafni
Drottins dýrmætu!
dreifið pálmum,
honum hósanna
hilmir vorum,
í hæstum hæðum
hósanna þeim!
Sakir dáð-dýrra
Davíds beina!
skjöldúngs skekinnar
fyri skuld grafar,
hismis af holdi
Heródis mikla,
fyr föður þíns
hin fúnu bein,
hefn, ó Heródes,
helgi-spella!
Svo fast sem Phílo
fjandskapar ól
kul til Kaípham,
kætis vegna
brosti hann nú blídt
móti biskupi,
en helzt til háðgjarn
Heródes nú
bar fram boð þetta
af beru spotti!
Færið hann í fat
þat hið fann-hvíta,
hvörju sveipa sik
seggir rómverskir,
nær vígjast vilja
til verðugleiks síns!
leggr Pílatus
ljósann dóm á!
sá hinn vísi veit
verðskuldun gjörla!

Sá mun víst vígja
til vísis hann;
sá mun hann helga
til hósanna,
prýða með pálmum
ok með purpura,
ok krýna kórónu
konúngligri!
Hann at svo sögðu
sína leið gekk;
hírðmenn höfðíngjans
hæddu Jesúm,
ok færðu fatnað'
fann-hvítann í,
sendi sjóli hann
svo til baka!
En fólks aðsúgr
ógnarligr
hafði harla mjög
við hópinn bæzt,
af þeim sem þángat
þá sèr flyktu
til helgi-halda
hátíðligra,
sá ótals úrmull
allr í senn
fyllti flokk þann
ok fylgði Jesú!
Heil borg hljómaði
hríngina í kríng,
tóku topp-háir
turnar undir,
er gekk fram grúi
Gyðíngalands!
Phílo sá þann sæg,
enn sízt ægðu
honum hópar þeir
nè háreisti!
þannig sèr sjálfr
í sævar-för
hár skipshöfðíngi
haf at brúsa,
ok kætist komu
yfir kaupfara
breið-búkaðra
með bísna farmi!
Phílo verðr var,
at væri deilt
fólkit í flokka;
því fjöld þúsunda
í her hèr sènum
heiðraði Jesúm,
en honum ekkert
ögraði slíkt!
Af því ærngirnd
óstjórnlig hann
eins ok ægis brim
upp lèt geisa,
ok sik helzt til hátt'
hóf yfir ský,
svo hún svim hrepti
svaðilfara!
Olmann umkríngðu,
ódáðamann
vildustu vinir,
er hann vel treysti,
af fylgi flokki
Pharisæanna!
flug-orð fleiprar hann
fljót til þeirra,
ok síðan sendir
samstundis þá,
útí urmul fólks
ofhvikulann,
skiptu þeir sèr skjótt
meðal skaranna!
þannig frá fjandmanns
flýtr ólifjan
banvæns bikar
ok beiskt eitr,
en daprann dauða
dropi þess hvör
upptendrar í þeim,
sem afbergir!
Voru vinir hans
vakrir í rás,
ok mæltu mengi
miklar tölur,
sèrhvör eptir síns
sinnis beiskju,

ok sem átti hvör
orðfæri til,
sem kunst klerkskapar
kæn til mundi
stríð eða stillt
ens stránga ok milda,
mjög svo marg-týngðir
voru mælendr!
„Haldit þèr at hann
hafi gjört teikn?
hár bauð Heróðes
honum þetta,
en hann öldúngis
ekkert megnar;
þèr sáuð sjálfir
at hann svarlaus stóð!
Festa tignir trú
til hans nokkra,
eðr áheitíng
Israels feðr?
þeim ek ílls arna,
sem í Abraham
lofsverðann lagði
löstunar orð,
sem lengi, lengi
um lífs tíð alla
virðta lögmál vort
hefir vanhelgat!
Sjá, hann sárt klagar
sjálfs Guðs prestr!
hefir þá Herrann
híngat til vor
útsendt einn af sèr
yfirgèfinn?
en hann efalaust
yfirgaf þennann,
hvörn þèr hèr sjáið
hlekkjum bundinn!
Dæma heiðnir hann
þó helzt til mildt,
því ei full-þekkja
þann hinn baldna;
bindist at biðja
bandíngja' í dag!
því máske menn
enir mein-blindu,
sem undrast yfir
athöfnum hans,
forstjórann frelsis
fyrir hann beiddu!
Ok þèr, ef þá
hefðuð þar til hvatt,
gjörðust svo glæps
ok gjalda sekir;
ó, þèr menn eruð
ættin helga;
yðr mest í mun
musterit skín!
blossa beint í hæð
brennifórnir
upp frá ölturum
yðar vegna!
Hefnið, svo hrópar
hátt til yðar
spámanns dáit dupt;
þau en dýrmætu
Abrahams yðr
áskora bein!
upp! hefjist handa,
látit hefnt verða
ens mesta mætra
meðal feðra!"
Svo dróg marg-mennit
með sèr í fylgd
fláráðr flokkr
til fólsku svarinn;
hèr þrifu þúsund
þúsund með sèr;
allfáir urðu
efablandnir,
ok þó enn færri
efendr dygðar
trygð ok trúmennsku,
sem tækju í akt!
Þannig standa stök
stórefliss trè
sèr ok sundrlaus
ceðrus viðar,
á bustum bifuð
bera þau ský;

nær niðrslegin
nöktum liggr,
fyri fár-stormi,
fjallgörðum á
margra mílna lengð
mikill skógr!
Hafði hirðstjórinn
heimugliga,
hann svo heldr lýð
hrærðann fengi,
nafnkendann nokkurn
fyri níðíngsverk
bandíngja boðit
at birta' á þíngi,
þeim frekar fregnir
höfðu frá gengit,
fyrr enn fánginn varð,
um flest hèröð!
Komu kennimenn
ok hinn kappfulli
almúgans urmull
aptr til þíngs;
sem þeir gengu gegnt
Gabbata stræti,
var fánginn færðr
svo, hann frammi stóð
á hæð andspænis
augum þeirra!
Sín eldhvöss augu
lèt hann umhverfis,
ok þó útá hlið
ýgldr gana,
ok hèldt hvæsanda
hjá sèr niðri,
af grimd uppbólginn,
andardrætti!
Engin yðrun,
heldr einber grimd
hnarreistann hnakka
hnepti bófa;
svo stóð hann sveigðr
ok svalg froðu,
sem heiptin hleypti
fram af hans vörum;
hlekkir hríngluðu
við hraustann arm!
Svo lèt Pontíus
Pílatus nú
griðagjafa vorn
guðdómligann
til hægri hliðar
hjá sèr standa;
morðínginn mundi
mann þenna sjá
móts við sik settann
í serk hvítum;
eflaust annar hvör
átti at deya!
Gekk ígegnum hann
glóandi vafi,
ok sveið hans sinni
með sárum loga,
hjartat barði brjóst,
svo berla sást,
þannig hýmdi hann
á hlið vinstri.
Hèrnæst til hægri
handar bendti
heiðinn hirðstjóri
hermandi svo:
þèr hafið þenna
til þíngs færðann,
ok kært í klögun,
at keisaranum
fólkit fárliga
fráhverft gjöri!
Hefir ek hann nú
hèr fyri yðr
augljóst yfirheyrt,
en einkis þess,
sem þèr framfærið,
fundit sekann,
eigi heldr hann
fyrir Heróðe
varð at sagðri sök
sannr fundinn;
ei skal af mèr leyft
at hann deyi!
En með því mèr
er í mun at fá

heiðraða hátíð
í hönd farandi
með fullu frelsi
fánga nokkurs,
læt ek slá hann slög
ok sleppi honum!
En skírri skynsemd
skeitið þèr eigi!
hvörn — segið sjálfir,
ok samt ræðið —
hvörn skal ek heldr
yðr heim gefa
beggja bandíngja,
Barrabam, eðr
Nazarets Jesúm,
er nefnist Smurðr?
Pílato prúðrar
Portíu nú
aðbarst orðsendíng
innu sinnar;
„sá er sannliga,
sem þú dæmir,
rèttlátr, góðgjarn
ok guðdómligr!
forðast hinn fróma
þú at fordæma!
Hefir hèr í dag
fyrir hans sakir
mik í svefni sýn
sèrliga skelft!",
honum sagði svo
sendi-þerna!
Fljóðit flutti boð
fólkið þagði,
þat stóð þegjandi
þá ok lengr!
felmtraði Phílo
fjölmennis kyrð!
þá hinir honum
til handa gengnu
komu' ok kunngjörðu
at kyrða-spilli
ýmsir enn nú
meðal almúgans
hittust-hèr ok þar
helzt oftrúir!
Einnig álengðar
ángrsamt taut
í hálfum hljóðum
hófst nú þeirra
manna, sem mundu
mállausa sik,
bæklaða, blinda,
ok í burt dána;
þeir er nú náðu
nefna Jesúm
meinlausann, mildann
ok manna-vin!
En höldr nógra,
sem nær vóru,
tók án tafar
fyri taut þeirra;
svo veldr vindr,
at verðr hróp
barns sem björg skortir
í breiðum skógi
at óm einberum,
svo ei' gætir!
Eins í hjóm hjaðna
hyggins manns verk
vel gjörð ok vönduð,
fyri voldugra
athöfnum unnum
með yfirlæti,
fánýtri fordild
ok feikna bramli!
Phílo vissi vel
voða síns ráðs,
hann sá hvarfyrir
hafði settann
Pílatus prestum
hinn prettvísasta
morðíngja, mestann
meðal allra
spillvirkja, í spurn,
móts við Spámanninn!
þó skildi þar nú
at því sinni
hann við hirðstjórann
með háum svip!

Í hug hróðugr
hann reiddi sik
fast á fjötur- þau
fángandi ræðu,
hvarmeð hann fólkit
hugðist binda,
gekk hann svo um gólf
fram á Gabbata,
undrunar efni
alþýðu sinnar!
heiðínginn horfði
frá háum stól
hálf-reiðu háði
honum eptir!
Fólkinu framgjarn
Phílo bendir,
ok þegar þagnar
þat fyrir honum,
hefir hann á því
hvörvetna sjón,
tekr til orða,
ok talar þannig:
„Oðfluga at eins
get ek ávarpat
orðum yðr nú,
Israels menn!
þèr víst þekkið mik;
þann ek hata,
sem Mósen mikla
metr at öngvu!
Ok beiskrar bið ek
bölvunar þeim,
sem með framferði
formælir honum,
þó at þat sem er
þvert á móti
hins sama segi
sætari varir!
Með þessum þánka
þannig sýni
ek í dag yðr
ógæfu ok heill!
kjósið Barrabam,
þèr börn Jakobs! —
æskið annars hvörs —
eða Jesúm!
Víst er Barrabas,
sem berlà vitið,
ek veit þat einnig
ódáðamadr,
vel var Pílato
vitanligt þat!
Aldrei hefði hann
hèr fyrir yðr
sett fram syndara
til samvals þann,
nema vanvirðu
vildi gjörða
í því yðr,
at aumka Jesúm,
sá er með svikum
eptir sakleysi
apar, ok svo hèr
æfandi töfra!
Tilgáng Pílati
tefst ek ei við!
vèr erum unnir,
allir þegjum!
þó fær ei þagat
um þat Phílo,
at þèr ástaddir
afgrunns þremi,
Israels arfar!
eruð af svim,
máske sokknir senn,
svo mjög ærðir,
af sjálfum yðr
útveljið tjón!
Ei án ángistar
ek um slíkar
hugraunir ræði,
en ek ræði þó!
skal sona sonur
síðr enn ekki
frægustu feðra
falla svo djúpt!
Já, þessi Jesús,
Júda mengi!
ó hvað ek hefði
yðr at segja

margt ok mikit,
ef ek misverk hans
öll fyrir yðr
útmála skyldi!
Ek sagði ok sýndi
þeirra svörtu mynd
fundi fyrir
yðar forstjóra,
reið þá rètt líf hans
á ræðu minni;
dæmdu drottnar hann
dauða sekann!
dreiri hefði hans
þá um heilaga
strax í stað runnit
steina niðr,
enn oss er ei leyfð
aflífun neins!
At fyrir yðr
ek hèr minnist
einúngis einnrar
ódáðar hans
af þúsund þeirra
vil ek þessarar
í áheyrn yðar
at eins gèta!
Af þel-grimd þrútinn
þessi Jesús
veit vissuliga
valdit í Róm,
þá er hefir hann
heilann mælir
öldúngis uppfyllt
ofstopa síns,
liði miklu með,
mengi voru
til at kollkasta
koma muni!
Þar stóð hjá honum
hríngìnn í kríng
heill af heyrenda
her þúsundum,
er hann umsátur
orrar borgar,
reist af Rómverjum,
fèkk rausat um,
ok um hrun hennar
fyrir hernaði,
ok dýrt hús Drottins
at dupti vorðit!
Þar at dáðust þeir
þúngri blindni
sinnis ok sálar
sigraðir af
en þó aumkaðist
ei hið minnsta
hann yfir yðar
óhamíngju!
Sèr hann berla böl
borgarinnar
ok veit sik einn
vera orsök til
nálægrar nøyðar
hana nýstandi,
ok þó athæfi
yðkar sama!
Guðs hið helga hús
hann sèr í reik,
með því Moría
mikla sökkr,
án þess at aptr
uppreisi sik;
með musterinu
hve sik mjög lægja
fræg forlíkunar
fórn-ölturu,
sèr hann ok segir,
en sinnir lítt!
Hann sèr harmagrát
hárrar borgar,
æ! í dupt dottna
drottníngu staða,
ok klædda í ösku
fyrir allra sjón,
ríkdóm' ruplaða,
rænda börnum;
síðasta sinni
sèð af dögum
liggja þau liðin,
ok lögð í fúa!

En þeim sem ángist
ok ólmt húngr
ei hafði enn nú
í hrundit gröf,
þá grípa grimmar
greipar hermanna,
ok sundrsaxa
þeirra sárveiku
bein, við brotinnar
borgar rústir!
Æ! hann sèr þat svo!
syrgir þau eingi
faðir, því hann fèll
fyrr í stríði,
eingi mild móðir,
því at mæðurnar
voru fyri vesöld
ok volæði
laungu, já laungu
liðnar á burt!
þetta sèr hann svo,
en sízt aumkar!"
þegar hann hætti
hrynu prestar
hinir aðrir upp,
orðum Phílóns
samsinníngu
fyri sæg þjóðar,
þurfti þó ekki
þvílíkrar grimdar
eðr ofstækis
til at ávinna
hvikulum bilbug
brjóstum þeirra,
áðr alráðnum
af-egin-vondsku!
Pílatus þaunkum
pressaðr sat;
frèttir hann sem fyrr:
framsegið gjörla
hvörn ek heldr skal
enna hèr stöddu
yðr frá fjötrum
frjálsann gefa!
Barrabam! var brádt
með bistum ofsa
upphrynit aptr
af almúganum;
svo allir englar,
sem umkríng Jesúm
stóðu, fyrí stugg
stórum titrandi
ásjónúm óðar'
undansnèru!
hátt stèg: Barrabas!
beljat í lopt;
Reif sik með reiði
sá hinn rómverski
útaf yfirtaks
undrun djúpri,
ok hèr næst hrópar:
hvað skal ek þá,
greinið Gyðíngar!
gjöra við Jesúm?
hvað skal hann, yðar
heitinn Smurði?
þeir steðja, stökkva,
stappa ok hrópa:
lát hann harðann hátt
hengjast á kross!
rèð sèr at reyna
sá hinn rómverski
enn einusinni
ofsa þeirra,
ef mýkja mætti,
mælandi svo:
en hvað íllt hefir
unnit þessi?
ónei, sízt er sá
sekr dauða!
þarvið urðu þeir
þrefaldt verri,
af grimd grenjandi,
sem gráðug ljón;
þó tók yfir allt
org-rómr presta,
er stóðu stamandi
á sterkum hljóðum,
næsta ná-fölir
nýstandi tönnum,

augum ólgðu,
sem eldr væru;
krossfest, krossfestu!
kölluðu þeir!
Gjörvöll Síon gall
viðr glaum þeirra,
henni samsúngu
salir Móríu
auðir nú
ok yfirgefnir
topp-hárra turna
tók undir borg;
rifu rómar upp
ryk ok mistr!
Pílatus allt of
óttasleginn
sá nú at sín var
fyri síkn Jesú
öll til ónýtis
umsýslan gjörð,
setr hann sèr þá
sinnaskipti.
Rètti ok ráðvendni
Rómverja gegn
hugfestir hann sèr,
hvað sem gyldi,
áfellis úrskurð
yfir at leggja,
þann sem þó vissi,
ok svo þráliga
hafði sjálfr sagt
at saklaus væri!
Skelfðr hafði hann
háum dómstóli
áðr af
ofanstígit,
en á hann aptr
uppstígr nú,
ok skipar skjótt
hvað skuli gjöra!
Þá skundar þaðan
þènari nokkr,
en kom brádt aptr
ok sèr gegnum
þvers þyrpíngu
þrengði presta;
sá hafði í hendi,
hraðandi sèr,
ker eitt af kopar
korintiskum;
klár lindar lögur
með lit silfrs
var í vatns-fati
vönduðu því!
Þessu heldr hann
fyri hirðstjóra,
en hann fíngri fljótt
til fólks bendti,
þat stóð ok þagði,
ok þángat leit;
hradt var hreinum lög
hellt af keri!
Pílatus þvær þá
þar fyri lýð
hendr með hætti
hátíðligum!
Engill sá sami,
sem í Gósen
forðum fram hjá gekk
fólks híbýlum,
ok þeim vægð veitti,
sem voru merkt
enna líflátnu
lamba blóði,
sveif nú of svæði
ok sveitir Júda,
skrýddr með skaða,
ok skelfíngum Guðs,
svo drótt dáð-snauða
til dóms vígði!
En hans engil-sjón
yfirgaf sízt
fólks Friðþægjandans
föðurs augu,
gat guðdómligum
glöggvat í þeim
eitt tortíníngu
tár viðblandat;
Ok nú upphóf þar
engill dauða

orð þau fælufull
formælíngar
sem ægann úrskurð
al-dómara
hvervetna himins
gjöra heyru kunnann,
þegar þjóðirnar
þar til eru
frjóvar, at fá sinn
fullkomna dóm!
Sem hauðrs hristíng
hræðilig mjög
spáir fyrifram
fólki dauða,
eins var engils raust
ógrlig sú,
hann útgróf úrskurð
á eyr-töblur,
at hann svo upp
fyrir aldæmir
sjálfann, til sjónar
séttr yrði!
Pílatus þá þeim
þènara gaf
boð með bendíngu,
burt at gánga;
ok svo eptir þat
upphrópaðann
lèt fyri fólki
framburð þennann:
Abyrgist einir,
æðandi skarar!
sjálfir sök þessa;
sjáið þèr til!
saklaus em ek af,
þó at úthelli
ránglátra reiði
rèttláts blóði!
hrópar hann niðr
til hinna svo!
Þá í sama sinn
sínu frá þeim
Israels engill
andliti snèri;
skalf hann skelkaðr
ok skipti lit
ok þá yfirgaf
upp frá þessu.
Sjálfir yfir sèr
sögðu þeir dóm,
kallandi af kappi:
komi dreiri
hans yfir oss
ok vor afkvæmi!
ádatt afar-bleik,
at því mæltu,
ógn með ofboði,
eyðilig kyrð,
glíkt sem hún grúfir
kríngum grafirnar!
Hrollur í huga
hèrmeð fylgdi,
ok áþekk ángist
eins, þegar deyr,
en við ókjör þau
öll hin miklu
var, þó alls engin
yðrun blandin!
Viðvèkst Pílatus
til vinstri ok hægri
boð birtandi;
var þá burtfærðr
jafnsnart Jesús
fyri Júda sjón
fram í fordyrit,
svo flengðr yrði!
Barrabas frjáls fór
til fólks leiddr!
Nú sem Barrabas
böndum sviptr
fann sik frjálsann,
ok framar eigi
sèr um húð heyrði
hlekki glamra,
hristir hann sik
ok úr hálsi sèr
upprekr öskur
ofsa kæti!
Stendr stein-dumbi,
stökkur, hleypr,

starir, ok stendr
strax aptr við;
fólkit fælist hann,
flýr til baka,
ok nötrar, nær sem
nálægt kemr!
Svo skelfist skálkr
eptir skammar-verk
fyri fólsku,
sem framit hafði!
Phílo þókti þó
at því gaman,
hann sá, ok hló at,
er hinn svo lèt!
Gjarnan hefði hann
undir hýðíngu
Frelsarann framleiðt
ok feginn orðit;
at dóm-húss dyrum
dreissugr hann
töllti til ok frá,
tídt var honum
Messíam meiddann
at meiga sjá.
Stundum stóð hann þar,
ok hið stríðasta
ángistar óp hans
ok andvarpanir,
hefði glaðr heyrt,
haldandi þàt
sèr hið sætæsta
sigr-hróss efni!
En þú, ó Síons
óðar gyðja!
þú, sem Griðgjafa
guðdómligum
hefir af undit
augliti nú!
sýng um hans hörðu
húðstrýkíngu,
reir, ok hinn-rauða
ræsis purpura,
kveð um krýníng hans
ok kórónu,
en þó einúngis
með ángrs raust!
Var nú þar af vakt
ver umkríngðr
Messías, margra
mann-hraks sálna,
er þá með ofsa
afklæddu hann;
svo strýkr stormr
á storð þurri
af eik einstakri
öll hennar blöð,
þar sem enginn er
uppsprettu lækr,
far-móðs ferðamanns
full hugar ósk!
þrifu þeir hann fram
þar at föstum,
stólpa, sem hann strax
var strengðr við;
blóð vall ákaft út
undan svipum!
ó þú, Elóa!
á þat horfðir,
ok hnègst á hauðr
af himni niðr!
þarnæst þeir hann,
at þessu búnu,
í kyrtil klæddu,
sem kóng, purpura,
rèttu honum reir
fyri ríkis völ,
þrykktu þar at auk
þyrni-kórónu
fast á höfuð hans;
hennar undan
beittum broddum
blóð útstreymdi.
En hann Elóa,
undir þessu
skammar-skæðasta
skálka spotti,
dýr uppaf dupti,
sem dauðligr einn,
tignaði trúrri
meðr tilbeiðslu!

þá — en við þetta
þróttlaus hnígr
hönd mín hrædd
af hörpu niðr!
orkar ek eigi
allar píslir
Arfans eylífa
um at syngja!
Svo sá Pílatus
hann sárt píndann,
at hann ásetti
með aumkun sinni,
sem hann fann hjá sèr
at hræra lýð
til viðviknunar,
ef verða mætti!
Bendandi bauð hann
burt at gánga
með sèr mildustum
Messía þá,
ok gekk sem greiðast
útá Gabbatha;
Jesús jafnsnart
eptir jarli fór,
þó mjög svo mæddr
ok mátt-þrota!
litu þeir lángt frá
Lausnarann koma!
Brádt at baki sèr
bendti enn heiðni,
hrópandi hátt
til hinna skara:
ek hann útleiði,
Israels menn!
svo þèr sjáið,
at ek sök öngva
finn í fari hans
fjörláts verða!
Nú kom Jesús nær,
níðíngar sáu,
hvörnig hann gekk at
heiðnum dómstóli
af keskni klæddr
kóngs purpura,
krýndr kórónu
klýndri í blóði!
Þannig stóð hann þar,
ok þá hrópar
heiðinn hirðstjóri
til hinna niðr
meðr mildri raust
meðaumkunar,
segjandi: sjáið
sár-aumann mann!
En þá í því
er hann þat mælti,
umbauð englum þeim
Endrlausnarinn,
er nú umkríng hann
af ógn skulfu,
eigi með orðum,
heldr andliti
sjálfs hans sinnis boð
sáu þeir í,
hans viðvíkjandi
vildar sveinum,
ok þar með öðrum
útvöldum hans!
Himins hugganir
heimugligustu,
ánægja í eymd
voru inntak þess:
nær mèr blóðbenjar
blæða á krossi,
nær ek með öllu
örendr verð,
nær ek lík ligg
meðal liðinna!
Hirðstjórinn hafði
fyri hvörn mun girnzt
at mýkja mætti
mengis hjörtu,
en þat auglýsti
ódt, hvörsu var
sem tinna tómt
af tilfinníngu;
Með háum hljóðum
hrópuðu þeir,
ok köll kappfullra
kennimanna

tókú yfir öll
alþýðunnar;
aptr ok aptr
æptu þeir, kross!
Ræddi með reiði
sá hinn rómverski:
takið þèr hann þá,
því ek öngva
fæ kent hans klæki;
krossfestið hann!
hann þeim hreitti fram
hraðfleygum orðum,
ok sèr fok-fyrrtr
frá þeim snèri!
Harðt hljóp Kaíphas,
honum náði,
ok hermdi: hiklaust
hafa, Pílate!
þegar dæmdann dólg
vor dýru lög,
ok hann eptir þeim
á at deya,
því hann Son Guðs sik
hefir sjálfan gjört!
En nær eð nefndann
nú Son guða
heiðínginn heyrði,
hann þegar skalf;
heimti Jesúm hraðt
hann til baka,
varð ærit órór
ok aðspyr nú:
hvaðan hann væri?
en hèr til öngvu
góðr Guðmaðr
gegndi svari!
þá ræddi reiðr
sá hinn rómverski:
viltu víst eigi
við mik tala?
veizt þú ekki vel,
at ek vald hefi
til at lífláta
ok at lèysa þik?

Ekkert ættir þú
yfir mèr vald —
jafnsnart jarlinum
Jesús svarar, —
utan at ofan
þess unnt væri,
þó er enn þyngri
þessara sök,
er mik áklaga
ok ofrseldu!"
Pílatus presta
prettvísra til
enn á ný
aptr snèri;
sáu seggir hann
til sín koma,
ok fengu formerkt
af fasi ok svip
ákaft uppvægðum
örsökina,
hví hann svo hvirfi
hvatt til baka!
Hrópa þegar hátt
móti honum þeir:
svo framt þessum þú
enum þverbrotna
lausn, ó Pílate!
lætr veitta,
kærleik keisarans
kastar þú burt;
því hvör sjálfan sik
sjóla gjörir,
æfir kergju kapp
gegn keisaranum.
Rammliga reiddist
nú hinn rómverski,
ok sem hann annat
ypparligra
fann sik at fremja
fyrirtæki
eðr íráðast
ofsmáann til,
hann þeim spott ok spè
sparar eigi.

En þeir allir samt
umkríngðu Jesúm,
ok með sigr-óps
ofsa kæti
hann undir líflát
leiddu nú burt;
en leyniliga
læddist þaðan
rómverskt ragmenni
ok rann til hallar!

Hèr hefr

áttundu bók Messías.

Þú sem á Síon
sást meðal Guðs
helgra saungvara
enn heilagasta,
ok uppfræðíngar
af honum nauzt,
er af anda saung
eylífum lærðr,
þann er yfirgaf
sá hinn alvaldi
dómari' í dauða,
dáinna mestann;
Síons menta mær!
mik aptr fræð!
Himneska hluti
hefir þú numit!
kom ok haldt hræddum
í hönd, sem titrar,
þessum þèr vígða;
þú einnig skjálf!
kom ok kærliga
í ens krossfesta
lát mik leiddann inn
leyndardóms nótt!
Hremmir mik hræðsla
helgidómsins;
þessa, sem þar deyr,
þráir ek sjón!
mjög tíðir mik
at meiga líta
brostin brúna ljós,
sem ei bifast hans,
á köldum kinnum
ok í klárustum
allra blóð-benja
benjum hans dauða!
Þik ljóst at líta
lángar mik til,
friðfæranda blóð
forlíkunar!
honum hnèg niðr —
honum blæddi —
honum sèg höfuð —
helblóð streymdi,
höfuð hans í nótt
heilagasta sökk!
þá þraut Guðmanni
þróttr túngu!
Ut frá augliti
aldæmis flaug —
eygði naumast einn
ódauðligr —
ofan Elóa
eptir himnum;
svo var flýti-för
furðanlig hans!
Hèldt en vinstri hönd
himins kórónu;
hægri hríng-sveiflar
her-básúnu;
gall hún geisi hátt,
svo glumdi við

heimr hvör einn
í hríng-rás sinni,
ok næstr eptir
þann hinn óskapta
upphrópar engill
um alla himna!
Haldit heilagt,
ok hátt blossandi
tignar tilbeiðslu
tendri hið mikla
sáttmálans sabbat
frá sólum upp,
allt at dómarans
æðstum tróni!
Strax en stórvæga
stund er komin!
haldið heilagt!
sú en húmfulla
nætur niða stund
nú er komin!
sjáið, færa fram
fórnina þeir!
Allir umhverfis
í því sama
heyrðu himnarnir
hrópandans raust;
ok þegar þustu
þyrpíngar stórar
utan að honum
allstaðar frá,
um bil bráðustu
bendínga tveggja
flaug hann gagngjört
yfir Golgata.
Með feikna flýti
flykktust til hans
öllumegin at
englar jarðar;
kómu þeir í kríng,
því hann kallaði,
lukti leiptrandi
ljóma baugr,
sem af þeim útgekk,
sik um Elóam!
Uthófat Elóa
af þeim baugi,
ok á Golgatha
gaf sik niðr
með hefð hátíðar,
ok á hæð þar stóð!
þrísvar hneigir hann
at hálsins djúpti
auðmjúkr andlit
ok ákallandi!
Hèrnæst hóf sik upp
hann at nýu;
arm sinn yfir háls
útþanninn lèt,
ok á Messíam
ofan horfði,
er nú álengðar
aftökustaðar
gekk til með grúa
Gyðínga lýðs,
orðinn örmagna
undir krossi,
ok hörðum heimsdómi
honum þýngra!
Svo sá Elóa
honum sár-þjakat;
stóð hann þá staðkyrr,
ok sterkum armi
yfir hálsi hèlt
hátt á lopti,
ok tók enn framar
til orða svo:
Heyrið mèr himnar,
ok hátt dansið!
heyr þú, helvíti,
hræðst ok titra!
í Föðurs nafni,
sem friðþægjast á,
ok í nafni þess,
sem nú kemr,
at fá forlíkat
fólk með blóði!
Þarnæst í nafni
náðar anda,
sem af syndurum
sannhelga skapar,

ok af ránglátum
rèttláta menn;
þú í þreföldu
þessu nafni,
vert af mèr vígðr
víg-staðr, fjall!
At hinn eylífi
á þèr líði
sjálfs Guðs Sonur
sárann dauða,
ei sem óvígðum
aftöku-stað;
undir andlát hans
ok þik helga!
heilagr, heilagr,
heilagr er
sá sem verðr
ok sem mun vera!
Þannig var vígsla
vegligs Elóæ!
hann fèll undrun í
allra dýpstu!
glansinn gjörvallr
gjörðist rökkur;
svo fyri furðu
frá sèr numinn
enn ódauðligi
Elóa varð!
En hann stóð orðlaus
eigi lengr,
heldr hneigði djúpt
hneptar saman
mundir, myndugum
fyri manni af jörð,
er át neðan nú
niðrþrykkjandi
kross-byrðar kúgun
kvaldist undir!
Ok sem hann sá
hvörsu sárliga
reikaði rekinn
undir rambanda
kross-bákni Kristr,
kastaði sèr
á sitt Elóa
andlit niðr,
með sèr mælandi
mjög heita bæn:
O þú, altari
atfram komni,
dægiligustum
til at deya þar
dauðdaga, ok allra
dásamligustum!
þú mesti' í manndóm'
mikli skapari!
samborinn Sonur
ens sama kyns,
sem liðit lendir
loks í gröfum!
Þú barn Betlehems
barns tárum grèzt!
gólum vèr göfgun,
ok gleði saungva;
lítilækkaðann
lèztu þik svo,
at á Golgatha
gafst þik niðr;
enn dýpri undrun
orðlaus verðr,
þèr at fórnfæra
fagnaðar dans!
Mögur, Guðs mögur
ok móður fæddrar,
óskapaðr einn!
endanligra
enginn framflutti
fegin-saung þá!
frægsti frumkvöðull
framkvæmandi
allt hið ypparsta,
undarligasta,
ok ágætasta,
allt hið bezta,
ok sem er ekkert
nema einskær dýrð!
Dýrsti Guðmaðr,
djúpt tilbeðni!
ó þú algjörligs
endr-reisir

sakleysis, sem er
sjálfum Guði
þægt ok þókknanligt!
þú ena dauðu,
almáttugr einn,
sem upp fær reist!
Einn sem áfmáir
eylífann dauða!
alheims eindæmir,
eðr sem menn
þínir þik
þráfellt nefna,
þú Lamb án lýta,
sem líðr hel!
O! virðst ákall mitt
auðmjúkt heyra!
ó, merk nú engils
endanligs raust
þessa, sem þik
uppaf því dupti
biðr, sem blóð þitt
blæða mun á!
Augu þín andláts
þegar aff sprengir,
ok dauðans dynur
döpur bleikja
yfir þik allann,
þú hinn offraði!
himnanna himnar
hræddir flýa,
at eins Jehóva,
ei nema hann,
fær þik fullri sjón
ok fastri litit!
Styrk mik þeirri þá
útaf þúngri nótt,
í hvörri lofligt
líf þitt sofnar!
veit mèr, þú mikli!
sem mest allra
fremr furðuverk,
fulltíngi þá!
Svo at ek eigi
aðstoðarlaus,
eigi ofskelfðr,

nè aflvana
til grunna gángi
und' grafir jarðar!
ok nær öll sköpun
umhverfis mik
ráfar sem í reik
ok rökkur-skýmu,
hvörsu svipul sem
mèr sýn-verðr,
ek þik ei sjái
enda þitt líf!
Sjá, þú sígr at
Sonarins dauði!
sjá, þú nálgast nú
ná-blundr hans!
þú munt friðþægt fá
fólks mergð alla,
frá enum fyrsta,
sem feigr varð,
til Adams arfa
ens allra hinnsta,
hvörjum frá sèr fljótt
fersku lífi
básúna at blása
býðr upprisu!
Allar þessar þú
þúsundir munt
forlíkaðar fá
fullkomliga,
nær þú eitt sinn enn
orðinn skapari,
hrópar fyri fjöld:
þat er fullkomnat!
O! dauði, dauði,
hins dýrsta Sonar!
ó ens fórnfærða
fegursta blóð!
sælar sèuð þèr
sálir frelstu!
þær koma, keppast,
kátar dansa;
mjög skært skínandi
er skrúði þeirra,
í ens líflátna
laugaðr blóði!

Eptir þat upphóf
Elóa sik,
ok nú Golgatha
gjörvallt kríngum
öllum útdreift lèt
englum jarðir;
hópaðist her sá
um hángandi ský,
ok svo birgðu bök
breiðra fjalla!
Sumir sveimuðu
yfir ceðrus-trjám,
ok þrumdu þar
í þaunkum djúpum,
vindgum topp-treflum
tengðir þeirra,
sem á sjónar hvol
hann sjálfr stóð
mikils musteris
miðt yfir hæðum!
Hvarflaði her sá
harla vídt út,
þjónandi þegnar
þróttkir næsta,
ok ógnarligir
hinnar almáttku
Föðurs forsjónar,
sem fjærri drottnar!
Dauðans ok dómsins
dýrir englar,
ok mjög mektugir
manna verndendr,
kjörnir kristinna
komenda verðir,
ok, því at urðu
englar blóðvotta,
þeir fyrstir þaðra
þess viðr trón,
hvörjum sinn helgar
í heli dreira
með pálma prýddr
píslarvottr!
Göfgur Gabríel,
þann er Guðs Sonur
frá sèr til sólar
sendann hafði
með fljótu flugi,
þat er fagurt lèt,
sem væri saungr
silfrstrengja,
skaut sèr skjótt niðr
á skært musteri,
stóð frammi fyrir
feðra sálum,
ok tók at tala
til þeirra svo:
Færið, ó feðr
foldar manna!
yðr nokkuð nær!
nú þèr hann sjáið —
titrar tígins hönd,
er hann tilbendti —
sátta semjandinn
fyri syndir heims
fetar at fjalli,
þar ek frambendi,
hafandi' á herðum
sinn harða kross!
sú er huguð hæð
honum til dauða!
Hinni tví-typptu,
sem tekr hærra
fyri fyrsta dóm
framgekk hann á;
þèr frá þessari
skuluð þann líta,
er fyrir yðr
ok yðar börn
ljúfr lætr sitt
líf útblæða!
Komið, þèr keyptu
með hans krossburði!
hann sona sonu
ena seinustu
af barna börnum,
sem burðr skóp
enn nú eigi
til ódauðligra,
fer ok flýtir sèr
til at friðkaupa.

Eldligri ákefð
upptendraðr
engill sagði svo,
en svarlausir
af hrygð ok unun
eptir honum
fylgðu strax feðr,
flýttu þeir sèr.
Hasti meira með
megnar at eins
um skeið at skunda
ein skjót hugsun,
sú er útaf sál
sann-auðmjúkri
bregðr upp bænar
brennandi þánka.
Gekk nú Gabríel
fyri glæstri sveit;
fengu þeir fætr
fljúgandi setta
á lágt afstöðu
Olíu fjall!
Adam fór þat fyrst
ok fèll niðr,
kisti kæra jörð
ok kvaddi þannig:
O þú mèr manni
móðrlig jörð!
ek sè þik aptr,
um aldir liðnar,
frá því mín bleik bein
á bana kvöldi
í mjúkt móður skaut
meðtókstu þitt,
fèkk ek eigi fyrr
fót minn settann
yfir foldar fis
fullrar af ná;
en nú em ek. því
ástandandi;
Meðtak móður-jörð
mína kveðju!
yðr heilsar ek
örendra bein!
þèr verðit vakin
vissuliga!
æ börn mín, börn mín!
bíðr yðar
eflaust ákvörðuð
endrlífgun!
Ok þèr yndælar
óska stundir
náðar stundir, nú
sem í nánd eruð,
sèuð þèr með sæmd
ok sigurgleði
allrar ununar
af mèr nefndar!
Þèr lèttið þeirri
enni þúngbæru
bölvunar byrði
burt af jörðu;
fyrir heyrn' hennar
heilaga dupts
hljómar blíð blessun
eins blóðstreymanda!
Hátt Haleluja!
hann kemr nú!
hann kemr Herrann
hauðri borinn!
sjáið, sá kemr,
sem er allra
hinn heilagasti,
ok hel sitt nálgast!
Adam sagði svo
ok sitt stillti
hjarta, sem hrygðar
himneskrar af
tók nú at titra
tilfinníngu;
hann því kyrru hèldt
horfði ok þagði!
En á musteri
Elóa stóð
ok sá forfeðra
fylkíng koma;
leit hann við ok varð
var yfir krossi
sveimanda Satans
ok við síðu hans

Adramelechs ódt
uppí lopti!
Ullu þeir ærir
af ofsa kæti;
Satan vegna verks,
sem var nú þegar
af honum unnit,
en þeir báðir
fyri frægðar störf
framvegis sín!
Helgr Seraph sá
seka fèndr,
hve þeir hófu sik
hátt yfir ský,
sèr viðveltandi
vorrar jarðar
ok með lángleiðar
loptflugs slögum
hærri hvelfínga
holvídd mældu!
Tók sik án tafar
týaðr upp
mestu megin-dýrð
frá musterinu
engill Elóá
eylífum þeim
ígegn æfendum
illra verka!
Gjörvöllum gekk hann
glansa skrýddr
þessa hæst hafna
hátíðar dags
yfir allar fram
afbragðs helgar,
umkríng hann ullu
ógnanir Guðs!
Lopt hin lèttustu
á leið hans urðu
öll at öskrandi
ofsa stormum,
gjörðist gángr hans,
sem geysanda hers,
þeim fjöll föstustu
fyri skjálfą!
Skins ok skarkala
skaut þeim ígegn
áköfum ógnum
hinu ódauðligi!
hann sáu ok heyrðu
hinir. koma
eiðrofs andskotar,
ok nú vildu
fela felmtr sinn,
forgefins þó!
Stóðu þeir í stað
ok stærra varð
sorta sveipaðr
svipr þeirra,
eins ok í vítis
innstu djúpum
standa stóreflis
steindrángar tveir,
næsta náttligir
vegna niðsorta!
En at leiks lokum
með loptsprett hinnsta
öflgur Elóa
í einum rykk
framvatt sèr fyrir
ena fordæmdu
einurðar orðum
ávarpandi:
Þið, hvörra heiti
háðúngarverð
nefni neðstu djúp
í Niblheimi!
hafit ykkr hraðt
hèðan á braut!
hár, sem þið sjáið,
er sæll ljósshríngr
eign ódauðligra,
en ykkar sízt!
farið frá honum,
látið frjáls verða
heilög hèröð
frá helvízkra þýngð!
Svo lángt sem eimir
sælu takmarka
yzta glömpum af
ykkrar þrjózku,

dirfist þá ei þið
þverfíngrs breidd
ofar at ýtast
afgrunns þoku,
eðr aur jarðar-
um at skríða!
svo bauð Seraph
enum svörtu tveim!
En sem óvæg tvö
illviðris ský
á tvö ærna fjöll
Alpis-hæðar
dymm ok drúngafull
dynja niðr,
þeim stormr streymir
sterkari gegn,
sem þau síðar mun
sundr hrista.
Ok sem þrumu þau
sèr í þúnguðu
skauti skjótfleyga
til skots hvetja,
at hún orm-bogna
ógrligri
með grenjun glymji
gegnum dali,
eins sik útbjuggu
móti Elóa
drambsamir dólgar
til djarfra svara!
Allt hvað æðit
hefir ógnarligt
ok heiptug hefnd
af hóflausri dælsku
ýgldist allt saman
á enni þeirra,
ok biltist báðum þeim
í bál-augum!
En þeim maktar með
máttkari sjón
einmiðt Elóa
í augu horfði,
ok svo tala tók
til þeirra á ný:
þagnið fyrst ok fremst,
flýið síðan!
Ef ek mínum mik
mektugum í
sýndi sigr-styrk,
sem mèr Jehóva
voldugr veitti,
vissuliga
skyldu þá skruggur,
sem skeiti næm
út frá uppreiddum
armi þessum
lángt frá mèr fleigja
ykkr fordæmdum!
En ek í nafni
Adams Sonar,
sem þar — sjáið hann
svo til reika —
ber kross á baki,
birtist kominn!
ek kem öryggr
í hans nafni,
sem sjálft helvíti
sigrar! flýið!
Báðir brugðu við
brádt ok flýðu
svipdekkri enn sót
eða svartnætti;
ákafar ógnir,
sem eltu djöfla,
ráku ríkt eptir
rögum hælum
þess felmtrs-flótta,
festar við þá.
Keirðu þær á kaf
í krók fullann
afsíðis gagngjört
útá Gomorræ
reimligar rústir
í rán dauða
drambsama djöfla
drottinnsvika!
Horfðu englar á,
er þeir flúðu,
sá feðra flokkr
flótta þeirra;

aptr Elóa
ofan stígr
með dýrð mikilli
á musteris bust!
At kom áleiðis
Endrlausnarinn
enni ástefndu
aftöku hæð;
orðinn örþreittr
undir byrði,
fèll hann flatr þar
við fjalls rætur!
þreingðu þá hinir
þvernauðugum
framm um faranda
ferðamanni,
sem at Golgatha
geigbundinn kom,
blóðþystir bófar,
at bera skyldi
enum mædda með
mjög þúngann kross!
Nú voru nokkrar
nálægar þær
í flokk, sem fylgði
Frelsaranum,
þær hann hörmuðu,
hugminni sálir,
ok ei sem aðrir
ólmar af grimd!
þó var fyri því
þeirra sinni
at fullu fast
við hið fánýta,
ok vissi varla,
sem vera bar,
góða grein
um hinn guðdómliga!
Mjög hvikul mundi
þeirra meðaumkun,
skèð fyri skamt einn
skilníngarvita,
en ei ypparligt
eðal-lyndi
sálar samlíðun
sízt þeirra var!
Heyrði harm þeirra
ok hrygðar klögun
góðr Guðmaðr,
ok at grátendum
sèr viðvendandi
vèk svo til máls;
hví daprast drósir,
dætur Jórsala?
Uthellit eigi
yfir mèr tárum;
heldr syrgið sárt
sjálfar yðr,
ok grátið yfir
yðar börnum!
dagar nálgast nú,
neyðar ok böls!
þá mun á óöld
óttaligri
mengi segja svo:
sælar eru
óbyrjur einar,
sem eigi fæddu,
ok brjóst, sem borit
barn aldrei saug!
þá munu mæla
menn til fjalla:
fallið yfir oss!
eymdar vegna;
ok hárra hálsa:
hyljið þið oss!
því ef þeir við mik
þannig breita,
hvað mun þá henda
ena hrekkvísu?
Uppá ena mikla
altaris hæð
Jesús, vinr vor,
var nú kominn;
ok horfði hátt
til hans, sem dæmir!
kipptu kaldlyndir
krossfestendr
hans af hendum trè,
ok þat hátt reistu

miðt meðal dauðra
manna beina;
hóf sik mót himni
hár kross ok stóð!
Hírt skein helgaðr
hátíðar dagr
fullum enn nú í
eðlis ljóma,
glaðt lèk í lopti
lífsfullum blæ,
gegnum króka gáng
gjörvöll þeirra
meðal kviks mergðar
hið minnsta hvört!
En strax á einu
augabragði
bráðhendis bendíng
bifaði jörð,
í hinum innstu
iðra sinna
lengst fráliggjandi
leyndar djúpum
tók hún at titra,
sem af tilfinníng
hægrar hristíngar
hörþræði líkt!
Yfir ógn skèlfðrar
ásýnd jarðar
sterkir stormar sik
til stríðs bjuggu,
hvirfluðust, hvæstu
ok hvinu í gjám
klofinna kletta;
krossinn hristist
þar við hann góðgjarn
Guðmaðr stóð!
Adam leit á hann,
ok eigi lengr
gat sik við-viknun
varit stærstu,
svo hrærðist hugr
hans við þá sjón,
at hann eigi gat
af sèr borit.
Með *kyndtum kinnum*,
sem kol glóandi,
ok lausum lokkum,
er lèku á flugi,
útbreiddum örmum,
sem allir skulfu,
yztu Golgatha
gekk hann á þröm
með flýti fram
ok fèll þar niðr!
Nær Adam nú var
niðrhnígiun,
himin horfandi
fyrir hans augum
ódauðligs orðins
enn fegr skein;
lá hinn gèð-göfgi
ok grèt af yndi!
Unun, eylíft líf,
ofboð ok hrygð
með feikn fulldjúprar
forundrunar
yfir hjarta hans
í hóp streymdu!
brauzt út barmafulls
brjósts tilfinníng
í raust ok orðum,
þar er Adam bað;
Heyrðu hvörsvegar
hópar engla
berliga blíða
biðjandans raust!
Adam brá augum
yfir grafir
enna örendu
ok innti þannig:
Nei, Seraph nefnir
eigi nafn þitt út,
andar úthella
ódauðligir
tárum, nær taka
til at nefna,
komnir á kaf
í þitt kærleiks djúp,
þúsund dýrðir þær
þúsundsinnum,

ok tepptri túngu
tilbiðja þik!
Nær ek þik nefni,
nægir þat, Son;
hendir málfall mik,
ek með þeim tárast!
ó jóð mitt Jesús,
Jesús Kristr!
ó hvört, mögr minn,
mèr ek vendi?
hvört? svo ek heill þá
fyrì hrygðar skuld
til arðs afberi
ónefnanliga?
Jesús Kristur kær
kundr minn þú!
ó þèr, sem áðr
enn ek tilvoruð,
en þó ei eruð
eldri honum,
horfið hèr englar
á hann niðr!
ó! lítið ofan;
hann er mitt barn!
Þèr bið ek beztu
blessunar, jörð!
ó dupt, af hvörju
ek var gjörðr!
ó þú unaðsemd
eylíf ok full,
sem ein ánægir
ódauðligra
allshugar ósk
ok eptirlaungun!
O yfirvættis
ógrynnis djúp!
ó há hugrenníng
himin-fyllsta!
Þinn, þú Jehóva!
þánki sem er;
þú lèzt sköpun skè,
skópst þá Adam,
Adam af dupti,
uppá þat hann
þess ens eylífa

yrði Faðir!
Still hèr óð ok önn,
ódauðlig sál!
gègnum skoða glöggt
hið geisi-víða
unnunarinnar
ómælda djúp!
hvað eru, himnar!
þessi heilögu,
er yfirstanda,
fyrir augna blik,
ok sem auka líf
ódauðligra?
Gjörla greinir hvört
guðdómligt sik,
ok á óðfleygum
eylífðir vængjum
sísællri flytr
sèrhvört af ró,
ok þær allar mun
Adam lifa!
Nú þrýtr þessi,
þareptir hin!
aðrar færast at
æðri ok betri;
koma nær ok nær
nýar aldir;
eru þær at eins
ókomnar nú!
O þèr uppheimar!
yðar raddir!
gefið mèr í munn
yðar mikla róm,
at svo gegnum Guðs
gjörvalla sköpun,
af mèr ærit skírt
fyrir allsherjar
verði heyrn hrópat:
hèr stendr nú
dýr fórn við dymmann
dauðans skugga!
Tak þik, ætt mín upp,
allt manna kyn!
reis upp rètt höfuð,
rís af dupti!

kóm sem bezt búit
biðjandi tárum!
hèr er hjástaddr
enn heilagasti
einn meðal allra
opinni gröf!
O þèr Adams börn,
afkvæmi mín!
þèr eruð þeir
hann þannig elskar!
yðr, fallið fólk!
friðþægir hann;
kom, öll dauðlig drótt,
til ens deyanda!
Hvör sem háreistar
hallir byggir,
gulli gjör þaktar
ok með gimsteinum,
komi, kastandi
kórónu á gólf!
ok þèr sem þiggið
und' þaki moldar
skjól ok skugga,
skundit híngat!
látið liggja
yðar lág hreisi!
Æi þeir meigu minn
mælanda róm,
orð þess sem elskar
ekki heyra!
einnig þèr, sem át
eyðandi fúi,
af gröfum geymdir
ok af Guðs dómi,
ei meigið mína
meðtaka raust!
En þú sem útgafst
til offrs þik,
ert sá sem aumkar
eylífliga,
sem fær fullkomnat
hið frægsta verk!
náðar þengill þú
þolinmóðasti!
fær þat vel framkvæmt
fullr mildi!
Enn nú innvortis
yfir mik hrygð
óútsegjanlig
ákaft fellr,
sú er í sèrhvör
sálar minnar
allra innstu djúp
inn þrengir sèr!
ó! sjá, hann gagngjört
gengr þángat!
O! veit mèr aðstoð
endanligum!
styrk mik, sem misbraut
manna fyrstr
ok fnikarfullann
hefi fúa sèð,
þú sem megnum miðt.
Messíam dauða
yfirgefr í,
eylífi Guð!
já, þú Jehóva,
sem jörð dæmir!
Adam hreldum hug
hrópaði þetta;
ok nú nálægði
sá nefndr er
öllum himnum af
sá hinn eylífi
sjálfr sik
sínum krossi!
höndum lypti hann,
haldandi þeim
fyri sjónir sèr
ok sik hneigði!
Mæla mundi hann
þat er merkt gátu
Seraphim sízt,
ok hvað sinjað er
at skynja ok skilja
sköptum öllum;
en frá dymma dóms
dýrum tróni
gaf andsvar aptr
æðstr Jehóva!

Glumdu gjörvöll
af Guðs svari,
er hann Arfa gaf
yfirgefnum,
ens allra helgasta
undarlig djúp,
ok hristist hástóll
hans sem dæmdi!
Með grimmu geði
Guðs Syni nær
komu nú kauðar,
sem hann krossfestu;
í sama svifi
sèr gjörvallar
viku veraldir,
með vídt umhverfis
blásanda braki,
á baughlaups stöðvar,
hvaðan háleitri
heims forlíkun
átti hvör ein
at yfirlýsa!
Þar stóðu þær nú
ok þreyðu kyrrar;
skutu hjörur heims
hægri dunum
nú frá sèr niðr
ok nöptu þöglar,
þagði stór ok stóð
stansfull sköpun,
ok frá himins hæð
helgaða stund
til fornfæríngar
frægstú sýndi!
Þá stóðstu staðkyrr
storð vor líka,
syndugra sveita
sjót ok grafa!
lá ok líkt sem þú
legstaðr þess,
er nú sem offr
átti að deya!
Englar aflögðu,
til at áhorfa
ódauðligs eðlis
alla krapta!
já, nú Jehóva
jafnvel horfði!
Jehóva hèldt jörð,
er jálmandi sèg;
at jörð Jehóva
á Jesúm horfði!
sjá, hvör viðvarir,
ok sá vera mun
Jehóva horfði
á Jesúm Kristum!
Ok þeir á krossinn,
uppfestu hann!
þú sem, eins ok þeir,
er á þat horfðu,
ódauðlig ert,
þú sem undir hans
munt ok síðar sjá,
sál! at lægsta
kasta þèr ok krjúp
krossins fæti!
spenn hann, ok hyl þik;
uns þín heimvitjar
til baka tekin
titrandi raust!
Eins sem allsherjar
yfir sköpun
drottnaði dauði
dapr grúfði
alvoldugum í
einvalds dofa;
sem einber svæfi
sundrrotnun
allar víðsvegar
veraldir um,
ok ei nokkr nú
yfir ná-fúa
moldum stæði meir
mannèskja kvik!
Svo með hel-höfga
helgri stilli
ok kyrð, ó Christe!
krossfestann þik
englar áhorfðu
ok audir feðra,

af ofboðs undrun
fyrir utan sik!
En sem æðsta líf
ódauðligt hans
hóf at heya-strið
við enn harðasta
ok öflugasta
af öllum dauða,
nær hans fyrsta fram
fossaði blóð,
undranir engla
urðu at röddum!
Gleði gólu þeir
ok grát-saungva;
hljómuðu himnar
hátt af nýum
tilbeiðslu tónum,
er þeir tví-kváðu!
ok enn nú eitt sinn,
ok eittsinn til
Elóa engill
undrunarfullr
sjónarblisum brá
til ens blæðanda!
Ok nú með einni
upphafníngu,
hvílíka höfðu
hann aldrei sèð
áðr athafazt
ódauðligir,
hann sèr í himna
himnanna vatt!
Hrópar hátt floginn
höfuðengill;
þat var þvílíkast,
sem þyti stjörnur
harla hraðfara
á hríng-rás sinni,
hrópar enn helgi:
hans rennr blóð!
flaug útí afgrunn
hins endalausa,
lèt þar hátt hrópat:
hans blóð rennr!
ok sveif með undrun
upp til jarðar!
En sem áleiðis
um hið skapta
hann fram sinni hèldt
híngat stefnu,
sá hann Seraphim
á sólum standa
ena yppurstu
meðal englanna,
alla við offrs
ölturu sín!
Stóðu stundandi
stórhátíð þeir,
ok frá ölturum
uppstèg gullnum
megin-skærra mergð
morgunroða,
dýrstum Drottins
at dóms tróni!
Geisi-víðann geym
Guðs sköpunar
endilángann um
offr brunnu,
ennar alblóðgu
eptirmyndir
frábæru fórnar,
sem frambar kross!
Hèr var ein himnesk
hátignar sjón!
forðum sáu svo
hinir sjötíu
öldúngar hjá ætt
útvalinni
af hilmir himins
ok hátt vitnandi,
dásamliga dýrð
Drottins á Sína!
Eðr, svo hóf sik,
til at sýna leið
hernum heilaga
háloga stólpi,
í þykkrar þoku
þjótandi ský,
fagri tjaldbuð frá,
sem fólginn geymdi,

þú sem þar birtist!
þinn helgidóm!
Guðmanns ná-blóð nú
níðrhrundi,
ok nú horfir hann,
af háu trè,
á geisi-grúa
Gyðínga þjóðar,
hvörrar þètta þraung
stóð í þyrpíngu,
sú um breiða braut
frá borg heiman
náði næsta laung
nálægt krossi!
Sjá, hann beigir sik,
ok svo hrópar
af fjalli: Faðir!
fyrirgef þeim!
hvílíkt vinna verk
vitu þeir eigi;
miskuna þú þik
yfir þá, Faðir!
Kross-kalli þessu
kærleiks fyllsta
fylgði fljótt eptir
forundrun stillt
hjá skygnum skörum
enna skoðendu,
lyptum litu þeir
til ens líðanda
allir saman upp
ásjónum nú!
Þá sáu þeir
hvörnig þín streymdi,
þú dráp-dymmasti
meðal dauðanna!
yfir hann allan
ógrlig bleikja;
dauðligrar dróttar
daprari sjón
mátti merkja slíkt,
en meir ekki!
Sálar fyllri sjón
enna sofnuðu
miklu manna,
Þá er mold geymdi,
huldari hluta
hèr fèkk nú gætt;
hvörnig hans líf þá
við hel stríddi;
líf, sem alls öngvum
ella mundi
dauða deyðanligt,
nema Drottinn hann
sjálfr til Sonar
sendann hefði!
Hvað ofboðs ógnir
almáttugar
daprt dunuðu
gegnum deyandann;
hvörsu háum hann
hèkk á krossi,
æðstum Föður af
yfirgefinn!
Hans blóð hvílíkra
til heilla rann,
ok hvörsu framflaut
friðþægíng mikil
útaf undum hans
í því blóði!
Sjá, hann til himins
hóf sín augu,
hugði sèr at hægð,
en hvíld fann öngva,
hræðiligum hann
með hvörri dó
bana bendíngu
bráðt fljúgandi;
honum var hvörskyns
hvíldar synjat.
Með honum mundu
morðíngjar tveir
kanna kvala straff
krossfestíngar;
því til þessarar
þjón-stands dýptar
áðr ályktað
hins eylífa
ok hans egit ráð
óbrigðanligt,

hafði heit-bundit
hann at lægja;
Hèngu hinir tveir
honum við síður;
einn á hægri hlið,
hinn á vinstri;
milli morðíngja
Messías hèkk;
annar upphengðra
fyri ódáðir
var einn stein-stæltr
stórbrota-maðr
grár ok grómtekinn
glæpa þrjótr;
Suèri þessi þá
þrautar-dymmu
ok mjög afskræmdu
andlits gerfi
móti Messía,
mælandi svo:
þú kallast Kristr?
ef Kristr værir
þú þá hjálpaðir
þèr ok okkr,
ok af blý-bundnum
við bölvun Guðs
þessum straffs stjaka
stígir niðr.
En hinn annar,
sem í úngdæmi
til glæpa ginntr
gefizt hafði,
eigi hjart-illur,
en af ofríki
syndar sigraðr,
ok sokkinn djúpt,
nú upp af eymdar
andkafa streitu
ávítunar orð
hinum öðrum gaf:
Ok þú, sem ert svo
sjálfr nærri
fullum fjörs lokum
ok fordæmíngu,
því þannig staddir
þat erum við,
óttast enn nú Guð
ei at heldr!
Við at vísu
höfum verðskuldat
þat nú þolum straff,
því við báðir
meðtökum maklig
misverka gjöld,
en þessi þriðji —
þá til Jesú
höfði bendir hann --
hefir aldreigi
nokkuð íllt aðhafst
nè ósæmanda.
Ok nú sèr öllum
atvendir hann
Griðagjafa þeim
er Guð sætti,
hann, sem mest mátti,
myndar sik til
ok leitar lags
at lúta Jesú;
Nú bunar blóðit
benjum hans af
ákafligar út,
enn þat mætti,
en hann sinnti sízt,
þó sèr blæddi,
ei gaf hann gaum at,
þó göptu sár;
Heldr hneigði sik
hjartanliga
niðr, sem næst gat,
fyri náðar gram
ok hrópar: Herra!
hugsa til mín,
þegar þú kemr
í þitt ríki!
Með glöðum geislum
guðdóms brosa
ljúft leit deyandi
Lausnari vor
strax við sturluðum
stórbrota manni.

ok honum andsvar
elskuríkt gaf:
„Sjá, ek segi þèr
sannliga, í dag
með mèr Paradís
muntu byggja!"
hann tók við tèðum,
með titrun helgri
ok ljúfri lotníng,
lífsins orðum,
Hann þau allr öll
á sèr merkti,
þau gengu gegnum
gjörvalla sál,
hann skókst af skjálfta
skilmerkiliga,
svo var honum sæt
sáluhjálp hans.
Ok upp frá þessu
voru augu hans
föst án fráviks
á Frelsaranum,
þángat horfðu þau,
sem þessi hèkk
mesti mann-vinr,
ok mjög grètu,
svo luktu sik þau
at síðustu.
Ameðan enn var
önd í brjósti
hann við sjálfan sik
segja mundi
ógreinilig orð,
eylífs lífs smekk,
en þótt óljósann,
enn svo þenkti:
Hvör var ek hèr til?
hvör nú orðinn?
þessi eymd áðr,
unaðsemd nú?
þessi tær titrun?
ok tilfinníng
svo sæt þessarar
sælu nægðar?
Hvör er mèr við hlið
hèr á krossi?
í raun ráðvandr
ok rèttlátr, —
einn hreinhjartaðr
heilagr maðr?
miklu meiri enn svo,
já meiri lángt!
Eylífr arfi,
eylífs Föðurs!
sá hinn sendi Guðs,
sjálfr Messías?
hans ríki er hærra
at heiðri ok dýrð,
lángt yfir jörð, já,
jörðu fjærri!
Þat er hann, englar!
en hvörsu djúpt
sik undir líflát
lægir hann þetta!
ok enn nú dýpra
ofan til mín!
at sönnu er þat
anda mínum
óransakanligt;
en mik hefir
nú hann af náð
at nýu skapat?
Nú einmidt í því
undir dauða
kremst ek í kvölum
krossfestíngar
skeðr mik svo skjótt
sköpun hans ný.
O! sèrt þú af mèr
eylífliga
traustri tignaðr
með tilbeiðslu;
þó mik skorti skyn
til at skilja þik.
Göfugum gæddr
ertu guðdómi,
ok miklu meiri
mestum engla,
því engill enginn
eins hefði ok þú

orkat mik
at endrskapa;
Engi Seraph svo
hefði sál minni
getað lypt til Guðs,
sem þú gjört hefir;
í þèr eflaust býr
öflgr guðdómr;
ek er um eylífð
öldúngis þinn!
Hann þenkti þannig,
ok þar með varð
fyri forúndrun
frá sèr numinn;
hló nú hvaðvetna,
hvað sem eygði,
með mestu blíðu
móti honum,
ofan af himni,
sem upp af jörðu,
Guðs en góða ró
honum gefin var!
Boð með bendíngu
bráðliga gaf
Sátta-semjandinn
Seraph einum,
skundaði sá skjótt
útaf skínandi,
sem nú Golgatha
girðtu, flokkum,
ok þá strax í stað
stóð undir krossi;
Boð ennar birtu
bendíngar var,
sem gaf guðdómr
ens Griðkaupanda:
„fær þú á fund minn
þenna frelsaða,
engill, þá hann er
önd viðskilinn!"
flýtti Seraph sèr
svo til baka,
ok kom strax aptr
í engla hríng.
Er sá Abdíel
ósigranligi;
var nú til varðhalds
vítis porta
skikkaðr, skeðri
eptir skipun Guðs,
annar öflugr
engill dauða!
Flykktust, frèttandi
fljótt kríngum hann
eins hinir aðrir
engla skarar;
ansar Abdíel:
„ek tók móti,
undrun mestu með,
mjög háu boði,
endrleystann einn
illgjörðamann,
eptir at andlát
hefir útstaðit,
at ek fljótt færi
Frelsaranum!
Stórúm streymir mik
strax í gegnum
unnum unaðsemd
yndæls þánka,
æ því meir sem ek
útgreiði þann,
varð ek sí-sætri
af sælu drukkinn!
Einn frá eymd þrifinn
ódáðamann,
ok þat á þeirri
þrifinn stundu,
einmidt þá offrit
fyrir ætt manna
dauðligra dreirugt
deyr á krossi;
þessa sömu sál,
svo hreina nú,
svo bjarta, beztu
í blóði þvegna,
endrgefna önd
hinum eylífa,
síns át fá færða
Frelsara til!

Innið mèr, englar!
óska blessun
sakir eptiræskts
yndælis þess!"
þannig þraut ræða
þessa Seraphs,
er sú samn-prísuð
sæla gladdi!
En sólar engill
Uríel hafði
til fljótrar ferðar
fyri laungu
staðbúinn staðit
stór-fjöllum á;
nú var tiltekinn
tími kominn,
at skeða skipun
skyldi gjöra!
Tók hann sik einn upp,
engi fylgði,
ok hóf hraða för
gegnum himininn,
skær ok skínandi
skaut hann sèr upp,
at hann strax af stað
stjörnu eina,
sem Guð sjálfr
hafði sendt hann til,
fyri fagra sól
færða lèti!
Svo þú láta líf,
Lausnari! þitt
skyldir und' skýlu
skelfiligri,
enn nokkrir nætur
niðdymmustu
sorgar serkir
eru svartir til!
Strax var hátt staddr
yfir stjörnunnar
veltandi vendíng
voldugr Seraph;
sveima sálir
á sögðum hnetti,
fyrrenn fái þær
fæðíng sendar
í hið allmikla,
þó undirkastat
ráð-ríkum dauða,
reynslunnar líf!
Uríel ofan
yfir horfði
andir ófæddra
Adams barna,
ok hèrnæst heiti
hermda stjörnu
æ ódauðligu
ávarpar hann:
O Adamída!
hann sem útdreifði
þèr fyrst í þetta
þrotlausa rúm,
sjá, hefir sjálfr
svo þèr boðit:
hef þik nú þegar
útaf þínum hríng,
set þik til síðu
gagnvart sólunni,
fljúg þá svo fyrir,
at felir hana!
Heyrðu himneskir
hrínginn í kríng
ríkt bjóðandi raust,
er ræddi Seraph;
þá hljómr hennar
háum fjöllum
Adamídæ í
afliðinn var,
hristist stór stjarna
burt af stað sínum
at skjótt viðvendtum
völtrum með-dyn.
Glumdi gáng-stöðvuð
gjörvöll sköpun
nær með flýti flaug
fæliligum
útsend af Guði
Adamída
með strídt streymandi
stórviðra gný,

skýa skarkala
er skutu þrumum,
fallandi fjöllum
en fjall-reistum sjó.
Stóð á vendi-völ
veltandi stjörnu
Uríel öflgur,
þó ei heyrði
hennar háreysti
í hræríng slíkri;
svo mundi sokkit
sèrliga djúpt
hugskot hans
í höfga þánka;
gaf hann ei gaum at
nema Golgatha!
Fór með feikna dyn
fljúgandi stjarna,
ok í umdæmi
innkomin þitt
tóðum sýndi sik,
sól! þèr nærri
á stöðvar stýra
streymandi rás.
Byllt varð minna megus
mennskum sálum,
nær í nánd sáu
nýann röðul,
hófu þær sik hradt
yfir háfleyg ský
ennar áminnstu
óðfara stjörnu.
Aðkomst ítri sól
Adamída,
hún hèldt ferð framm,
en fetum seinum
gekk lángsamliga
fyrir ljómanda
alskírrar auglit,
ok í sik drakk
hvörn minnstá ok hinnsta
hennar geisla!
Foldin varð fálát,
fèll á rökkur,
dymman drýgðist meir
dofnaði jörð;
skuggar skelfandi,
með skýmu bleikri,
yfir storð streymdu
af sturlun fullir,
hrylliligt varð húm
um hæstann dag!
Í felr flýðu
fuglar þöglir,
sem daufir dumbar
í djúp gerði,
skriðu skógar dýr,
fyri skelfíng öll
ok jafnvel ormar
í auðar holur;
loptin lágu hljóð,
ok, sem lèmagna,
drottnar dauða kyrð
dofin of allt!
Horfðu til himins
höggdofa menn
stórum stúrandi
stundu þúngann;
nú magnast myrkrit,
ok sem miðnætti
varð um síðir svart,
sá ei hvör annann.
Stóð nú stjarnan kyrr,
er stórann hafði
slökktann ljóss lampa,
ljómandi sól;
ægum myrkrum í,
þau er ein sáust,
lá vafinn víðr
vángr jarðar,
ok þreyði þögull
meðan þetta stóð!
Enn á háum hèkk
hræðiligri
nú undir nóttu
fyri neðan sól
Jesús Kristr kær
krossi píndr,
á láð með látnum
þess ens líðanda

dreira dundi mjög
dauðans sveiti.
Svaf jörð í sínu
sinnuleysi,
sinnu minni sèst
eigi sá vinr,
gröf eins góðs vinar
sem grætr við,
þann tók til snemma
tvistr dauði!
Eðr hinn, sem um
ypparlig verk
vel at verðugleik
veit at dæma
viðr marmara-
yfir mætum-stein
föðurlands frömuð,
sá er framliðinn
ágæt eðal-verk
eptir sik lèt.
Okvikt yfirbragð,
augnaráð dofit,
lèmagna lima
lötranda burð
hengir hann yfir
helgar moldir,
við gröf grúfandi
en grætr eigi.
Allt í einu þó
á hann svífr
með öðru æði
ákaflig sorg;
allr hristist hann
af hrellíngu,
svo lá jörðin sæfð,
ok síðan spratt
upp með andfælum,
ógn ok skjálfta.
Hrærðist Golgatha
geist með henni
allt at krossins upp
efsta toppi,
hremdi þau hrollur
svo hristust öll;
nú midt í mesta
móki þagnar.
Ok hins fórnfærða
flæddu benjar
öflgum straumum í,
eylífu lífi,
þá með Golgatha
grímu þakin,
svo af skjálfta skókst
skorðaðr kross.
Skotit lèt skugga
skelfiligum
döpr draum njórun
yfir dauðans háls;
mókti myrkrit
yfir musteri,
jafn sem yfir þèr,
Jerúsalem!
einnig sáu sitt
sjálfir englar
klára ljós kulna,
sem í kvöldrökkur!
Ok nú útstreymdi
offrsins blóð!
en fyri felmtri
föst á rótum
stóð hin stóra mergð
starandi á kross,
óráðs ærum með
augna svifum!
Nú flóði fagr
forlíkunar
óttaliga út
offr-dreiri;
nú kom þat, kallat
kom yfir þá,
blóð hins blessaða
ok á börn þeirra!
Augum æsktu þeir
undan at snúa,
en jafnódt óguir
almáttugar
vendu þeim við
móti vild þeirra,
svo þau æ urðu
áföst krossi!

Enn hafði annat
Uríel boð
himneskt á hendi,
honum falit;
stèg hann ofan af
Adamídæ,
sem nú stóð í stað,
sterkum hjól-ási;
til sagðra sálna,
er þar sveimuðu!
Sáu þær sælann
Seraph koma,
þvíat nú þegar
voru þessar í,
meðr mannligrar
myndar lögun,
líkömum luktar,
sem í lopt-gufu
einni sem áskín
aptans-roði!
Innir Uríel
öndum þessum:
yðr leiðir ek,
eptirfylgit!
víst þekkit þèr oss,
þat yðar til
vèr at vilja
þess ens volduga
óendanliga
ofankomum.
Sjáið hinn sami,
sendir yðr
annat hauðr á,
þat er yðar sjón
hefir híngat til
hulit skuggi;
þenna munuð þèr
þar fá litit;
hvörs at er heiti
hátt ok guðdómligt:
Eingetinn arfi
þess ens eylífa!
En fyrir yðar
allveikri sjón
hángir þoka þykk
þessarar nætur,
at þèr hann eigi
fáit enn nú þekkt,
þó mun frá fjarlægð
fyrir yðar
opna sik augum
ódauðligrar
unaðsemdar ein
óglögg birta!
Komið, komið þèr,
kjör-sælar andir!
því til þessarar
eruð þèr skaptar
æðstrar ununar
í öndverðu!
horfið um himna,
hvörsu þeir nú
stunda stórhátíð
stakrar furðu,
allir umhverfis
í einíngu!
Öll knè framfallin
fyri þèr bogna,
allar auðmýkjast
undir þik krónur!
þú skópst fyri þik,
ok þèr til handa
endrleysir eins
eylífar sálir!
Nú flaug hann fljótr
flutníngs veg sinn,
sagðar sálir hann
sveimuðu kríngum;
þvílíkast þegar
í þaunkum djúpum
vísdóms-vinr einn
verðugr síns
ódauðligs eðlis
gengr einförum
fjölmenni fjærri
útá fagrann skóg
meðal mikillra
mána dampa.
Framleiddr frómrar
forundrunar

hann nú af hendi
hugsar um þik,
ó, þú sem æ ert
óendanligr;
líkt sem honum heitt
um höfuð sveima
ok af unaðsemd
öldúngis fullt
nýir þánkar þá
þúsundum saman
betri, bráðfara,
bísna stórir!
Svo flaug af sálum
Seraph umkríngðr,
nálguðust þær nú
þessa neðri jörð;
feðr fengu sèð
í flokkum koma,
urmul af öndum
ótöluligann
hátt höfnum skýum
hálfrökkurs í!
Hèr var hjá engli
hátíðliga
fararliðs flokka
frumburðum af
skærrar sköpunar
skynugar verur,
vel verðug heiðrs
væn lífsins börn,
þúsund þyrpíngar
þúsundsinnum
ódauðligum af
á at horfa.
Nú hið fyrsta fèkk
fagnandi í ángri,
frum-móðir manna
mænandi á kross
augum aðgætnum
af honum litit!
komu nú kær börn,
nú komu þau!
allar óbornar
aldir komu!
Viðstuddist vinstri
vör hin elsta,
meðr skjálfta mund
móðir elskandi,
með hinni hægri
hún ver, föður
bendti til barna
eigi borinna,
kristinna kunda,
komandi um skamt;
Hrópaði hún þá,
en hèldt á krossi,
blóðgu bana-trè,
bundinni sjón,
meðan svo mælti
móðurliga:
þau eru þetta!
þú sem Faðir
allra minna ert
ódauðligu!
sjá þarna! þat
eru þessi börn!
Með hvörju mun ek
meiga at fullu
nafni nefna þik,
sem nú lætr
þitt blóð fyri þau
á þessu trè?
hvört mun Hósanna
heiðri þínum
samboðit svo,
at um særðann þik
ólífis undum
fái útsúngið?
O at þèr alin
væruð öll þegar
blessuð heilla börn,
börn mín kristnu!
at þegar þúsund
ok þúsund til,
ok aptr þúsund
anda glóanda
bæri mæðr með
ok miklum tárum
yðr at þessu
alblóðga trè!

At þegar þekktuð
þèr meðal fæddra
hinn heilagasta,
hann sem einganu
manndóm, borinn barn,
í Bethlehem grèt!
en þennann þó
munuð þèr kenna!
Þeim mun, ó Adam!
eptir þetta
Meðalgaungumann
hinn mikla vors
samda sáttmála,
Son elskunnar
guðdómligann glöggt
gefast at þekkja.
Æ! líkt sem lestr
lætzt af stormi
á plöntum prúðr
purpura blómi,
svo munu mæki
manndrápara
á meðal yðar
elskuligastir
falla fyrir,
ok í falli því
blíðliga brosa
at bana sínum!
Blessun yrkir á
yðr móðir!
vegligri vottar
eruð valdir þèr
ens mesta meðal
manna dauðra;
föl bana bleikja
blóðugra vánga,
sjónar brostin blis,
blikandi skœr
á sèr hám hrósa
himins ljóma!
Bjart skína blóðgar
benjar yðar,
ok hin djúpt dregna
dauða hrygla,
sem blæs brjóst yðar
blóð-vottar hans,
engil-fagr er,
ununar saungr!
Nú brá augum upp
Endrlausnarinn,
ok sá samstundis
sálir þessar,
en hvörn himneskann
hans á vánga
ofan smeltist eitt
eylífs lífs tár,
svo var sjón þeirra
sáfar-næm honum!
Því með þýðri sjón
þeirrar elsku,
sem Guðs móð mýkti,
ok nú með unnti,
Jesús Kristr kær
allt til kross dauða
upp leit hann anda
ófæddra til!
varð einskær unun
ótti þeirra.
Enn vatst á vánga
ens viðskiljanda
um sinn farvi fjörs,
sem fljót bendíng,
bráðs flótta bendíng
er ei bráðari,
enn nú sýndi sik
sá eigi meir!
Heldr hallaði
hel-fyllri kinn
sjáanliga sèr
ok sèg niðr;
sveigðist höfuð hans
undir heims dómi
orðit aflvana
ofan at hjarta!
Með þraut, at þrotnum
þrótt at nýu
gat hann þat hafit
móti himni á ný,
en þat aptr
á augabragði

honum at hjarta
hneigðist niðr.
Hángandi himin
hvolfði sèr nú
kríngum Golgatha,
glíkt sem dauðra
hylja hvelfíngar
hjóm-fúin bein,
stuggfullr, stríðr,
ok steindumbi!
Með svip svartnættis
sveif yfir krossi
ský öllum skýum
skèlfiligra,
vídt útþanit þat
þar niðr hèkk;
stór helgar stilli
stóð af því skýi,
er jafnvel ægði
ódauðligum!
við eitt þánka vik
var hún á burt!
Otilkynntr af
einu sèrhverju
lægra látanda
linara hljóði
kliðr uppkominn
klauf sundr jörð,
dauðra bifast bein,
ok at bust efstu
í mesta máta
musterit skalf!
Var þat viti
fyri vo-stormi,
stríðr stormr kom
ok sterkr æddi
cedrus eikr á
með ofstopa;
steyptist stoltar trè
stynjandi' um koll!
Jós hann jötunmóð
yfir Jórsala
stórláta staðar
sterka turna,
skulfu þeir skèknir
fyri skotum hans!
reyndist rokviðrit
reiða boði!
Skall í heljar haf
hræðiligt slag,
með froðu föllum
flóð upp þutu,
ógnarligum af
ókyrrleik þeim
himin ok hauðr
hátt við glumdu!
Enn sem Elóa
allt þetta sá,
ól hann í hjarta
höfugann þánka,
þann hann ei at eins
hafði innan brjósts,
heldr fullri-fèkk
framkvæmd hafit!
En hann augliti
til auglitis
vildi dýrstann dóms
dæmanda sjá,
hærstann Jehóvam
hulinn dymmu,
í dýrð ógnandi
eylífann Guð!
Þrisvar gagnvart þèr,
þú hinn offraði!
fèll hann framm á bæn,
ok flaug til himins!
Hann um lánga leið
ljómandi sólir
nálgaðist nú
ok þó naumliga
himins vana veg
vissann kendi;
svo geisla-göfgann
gegnum streymdu
fádæma fölskvar
af flug-rökkri!
Sjö sóla rúmi
sagðrar leiðar
ofar inngaungu
mættu Elóæ

með huldum höfðum
hels englar tveir,
flaug hann framm hjá þeim
furðu sleginn,
Enn nú stóð á storð
stirðum fótum
kynja fálát kyrð
komin aptr;
á hinn fórnfærða
ok friðþægjanda
Adams niðjar nú
á ný horfðu,
allir orðlausir
af undrun stóðu,
enir önduðu
ok óbornu menn,
einnig öld dauðlig,
sem enn lifði!.
En midt í mestu hrygð
móðir fyrsta,
hjartkærann Son sinn,
fyri syndir heims
Guði fórnfærðann
til forlíkunar
leit svo lángsamann
líða dauða.
Sem nú sjón hennar
af sorgligri
skuldóffrs skoðun
skuggasöm varð,
glýu gryllíngar
glímandi við,
á drós dauðliga
datt hún niðr
eina frá öllum
aðgreinanliga;
Sem nú með næsta
niðrlútu
höfði hnipin stóð
við háann kross,
hálf-föllnum fótum,
fölu' ok bleiku
andliti' af ángist,
augum jarð-festum,
Ok tómum tára,
því at tárfella
sèr til svíunar
var synjat drós;
hún stóð ok hrærðist
hvörgi' úr sporum,
döpr ok dúmba
sem dauðinn sjálfr!
Hún er sem ól
þann hinn einugetna,
þann enn mikla mög,
mestann allra,
hún er hans móðir —
hugsaði svo
frum-móðir fólks,
sem á fold lifir —
þín en sára sorg
sýnir mèr þat!
sjá! þú sannliga
ert sjálf María!
hvað ek forðum fann
nær fallinn lá.
Abel alblóðgr
við altari!
þat finnr þú nú,
þessa sem ert
bitrum dauðdaga
deyanda móðir!
þenkti þannig
í þeli hryggvu
frum-móðir mannkyns,
ok á Maríu
elskufull augu
af alúð tendruð
heitustu hafði
hvörvetna föst;
Ok þeim ei hefði
enn frá litit
dýrmætri dóttur,
nema dauðans tveir
englar frá austri
aðkomit hefðu
með harla höfnu
hátíðar flugi
ok með alvöru
ákafri mjög!

þeir komu, þögðu,
ok þúngt sveimaudi
lángsamliga sik
um lopt færðu;
voru eldr einn'
augnasvif þeirra,
andlit eyðíng tóm,
yfirhöfn nótt!
Svo þeir sveimuðu
seint ok lengi
uns kendu komu
kross fjalli gegnt,
hafði frá hástól'
hann, sem dæmdi,
sínum sveina þá
senda þángat!
Með ógn allskonar
útbúnir þeir
nú sik nálægðu
nefndum krossi;
þá dýfðust dýpra
at dupti jarðar,
fyri felmtrs skuld,
feðra sálir!
þær, at því leiti
sem þánka úm gröf
ódauðligr einn
getr í sokkit,
drógust nær dymmum
dauðligleiks merkjum;
þustu kríngum þær
í þyrpíngum
herfiligar hels
hræva-myndir;
í mold morkinnar
maðka veitu
ógn kríngum-ólgði
ódauðliga!
Enn sem aðkomnir
englar dauða
Golgatha fjalli,
gátu at líta
öndvert augliti
til auglitis
dýrstanu deyanda,
dvalarlaust þeir
fengu flugi vendt
með feikna dunum
einn á hægri hlið,
hinn á vinstri.
Stýrðu þeir stefnu
með straungum svip,
þerla boðandi
beiskann dauða,
í hríng sjösinnum
svo á flugi
kríngum krossinn,
þar er Kristr dó!
Voru vængjum tveim
vafðir fætr,
um andlit þeirra
skulfu aðrir tveir,
þriðju tvo þöndu
þeir á flugi!
frá þessum, þegar
þannig útbreiddust,
dunuðu dapnir
dauðans tónar!
Líkt sem lætr
frá laufa rymmu
hljómr fyrir holls
hlustum mannvinar,
þá er þar liggja
þúsundum saman
í bana-blóði
búkar dauðir!
Snýr hann frá ok flýr,
er hann formerkir
einn hèr útsnörla
ok annann þar,
ok svo með sama
þann enn síðasta,
sem einn var eptir,
aumu lífi!
þar lágu þandar
þeim á vængjum
út í allri vídd
ógnanir Guðs,
glumdu grenjandi
Guðs ógnanir

niðr frá flugi
enna fælendu;
sjöunda sinni
svifu þeir nú!
Hóf upp höfuð sitt
hann, sem þar dó
mjög svo magnþrota
midt í heli,
ok leit í andlit
englum dauða;
hann brá til himins
hallandi sjón!
hrópar heilög sál
útaf hels djúpi
upp með anda raust
óheyranligri:
Lát af at ljósta
lemstraðann ógn!
þúng ek þekki slög
þeirra vængja,
ok þann harða hvin
af hels tónum!
lát af at ógna,
eindæmir heims!
þannig hrópar hann,
sem í hel blæddi!
Síðan vendu við
vindugu flugi,
hels englar hèðan
til himins upp,
ok lètu eptir
áhorfendum
hjartnæmari hrygð,
hugraun dýpri,
forundrun framar
firta máli,
gjörvalls geðs undrun
yfir guðdómi!
Ok hins eylífa
óbifanlig
hulda hèkk fyrir
enum háleita
ok lofligasta
leyndardómi!
nú stóð ok starði
stirðum-augum
und skugga skýlu
skoðenda hvör!
Augnamið ýms,
sem heir áhorfðu
á víxl í vafa,
voru grafir,
eðr hvör annars,
ellegar himin;
þó hvarf þeirra sjón
þess á milli
aptr ok aptr
alltíð á þann,
sem í sínu hèkk
sára flóði
ok í nótt niðr
negldr á kross!
En svo með öllu
ótöluligr,
sem þar var sægr
samankominn,
fannst ekkert auga
meðal allra svo
þrúngit sem þitt
af þúngum harmi.
Eins var ok enginn
ódauðligra,
í sorg sárheita
sundrrunninn,
sem þú sjálf móðir
enna syndugu
móðir mannkynsins,
móðir dauðra!
Sjá, hún lèt sitt
út af sorgar reik
síur sendanda
síga niðr
höfuð, at hauðri,
sem hennar var
börnum gjört at gröf,
gimli móti
upphafða arma
útbreiðandi!
Ok nú snart enni
ángraðrar kvinnu

foldar fornu mold,
en fyri því
nú af nótt huldu
núnar hendr
sik vegna sorgar
saman spenntu!
Hún frá hauðri sèr
til hálfs lypti;
hnèg á ný niðr,
á ný sik reisti,
ok brá umhverfis
allstirðri sjón!
var kríngum kvendi,
svosem kvöld rökkur!
Hún var hjá beinum
holdlausum stödd
enna örendu
einhvörnstaðar;
at sönnu sett
við síðu grafar
þá sem er þaðra,
en þó við gröf!
Nú hóf sik hennar
hálfslitin raust,
ok sæt samhljóðun
sundruð Evu
útflaut í andvörp
ódauðligrar!
Mun ek enn meiga
mög þik nefna?
mun ek þora þat,
þik nefna son?
ó vend ekki frá
augum þínum,
bregð ei burt frá mèr
brostinni sjón!
Mína gafstu mèr
misgjörð kvitta;
frumkvöðull frægsti
friðþægíngar
minnar, ok manna,
sem af mèr fæðast!
Hljómuðu himnar,
hástóll klíngði
þess ens eylífa

við elsku raust,
sem bauð bannvænni
Brot-Evu líf,
ok þat ódauðligt
ævaranda!
En þú anda þinn
uppgefr nú!
þú hinn dýrsti, deyr
í dag sjálfr!
eylíf aðal-náð
er at vísu
sú er sagði mik
af synd lausa!
en þú andast þó
ei at síðr!
Þrengir þánki sá
þrumu líkr
sèr fram móti mèr
myrkr sem nótt!
mínum hrindir hann
hastarliga
á grafir aptr
ódauðligleik!
Gef, guðdómligi,
at ek gráti þèr!
at vísu ertu
ofstór tárum;
en gef þó eptir
at ek gráti!
sjá, í þeli þyrst
þráir ek ró!
Tilgef, tilgef þú
tár mín líka!
Friðþægjari! fórn!
fjörtjóns offr!
þú minn mildasti
Meðalgángari!
úndum alþakti,
elskuligasti!
ó minn elskaði!
þú elskan sjálf!
Fús fyrirgefr
enum föllnu þú,
munuð þèr ok þá
þessarar Evu

börn til bana fædd
brott tilgefa?
Nær yðar andláts
yzta hrygla,
ok hvarmar hrærðir
hinnsta sinni
mèr á bak blóta,
blessa þú mik,
ó vor líflátni
Lífgjafari!
Bölvið ekki börn,
enni burtdánu!
ek grèt æfilángt
yðar vegna!
ok enn þá grèt ek
fyrir yðar skuld,
nær hið harða hel
hjarta mitt sprengði,
tárin meðr mèr
í mold eyddust!
Nær dauðinn, niðjar!
yðar negg sprengir,
þá mun strax streyma
styrkjandi bót
útaf undum hans
í yðar hjörtu;
lífs ágæt unun
annars betra!
Þèr, dýru Drottins!
deyið ekki,
heldr hægt svæfðir
til hans at eins,
sem yðr grið gaf
ok Guð sætti,
í lopt upplíðit,
yðar Lausnara!
Þá munu þessi
þar ljóma skært,
hans en sömu sár,
sem nú blæða,
þess ens óskapta
undir, sem dó!
mælit ei, megir,
móður *bölvun!*
Odauðligir æ
eruð þèr, börn!
ok hann einnegin
er minn Sonur
kær Jesús Kristr
sá hinn krossfesti,
eins er afkvæmi
ódauðligt mitt!
En æ! þú andast,
ástvinr minn!
öllum ástvinum
ástkærari!
þú, hvörn allsl ekkert
útsegir nafn!
ó sjá! þú andast,
elskuligasti!
O! væri stríð stund
sturlunar sú
ljóss framhjá flogin
fljótt á vængjum!
lát af þánki, þú
þánki grafar!
enn framar fölnar
ok fellr hans
lengra niðr nú
ná-kaldr vángi!
En þá útgufar
með ofboði
benja hrollr hans
heitu blóði!
æ! Griða-gjafans
guðdómligt höfuð
enn dýpra dauðans
dýfðist í nótt!
Andardráttr er
auðkennilig
þessi hinn þraungvi
þín raust, dauði!
þær eru þínar
þessar stunr,
þat er rómr þinn
þessi hrygla!
En hvar em ek stödd?
augliti sínu
hann enn sem áðr
at mèr vendir!

framberið fögur
fagnaðar-ljóð
englar, út af því
at hann sínu
augliti at mèr
enn nú snèri!
Takið undir öll
upphimins port,
at hinn góðgjarni
Guðs Friðþægir
snèri eittsinn enn
andliti sínu
mildu til móður
manna dauðligra!
Ek finn eylífs lífs
unaðsfullar
náðir mik á ný
nú umskyggja,
hef ek hátt augu
til hans sem skóp,
ok lítilátri
meðr lotníngu
af heitu hjarta
hendr útbreiði,
til hans sem kross-kvöl
kannar ok deyr!
býtir ek blessun
börn mín yðr!
Hans í heilögu
ok háu nafni,
er himnar eigi
innilukt fá,
hans fyri hvörjum
heil víðátta
ómælanligs alls
hefir endimörk!
Í hins heilaga
hæzta nafni,
sem gefr sekum
sakleysi nýtt,
nafni þess sem ná
á ný lífgar,
hans, sem hvörvetna
heima dæmir!
Í dýru nafni
deyanda þess,
sem tvistra telr
tár líðenda,
ok hans böl-beiskann
fyri blóðsveita
í grasgarðinum
Gethsemane!
Hans fleytifullar
fyri benjar,
ok af undum hans
ofanstreymt blóð!
fyrir höfuð hans
hángandi niðr,
þreitt ok af þrautum
þrúngin augu!
Ok fyrir enni
ángistarfullt,
andláts yfirbragð,
ógn ok skjálfta;
ok fyrir hróp hans
til ens hæzta Guðs,
ek, börn! undir hel
yðr blessa!

